

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ikimize

dair

her şey

SOPHIE JACKSON

epsilon®

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

[Sophie] güncel okuyucuların istediği tarzda öyküler yazıyor: harika kurgulanmış, duygu dolu karakterler ve son sayfayı çevirmenizden sonra bile uzun süre sizinle kalan, harika bir konu.”

*-Tara Sue Me,
İtaatkâr serisinin New York
Times en çok satan yazarı*

“Kabul görmek ve beklenmedik durumlarda aşkı bulmakla ilgili, heyecan verici bir öykü.”

*-J.M. Darhower,
Sempre kitabının yazarı*

İkimize Dair Her Şey

İKİMİZE DAİR HER ŞEY

Orijinal Adı: A Pound of Flesh

Yazarı: Sophie Jackson

Genel Yayın Yönetmeni: Meltem Erkmen

Çeviri: Gözde Soykan

Editör: Mert Doğruer

Kapak Tasarım: Berna Özbek Keleş

1. Baskı: Ekim 2016

ISBN: 978-605-173-186-5

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 12280

© 2015 Sophie Louise Jackson

Türkçe Yayın Hakkı: Nurcuhan Kesim Ajans aracılığı ile

© Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.

Baskı ve Cilt: Mimoza Matbaacılık

Merkez Efendi Mah. Davutpaşa Cad. No: 123

Kat: 1-3 Topkapı-İst

Tel: (0212) 482 99 10 Fax: (0212) 482 99 78

Sertifika No: 33198

Yayımlayan:

Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.

Osmanlı Sk. Osmanlı İş Merkezi 18/ 4-5 Taksim / İstanbul

Tel: (0212) 252 38 21 Faks: 252 63 98

İnternet adresi: www.epsilonyayinevi.com

e-mail: epsilon@epsilonyayinevi.com

İkimize Dair Her Şey

Sophie Jackson

**Çeviri
Gözde Soykan**

epsilon®

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Annem için. Sana sonsuza kadar borçlu olacağım.

TEŞEKKÜRLER

Bu kitap, pek çok insanın sevgisi, desteği ve cesaretlendirmesi olmasa asla var olamazdı.

İlk olarak, aileme teşekkür ediyorum, özellikle de devamlı olarak değişen saplantılarıma göz devirmesine rağmen, tüm bu süreç boyunca benim kişisel amigom olan anneme. Her şeyin ters gittiği, bu kitabın asla bitemeyeceğini düşündüğüm zamanlardan, işleri yoluna koyup en sonunda boğazıma kadar bitmek bilmez düzeltilere boğulduğum zamana kadar, annem her zaman beni sakinleştiriyor, bana yardım ediyor, bana *elbette ki* bunu yapabileceğimi söylüyordu. Sen benim kahramanımsın ve her zaman öyle kalacaksın. Seni seviyorum.

Sally, Rhian, Babs, Irene, Nicki, Caro, Sash ve Lisa, orijinal PAW prensesleri. Bunu kim düşünebilirdi ki? Tüm bu yolculuk boyunca devam eden desteğiniz, üç ayda bir (ve bazen daha uzun süren) bölüm bildirilerime karşı sabrınız, birlikte okuma yaptığımız Skype görüşmelerimiz, kitabın yayın duyurusu için Manchester’da buluşmamız benim için sonsuza dek paha biçilmez kalacak. Hepiniz harika kadınlar, harika arkadaşlırsınız ve hayatımda olduğunuz için gerçek anlamda şükrediyorum.

Muhteşem arkadaşlarım ve inanılmaz online aileme de teşekkürler: Steph, benim egzersiz kraliçem; Kim, benim istakozum; Afiyah, benim Minyon ikizim; Lauren, Benim Stucky sevgilim. Ayrıca paha biçilmez tavsiyeleri ve desteği için Tara Sue Me; ilham verici kelimeleri için J. M. Darhower; Liv; Laura, Rose – bu şekilde devam edebilirim. Sizler sayılamayacak kadar çok olduğunuz için delice şanslı olduğumu söyleyebilirim. Eşsiz heyecanınız bunun zor kısımlarını çok daha çekilebilir ve güzel kısımlarını da aşırı zevkli kıldı. Her bir okuyucu, her bir eleştirmen, blog yazarı, afişçi, hayran ödülleriye oy veren her kişi, kucaklayan, yazılı mesaj atan, arayan, tweet atan her bir kişi, hepiniz harikasınız ve size duyduğum minnet tahmin edilemeyecek boyutlarda. Benim çılgın tespitlerimi kabul ettiğiniz, kitaba ve bana bu kadar inandığınız için teşekkür ederim. İyiye, kötüye ve çirkine katlandığınız için teşekkür ederim. Her birinizi tanıdığım için gurur duyuyorum ayrıcalıklı olduğumu hissediyorum. Salata kaşığı.

Benim Pennsilvanyalı güzel ruh ikizim, Rachel. Benim orijinal meleğim. Senin bilgisayarına oturup bu kitabın ön-sözünü yazışım adeta dün gibi. Nereden bilebilirdik, değil mi? Uzun bir yol kat ettik bebeğim ve sana karşı duyduğum sevgi bana o internet üzerinden ilk değerlendirmeyi gönderdiğin günkü kadar güçlü. Senin yaratıcı yeteneklerin ve gün ışığı gibi kişiliğin benim için çok değerli. Sen gerçekten harika bir arkadaşsın, çok güzel bir ailen var ve hepinizle kahkaha dolu yazlar geçirmek için sabırsızlanıyorum.

Benim süperstar temsilcim, Lorella Belli, yazın dünyasındaki en çalışkan insan. Ne yolculuk oldu ama. İşler umutsuz görünmeye başladığında cesaretimin kırılmasına hiç izin vermedin, ben havlu atmaya hazır olduğumda umudunu hiç

kaybetmedin. Sen en ilham verici insanlardan birisin. İnan-
cının ve azminin karşısında saygıyla eğiliyorum ve her ikisi
de olmadan bu kitap sadece bir hayal olarak kalırdı. Kitabım
ve benim için yaptığın, yapmakta olduğun her şey için sana
çok teşekkür ederim. Buna inanılmaz bir minnet duyuyuo-
rum. Ve ABD ortak temsilcim Louise Fury. Senin bu hikâ-
yenin karakterlerine karşı duyduğun sevgi, benim sonsuza
kadar gülümsememe neden olacak. Süpersin. Olabilecek en
harika yardımcı olduğun için teşekkür ederim.

Benimle birlikte çok fazla şeye katlanan, inanılmayacak
kadar inanılmaz editörüm Micki Nuding! Sende bir azize
sabrı var, kadın. Ve S & S Gallery Books'un tüm ekibi: Bana
ve hikâyeme şans tanıdığınız için ve hayalimi gerçek kıldığ-
nız için teşekkür ederim.

Ve son olarak, bu inanılmaz uzun teşekkür notunun so-
nuna gelen sizler. Bir kurabiye ve içecek alın. Bunu fazlasıyla
hak ettiniz.

ÖNSÖZ

Ondan istediğim bir okka et

Pahalıya mal oldu; o et benim ve ona sahip olacağım.

-Venedik Taciri, Perde 4, Sahne 1

Babası elini acıtacak kadar sıkı bir şekilde tutarken, kaldırımdaki hızlı ayak sesleri kalbinin çılginca atışına uyum sağlıyordu. Dokuz yaşındaki kısa bacakları, babasının uzun adımlarına yetişmeye çalışırken zorlanıyor, ona yetişmek için koşarken sendelemesine neden oluyordu. Babası çenesini onun daha önce hiç görmediği bir şekilde sıkımişti ve genellikle çok parlak, kaygısız olan gözleri, artık tepelerindeki gökyüzü kadar karanlık ve öfkeliydi. Kız aptal bir şekilde, aniden gözyaşlarına boğulma ihtiyacı hissetti.

Arkalarından gelen ses dönüp oraya bakmasına neden oldu. Ara sokaklardan birinin köşesinden, başları öne eğik olmasına rağmen babasının süratli yürüyüşüne ayak uyduran, onları vahşi hayvanlar gibi sinsice izleyen beş kukuletalı adam belirdi.

Babası onu rahatlatacak, ensesinde yükselmeye başlayan korkuyu yatıştıracak kelimeler söylemiş olabilirdi, ancak sert bir şey arkalarından hızla gelip babasının yere düşmesine ve

onu da kendisiyle birlikte yere düşürmesine neden olduğunda, bu kelimeler kaldırım tarafından yutuldu. Afallamış halde, dizleri betonun üzerinde kaymaktan yanarken kafasını kaldırdı, çığlığı bastı: Bir beysbol sopası babasının sırtına iki kez inip onun bedeninden tok ve mide bulandırıcı sesler çıkmasına neden oldu.

Kız yüzüne sertçe vuran ve onu kaldırım taşlarıyla sokak arasında bir yere fırlatan elin nereden geldiğini görmedi. Dans eden yıldızlar görüşünü bulandırırken babasının öfkeli feryadı kulaklarında çınlıyordu. Babası sendeleyerek ayağa kalktı ve saldırganlardan birinin üzerine hücum etti. O da misilleme yumruklarının, tekmelerin ve sopaların babasının üzerine yağmasını dehşet içinde izledi.

Babası, etrafını çevreleyenlerin ve cüzdanı talep edilirken çıkan kakafoninin arasından ona bağırdı, kaçmasını söyledi. Adamlar onu hırpalarken, babası rica edip yalvarıyordu; ama soğuk kıza vurmuş, donakalmasına neden olmuştu. Babası ondan gitmesini nasıl isteyebilirdi? Ona yardım etmek, onu kurtarmak zorundaydı! Gözyaşları yüzünden aşağı süzülürken, boğazından hayvansı bir çığlık koptu.

Başının kenarına bir yumruk indiğinde babası acıyla inledi ve kızı ona doğru ilerlerken dizleri yere değdi. Kız babasına uzandı ama kolu aniden ters yöne doğru çekildi. O an bir polis memuru ya da babasının güvenlik ekibini görmeyi beklediği için rahatlar gibi oldu – ama onu çeken, kendisinden çok da uzun olmayan, kirli ve koyu kukuletalı biriydi.

Kız çığlıklar atarken bu kişi onu babasının dayak yediği yerden uzaklaştırmak için sürüklemeye başladı. Babası bir yandan kızını çekiştirene onu rahat bırakması için haykırmıyordu – o sırada, kukuletalı ona bir şey fısıldadı. Bu yabancı, kızın babasının ona ihtiyacı olduğunu, o olmazsa muhteme-

len öleceğini fark etmemiş miydi? Ama kukuletalı ilerlemeye devam etti. O korkunç silah sesi havada yankılandığında onu sokakta sürükleyerek, iki blok ötedeki terk edilmiş binanın kapısından içeri sokmuştu.

Kız babası için bağırды, elini sertçe kurtarıcısının elinden kurtardı ve saldırının olduğu yönde koşmaya başladı, ama güçlü eller onu yere yapıştırıp zaptettiğinde fazla ilerleyememişti. Kız onun ağırlığı altında çığlık atmaya, tüm gücüyle mücadele etmeye devam etti, ama çok geçmeden uzuvlarının ağırlaştığını, bitkinleştğini hissetti. Çığlıkları alınının altındaki soğuk zeminde boğulan, çaresiz hıçkırıklara dönüşmüştü.

Üzerindeki ağırlık yok oldu, iki el onu kaldırdı ve yeniden dondurucu kapı girişine doğru çekti. Kız kendini ona bıraktı, yabancıнын kirli kukuletasına doğru acıyla inledi. Babasının yanına dönmek zorundaydı. Onun iyi olduğunu görmeye ihtiyacı vardı. İyi olmak *zorundaydı*. Ama omuzlarının etrafındaki kol ve yanağının üzerindeki soğuk el yıkılmasına neden oldu; kız bilinmeyen kurtarıcısına karşı direnme gücünü iyice kaybetti.

O halde saatlerce kalakalmış, hatta uykuya yenik düşmüş bile olabilirdi. Oradan sonra hatırladığı ilk şey, sakallı bir adam tarafından ambulansa taşındığıydı. Ağlamaktan şişmiş gözlerini açtığında, etrafı yanıp sönen kırmızı-mavi ışıklarla kaplı polisleri ve sağlık görevlilerini gördü.

Hayatının sonuna kadar onun peşini bırakmayacak olan o yüz ifadeleri, o gece onu yatağa babasının yatırmayacağını açık bir şekilde söylüyordu.

Ya da bir daha asla yatıramayacağını.

1

Punk stilini her yönüyle yansıtan Arthur Kill Islah Tesisi tutuklusu Wesley James Carter, son on dakikadır kendisine tutuklu numarasını soran huysuz gardiyana bakıp sırtıttı. Carter'm bu küstahlığının ve yüzündeki keyifli ifadenin, şişman ve kelleşmeye başlamış gardiyanı yalnızca sinirlendirdiğini söylemek hafif kalırdı. Adam neredeyse ağzından köpükler saçacaktı.

Günlerden cumaydı ve gardiyanın mesaisi beş dakika önce bitmişti.

Yani Carter'ın zorluk çıkaran bir pislik gibi davranması için bir sebep daha.

Eliyle şişman ensesini sabırsızlık içinde ovalayan gardiyan, yorgun gözlerini kıstı. "Dinle," dedi kısık ve tehlikeli bir sesle. Bu ses tonunun, diğer tutukluların hepsinde boğazlarına dayanmış keskin bir bıçak hissi uyandırdığı şüphe götürmezdi. "Yapacağımız şey çok kolay. Sen bana numaranı vereceksin. Ben de numaranı hapishane danışmanı için tamamlamak zorunda olduğum bu forma yazacağım, sonra da eve gideceğim."

Carter kaşlarından birini kaldırarak adama meydan okudu, şişman pislik çuvalına bakmaya devam etti.

Gözü korkmayan gardiyan dönen sandalyesinde arkasına yaslandı. “Eğer numaranı vermezsen karım çok sinirlenir. Karım sinirlenirse, ona ukala bir serseri yüzünden beklemek zorunda kaldığımı açıklamam gerekir. O zaman karım daha da sinirlenir ve bizim vergilerimizle senin gibi serserilerin üç öğün yemek yiyip barınmasının ne kadar saçma olduğunu bağıra bağıra, tekrar tekrar söyler.” Adam öne doğru eğildi. “Şimdi, son kez soruyorum. Hapishane numaran ne?”

Carter, gardiyanın belindeki kemere bağlı copu kavrayan eline rahat bir bakış attı. Nefesini uzun uzun, sıkılarak verdi. Başka bir gün olsa, bu şerefsiz gardiyanın üzerine çullanmasına hazır olurdu; sırtına inen copları suratına yerleştireceği bir gülümseme ile karşılardı. Ama bugün havasında değildi.

“081056,” dedi Carter sakince ve kendine hâkim olamayıp hafifçe göz kırptı.

Kızgın gardiyan kaşlarını çatıp numarayı hızla elindeki forma yazdı ve sandalyesinden kalkmadan, tekerlekler üzerinde sağa doğru ilerleyip, doldurulmuş formu yandaki masada oturan sarışın, genç sekretere verdi. Lanet yağ tulumu yerinden kalkıp altı adım atmaya bile üşenmişti.

Carter, sarışının son on dokuz aydır adının yerine geçen numarayı ekrandaki kutucuğa girmesini bekledi. Ekranda hangi suçların belireceğini biliyordu: aşırı hız, tehlikeli silah taşıma, uyuşturucu bulundurma, sarhoş olarak toplum huzurunu bozma... Toplumun çoğunluğu aksini düşünse de, Carter ekranı iki kez tamamen doldurabilecek suç listesinden ve kötü davranışlarından gurur duymuyordu. Yine de yaptıklarıyla dolu ekranı görmek, genç adama yirmi yedi yıllık hayatının büyük bir kısmında arayıp bulamadığı “Ben kimim?” sorusunun cevabıyla ilgili bir fikir veriyordu. Arayışı hâlâ bitmemişti ama *herhangi bir şey* bulabilene kadar sahip olduğu tek şey bu listeydi.

Her neyse.

Kirli sakalını ovuşturdu. Bunu düşünmekten yorulmuştu.

Fi tarihinden kalma yazıcının sesi, genç adamı kendine getirdi.

“Bay Carter,” dedi gardiyan sakince. “Görünen o ki, tesislerimizdeki misafirliğiniz, bir on yedi ay daha uzadı. Uyuşturucu ile yakalanmanın ödülü bu olsa gerek.”

“Benim değildi,” dedi Carter ifadesiz bir ses tonuyla.

Gardiyan, sırtımadan önce genç adama samimiyetsiz bir acıma ile baktı. “Çok yazık.”

Carter hiç cevap vermedi, şartlı tahliye başvurusunda bulunmasına sadece birkaç hafta kaldığını biliyordu, hızla kendisine uzatılan formu çekip aldı.

Sert görünüşlü bir başka gardiyan eşliğinde masanın yanından ayrıldı. Uzun, dar bir koridoru geçerek ilerideki beyaz kapıya vardılar. Gardiyan kapıyı sesli bir şekilde açtı. Oda steril ve klostrofobikti, duvarlara itirafların kötü kokusu sinmişti. Tanrı’nın bile unuttuğu bu yerde pek çok saat geçirmiş olmasına rağmen, mekân hâlâ nabzının yükselmesine ve avuç içlerinin terlemesine neden oluyordu.

Omuzları kasılı, sırtı dik halde odanın ortasındaki ucuz tahta masaya doğru yürüdü. Masada oturan maymun suratlı, iri adam Carter’a gülümsedi.

Carter’ın hapisane danışmanı Jack Parker, “Wes” diye karşıladi genç adamı. “Seni görmek ne hoş. Lütfen otur.”

Carter ellerini hapisane tulumunun ceplerine soktu ve umursamaz bir tavırla masanın önündeki sandalyelerden birine oturdu. Jack ona ilk ismiyle hitap eden tek kişiydi. Diğer herkes ona Carter dese de, Jack, aralarında güven oluşması için gerekli olduğunu açıklayarak, ilk isimleri kullanmak konusunda ısrarcı davranıyordu.

Carter da ona bunun boktan bir saçmalık olduğunu açıklamıştı.

“Sigaran var mı?” Carter odanın diğer ucunda, kapıda duran gardiyana küçümseyen bir bakış attı.

“Elbette.” Jack bir paket sigara ve bir kutu kibriti Carter’a doğru attı.

Carter’ın uzun ve solgun parmakları paketle boğuşuyordu. Son sigarasını içtiğinden bu yana iki gün olmuştu. Çaresiz durumdaydı. İki kırık kibrit çöpü ve bolca küfrün ardından sigarasını yakmayı başardı.

Sigaradan derin bir nefes çekti. Yoğun duman ciğerlerini doldururken gözlerini kapadı ve nefesini tuttu. O an, dünyada hiçbir tasası kalmamış gibiydi.

Jack kurnaz bir gülümsemeyle “Daha iyi misin?” diye sordu.

Carter ciğerlerindeki dumanı masanın öbür ucuna kadar üflerken başıyla onayladı.

Carter, Jack’in elini sallayarak dumanı dağıtma güdüsüne karşı çıkmasından etkilendi. Ne de olsa ikisi de bunun Carter’ı bu hareketi daha fazla yapması için cesaretlendireceğini biliyordu; Carter, herhangi bir zayıflık belirtisi gördüğünde av kokusu almış köpek gibi heyecanlanır ve karşısındakinin üstüne giderdi.

Belli ki bu bir tür savunma mekanizmasıydı.

Carter’ın bu özelliğini, ilk görüşmelerinden birinde etraflıca tartışmışlardı. Carter bu mekanizmasını öyle ustalıkla kullanıyordu ki Arthur Kill hapisanesinin en güçlü, baskın ve korkulan tutuklularından biri olmuştu. Bunu sadece tutuklular değil, hapisane çalışanları da söylüyordu.

Jack çantasından on beş santim kalınlığında bir dosya çıkardı. Dosyayı açarak, içinde yıllardır birikmiş sayısız raporu,

mahkeme kararını, delil listesini, ifade tutanağını parmaklarıyla karıştırdı. Carter bu belgelerde “toplum düşmanı” olarak da betimleniyordu, “güçlü karakter” olarak da, “kendine güven eksikliği yüzünden zekâsını doğru kullanamayan biri” olarak da.

Bir kez daha, her neyse.

Carter, potansiyelinin ne kadar yüksek olduğunu duymaktan yorulmuştu. Evet, zeki biriydi, önem verdiği kişilere ölümüne sadıktı. Yine de, hayatı boyunca kendine tam olarak uyan bir yol bulamamıştı. Tüm hayatı bir yerden diğerine savrulmakla geçmişti, hiçbir yerde hoş karşılanmamış ya da kendisini uzun süre rahat hissetmemişti. Beş dakika bile sorunlardan uzak kalamayan, berbat durumdaki ailesi ve arkadaşlarıyla uğraşıp durmak zorunda kalmıştı.

Neyse ki kilitli olduğu yerde her halt basitti. Gerçek hayatın problemleri, arada bir gelen ziyaretçilerinin anlattıkları şehir efsaneleri gibi geliyordu kulağına. Zaten çok fazla ziyaretçisi olduğu da söylenemezdi.

Jack dosyanın sonundaki sayfayı açtı ve boş kâğıdın üzerine o günün tarihini attıktan sonra aralarında duran küçük kayıt cihazının düğmesine bastı.

“Altmış dördüncü seans, Wesley Carter, tutuklu numarası 081056,” diye başladı Jack monoton bir sesle. “Bugün nasılsın?”

“Aşırı istekli,” diye cevap verdi Carter, sigarasını söndürüp bir başkasını yakarken.

“Güzel.” Jack önündeki kâğıda küçük bir not aldı. “Dün, buradaki tesiste bazı derslere kaydolmanla ilgili bir toplantıya katıldım.” Carter gözlerini devirdi. Jack bunu görmezden geldi. “Sınıf dersleri ile ilgili olumsuz fikirlerinin olduğunu biliyorum ama burada olduğun süre içinde kendini zorlayıcı bir şeyler yapman çok önemli.”

Carter başını arkaya attı ve kaşlarını çatarak tavana baktı. Kendisini zorlamak, ha? Bu kahrolası yerde daha fazla ne kadar zorlanabilirdi yani? Her günü buradaki aptallardan biri yüzünden kafasını sıyırmadan geçirmek yetmez miydi?

“Birkaç seçeneğin var,” diye devam etti Jack. “İngiliz edebiyatı, felsefe, sosyoloji. Bay Ward ve eğitim uzmanlarına da açıkladığım gibi, daha önce öğretmenleriyle sorunlar yaşamış olsan da, artık okulu bırakan o on yedi yaşındaki çocuk değilsin. Öyle değil mi?”

Carter danışmanına şüpheli bir bakış attı.

Jack parmak uçlarını çenesinin altına dayadı. “Hangi konuda eğitim almak istersin?”

“Umurumda değil.” Carter omuz silkti. “Beni kendi halime bıraksalar yeter.”

“Erken şartlı tahliye şansın için yerine getirmen gereken koşullar var, sorun o. Rehabilitasyonun sırasında ilerleme kaydettiğini göstermen gerekiyor. Ve eğer bunun için birkaç derse girmen gerekiyorsa, o zaman bunu yapmalısın.”

Carter bunu biliyordu ve bu onu deli ediyordu. On beş yaşından beri bir avukattan, şartlı tahliye memurundan, danışmandan diğerine savrulup duruyordu ve hiç kimse onun hayatı için daha anlamlı bir şey yapıp yapmayacağını ya da bunu nasıl yapacağını düşünmüyordu. Gerçi o lanet olası “anlamlı” kelimesinin ne anlama geldiği hakkında Carter’ın tek bir fikri bile yoktu.

Yine de, Kill’de kaldığı on dokuz ayın ardından, kalan günlerini hapiste geçirmenin başlangıçta sandığı kadar çekici bir şey olmadığını düşünmeye başlamıştı.

Şımarık, kibirli, öfkeli bir ergen olarak, kötü bir şöhretinin olmasından zevk almıştı, ama o coşku ve heyecan artık yoktu. Mahkemeler, tutukevleri ve hatta hapisaneler artık

çok sıradandı ve Carter adalet sisteminin bütün öğelerinden sıkılmış durumdaydı. Kendine çeki düzen veremezse otuzuna geldiğinde hayatın yanlış tarafında olacak ve “hayatımı nasıl mahvettim” diye sormaya başlayacaktı.

Jack boğazını temizledi. “Son zamanlarda hiç ziyaretçin oldu mu?”

“Geçen hafta Paul geldi. Pazartesi de Max gelecek.”

Jack gözlüklerini çıkarırken sıkkın bir sesle “Wes,” dedi. “Dikkatli olmalısın. Max - o senin için iyi değil.”

Carter avucunu öfkeyle masaya vurdu. “Böyle saçmalıklar söylemeye hakkın olduğunu mu sanıyorsun?”

Carter, Jack’in Max O’Hare’ı, uyuşturucu sorunları ve uzun suç geçmişini etrafındaki herkese bulaştıran ve arkadaşlarını derin bir batağa çeken bir virüs gibi gördüğünü biliyordu –Carter’ın Kill’de bulunması da bunun bir örneğiydi. Ama Carter, Max’e çok şey borçluydu. Hapishanede olması bu borcun sadece bir kısmını ödemiş olmak demektir ve Carter aynı şeyi yapması gerekse gözünü kırpmadan yapardı.

“Hayır,” dedi Jack sakinleştirici bir sesle. “Benim düşündüğüm şey hiç böyle bir şey değil-”

“İyi o zaman,” diye sözünü kesti Carter. “Çünkü Max’in neler yaşamış olduğu, şu anda neler yaşadığı hakkında hiçbir fikrin yok. Hem de hiç.” Sigarasından derin bir nefes çekti ve yanan korların üzerinden ona baktı.

“En yakın arkadaşın olduğunu biliyorum,” dedi Jack birkaç dakikalık gergin sessizliğin ardından.

“Evet,” diye onayladı Carter sert bir baş hareketiyle. “Öyle.”

Ve ziyaretine gidenlerden duyduğu kadarıyla, Max’in o anda ona hiç olmadığı kadar çok ihtiyacı vardı.

★★★

O uyurken bile, Kat Lane'in etrafındaki gölgeli, baskıyla dolu dünya, onun rüyalarını korkuyla delik deşik ediyordu. Küçük elleriyle çarşafı kavradı, çaresizce buruşturdu. Başını yastıklara daha da gömerken zaten kapalı olan gözlerini iyice yumdu, çenesini sıktı. Uykusunda gölgeli bir ara sokakta dehşet içinde koşarken sırtı gerildi, ayakları umutsuzca çırpındı.

Boğazından bir hıçkırık yükseldi: Neredeyse on altı yıl önce gerçekleşmiş olan gecenin sonu gelmeyen slayt gösterisine hapsolan bir hıçkırık. "Lütfen," diye inledi karanlığın içinde.

Onu peşinden koşan, yüzleri görünmeyen beş adamdan kurtarmaya hiç kimse gelmeyecekti. Bir çığlıkla yatağında doğruldu. Ter içindeydi, nefes alamıyordu. Panikle açılmış gözleri zifiri karanlık odasının duvarlarında dolaştı. Nerede olduğunu anlayınca gözlerini yeniden kapatıp yüzünü avuçlarının içine aldı. Kurumuş boğazından bir nefes verdi, gözlerindeki yaşları sildi, yavaş ve derin nefeslerle sakinleşmeye çalıştı.

Son iki haftadır her gün bu şekilde uyanıyordu ve gözlerini açtığında yüzüne vuran keder fazlasıyla tanıdıktı. Bitkin bir şekilde başını iki yana salladı.

Doktoru uyku ilaçlarının hepsini bir anda bırakmadan, dozları yavaş yavaş azaltmasını söylemişti. Kate onun tavsiyesini dinlememiş, bir geceyi kimyasalların yardımı olmadan geçirmek konusunda inat etmişti. Ama görünüşe göre bu çabası nafileydi. Öfkeyle yatağını yumrukladı, sonra da başucundaki gece lambasını yaktı. Ama ışık, kâbusların ona getirdiği korkuyu ve katıksız çaresizliği rahatlatamadı.

Yenilgiyi kabul ederek içini çekti, yatağından kalktı ve banyosuna doğru yürüdü, parlak ışıklar yanınca irkildi. Ay-

nadaki yansımasına baktı, kaşlarını çatı. Tanrım, yirmi dört yaşında olmasına rağmen çok daha yaşlı görünüyordu. Yüzü solgundu, yeşil gözleri cansız ve donuktu. Gözlerinin altındaki mor halkalara baktı, sonra da parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. Kestane kızılı gür saçlarının her zamanki canlılığından eser yoktu. Kuru ve hacimsiz bir şekilde omuzlarının üzerine dökölüyorlardı.

Annesi kilo verdiğini söylemiş olsa da Kat onu duymazlıktan gelmişti. Ne de olsa annesinin her konuda bir fikri vardı.

Kat cılız değildi –asla bir deri bir kemik olmamıştı, hatları hep kıvrımlıydı– ama otuz sekiz beden pantolonu son zamanlarda gerçekten de biraz bollaşmıştı.

Banyo dolabını açıp uyku hapı kutusunu aldı. Uyumak için hap almaya gerek duymayacağı geceleri iple çekiyordu. Zaten ilaçların pek yardımcı dokunduğu da söylenemezdi; sadece hiçbir zaman yok olmayacak bir ağrıyı uyuşturuyorlardı. İki mavi kapsülü avucuna aldıktan sonra, çıplak ahşap zeminin üzerinde yürüyerek yatak odasına döndü.

Kat, kâbuslarından kaçabileceği kadar derin bir uykunun var olmadığını anlayalı çok olmuştu. Kâbusları artık kişiliğinin bir parçası olarak onun ruhuna kazınmıştı ve bunlardan asla kurtulamayacaktı. Hiçbir ilacın ya da terapinin içindeki karanlığı, kederi yok edemeyeceğinden emindi. Bunların sonucunda artık sert, iradeli bir kadın haline gelmişti. Kişiliği insanları kendinden uzaklaştırmak için çok etkin bir yöntemdi. Korkularını ve çaresizliğini, öfkesinin, sivri dilinin arkasına kolayca saklayabiliyordu.

Kuş tüyü yastıklarına sırtını dayayıp oturdu. Hayat hiç kolaylaşacak mıydı?

Kat bunu bilmiyordu. Odaklanabildiği tek şey güneş doğduğunda yeni bir günün başlayacağı ve güneş ışıklarının onu geçmişinden bir gün daha uzaklaştıracağıydı.

2

Kat ertesi sabah Soho'daki dairesinin önündeki arabasına bindi. Kâbuslar her zaman onu kafası bulanık bir halde bırakır ve bir hapishanede ders vermeyi ne halt etmeye kabul ettiğini sorgulamasına neden olurdu.

Ders vermeye başlayalı bir aydan biraz daha fazla olmuştu. Bu iş, sadece kâbusları geri getirmekle kalmamış, aynı zamanda annesiyle aralarında derin bir boşluk da oluşturmuştu. Onunla ilişkileri hep inişli çıkışlı olmuştu ama annesini arayıp Arthur Kill'de çalışmaya başlayacağını söylediğinde çıkan tartışma, o zamana kadarkilerin en kötüsüydü. Karmaşık ve inatçı bir kadın olan Eva Lane, Kat'ın neden bu işi yapmaya ihtiyacı olduğunu asla anlamayacaktı.

Kat annesinin ve onun arkadaşlarının neden endişelendiğini anlayabiliyordu. Aralarında katil olmasa da hapishanedekilerin işledikleri suçlar yeteri kadar tedirgin ediciydi: mala zarar verme, araba hırsızlığı, uyuşturucu bulundurma ve kullanma. Ama Kat, yapmak istediği işin bu olduğundan oldukça emindi. Çünkü içinde, derinlerde bir yerlerde, babasına verdiği söz yüreğini sızlatıyordu.

Bu sızıyı babası öldüğünden beri hissediyordu. Liseyi bitirdiği gün de, üniversitenin “İngiliz Edebiyatı” bölümünden

mezun olduğunda da bu sızı oradaydı. Öğretmenlik, Kat'ın çocukluğundan beri yapmak istediği şeydi ve işin her saniyesinden zevk alıyordu.

Londra'ya ve Çin'e gidip özel okullarda öğretmenlik yapacak kadar şanslıydı ve mesleğine olan aşkı böylece daha da büyümüştü. Arkadaşlar edinmiş, farklı kültürler tanımış ve hiçbir zaman bitmeyecek değerli ilişkiler kurmuştu. Yine de içinde, derinlerde bir yerde, yılda elli bin Dolar kazandıran okullarda çalışmanın, verdiği sözü yerine getirmekten çok uzak olduğunu biliyordu.

Yardım etmesi gereken yetenekli, şanslı ve çalışkan çocuklar değildi.

“Bazı şeyleri paylaşmak zorundayız, Katherine,” demişti babası öldüğü gece.

Kat şehir içindeki bir devlet okulunda işe girmeyi düşünmüştü ama bu seçenek de o durmak bilmeyen kaşıntıyı geçirmemişti.

Ancak bir hapisanede çalışmak bu ihtiyacını karşılayabilirdi.

Korkularına daha yakın olmak zorundaydı. Sonuçları ne olursa olsun, kanunları çiğneyip insanların hayatlarını tepe taklak ederken düşünme gereği duymayan erkeklere daha yakın olmak zorundaydı. Bir kişiyi böylesi davranışlarda bulunabilecek hale getiren sebebi anlaması için onlara daha yakın olmalıydı. Korkusundan da bu korkunun kökeninden de nefret ediyordu. Ama ne kadar korkarsa korksun, bununla doğrudan yüzleşmesi gerektiğini biliyordu.

Terapisti Kat'ın bu kararı karşısında kaygılanmış ve ona sürekli bu kararından memnun olup olmadığını sormuştu - bunun kendisi için doğru olup olmadığından emin miydi, eminse sebebi neydi? Terapist onu vazgeçirmek için annesinin endişelerini bile koz olarak kullanmıştı.

Ama bu yalnızca Kat'ın verebileceği bir karardı – başka hiç kimsenin değil. Ve bu kararı bir kez verdiğinde geri dönüş yoktu. Sonuç ne olursa olsun, annesi ne söylerse söylesin, bunu yaşayacaktı çünkü Kat bunun babası için ne anlama geleceğini biliyordu.

Staten Adası'ndaki Arthur Kill binası, *Prison Break* dizisinden fırlamış gibiydi. Gardiyanlar, tasmalarından tuttukları kocaman siyah köpeklerle hapishane duvarı boyunca yürüyerek nöbet tutuyordu, duvarların üstündeki caydırıcı dikenli teller gözetleme kulelerine kadar yükseliyordu.

Kat, arabasını otoparkın kapısının önünde durdurdu ve görevlinin gelmesini bekledi. Görevli sessizce onun kimlik kartını aldıktan sonra muhafız binasının içinde kayboldu, kısa süre sonra geri döndü ve Kat'i çalıştığı iç karartıcı binaya doğru yönlendirdi.

Arabasını park ettikten sonra, Kat solunda, devasa metal çitlerle çevrili alanda büyük bir tutuklu grubunun basketbol oynadığını gördü. Yeşil tulumlarının üst kısımlarını sıyırıp bellerine bağlamış olan bu suçluların göğüsleri, sıcak Hazi-ran güneşinin altında terle parlıyordu. Arabasından binaya uzanan yol, özellikle de basketbol sahasından gelen ısıklar ve atılan laflar yüzünden, sanki kilometrelerce uzunluktaymış gibi geliyordu.

Adımlarını hızlandıran Kat binanın büyük kapısının kul-punu bir can simidine sarılır gibi kavradı. İçeri girdiğinde, kâküllerini titreyen eliyle arkaya iterken bir kıkırdama ile karşılandı. Başını kaldırdığında karşısında kendini beğenmiş hapishane müdürü Anthony Ward'u gördü.

Otuzlu yaşların sonundaki Ward, yüzü yuvarlak ve genç görünmesine rağmen, seyrek saçlarını özenle taramış ve jö-

lelemişti. Adam koyu gri gözleriyle Kat'i süzdü ve sol yanığında derin bir gamzenin belirmesine neden olacak şekilde gülümsedi. "Bayan Lane," dedi elini uzatırken.

Kat onun elini görmezden geldi ve dizlerine gelen siyah eteğini eliyle düzeltti. "Bay Ward."

Ward elini utanç içinde geri çekerken çenesini hafifçe salladı ve daha uzun görünebilmek için dimdik durdu. Kat onun bu hareketi özellikle tutukluların arasındayken oldukça sık yaptığını fark etmişti. Ama işe yaramıyordu – zavallı adam doğuştan güdüktü.

"Ee, nasılsınız?" diye söze başladı. "Alışabildiniz mi?"

Kat gülümsedi. "Evet. Sanırım." Dersleri şimdiye kadar olaysız geçmişti. Ve artık öğrencileri onunla konuşurken noktalama işaretleri yerine küfür kullanmayı bırakmışlardı.

Ward kravatını düzeltti. "Güzel. Peki, bu sabahki dersinize gözetmen olarak katılacağımı unutmayın. Ve herhangi bir ihtiyacınız olursa, gelip bana söyleyebilirsiniz."

"Geleceğim, teşekkürler."

Kat onun yanından yürüyüp giderken, adamın bakışlarının göğüsleri üzerinde gereğinden biraz fazla kalmasını görmezden geldi. Ward'un çapkın eğilimleri ve tutukluları pislikten başka bir şeymiş gibi görmeyi başaramaması Kat'e aşırı itici geliyordu. Ward tutukluların içeride eğitim alarak daha iyi insanlar haline getirilebileceğini göremiyor, yani Kat'in işinin anlamsız görünmesine neden oluyordu. Kat de bu yüzden onu mümkün olduğunca yok saymaya çalışıyordu.

Kat sınıfına girdiğinde, pencereye takılmış klimadan gelen serin havayı minnetle karşıladı. Tesisin geri kalanı lanet olası bir sauna gibiydi. Saçlarını ensesinde toplayıp ders için hazırlanmaya başladığında, öğretim asistanı Rachel yüzü kıpkırmızı bir şekilde içeri girdi.

Çilek pembesine boyanmış dudaklarının arasından bir nefes aldı. “Tanrım, bugün cehennem sıcaklığı var,” diye söylendi, serinlemek için tişörtünü yelpaze gibi hareket ettirirken.

Rachel, Kat işe başladığından beri onun için tam bir hayat kurtarıcı olmuştu. Öğrenme zorluğu olan tutuklularla çalışmak konusunda tecrübeli olan Rachel, Kat’ın öğrencileri kısa sürede tanınmasına yardımcı olmuştu – özellikle de disleksi hastası olmasına rağmen New York Üniversitesi işletme bölümünden lisans derecesi almayı başarmış, çok renkli karakter Riley Moore konusunda.

Riley, Kat’ın en sevdiği öğrencilerden biriydi. Araba parçaları çalmaktan içeride olan Riley’nin bir doksanlık boyu ve geniş omuzları, Yunan mitolojisinde dünyayı taşıyan Atlas’ı bile utandırabilirdi. Eğlenceli bir kişiydi ve her iki kadınla da utanmadan flört ediyordu. Ama Ward’un aksine, Riley çekici biriydi ve her kelimesinde şakacı bir üslup vardı. Onun acımasız ama zararsız imalarını, özellikle de parlak ela gözleri ve beyaz sakallı yüzünün sempatikliğiyle, tatlı bulmamak zordu.

Sınıfta dört öğrenci vardı, hepsi de derslere çok çalışıyor ve davranışlarını kontrol altına almaya çalışıyordu. Kat tutuklu öğrencilerini bu kadar kısa süre içinde söz dinlemeye ikna edebildiği için kendisiyle fazlasıyla gurur duyuyordu. Kaydettikleri ilerleme inanılmaz olmuştu.

Saat dokuzu iki dakika geçerken Riley’nin gür sesi ortalığı inletti. Kat dönüp öğrencisine gülümseyerek baktı ve yanında gardiyanla giren Riley’yi diğer öğrencilerinin de takip ettiğini gördü.

“Bayan L!” diye haykırdı Riley ve beşlik çakmak için elini havaya kaldırdı. Kat jesti karşılıksız bırakmadı. “Hafta sonunu iyi geçirdiniz mi?”

“Güzeldi Riley. Teşekkür ederim. Seninki?”

“İşte, bilirsiniz.” Omuz silkti. “Orada burada sorun çıkarp her gün Ward’un saçlarını daha seyrekleştirerek geçirdiğim bir hafta sonuydu.”

Ward ile birlikte diğer öğrencileri de sınıfa girerken -Sam, Jason, Shaun ve Corey- Kat sırtmasını bastırmak zorunda kaldı. Corey ve Shaun onu selamlamak için çenelerini kaldırırken, Jason dağınık, kahverengi saçlarının ardından uysalca gülümsedi. Sam hiçbir harekette bulunmadan hızla sandalyesine gidip oturdu. İlk başlarda bu Kat’i rahatsız ediyordu ama artık bunu oluşturdıkları rutinin bir parçası olarak kabul etmişti. Rachel’ın açıkladığı gibi, Kill’deki erkekler için bir rutin oluşturmak çok büyük önem taşıyordu. Pek çoğu için bir rutine ve günlük plana sahip olmak onları delirmekten kurtaran tek şeydi.

Sınıfın arkasında duran Ward’u görmezden gelen Kat dersine başladı. Bir önceki derste öğrettiklerini kısaca özetledikten sonra, mahkûmlardan mecaz ve kişileştirme kullanarak en sevdikleri yerleri tanımlamalarını istedi. Hepsi sessizlik içinde yazmaya başladılar.

“Peki,” diyerek sınıftakilerin dikkatini üzerine çekti. “Kim yazdıklarını yüksek sesle okuyacak kadar-”

Sınıfın kapısı o kadar sert bir şekilde açıldı ki arkasındaki duvara çarptı. Yorgun görünüşlü, nefes nefese kalmış bir gardiyan, çarpmanın gürültüsü ile ayağa fırlamış olan Ward’a baktı.

“Böldüğüm için üzgünüm, hanımefendi,” dedi gardiyan nefes nefese. “Ama altı numaralı hücrede bir sorun var.”

“Kim?” diye bağırdı Ward sınıfta hızla ilerlerken.

“Carter efendim.”

Ward gözlerini kıstı, dudakları ince bir çizgi haline geldi.

Hapishane müdürü dışarı çıkıp kapıyı arkasından sertçe

kapattığında Kat sınıfa göz gezdirdi. “Carter kim?” diye sordu.

Riley sesli bir kahkaha attı, bu aniden Ward’un arkasında bıraktığı gerginliği yok etmişti. “Carter. Lanet olsun. Bu çocuk asla değişmeyecek.”

3

“Düzgün uyuyamıyorsun, değil mi?” Kat’ın rahatsız edici derecede iyi bir gözlemci olan, en yakın arkadaşı Ben, garson triple espressoyu masaya koyarken hüzünlü bir şekilde gülümsedi.

Akşam yemeği boyunca esnemelerini bastırmaya çalışmasına rağmen, Kat berbat göründüğünü biliyordu. Estée Lauder marka kapatıcısı bile gözlerinin altındaki halkaları saklayamıyordu. Ayrıca, Ben onu altı senedir tanıyordu ve gözünden hiçbir şey kaçmazdı. “Denedim,” diye cevap verdi Kat, elindeki toz şeker paketini sallarken.

“Hâlâ kâbus mu görüyorsun?” diye sordu Beth, Kat’ın sol tarafında oturduğu yerden. Beth ile Kat liseden tanışıyorlardı. Beth dört yıl Teksas’ta öğretmenlik yaptıktan sonra daha birkaç ay önce New York’a dönmüş olsa da eski arkadaşlıklarına kolaylıkla geri dönebilmişlerdi.

Beth’in yeniden yanlarına gelip üçlü arkadaş gruplarını tamamlamış olması, Kat’i devamlı onun hakkında endişelenecek delirtmek üzere olmasına rağmen güzeldi. Kat ikisinin de iyi niyetli olduğunu biliyordu ama Kat’in işiyle ilgili devamlı olarak kaygılanan annesinin tavrıyla birleştğinde bu yıpratıcı bir şey haline geliyordu.

Ben başını iki yana salladı. “Beni her zaman arayabilirsin, biliyorsun değil mi?”

Koruyucu bir abi-abla gibi, Ben de Beth de kâbusları geri döndüğünden beri onlarda kalmalarını öneriyordu ama Kat bunu sürekli reddediyordu.

“Abby’yle uykunuzu böleyim, öyle mi?” diye sordu Kat omuzlarını kaldırarak. “Neden seni arayayım ki?”

“Çünkü biz senin arkadaşlarınız ve seni önemsiyoruz,” dedi Beth masadaki tatlıdan kocaman bir kaşık alıp ağzına götürdü.

“Özellikle de bu işi yaparken,” diye ekledi Ben.

Kat ona dik dik baktı. “Yine başlama.”

Ben ellerini havaya kaldırdı. “Kim başlıyor?”

Kat, fincanının içindekini kaşığıyla karıştırdı. “Bu iş-”

“Senin için önemli – biliyoruz,” diye araya girdi Beth. Artık lisede olduğundan daha dişli biri olmuştu ama kestane rengi gözleri ve kısa, dağınık, asimetrik kesimli platin sarısı saçları, onun hâlâ Kat’ın uzun yıllardır tanıdığı kız olduğunu söylüyordu. “Ama yine de endişeleniyoruz.”

Ben elini Kat’ın elinin üzerine koydu. “Gelecek birkaç ay senin için çok yoğun geçecek.”

Kat bakışlarını indirip masaya baktı.

“Babanın ölüm yıldönümü yaklaştı. Sadece Abby’yle ikimizin yanında olduğumuzu bil yeter. Tamam mı? Seni seviyoruz.”

“Ben de seviyorum.” Beth sırtıttı. “Adam bana bir pırlanta yüzük vermiş olsa da, bir numaram hâlâ sensin, biliyorsun.” Kare kesimli harika bir pırlantası olan nişan yüzüğünü parmağında salladı.

Kat gülümsemeye çalıştı. “Biliyorum. İkinize de teşekkür ederim.”

“Avukat olduğumu da unutma ayrıca,” dedi Ben. “Her-

hangi biri sana orada zorluk çıkarırsa ilk benim haberim olsun. Yapmama ihtiyacın olursa Papa'nın bile kirli çamaşırlarını ortaya dökebilirim.”

Ben ve Kat kahkaha attılar. Muhtemelen doğru söylüyordu; azmi, kirli çamaşırları başarıyla ortaya çıkarması ve ikna kabiliyetiyle, Ben davalarının çoğunu kazanmıştı. Skandal ve şantaj kokusunu bir av köpeği gibi alabiliyordu.

“Hey, annen aradı mı?” diye sordu Beth.

Kat sertçe nefes verdi. “Sadece dün gece üç kere aradı.”

Beth'in kaşları çatıldı. “Beni de aradı. Sadece endişeleniyor, o kadar.”

Kat alaycı bir sesle mırıldandı: “Bak, senin de annemin tarafında olduğunu biliyorum-”

“Ben taraf tutmuyorum,” diye cevap verdi Beth. “Sadece onun neden endişelendiğini görebiliyorum. Onun için zor olmalı.”

Kat ofladı. “*Onun için* mi zor? Bu lanet işe girdiğimden beri başımın etini yiyor. ‘Bak orası *hiç* güvenli değil.’” Annesinin sesini taklit etti. “‘Kendini o hayvanlarla çalışarak tehlikeye atıyorsun,’ vesaire, vesaire.” Kat'in omuzları düştü. “Neden bana destek olamıyor ki?”

“Kötü bir niyeti yok,” dedi Ben. “Sonunda anlayacaktır.”

“Tabii,” dedi Kat ikna olmadan.

Carter derin uykusundan uyandı; belki de Anthony Ward'un arkasından iş çevirirken kendisini fazla yıpratmıştı. Carter gülümsedi. O pisliğin kiminle aşık attığı hakkında gerçekten bir fikri yoktu.

Saat dörde kadar hücresinde kalması gerekiyordu –iki saat kalmıştı– yirmi dört saatlik cezası o zaman bitecekti. Bir sandalyeyi duvara geçirdiği için. Ne saçmalık.

Belki biraz fazla zorlamıştı, ama felsefe öğretmeninini aşırı tepki gösterdiğine şüphe yoktu. Peki ya Ward? Ah, Carter'ın bam teline nasıl basacağını o herif çok iyi biliyordu.

Jack kısa süre sonra elinde Max'in yeniden düzenlenmiş programıyla geldi. Onun yüzündeki hayal kırıklığı ifadesi, Carter'ın midesinin kasılmasına neden oldu. Max hakkındaki fikirlerini düşününce aslında Jack'in bu hareketini Carter takdir ediyordu - danışmanına pislik gibi davrandığı için kendisine bir kez daha kızdı. Onun yanında bazen çok küfrediyordu.

“Sanırım felsefeden pek hoşlanmadın, değil mi?” diye sordu Jack yüzünde hafif bir gülümsemeyle. “Aristo pek senin tarzın değil, öyle mi?”

“Pek sayılmaz.”

Jack başıyla onayladı ve ensesini sıvazladı. “Anthony Ward’a bana saldıracak bir sebep verdiğin için teşekkür ederim bu arada. Bunun için sana borcum büyük.”

“O konu...” diye mırıldandı Carter yatağından. “Benim hatamdı.” Jack'in alabileceği özre en yakın cümle buydu.

“Evet, öyle,” diye ona katıldı Jack. “Tanrım, Wes, sen bundan daha iyisini yapabilirsin.”

Carter umutsuz bir şekilde nefes verdi ve dizlerini göğsüne doğru çekti. “Adam saçmalıyordu Jack. Bunu hak etti.”

“Tamam ama nedenin ne olursa olsun, kendini affettirmek için çok uğraşman gerekecek.”

“Ya, öyle mi?” dedi Carter sertçe.

“Evet,” diye cevap verdi Jack, yılmadan. “Edebiyata kaydını yaptırdım. Okumaktan yapmaktan hoşlandığını biliyorum.” Hücrenin sağ duvarında duran, yıpranmış, sayfaları kıvrılmış kitaplarla dolu rafları gösterdi. “Ve öğretmen bir kadın - belki bu nedenle çok fazla düşmanlık olmaz.”

“Düşmanlık mı?”

“Ne demek istediğini biliyorsun,” dedi Jack sert bir şekilde. “Deneyeceğine söz vermiştin, şimdi bu konudaki ciddiyetini kanıtlama zamanın geldi. Senin yüzünden o pisliğin...” İki adım ötesinde duran hapisane memuruna baktı. “Sana bir şans daha vermesi için Ward’la nazıkçe konuşmak zorunda kaldım. Bana burada vaktimi boşuna harcadığımı söyleme.”

Carter yatakta doğrulup oturdu, ellerini dağınık saçlarının arasından geçirdi. Çıkmazdaydı - Ward sadece Jack’i değil, kendisini de köşeye sıkıştırmıştı. O küstah pisliği hapisane “kurallarını” içeren o kalın kitapla dövmeekten fazla istediği bir şey yoktu ama Jack’i yeniden hayal kırıklığına uğratamazdı. Gerilmişti, sinirlenmişti.

“Halledersin sen,” dedi Jack sessizce, ona doğru bir adım atarken. Onun arkasında duran müdür de onunla birlikte hareket etti.

“Evet,” diye homurdandı Carter. “Göreceğiz, öyle değil mi?”

Uzun bir süre uyumuş olmasına rağmen, yorgunluk yavaş ve sinsice içinde ilerlemeye başlamıştı. Etrafındaki duvarlar yavaş yavaş üzerine doğru gelirken, başında bir ağırlık hissediyordu. Yirmi iki saat boyunca bir odada kapalı kalmak adama bunu yapabiliirdi. Carter’a bile.

“Yarın sabah,” dedi Jack cesaret verici bir ses tonuyla. “Öğretmenin Bayan Lane. Çok iyi bir öğretmen. Sadece... Sadece dene, tamam mı?”

“Tamam.” Carter üç parmağını kaldırdı. “İzci sözü.”

Jack gülümsedi. “Sadece güvende olmak için, sınıftaki bütün sandalyelerin yere sabitlenmesini sağladım.”

Carter yüksek sesle kahkaha attı. “İyi düşünmüşsün J,” diye seslendi, gardiyan hücresinin kapısını kapatıp, onu bir kere daha yalnız bırakmadan önce.

Cezasının son iki saati kaplumbağa hızıyla geçti ve Carter neredeyse en sonunda kapıyı açan gardiyana çarpıp onu yere düşürecekti. Kollarını geriye doğru gerdi, boynunu küttletti ve hızla avluya doğru ilerledi.

“Selam Carter!” Riley’nin gök gürültüsü gibi sesi basketbol sahasının diğer yanından geldi.

Carter gülümsedi. “Moore,” diye cevap verdi iri kıyım adama doğru giderken.

“Nerelerdeydin?” diye sordu Moore, Carter’ın omzuna vururken. “Senin o serseri suratını özledim.”

“Bir sigara verirsen anlatırım.”

Riley, cebinden bir sigara çıkardı ve Carter için kibritle yaktı. Sahanın arka tarafındaki banka doğru yöneldiler.

“Defolun!” diye bağırdı Riley havlar gibi.

İki yeni yetme oturdukları yerden ürkmüş kuşlar gibi hemen kalkınca Carter kakhahayı bastı. Banka oturdu, gözlerini kapattı, güneş teninin üzerinde gezinirken dumanın dudaklarının arasından çıkmasına izin verdi.

“Peki n’oldu? Dünden beri bir köşede kendini mi okşuyordun?” Riley kakhaha attı ve bir sigara yaktı.

“Keşke,” diye cevap verdi Carter sahada oynanan basketbol maçını izlerken. “Hayır, sorun Ward’du.”

“Hadi ya,” diye homurdandı Riley başını iki yana sallarken.

“Öğretmenlerden biriyle küçük bir anlaşmazlık yaşadım; o da bana yirmi dört saat hücre cezası verdi.”

“Başlıyoruz desene.” Riley, Carter’la yumruk tokuşturdu. Birbirlerini uzun senelerdir, buraya düşmelerinden önceden beri tanıyorlardı. Carter, ihtiyacı olduğunda Riley’nin yanında olacağını biliyordu.

Saha tarafından gelen ılık ve tezahürat şamatasını duyduklarında ikisi de oraya döndü.

Riley homurdandı. “Öğretmenlerden bahsetmişken...” dedi tek kaşını havaya kaldırarak.

Riley’nin bakışlarını takip eden Carter, tellerin arkasında şimdiye kadar gördüğü en seksi kıvrımlı kalçaya sahip kızıl saçlı kadını gördü. Kadının yuvarlak hatları ve seksi kalçaları, dizine kadar gelen dar, siyah bir etekle iyice vurgulanmıştı. Otoparkta yürüyüp Lexus marka spor arabaya ilerleyen güzel bacaklarını taşıyan topuklu siyah ayakkabıları, Carter’ı bile tahrik edecek kadar baştan çıkarıcıydı.

“Hayda... Bu kim şimdi?” diye sordu, hayvanat bahçesindeki küçük çocuklar gibi tellere abanmış tutukluların arasından görmeye çalışırken.

“Bayan Lane,” diye cevap verdi Riley, dirseklerine dayanıp eğilirken. “Edebiyat öğretmenim. Bayağı iyi biri, biliyor musun?”

Carter bir homurtu çıkardı. “Güzel, en azından öyle bir artı var.” Sigarasını bankın üzerinde söndürdü.

“Ne?” diye kaşlarını çatı Riley, kafası karışmıştı.

Carter, gözden kaybolan arabanın olduğu yere doğru elini salladı. “Öğretmen, edebiyat dersi ile ilgili güzel bir taraf olacak.”

Riley kıkırdadı. “Sen de mi edebiyat dersi alıyorsun?”

“Evet,” dedi Carter gözlerini devirerek. “Jack benim üsttekilere içeride kendimi ‘geliştirebileceğimi’ kanıtlamamı istiyor. Erken şartlı tahliye olmama mı yardımcı olacakmış, öyle bir şeyler söyledi. Ama ben pek umutlu değilim.”

“Bence palavra.”

“Aynen,” diye cevap verdi Carter ve yüzünü yakıcı güneşe doğru kaldırdı.

4

Kat çantasını kapı eşiğine bırakıp içeri girdi, mesajları dinlemek için telesekreteri açtı ve karşısına hemen heyecanlı, kesik kesik konuşan annesinin sesi çıktı.

“Cumartesiden beri senden haber alamamış olsam da hayatta ve iyi olduğunu varsayıyorum. Umarım bu akşam bize yemeğe geleceğini unutmamışsındır. Eğer saat yediye kadar buraya gelmemiş olursan iyi olduğundan emin olmak için Harrison’u göndereceğim. Görüşürüz.”

Kat içini çekti ve geri arama tuşuna basıp hoparlörü açtı. Sonra tropik akvaryuma gitti, dalgasız suyun üzerine birkaç balık yemi serpiştirdi ve balıklar yukarı çıkıp, öper gibi hareketlerle yemleri yemeye başlayınca gülümsedi.

“Katherine?” Annesinin endişeli sesi odayı doldurdu.

“Evet anne, benim. Hayattayım, güvendeyim ve saat yedide evde olacağım. O yüzden arama kurtarma ekibini iptal edebilirsin.”

Kat geçirdiği günün ardından annesiyle yemek yemese daha iyi olabilirdi. O ürkütücü derecede gerçekçi kâbusu art arda, tekrar tekrar gördükten sonra gecenin yarısını uyanık geçirmiş, sonra da geç kalkmıştı. Uyku ilaçlarını almadan bir

gece daha geçirmeye çalışmış, ama kafası yastığa değer değmez bundan pişman olmuştu.

Bu seferki yeni bir rüyaydı. Bu sefer yüzü olmayan adamlarla ıslak kumlar yoktu ama babası hâlâ oradaydı. Babası durmadan ona bir şeyler fısıldıyordu ama ne kadar uğraşırsa uğraşsin onu duyacak kadar yakınına gidemiyordu. İşte kukuletalı yabancı o zaman gelip onu babasından uzağa çekiyordu.

Aynı yıllar önce yaptığı gibi.

O kişi Kat için hâlâ bir yabancıydı – rüyalarında da, rüyalarının dışında da. Babası için feryat ettiği binada onu tutuktan sonra ardında hiçbir iz bırakmadan yok olup gitmişti. Bronx'taki soğuk, yağmurlu bir gecede kukuletalı bir yabancının onu kenara çekip babasının ölesiye dayak yemesini izlemekten kurtardığını polislere ve annesine anlatmaya çalıştığında gerçekten deli olduğunu düşündüklerine inanıyordu.

Bildikleriye onun kesinlikle erkek olduğu ve yaşça kendisinden çok büyük olamayacağından ibaretti. Ama o oğlan hiçbir zaman bulunamamıştı. Yine de Kat'ın bilinçaltında hâlâ varlığını sürdürüyor, onu olay mahallinden çekerek babasından uzaklaştırıyordu.

Bir buçuk saat sonra, Kat yorgun ve sinirli bir şekilde annesinin yemek masasına oturmuş, oda duvarlarına sinmiş gerginliği silmenin bir yolunu arıyordu. Bu, kaybedeceği bir savaştı; Kat, Kill'deki işe başvurduğundan beri durum buydu. Yine de onun anlayışsızlığı yüzünden cesaretini kaybetmemek için elinden geleni yaparak, istekli bir şekilde annesine ve onun on yıllık sevgilisi Harrison'a öğrencilerinin ne kadar başarılı olduklarını, ne kadar çok çalıştıklarını ve nasıl odaklanmaya başladıklarını şevkle anlatıyordu. Kat, öğrencisi Sam'in yazdığı ahenk dolu yazıyı okuduğunda hissettiklerini

tarif etti. Öğrencilerinin konuyu anladıklarını gösterdiğinde duyduğu, sadece öğretmenlerin anlayabileceği o adrenalinden bahsetti; ama annesi buna dudak büktüğünü gizlemeye bile çalışmadı.

Annesi, Kat onu çok sevmesine ve onun bakış açısını anlamaya çalışmasına rağmen, hâlâ tutuklular ve onlara ne yapılması gerektiği konusunda son derece önyargılıydı. Kat, annesinin korkularını bastırmak için elinden gelenin en iyisini yapmıştı ama bu çabaları annesi tarafından görmezden gelinmişti. Kat'ın onlara ders verdiğini bir kenara bırakın, onlara yakın olması düşüncesi bile Eva'nın midesinin bulanmasına neden oluyordu.

Aralarındaki bu tartışmalar fazlasıyla şiddetli bir hale gelmişti. Kat, bunu anlaması ne kadar zor olsa da, annesini bu insanların, ikisinin de tapar gibi sevdiği adamı öldüren kişiler olmadığına ikna etmeye çalışmıştı. Korkuları hakkında konuştuğu terapi seanslarının ardından, bu kelimelerin ağzından bu kadar kolaylıkla çıkması Kat'i şaşırtıyordu.

Kat'ın tüm çabalarına rağmen, akşam yemeği her zamanki gibi sinir bozucu ve garip bir şekilde geçti. Kat, öğrencilerinin çalışmalarını puanlayacağını bahane ederek erken ayrıldı.

Dairesinin kapısından içeri girer girmez ayakkabılarını çıkardı ve ışığı yanıp sönen telesekreterin yanına yürüyüp oynat düğmesine bastı. Buzdolabından bir şişe beyaz şarap çıkardı ve büyükçe kadehlerinden birine doldurdu. Annesi ile yediği akşam yemeğinin ardından kesinlikle bir içki için hazırdı.

“Bayan Lane, ben Anthony Ward. Yarın dersinize yeni bir tutuklunun katılacağını önceden haber vermek istedim. O... zor biri ama üstesinden geleceğinize eminim. Sabah size açıklayacağım. İyi akşamlar.”

Kat telesekretere baktı. Yeni bir tutuklu mu? Zor biri?

“Şerefe Bay Ward,” diye mırıldandı içkisini yudumlarken. Yeni mesaj başlarken kanepesinin üzerine bağdaş kurarak oturdu, şarap kadehini sıkıca tuttu.

“Selam Lane!” Beth’in sesi heyecanlıydı. “Benim! Şey... Unutma diye aradım. Doğum gününe az kaldı. Yani şarap. Yani yemek. Bir de... şaraptan bahsetmiş miydim? Hah. Detayları mesaj atacağım. Ara beni.”

Kat, bardağına doğru kahkaha attı.

Annesinin evindeki rahatsız akşam yemeği hafızasında hâlâ tazeyken, Beth’in doğum günü partisinin tam olarak ihtiyaç duyduğu şey olduğundan emindi.

★★★

“Herkes günaydın.” Öğrenciler yerlerine otururken, Kat gülümsedi.

“Günaydın Bayan L,” diye cevap verdi Riley ağzını açıp esnerken. “Ve bugün çok hoş görüldüğünüzü söyleyebilir miyim?”

“Söyleyebilirsin,” diye cevap verdi Kat tatlı bir şekilde uyaran bir bakışla.

“Hoş görünüyorsunuz,” diye cevap verdi Riley, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle.

“Teşekkürler Riley,” diye cevap verdi Kat - kendi gülümsemesini saklamayı başaramamıştı.

Kat, bir önceki günün “En Sevdiğim Yerler,” isimli ödevini dağıttı ve yazdığı yorumları okumaları için onlara bir kaç dakika verdi.

“‘Tam olarak uygun değil’ ne demek?” diye sordu Corey, sınıfın arkasında oturduğu yerden.

Kat ona yaklaştı. “Yani Corey, senin her cinsel zaferini ve

bunlara on üzerinden kaç puan verdiğini teker teker okumak istemiyorum. Bunlara”–Kat aşağılayıcı cümleyi bulmak için kâğıdı masanın üzerinden aldı–“ ‘Kadının ağzı vakum gibiydi,’ de dahil.”

Bunun üzerine Corey aşırı kıvrıcık saçlarını sallayarak tüm odada yankılanan yüksek sesli bir kahkaha attı. Onun dışında herkes sessizce oturmaya devam etti. “Aa, hadi ama,” diye ısrar etti Corey, ödev kâğını elinde sallarken. “Komik işte!”

“Sen bir pisliksin,” diye homurdandı Jason oturduğu yerden ve Corey’nin yüzündeki gülümseme hemen silindi.

“Jason,” diye uyardı Kat. Duyduğu rahatsızlık teninin karıncalanmasına neden olmuştu.

Corey, Jason’un sandalyesinin arkasına sert bir tekme atmadan önce bir sürü küfrü art arda sıraladı. Tekme çok sağlamdı. “Namussuz piç kurusu.”

“Hey,” dedi Kat, içindeki alarm çanları çalmaya başlamıştı. “Şimdi değil beyler. Sakin olalım ve...”

“Yok ya?” diye sertçe cevap verdi Jason, Kat’i duymazdan gelerek. Sandalyesinden kalkmaya ve Corey’e dönmeye başlamıştı - onun uzun boyunun ve geniş omuzlarının yanında Kat bir çocuk gibi kalıyordu. “Yüzüme de söylesene, hilkat garibesi!”

“Hey,” diye tekrarladı Kat, bedenini iki adamın arasında siper ederken.

Corey, uzun ince bedeniyle ayakta duruyordu. Sınıfın parlak ışıkları altında kara teni parlıyordu. “Senin canına okuyacağım, bok kafalı. Sen ne zaman karşıma çıkacaksın, onu söyle.”

“Beyler, lütfen...”

“Görüşelim hakikaten, seni küçük şerefsiz.” Jason onu eliyle yaklaştırmaya davet etti.

Panik, Kat'in boğazını tıkamaya başlamıştı. İki adam birbirlerine tehditler ve küfürler savururken, Kat alnından soğuk terler aka aka avuç içlerini ikisine doğru uzattı. Eğer ikisinden biri bir yumruk atarsa, tam ortasında kalmış olacaktı. Donup kaldı, korku eklemlerini katılaştırmıştı. Memur Morgan ve Riley mahkûmların arasına girip onu korumaya çalışıyordu. Kat, Rachel'in geri çekilmesi için kendisine seslendiğini duyabiliyordu.

Ama Kat bunu yapamadı.

Korku, kafasının içinde zonkluyordu. Sakin kalmaya, paniğe karşı terapistinin kendisine öğrettiği nefes alma egzersizlerini uygulamaya çalıştı ama kalbi göğüs kafesinin içinde hızla atıyor, onunla alay ediyordu. Kat, gözlerini sımsıkı kapattı ve on altı yıldır içinde, derinlerde bir yerde hapsettiği kafesin demirleri arasından çıkmaya çalışan korkularını bastırmaya çalıştı. O korkular, Kat'in kendini koyvereceği günü iple çekiyorlardı.

Derin nefesler alan Kat, kontrolünü tekrar ele geçirmek için çılgınca çabalayarak dizginleri eline geçirdi. Öğrencilerinin bu davranışlarına izin veremeyeceğini biliyordu. Burası onun sınıfıydı; bu onun zamanı, onun işi, onun sözüydü.

Kat gözlerini açtı, yumruklarını sıktı ve ciğerlerini havayla doldurdu. "HEY!"

Herkes sessizliğe gömüldü ve sesi duvarların arasında yankılanan Kat'a döndü. Onun yanında duran ve Kat'i her şart altında korumak için elinden geleni yapan Riley, gözlerini hayretle kırpıstırdı. Şaşkınlık dolu sessizlik sadece otuz saniye sürdü. Sonra sınıf kapısı savrulurarak açıldı ve Ward fırtına gibi içeri daldı.

"N'oluyor burada?" diye kükredi hapisane müdürü.

İki görevli kapıda belirdiğinde Kat'in etrafındaki grup ya-

vaşça dağılmaya başladı. Kat titrek bir nefes daha aldı ve ıslak avuç içlerini pantolonuna sildi. Sonra da boğazını temizledi, patronuna döndü.

“Endişelenilecek bir şey yok Bay Ward. Sadece bir fikir ayrılığı. Artık hepimiz iyiyiz, görüyorsunuz. Öyle değil mi Corey?” Ona itaat bekleyen bir bakış fırlattı.

Corey onu başının sert bir hareketiyle onayladı ama bakışları hâlâ Jason’un ensesine kilitliydi.

“Kulağa önemli bir şey yok gibi gelmiyordu.” Ward odaya göz gezdirdi, hepsinin kontrol altında olduğundan emin olana kadar bütün tutuklulara pis pis baktı. “Yeni öğrencimizi tanıştırayım.” Başını kapıya doğru çevirdi. “Carter?”

★★★

Koridorda Memur West’in yanında duran Carter, Ward’un sahip olduğuna inandığı rezil otoritesini vurgulama çalışmasını sırtarak dinliyordu. Duvarda yaslandığı yerden öne çıktı ve ayağını sürüye sürüye sınıfa girdi.

Sınıfta fark ettiği ilk şey, arka tarafta oturan ve sırtarak onu başıyla selamlayan Riley oldu. Sonra sınıftaki diğer tutukluları üstünkörü süzdü, hiyerarşinin neresinde olacağını anlamaya çalıştı. Neredeyse her zaman en üstlerde olurdu ama bunu kontrol etmeyi âdet edinmişti.

Bu sınıfta Riley’nin sözü geçiyordu. Âdil bir durumdu.

Diğerlerinin yüzlerini incelediğinde Carter alaycılıkla gülümsedi. Jason ukala olabilirdi ama yerini bilirdi; Sam de bir fare kadar sessizdi. Onlarda bir sorun yoktu. Ama Corey Reed tam bir pislikti. Carter kendini sandalyesine bırakırken ona dik dik bakıp gülümsedi. Rahatsız olmuş bir kadın öksürüğü, Corey’ye bakışlarıyla yaptığı işkenceyi yarıda kesti.

Sesin geldiği yere baktığında gözlerine ziyafet çeken Ba-

yan Lane'in kollarını dolgun göğüslerinin üzerinde kavuşturmuş, onu sinirlendirecek bir şekilde kendisine baktığını gördü. Hapishane tulumu içinde olmayan herkes gibi, bu kadın da kendisinin ondan daha iyi olduğunu düşünüyordu. Bunu anlayabilmek için Carter'ın zihin okuyucusuna ihtiyacı yoktu. Bu düşüncesini seksi bluzu ve topuklu ayakkabılarıyla iyice saklamış olsa da, kadın da aynı diğerleri gibiydi. Lanet olsun, hepsi birbirinin aynıydı.

Carter ağırlığını sakince sağ ayağına kaydırды ve o da öğretmene baktı.

"Carter, bu Bayan Lane. Bayan Lane, bu da Wes Carter," diye onları tanıştırdı Ward.

"Carter deyin," dedi Carter tükürür gibi, sert bakışlarını yeni öğretmeninin gözlerinden ayırmaksızın. Lanet olsun, Ward ilk ismini kullanmaması gerektiğini yeteri kadar iyi biliyordu.

"Peki, seninle tanıştığım memnun oldum Carter," dedi Bayan Lane.

Carter gözlerini devirdi. "Tabii."

"Oturabilirsin." Bayan Lane eliyle arkadaki bir masa ve sandalyeyi işaret etti.

Carter etrafı inceledi, onu duymazdan geldi.

"Otur, Carter," diye emretti kadın.

Carter'ın bakışları hızla ona çevrildi. Kadın dudaklarını var gücüyle sıkmış, sanki kendisine karşı koyması için Carter'a meydan okuyordu. Oyun başlamıştı. Carter'ın bakışları ağır ağır kadının bedeninde gezindi. Çekici biri. Vücudunun kıvrımları olması gereken yerlerdeydi. O kalçalar, Carter'ın ellerinin altında muhteşem görünürdü. Aklından geçen bu görüntüyle, Carter gülümsedi.

Uzun boylu, neredeyse bir doksan olan Carter geniş bir

göğse sahipti. Öğretmenin kadınsı bedeninden rahatlıkla yirmi santim daha uzun ve otuz kilo daha ağırdı. Ama bu cecur kızıl sağlam duruyor, bir santim bile hareket etmiyor ve bakışlarına dik dik karşılık veriyordu. Eğer bu dişli kadının asiliği onu bu kadar sinirlendirmemiş olsaydı, durup bundan ne kadar tahrik olduğunu düşünebilirdi.

Lanet olsun.

“Burası boş Carter.” Odayı sarmalamakta olan elektriği kıran Rachel’in sesi oldu. Rachel, eliyle onun en yakınındaki sandalyeyi gösterdi.

Carter, gözlerini öğretmeninkilerden çekmekten nefret etse de derin bir nefes aldı ve sandalyeye doğru yürüdü. Mavi gözlerini Bayan Lane’in ateş gibi yanan yeşil gözlerinden çerkerken Carter ürpererek nefes verdi.

“Peki,” diye homurdandı Ward, “herhangi bir sorun olursa... nerede olduğumu biliyorsunuz.”

Müdür dudaklarını bastırarak gülümsedi ve Carter’ın kelepçelerini açtıktan sonra iki memurla birlikte odadan çıktı.

Kat gözlerini sınıfa yeni katılan öğrenciden ayıramıyordu. Kısa saçları, geniş ve güçlü omuzları, iki günlük kirli sakalı, masanın altından çıkan uzun bacaklarıyla çok hoş görünüyordu. Ama tutumu onu rahatsız etmişti. Etrafına tehlikeli bir hava veriyordu - sanki alnında *Giriş Yasaktır* yazıyormuş gibi. Yakasından yukarı çıkıp boynuna dolanan bir de dövmesi vardı.

Tam bir sert adam.

Sınıfındaki diğer öğrencileri nasıl incelediğini de görmüş ve bundan hoşlanmamıştı - kendini beğenmiş ve kibirli bakışlar. Adam belli ki kendisini sınıftaki herkesin -Kat de dahil- üzerinde gören, egoist bir ahmaktı ve bu fazlasıyla ra-

Ücretsiz PDF Kitap Arsi - <https://rantey.org>

hatsız ediciydi. Carter'ın katı yüz ifadesi ve delici bakışlarıyla herkesi susturma kabiliyetine rağmen, burası hâlâ Kat'ın sınıfıydı.

Az önceki saldırganlığı şaşırtıcıydı, ondan beklenmeyen bir şeydi; ama, tıpkı bir kavga sonrasında olduğu, adrenalin hâlâ Kat'ın bedeninde salgılanmaktaydı ve ihtiyacı olan en son şey Carter gibi ukala bir pisliğin buna katkı yapmasıydı.

Kendini toparlamak için biraz bekleyen Kat, dersine devam etti. Konuyu hızla, net bir şekilde açıkladı ve beş dakika içinde tekrar işleyiş rayına oturdu. Tartışma unutulmuş gibiydi; belki de -Jason'u bildiği için- bunun başka bir zamana ertelendiğini söyleyebilirdi. Kararlı adımlarla, Kat Carter'ın masasına yürüdü ve onun önüne A4 boyutunda bir defter koydu. Carter, onun bu kâğıdın üzerine ismini yazma talebini fark etmemiş gibi davrandı.

“Carter,” dedi Kat yeniden, rahatsızlık omurgasından yukarı doğru yükseliyordu. “Lütfen bu defterin ön kısmına adını yazabilir misin?” Kat, onun dudaklarının kenarlarının seğirdiğini fark etti. “Komik bir şey mi var?”

Carter'ın kristal mavisini, ateşli ve öfkeli gözleri onunkilere baktı, ama ağzından tek kelime çıkmadı.

Kat cebinden bir kalem çıkardı. “İstediğin şey bu mu?”

Bir an için adamın bakışlarının yumuşadığına yemin edebilirdi ama bu o kadar kısa ve geçici bir şeydi ki Kat bu düşüncüyü kafasından hemen uzaklaştırdı. Carter elini kaldırdı, kalemi onun elinden aldı ve parmaklarının ucuyla elindeki boğumun yanına hafifçe dokundu. Bu temas, çıplak tenin aleve teması gibiydi. Yakıcı sıcaklık, Kat'ın parmak ucundan midesinin en derinine kadar ilerlemişti.

Kat, şaşkın bir halde Carter'ın defterin üzerine adını yazmasını ve sonra da kalemi fırlatarak, alaycı bir şekilde içini çekmesini izledi. Carter sandalyesinde, oranın sahibi kendi-

siymiş gibi geriye yaslandı. Kat'ın kendi zihninde buna inandığından hiç şüphesi yoktu.

“Aramıza bugün katıldığın için geride kalmış olduğunu biliyorum ama bize yetişeceğinden eminim.”

Carter'ın yüzü ifadesizdi; Kat bu yüzden sınıfın yirmi dört saat önce, yaratıcı yazım değerlendirmesi için yaptığı sözcük çağrışımı ödevini ona aktardı. “Sen de bununla başlayabilirsin,” dedi. “Önce senin için anlamı olan bir kelimeyi, sonra da bunun sana hatırlattığı kelimeleri yaz.”

Carter hâlâ hareketsizdi.

Kat dilini ısırды, ellerini beline koydu. “Sonra bu kelimenin senin için neden önemli olduğunu da yazabilirsin.”

Carter alaycı bir şekilde gülümsedi.

“Pardon,” dedi Kat, “bir sorun mu var?”

Carter gözlerini dikip ona baktı. Yüzü güçlü ve korkutucu görünüyordu. “Benim aptal olduğumu mu düşünüyorsun?”

Kat gözlerini kırpты. “Hayır. Neden?”

Carter kahkaha attı. “Sizce de bu iş biraz basit değil mi, Bayan Lane?”

Kat çenesini sıktı. Carter kendisinin ne kadar zeki olduğunu düşünürse düşünsün, tavırları güzel yüzündeki kendini beğenmiş gülümsemeyi Kat'ın söküp koparmak istemesine neden oluyordu. Ne kadar hoş bir yüzü vardı. Bebek mavisi gözlerini çevreleyen kirpikleri rahatsız edici derecede uzundu, keskin ama yine de erkeksi elmacık kemiklerine kadar iniyordu. Dudakları olması gereken yerlerde dolgundu ve sırtıttığında büzüşüyordu. Burnu, kemiğinin üzerindeki görünür çıkıntı nedeniyle birkaç kere kırılmış gibi görünüyordu.

“Edebiyata girmeden önce bu küçük alıştırma ile başlıyoruz,” diye açıkladı Kat sıktığı dişlerinin arasından. “Her cevaba giden tüm yollar temellerle başlar.”

“Ne güzel,” dedi Carter gıcık bir şekilde, kaşlarını Kat’ın sadece küçümseme olarak yorumlayabildiği bir şekilde kaldırarak. “Bu faydalı bilgileri şans kurabiyelerinin içinden mi öğrendin?”

Kat avuçlarını Carter’ın masasına dayadı, onun kişisel alanına girdi. Sigara kokusunu ve sıcaklığını hissedebiliyordu. “Hayır, oradan öğrenmedim,” dedi tıslar gibi. “Bu yüzden ne diyorsam onu yap. Yoksa kapı orada. Çıkmadan önce dikkat et de kapı o kalkık kışına çarpmasın.”

Tüm odaya bir dinamit gibi yayılan sessizlik bir nabız gibi atıyordu. Carter birkaç saniye daha Kat’ın gözlerinin içine baktıktan sonra, sandalyesinde ayağa kalktı, eğilerek ona daha da yaklaştı. Carter’ın fısıldayan sıcak nefesi yanağına değdiğinde, Kat bir an için sarsıldı.

“Sözlerine dikkat et,” diye fısıldadı mahkûm öfkeyle.

Gardiyan onlara yaklaştı. Kat yutkundu.

“Hayır Carter. Burası senin değil benim sınıfım. Yani ya benim söylediklerimi yaparsın ya da gidersin. Senin seçimin.”

Kat topuklarının üzerinde döndü ve Riley’nin yanına gitti. Adamın kocaman açılmış gözleri ve açık ağzı, onun da Kat’ın odadaki en dengesiz kişinin sabrını sınamasından en az Kat’ın kendisi kadar şoke olduğunu gösteriyordu. Kat yaptığı şeyi açıklayamıyordu. Davranışının riskli ve belki de pek profesyonelce olmadığını biliyordu ama öğrencilerinin bu şekilde davranmasına izin veremezdi. Bu cesaretin –ya da aptallığın– nereden geldiği hakkında Kat’ın hiçbir fikri yoktu. Belki de annesinin önceki gece kendisine destek veremeyen kelimelerine karşı içindeki kökleşmiş kendini savunma ihtiyacından geliyordu; belki de Corey ve Jason arasındaki yüzleşme nedeniyle hâlâ tenini karıncalandıran korkudan kaynaklanıyordu.

Carter ile ilgili bir şey onun sinirlerine dokunuyordu. Eğer o anda çok öfkeli olmasaydı, aniden damarlarında akan bu enerjiden zevk alabilirdi.

Bundan sonraki elli dakika boyunca Carter'a bakmamayı, kendini beğenmiş bir sessizlik içinde durduğunu görececek şekilde arada ona bir göz atmayı başardı. Kat, ondan yapmasını istediği şeyi yapma girişiminde bulunduğunu bile görmedi.

Pislik.

Kat dersinin kapanışını yaparken, gardiyanlar öğrencilerini almak için içeri girdiler.

"Sonra görüşürüz Bayan L," dedi Riley ahenkli bir sesle ve Jason ve Rachel'in ardından giderken.

Carter, Kat de dahil olmak üzere herkesi pervasızca iterek dışarı çıktı.

"Evet, görüşürüz," diye homurdandı Kat.

Kapı kapanır kapanmaz, Kat masasının arkasındaki sandalyeye çöktü ve derin bir nefes verdi. Carter'ın baş belası bir pislik gibi davranacağı fazlasıyla belliydi.

Harika. Tam olarak ihtiyacı olan şey de buydu.

Kendini iterek masadan kalktı ve öğrencilerinin kitapçıklarını, kalemlerini toplamaya başladı. Carter'ın oturduğu yerde duran son kitapçığa da gönülsüzce baktı. Alt dudaklarını hayal kırıklığıyla ısırırken gözlerini kitapçığa dikti.

Carter ile ilgili bu kadar gerilmesine neden olan şey neydi?

Kat, henüz etkisiz bırakılmayan bir bombaya yaklaşan bir asker gibi kitapçığa yaklaştı, ters çevirdi ve ilk sayfasını açtı. İçinde bu kadar yoğun duyguların oluşmasına neden olan adam için çok fazla anlam taşıyan kelimeyi okuduğunda gözleri açıldı, nefesi kesildi.

BORÇ.

5

On iki saat boyunca, Carter yeni öğretmeninin hayatını cehenneme çevirmenin yolları üzerine kafa yormaktan başka hiçbir şey yapmadı. Kadının onunla öyle konuşmasından dolayı hâlâ şaşkınlık içindeydi.

Hiç kimse Carter’la öyle konuşmamıştı.

Hiç kimse.

Asla.

Karşılaşmalarının üzerinden saatler geçmiş olmasına rağmen kadının doğurduğu hiddeti, kendisiyle o şekilde konuşmasından dolayı hissettiği katkısız öfkeyi ve inanılması güç olsa da diğer tüm duyguların birleşiminden daha rahatsız edici bir şekilde, tüm bedenini sarsan çılgınca arzuyu üzerinden atamamıştı.

Genç kadın kelimeleri onun yüzüne sertçe söylerken aralarında sanki gerçek bir elektrik akımı oluşmuştu. Kadının o lanet olası ağır nefes alış verişleri ve zehirli ses tonu, Carter’ın bedeninin bazı kısımlarının aniden kıpırdanıp zonklamasına neden olmuştu – bedeninin uzun zamandır hareketsiz olan kısımlarının, kadın ona nasıl davranılmasını istediğini öğrenene kadar orada, masasının üzerinde ona çok kötü, çılgınca şeyler yapmasını söyleyen kısımlarının. Sadece elli beş daki-

ka gördüğü bir kadın hakkında böyle şeyler düşündüğü için kendisine çok öfkeliydi.

Evet, kadın seksiydi; sağlığı yerindeki her erkek bunu görebilirdi, Dana Scully* gibi kestane kızılı saçları, pembe dolgun dudakları, tahrik edici kalçaları ve müthiş göğüsleriyle çekici bir kadındı. Tanrım, agresifliği inanılmaz derecede baştan çıkarıcıydı. İçinde beliren yoğun arzu ve açlık o kadar beklenmedik bir şekilde gelmişti ki Kill gibi bir yerde bu Carter için çok tehlikeli olabilirdi.

Bayan Lane, Carter'ın kendisiyle.... bu şekilde konuşulmasını ve kendisinden korkulmuyormuş gibi davranılmasını hoşgörmediğini çok hızla öğrenmesi gereken, kibirli bir hiçti.

Kendisiyle tıslayarak konuşurken kadının yüzündeki ifadeyi gözlerinin önüne tekrar getirirken burnunun üzerindeki kemeri ovuşturdu. Yüzünde korkuya ya da sinmişliğe dair en ufak bir belirti bile görmemişti. Genç kadın o kadar şiddetli bir enerjiyle doluydu ki Carter bunu aralarındaki havada bile hissedebilmişti. Hatta Carter onun kendisinden istediği şeyi yapmış ve her gün uğrunda yaşadığı kelimeyi yazmıştı.

Gerçi o bu kelimeyi anlamazdı. O güzel, mükemmel küçük hayatında büyük ihtimalle bunun bir örneğini yaşamamıştı bile.

Carter'ı rahatsız eden bir başka şey de sınıftaki diğer erkeklerin ondan hoşlanıyor gibi görünüyor olduğu gerçeği idi – hatta öğle yemeğinden önce sigara içerken, Carter öfkeyle iç dökerken kahkaha atan Riley bile. Riley'nin sesindeki korumacı tonu fark edip gözlerindeki uyarı parıltısını gördüğünde, Carter şaşırdığını inkâr edemezdi.

“Muhtemelen zengin bir ailede doğmuş, hayatı boyunca

*Dana Scully: X-Files isimli dizinin başrolündeki kızıl saçlı FBI dedektifi.

her istediğini elde etmiş bir kariya saygı göstermemi mi bekliyorsun benden?”

“Bir zararı olmazdı,” diye cevap vermişti Riley, sakince omuz silkerek.

Carter surat asarak başını iki yana sallamıştı. Bunun imkânı yoktu.

“Peki,” diye sessizliği bozmuştu Riley. “Seksi kadın, değil mi?”

Carter kendine hâkim olamayıp kahkahayı basmıştı. “Ah, evet.”

Riley, sırtına Carter’ın irkileceği kadar hızlı bir şekilde vurmuştu. “Yalnızken düşünülecek bir manzara,” demişti göz kırparak.

Sonraki sabah, Kat birkaç fincan kahvenin ardından sınıfını düzenlemeye başladı. Görece olarak daha iyi uyuduğu bir gecenin ardından, tüm durumu daha objektif bir şekilde değerlendirebiliyordu. Carter’ın fazlasıyla gergin ve hassas bir ortamda yaşadığını tahmin ediyordu. Ona emirler vermek işbirliğinden daha fazla uzaklaşmasını sağlamaktan başka bir işe yaramayacaktı. Çok zor olacaktı ama Kat bunu denemeye karar verdi. Onun boş sandalyesine baktı ve Carter’ın orada oturuşunu, içine işleyen bakışlarını gözünün önüne getirdi. Tanrım. Bu düşündüğünden de zor olacaktı.

Dosyasında okudukları onu şaşırtmadı. Carter tipik bir kural tanımazdı. Kokain bulundurma suçunun ikinci derecesinden dolayı, on dokuz ay önce otuz altı ay ceza almış, on beş yaşından beri her on iki ayın en az altısını tutuklu olarak geçirmişti.

Not ortalaması vasatın üzerinde olmasına rağmen on yedi

yaşında okulu bırakmıştı. Beden Eğitimi ve İngilizce derslerinde çok başarılıydı. Salinger, Steinbeck ve Selby Jr. en sevdiği yazarlardı. Carter zeki biriydi ve bunu dersi ve konuları fazla “basit” bulduğunu söyleyerek ortaya koymuştu. Bunu hatırlayınca Kat’ın tüyleri diken diken oldu.

Sınıftaki kontrolün kendisinde olduğunu ispatlamak için Carter’ı sınıftan atabileceğinin farkındaydı. Ama o zaman Carter kazanmış olacaktı. Pes etmek, kaçmak ya da sorunu görmezden gelmek Kat Lane’in işine yaramazdı. Bir daha asla bir şeyden kaçmak zorunda kalmayacaktı. Carter onu yenemeyecekti ve genç adamın bunu yapmayı denemiş olması bile Kat’i sinirlendiriyordu.

Sabahı mümkün olan en hızlı şekilde atlatmaya çalıştığı için, tutuklular kendisine kocaman gülümseyen Jason’ın ardından sınıfa girmeye başladığında, Kat dersliğin önünde volta atıyordu. Riley eğilerek selam verdi ve Jason’ın hemen arkasından sınıfa girdi. Hâlâ Riley’ye gülerken arkasına döndü ve nefesi kesildi. Carter onu görmezden gelip Jason’u iterek yerine doğru giderken, Kat’ın kalbi teklemeye başladı.

Gözleri kilitlendiği an, mantıksız bir rahatsızlık duygusu ve içini bir anda basan sıcaklık, tüm varsayımlarının önüne geçmişti.

Kat boğazını temizleyerek masasına doğru yürüdü. “Hepinizin burada olmasına sevindim. Bugün şiirler üzerinde çalışmaya başlayacağız ve önümüzdeki hafta Shakespeare piyesine başlayana kadar bunu işleyeceğiz.”

Sandalyesine oturup arkasına yaslanan Kat’ın teni karıncalanıyordu. Carter’ın dağıttığı şiire verdiği tepkiyi gördüğünde, sessiz kalmayı ancak dudağını kanatacak kadar ısıarak başarabildi. Carter’ın mimiklerine denk bir şekilde yüz buruşturmak, dil çıkarmak ya da bunun gibi uygun olmayan şeyler yapmak yerine konuşmaya odaklandı.

Tanrım... Olgunluk çok mu zordu?

Derin bir nefes aldı. "Size şiirler hakkında ne bildiğinizi sorarak başlamak istiyorum."

Oda sessiz kalmaya devam etti. Riley, her zaman olduğu gibi, cevap sanki orada yazıyormuşçasına tavanı incelerken, Jason ve Corey, Kat'ın üç kafası daha çıkmış gibi ona bakıyorlardı. Sam, bir önceki günkü fiyaskonun üzerine sessiz kalmaktan memnun bir şekilde gözlerini masasına dikmişti. Sam yüzleşmelerden nefret ederdi.

Jason yavaşça elini kaldırdı, kaygıyla Kat'ın gözlerine baktı. "Kafiyeli olabilirler mi?"

"Kesinlikle olabilirler," diye cevap verdi Kat gülümseyerek. "Her zaman olmasa da - aynı inceleyeceğimiz şiirde olduğu gibi."

"Her zaman kız konularına sahip oluyorlar - aşk gibi," diye şikâyet etti Riley sandalyesinden.

"Bazı durumlar için bu doğru ama bu şiir için değil," diye cevap verdi Kat başını iki yana sallayıp. "Sana böyle bir şey yapar mıydım?"

Carter elinin arkasını ağzına götürdü ve duyulur bir şekilde bir şeyler homurdandı. Kat başını ona doğru çevirdi. "Affedersin Carter, ne dediğini anlayamadım."

Adam ellerini masanın üzerine bıraktı ve Kat'e ölümcül bir bakış attı.

"Bu sınıfta çok basit bir kuralımız var," diye ekledi Kat sessizlik devam edince. "Söyleyecek bir şeyin varsa, söylerisin. Tamam mı?" Kat'ın gülümsemesi fazlasıyla tatlıydı.

"Yoksa n'olur?"

Kat başını bir yana eğip, gözleriyle onu süzdü. Carter reddedilemeyecek kadar çekiciydi, teninin altında kaynayan bir öfke gizliydi.

“Yoksa dışarı çıkabilirsin. Bu kadar basit.” Kat yavaş yavaş konuşarak iyice yaklaştı. “Sana bunu daha önce de söyledim. Burası benim sınıfım. Benim kurallarım geçerli. Senden istenileni yaparsın.” Kat, dudağının sol kenarını kaldırarak alay eder gibi gülümsedi. “Bu senin için yeterince basit değil mi yoksa?”

“Basit,” diye mırıldandı Corey ağzına kapattığı elinin arkasından.

Kat başka hiçbir şey söyleyemeden, Carter elini masaya ahşabı parçalayacak bir hızla vurdu ve sandalyesini arkadaki masaya çarpacak kadar güçlü bir şekilde itti. Odayı öfkeli bir sessizlik kapladı.

“Komik bir şey mi var, pis herif?” diye sordu Corey’ye, sonra da kapının yanında durduğu yerden ileri gelen Memur West’e sert bir bakış fırlattı. “Paylaşmak ister misin?” diye devam etti Carter, avına doğru bir adım atarken. “Bir espri yapıldıysa bilmezsem olmaz.”

Kat, büyülenmiş gibi kalakalmıştı.

Yavaş yavaş yaklaştı. “Carter, sakin ol.”

Carter onu duymazdan geldi, belinden eğrilerek ürkmüş Corey’ye dik dik baktı. “Benimle dalga mı geçiyorsun?”

“Hadi ama Carter,” diye mırıldandı Memur West, Kat’ın olduğu yere doğru endişeli bir bakış fırlatırken.

“Carter, yerine otur,” diye ısrar etti Kat, sesindeki paniği sert ve otoriter bir tonla gizlemeye çalışarak. “Hiç gerek yok. Sakin ol.”

“Evet, dostum,” diye öğretmenine destek oldu Corey. “Sakin ol.”

Carter hızlı bir hamleyle Corey’nin masasının kenarını alttan kavradı ve bir yandan haykırarak, ahşabı duvara doğru var gücüyle fırlattı. Plastik kaplı tuğlalara çarpan ahşabın sesi, bir ölüm çanı gibi tüm odada yankılandı.

Herkes hemen ayağa kalktı. Copunu eline alan Memur West, sandalyesinde felç olmuş gibi kalakalan Corey'e daha da yaklaşımadan önce Carter'ın üzerine hücum etti. Üç gardiyan daha Carter'ın üzerine saldırırken, Kat onu bedeniyle koruyan, tetikte bekleyen Riley'nin arkasında kaldı.

Riley'nin dev gibi pazılarının ardından, Kat korku içinde Memur West'in Carter'ı duvara fırlatmasını izledi. Rachel'in panik düğmesine basmasıyla hemen içeri damlayan gardiyanlar, bir saniye içinde onun üzerine çullandılar. Gardiyanlar kelepçeleri takmak için onu itip yumruklarken Carter'ın inlemelerini ve küfürlerini duyduğunda Kat irkildi.

"Bileğim orası, şerefsiz!" diye bağırdı Carter gardiyanlardan birinin yüzüne ve tekrar, yüz üstü duvara çarptı. Gardiyan, yüzünde sadist bir gülümsemeyle Carter'ın bileğini biraz daha bükerek, onun yoğun acıyla inlemesine neden oldu.

"Hey!" diye bağırdı Kat, Riley'nin kolunun altından kaçıp kahkaha atan Corey'nin yanından geçerek. Öfkeli erkeklerin oluşturduğu kalabalığa doğru hızla ilerledi.

Sol yanağı duvara bastırılmış olan Carter, ona öfkeyle baktı. Kat, Carter'ın bileğindeki kemiği çatlatmaya çalışan gardiyana kaşlarını çattı.

"N'aptığını gördüm," dedi Kat öfkeyle, Carter'ın kelepçelerini işaret ederek. "Onu incitmenize gerek yok. Anlamı yok."

"Ah, Bayan Lane, öyle bir var ki..." diye cevap verdi gardiyan sert bir tonla. "Onları kontrol altında tutmanız gerekiyor, biliyorsunuz." Adam sonra da Carter'ı çekerek ayağa kaldırdı.

Kat hemen Carter'ın burnunun kanadığını, sol burun deliğinden dudağına doğru aktığını gördü. "Burnu kanıyor!"

"Yok bir şeyi," dedi gardiyan havlar gibi. Carter'ı öne doğ-

ru itti ama elini göğsünün üzerine koyan Kat tarafından durduruldu.

“Bekleyin!” Kat, çantasına uzanıp, içinden bir kâğıt mendil paketi çıkardı. Paketten bir parça mendil alıp yüzünde milyonlarca farklı ifade olan Carter’a doğru yürüdü.

Kat elini onun yüzüne doğru uzattığında, Carter karşı koymaya başladı. “Sakın bana yard-”

“Kapa çeneni, sabit dur,” dedi Kat, Carter’ı hemen susturan kesin ve ısrarcı bir sesle. O mendille kanı silerken, Carter derin bir nefes aldı.

Carter’ın Kat’in yüzünde gezinen bakışları, genç kadının saçlarının dibinden ağzına ve burnuna uzanan bir sıcaklık yayılmasına neden oldu. Kalbinin patlamak üzere çarptığı gerçeğini görmezden gelmek için elinden gelenin en iyisini yapan ve mendilin hareketlerine odaklanmaya çalışan Kat, yine de Carter’ın her hareketini derinden hissediyordu. Adamın her nefesini elinin üzerinde hissediyor, yutkunuyor ve onun dudaklarının her seğirişinde ciğerleri sıkışıyordu.

Gardiyanlar onu tartakladıktan sonraki halinden çok daha iyi görünene kadar, nazıkçe ama kararlı bir şekilde Carter’ın yüzündeki kanları sildi. Ona böyle davranmalarını hak edecek bir şey yapmamıştı. Yüzüne dikkatle bakınca yanağının üzerinde belirmeye başlayan lekeyi fark etti.

Oluşmaya başlayan çürüğe dokunma dürtüsü Kat’in tüm vücudunu sarstı. Boğazını temizledi, bakışlarını onunkilerden kaçırdı. Kat’in, onun bir heykeltıraş tarafından şekillendirilmiş kadar düzgün yüzüne, gözünün altındaki yara doğru uzanan elinin ve yapmak istediklerinin üzerinde hiçbir kontrolü yok gibiydi. Parmak uçlarıyla dokunarak o kızarıklığı gidermek, adamın tenini alltan alta yaktığını bildiği acıyı dindirmek istiyordu. Ama bunu yapamayacağını da biliyordu.

“Tamam, bitti,” diye mırıldandı, kendi başparmağının üzerindeki bir damla kanı silerken.

Carter kaşlarını çattı, ağzını açtı ama kelimeler ağzından çıkamıyordu. Üç gardiyan onu Kat’ın yanından geçirip, sınıfın dışına çıkarırken dudak bükerek gibi gülümsemekle yetindi.

Kat derin bir nefes aldı ve kanlı kâğıt mendili çöp kutusuna attı.

6

Yatağında dönen Kat, çalmasına fırsat vermeden çalar saatini kapattı. Zaten bir saattir tamamen uyanıktı.

Gece boyunca yatakta dönüp durmuş, Carter’la ilgili düşünüp taşınmıştı. İkinci dersleri tam bir felakete dönüşmüştü ki bu bile olanları anlatmak için yetersiz kalırdı. Sakin kalmaya çalışmıştı, hem de fazlasıyla. Ama yeterli olmamıştı. Carter yine de onu sinirlendirmeyi başarmıştı.

Carter’ın kendisini neden bu kadar sinirlendirdiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Sonuç olarak onun da ders verdiği diğer erkeklerden bir farkı yoktu. Tamam, bu tam olarak doğru değildi; Carter çok daha kavgacı, saldırgan ve –Kat bu düşüncesi karşısında irkildi – aşırı derecede çekiciydi. Onu bir öğrenciden farklı görmemeye çalışıyordu ama kendisini deliye çeviren erkeği görmezden gelmek zordu.

Avuçlarıyla yüzünü ovuşturdu. Ders verdiği kişilerden herhangi biriyle herhangi bir ilişkiye girmemesi gerektiğini biliyordu. Hapishanenin tutuklularla arkadaş ilişkisi kurulmamasıyla ilgili politikası açık, kısa ve özdü. Kat de işini herhangi bir şekilde tehlikeye atmayacak kadar çok seviyordu. Kat bir profesyoneldi ve hiç kimse, Carter bile, ona bunu unutturamazdı.

Ama özellikle de öfkелendiğinde, Carter büyüleyici görünüyordu. Öfkesi teninin parlar gibi görünmesine neden oluyordu ve kaşlarını çatığında ortaya çıkan izler, ki Kat bu gırintilerin etrafındaki her şeye karşı duyduğu nefretten dolayı oluştuğunu düşünüyordu, yok oluyor ve yüzünü durağan, kusursuz bir hale getiriyordu. İşte o anlarda Carter, Kat'ın hayatında gördüğü en nefes kesici yaratık haline geliyordu.

Masayı duvara fırlattığında korkmuş olmasına rağmen Kat gözlerini ondan çekememiş, adamın içindeki canavar kükrerken onu büyülenmiş gibi izlemişti. Carter bir hayvana benzemişti ve o kısa süre içinde içindeki o hayvan serbest kalmıştı. Sadece bu düşünce bile Kat'ın bedeninin belirli bölümlerinin şaşırtıcı bir şekilde canlanmasına neden oluyordu; işte Kat'ın eşit bir coşkuyla onu arzulamasına ve tiksinesine neden olan Carter'ın bu yönüydü.

Yine de, bedeni bu konuda ne düşünürse düşünsün, Kat gardiyanın onun bileğini o şekilde bükmesinin kabul edilemez bir şey olduğunu biliyordu. Carter bunu hak etmemişti.

İşe gittiğinde Anthony Ward'a tam olarak bunu söyleyecekti.

Ama Kat işe gittiğinde, Anthony Ward bir nedenden ötürü orada değildi. Biraz cesareti kırılan ve hâlâ kafası karışık olan Kat, Carter'ın derse gelip gelmeyeceğini düşünmemeye çalışarak, sınıfını hazırlamaya başladı. İçinde onun sınıfa gelmesini isteyen parçasının bunu istemeyen parçasına ağır bastığını fark edince bluzunun ucunu sinirle çekti ve yüksek sesle küfretti.

“Yatağın ters tarafından mı kalktın?”

Rachel'in kapı tarafından gelen sesi, içindeki savaş büyük bir hevesle yeniden başlamadan önce beş saniyeliğine de olsa Kat'ın zihnini temizledi. Kat, boş bir odaya neden küfretti-

ğini doğru bir şekilde ifade edemeyeceği için gülümsedi ve kaşlarını kaldırdı.

“Onu dersten çıkardılar,” dedi Rachel basitçe, çantasını sandalyesine koyarken.

Kat ona döndü. “Ne?”

“Carter.” Rachel omuz silkti. “Ward ona öfkesinin kontrol edilemez boyutta olduğunu söyledi. Hem kendisi hem de diğerleri için tehlike teşkil ediyor.”

“Lanet olsun. O nasıl karşıladı?”

Rachel temkinli bir şekilde gülümsedi. “Her zamanki Carter gibi: birkaç küfür ve homurtu.” Kat’e doğru bir adım attı. “Bu onun şartlı tahliyesini etkileyecek.”

Kat hayretle kaşlarını kaldırdı. Carter için bunun düşünlüdüğünü bile bilmiyordu.

“Şartlı tahliye görüşmesi ne zaman yapılacak?” diye sordu Kat.

“Ay sonunda.”

Carter’ın karşı koymasına rağmen, Kat’in onunla çalışmak için içinde duyduğu arzu onu şaşırttı. Adamı sadece iki gündür tanıyordu, ona belki de sıkılı dişlerinin arasından en fazla bir düzine kelime etmişti. Ama yine de, içinde bir yerlerde, çok derinlerde, onun bir özelliği olduğunu, Carter hakkında öğrenmesi gereken bir şeyler olduğunu biliyordu – onu sınıftaki diğer öğrencilerden farklı kılan bir şey, Kat’i açıklayamadığı bir şekilde ona iten bir şey.

Çelişkili davranışları aşırı sinir bozucuydu ve kendini beğenmişliği makul her insanı bir şeyler içmek zorunda bırakabilirdi. Ama tüm bunlara rağmen, Kat işleri yoluna koymak, Carter’a yardım etmek için içinde yoğun bir istek hissediyordu.

Ne de olsa bu Kat’in borcuydu.

Azimle kafa salladı.

“Ne?” diye sordu Rachel. “Ne düşünüyordun?”

Kat gülümsedi, cesareti su üstüne çıkmaya başlıyordu. “Bay Carter’ın beni etrafında görmeye alışmak zorunda kalacağını düşünüyordum.”

★★★

“Daha sert!”

Carter homurdandı.

“Daha sert dedim! Hiçbir şey hissetmedim!”

Carter, spor salonu görevlisi Kent Ross’un önünde tuttuğu kırmızı koruma kalkanına yumruğuyla vururken, bir kere daha ve daha yüksek sesle homurdandı.

“Üç yaşındaki çocuğum bile daha sert vuruyor ve o bir kız! Bir daha!”

Carter bakışlarını sabitledi; eklemleri ellerinin etrafındaki bandaj kadar açık bir renk aldı. Korkunç bir çığlıkla, kalkanı tüm gücüyle yumruklamaya başladı. Nefret, öfke, arzu, ihtiyaç ve istek, yumruklarından o kadar büyük bir güçle çıkıyordu ki Ross geriye doğru sendeledi.

Otuz saniye sonra, karışık dövmelemlerle kaplı omuzları, şekilli üst kol kasları ve durmadan devam eden vuruşlar nedeniyle sızlayan ön kolları adrenaline yanarken, Carter yavaşlamaya başladı. Ross o günlük işlerinin bittiğini söylediğinde nefes nefese kalmıştı ve sevincinden neredeyse adamın çirkin yüzünü öpecekti.

Carter bu idmanları seviyordu; öfke kontrolü programının sevdiği tek kısmı buydu. Hapishanedeki akıl doktoru, Carter’ın herkes tarafından bilinen öfke nöbetlerinden birinin ardından, geriliminin bir kısmını dışa vurması için ona Ross’la çalışmasını önermişti.

Carter kendini üzerinde durduğu mavi mindere bıraktı ve sırt üstü yattı. Göğsü hızla inip kalkıyordu - sigarayı gerçekten bırakması gerekiyordu. Eklemleri sızlıyordu ve yüzünde gardiyanın Bayan Lane'in sınıf duvarına vurduğu yer zonk-luyordu. Her yeri terden sıırıslıkladı.

“İyi iş çıkardın,” diye mırıldandı Ross, Carter'ın bitkin bedenine bakıp bir su şişesi uzatırken.

“Beni neredeyse öldürüyordun,” diye cevap verdi Carter, titreyen eliyle su şişesini alırken.

Oturmak için kalkarken inledi. Kasları hemen bu harekete itiraz ediyordu. Suyu üç büyük yudumda içti, hissettiği sıcağı azaltmak için bir kısmını sırtına döktü.

“Sigarayı bırakman gerek,” diye homurdandı Ross ve Carter'ın kahkaha atmasına neden oldu. “Ama iyi zorladın,” diye devam etti. “Her zamankinden fazla. Aklında bir şey mi var?”

Birlikte çalıştıkları on iki ay boyunca, Ross ve Carter samimi bir ilişki kurmuşlardı. Ross'un saçmalığa yer vermeyen tutumuna saygı duyan Carter, adamın kendisinden hep fazlasını istemesinden hoşlanıyordu. Yine de, adamın sorusuna cevap verebileceğinden tam olarak emin değildi. Kendisiyle içten içe alay etti, çünkü o sırada zihninin içinde gerçekleşen lanet olası festival hakkında kendisi de ne söyleyeceğini bilmiyordu.

Aslında, Bayan Lane'in dersinde bir masa fırlatmakla kalmış olmasına şaşkıındı. Daha önce hiç bu kadar yoğun bir öfkeyle dolmamıştı ve bunu ortaya koymasının tek yolu masayı alıp, bütün gücüyle savurmasıydı. Geriye doğru bakınca bu aptalca bir fikir gibi geliyordu ama o sırada kendi üzerinde hiçbir kontrolü yoktu.

“Vukuat toplantısı” için Ward'un ofisinden çıktığından beri onu rahatsız eden şey, bunun sonunda Bayan Lane'in

derslerine girmesinin yasaklanmış olduğu gerçeğiydi. Süresiz olarak. Bayan Lane'e yaklaşması ve derslerine girmesi yasaktı. Bir nedenden ötürü bu onu rahatsız ediyor ve sinirlendiriyordu.

Bu olayın ironisi de gözünden kaçmamıştı. İsmi derse ilk kaydedildiğinde, bu konuda söylenmişti, sızlanmıştı. Ama yine de içinden bir parça onun sınıfında olmak, onun lirik şiirler ve zaten bildiği şeyler hakkında konuşmasını dinlemek istediği için kafası fena karışmış durumdaydı. Sınıfın önündeki masasında oturup, bakışlarını dikerek kadının gözünü korkutmaya çalışmak istiyordu.

Bayan Lane onu çok rahatsız ediyordu ve bundan rahatsız mı olmalı yoksa bu duruma heyecanlanmalı mıydı, emin değildi. Onu çok az tanıyordu, onunla sadece birkaç kelime konuşmuştu... Ama yine de onun yüzünü zihninden çıkarmıyordu. Ve kadının yüzü... fazlasıyla güzeldi.

Lanet olsun. Aklını kaybediyordu.

Ofladı, suyunun son damlalarını içti ve çöp kutusuna fırlattığı şişe takırtıyla içeri girdi. Ross kendini Carter'ın yanına bıraktı.

"Senin şu dersteki ... olayı duydum," dedi adam, diplomatik bir tonla. Carter'ın yüzü hemen ciddileşti. Ross kendini savunur gibi ellerini kaldırdı. "Hey, seni yargılamıyorum."

Carter durdu ve önüne baktı.

"Sadece...", diye başladı Carter, "bir kere, bu dersler umurunda bile değil. Demek istediğim, ben aptal değilim. Okuyorum ve bildiklerimi biliyorum... Bu derslere şartlı tahliye için girmek zorundayım."

Ross sessiz kaldı.

"Ama bu kadın..." Kendine hâkim oldu - o anda kendi dilini koparmaktan daha fazla istediği bir şey yoktu. "Bilmi-

yorum,” diye bitirdi cümlesini Carter cılız bir sesle. Bunu karşısında oturan adamdan çok kendisine söylemişti.

Verebileceği en dürüst cevap buydu çünkü gerçek buydu: *Bilmiyordu*. Neden Bayan Lane’in sınıfına dönmek istediğini bilmiyordu. Onun niçin dengesini bu kadar kaybetmesine neden olduğunu bilmiyordu. Kanayan yaralarını niye temizlediğini de bilmiyordu.

Bildiği tek şey bundan hoşlanmış olmasıydı. Onun bunu yapmasından ve kendisine bu kadar yakın olmasından hoşlanmıştı. Bu, Carter’a ona düzgün bir şekilde bakma şansı vermişti. Pek çok çekici kadınla birlikte olmuş ve daha fazlasını da görmüştü ama Bayan Lane ile ilgili farklı bir şey vardı. Doğaldı, kıvrımlıydı, yüzünde neredeyse hiç makyaj yoktu ve Carter göğüslerinin doğal olduğuna yemin edebilirdi.

Carter göğüslerden hoşlanan erkeklerdendi ve kadının göğüsleri çok sağlamdı.

Onlara dokunmayı bile aklından geçirmişti.

Ama sonunda, kendi çıkardığı olay buna bir son vermişti.

Lanet olsun.

Şartlı tahliye memuru buna çok sinirlenecekti.

★★★

“Günaydın Bayan Lane,” dedi Ward, Kat masasına yaklaşıırken. Eliyle diğer taraftaki sandalyeyi işaret etti.

“Günaydın.”

“Peki,” dedi Ward ellerini koltuğunun kollarına koyarken. “Sizin için ne yapabilirim?”

Kat yutkunarak sakinleşmeye çalıştı. Doğrudan konuya girecekti. “Carter’ın olayının onun şartlı tahliyesini etkileyebileceğini duydum.”

“Etkileyebilir diye bir şey yok,” diye cevap verdi Ward

kaba bir şekilde. “Bundan sonraki on yedi ay boyunca hiçbir yere gitmiyor. Tüm cezasını çekecek, tadına vara vara.”

Adamın ses tonundaki bir şey Kat’ın sinirini bozdu.

“Evet,” diye cevap verdi Kat, ses tonunu normal tutmaya çalışarak. “Kısa süre içinde şartlı tahliye memuruyla bir görüşmesi olduğunu anlıyorum.”

Ward başıyla onayladı.

“Bir de şartlı tahliye kurulunu sadece olumlu davranışlar etkileyebiliyormuş; onu da biliyorum.” Ward’un tüm yüzünde beliren şaşkınlığı görünce Kat kaşlarını kaldırdı.

Müdür öne doğru eğildi, dirseklerini masaya dayadı. “Bayan Lane, nereye varmak istiyorsunuz?”

“Bu öğleden sonra Carter’ın cezaevi görevlisi Jack Parker’la bir görüşme ayarlama cüretinde bulundum. Bu ziyaret sırasında onunla konuşmayı çok isterim. Sizin ya da Jack’in benim için bu görüşmeyi...”

Ward onu durdurmak için elini kaldırdı. “Üzgünüm ama yeniden sormak zorundayım. Bu konuşmayla nereye varmak istiyorsunuz Bayan Lane?”

Kat yutkundu. “Carter’a ders vermek istiyorum.”

Bir an için Ward’un kafası tamamen karıştı. “Ders verdiniz,” diye karşılık verdi, “ve ikinizin iyi anlaşamadığı herkesçe açık olduğu için sınıftan çıkarıldı.”

Kat sesteki ıgneleyici tonu duymazdan geldi. “Öyle olmuş olabilir ama ona karşı gerektiği kadar sabırlı davranmadım.” Hadi ya, ciddi misin? “Ona elimden geldiğince yardımcı olmak istiyorum.” Ward’un dikkatli bakışları altında Kat yüzünün ısındığını hissetti. “Onun artık tüm derslere girmesinin yasak olduğunu biliyorum, bu yüzden de seçenekleri çok az. Eğer Carter’la bire bir görüşebilirim, onun sinirlenme ihtimalinin oldukça düşeceğini düşünüyorum.”

Kat, Ward'un ofisine girmeden önce bu konuyu özellikle düşünmüştü. Carter'm diğer öğrencilerini tehdit ettiği gerçeği, Kat'in ona karşı kontrolünü kaybetmesinin nedenlerinden biriydi. Eğer sadece ikisi olurlarsa, bu kesinlikle işleri yoluna sokardı, öyle değil mi?

Ward sandalyesinde arkasına yaslandı, afallamış gibi görünüyordu. "Bayan Lane," diye mırıldandı. "Sadece açıklığa kavuşturmak için soruyorum: Carter'a ders vermek istiyorsunuz... bire bir... çünkü erken şartlı tahliyesi konusunda ona yardım etmek istiyorsunuz, öyle mi?"

Kat içtenlikle gülümsedi.

Ward, kuşkuyla ona bakıyordu. Başını olumsuz anlamda iki yana salladı. "Buna izin veremem."

"Hmm," dedi Kat düşünceli bir şekilde, sinirden yanağının içini ısırırken. "Nedenini sorabilir miyim?"

Ward alay eder gibi gülümsedi, omuzlarını dikleştirdi. "Sizin Carter'la aynı odada yalnız bulunmanıza izin..."

"Bir gardiyan da bulunabilir," diye sözünü kesti Kat.

Ward derin bir nefes verdi. "Küçük değişiklikleri bir kenara koyacak olursak Bayan Lane, bu tesis tarafından tahsis edilmiş bir zamanda bir tutuklu grubuna ders vermek için işe alınıyorsunuz. Ders programı çerçevesinde. Bire bir özel ders vermek için değil." Yüzünde sahte bir anlayışla, hapishane müdürü ellerini göğse doğru kaldırdı. "Bu, anlaşmanıza dahil değil ve tesis bunun için size fazladan ödeme yapamaz."

Kat, Ward'a gülümsedi ama bu hiç hoş bir gülümseme değildi. Adamin olaya bu yönden bakacağını farkındaydı ve ödemenin umurunda bile olmadığından emindi. Prensipten olarak, Kat hiçbir zaman ailesinin malvarlığından bahsetmezdi çünkü bu geçmişinde bazı insanları rahatsız etmişti. Ama söz konusu Anthony Ward'sa, Kat'in asla böyle bir ge-

kincesi olmazdı. Başarılı bir senatörün kızı ve bir başka başarılı senatörün torunu olmak, banka hesabının her zaman dolu olacağını garanti altına alıyordu.

“Bay Ward,” diye söze başladı Kat, Ward’un yerinde huzursuzca kıpırdanmasına neden olan küçümser bir ses tonu ve tereddütsüz bir bakışla. “Bu işi para için yapmıyorum,” dedi sertçe, dudaklarını birbirine bastırdığı bir gülümsemenin ardından.

Ward arkasına yaslandı. “Burada kafamın karıştığını itiraf etmek zorundayım Bayan Lane,” dedi gergin bir sessizliğin ardından. “İkiniz de birbirinizi görmekten nefret ediyor gibi duruyorsunuz. Bunu tam olarak ne için yapıyorsunuz? Çıkarınız ne olacak?”

“Ben bir öğretmenim, yani iş tanımımda öğretmek yazıyor. Yapmak istediğim şey bu. Belli ki Carter başka öğrencilerle aynı ortamda bulunmayı zor buluyor, bu nedenle de tek çözüm yolu onu bu durumdan çıkarmak.” Kat’ın gözleri öfke dolmaya başladı. “Ona yardım edebileceğime inanıyorum ve benim bundan tek çıkarım Carter’ın bir şeyler öğrenmesi olacak. Ayrıca,” diye devam etti Kat, adamın gururuna dokunmaya karar vererek, “eğer erken şartlı tahliye olma şansı elde ederse, bu sizin de hayatınızı kolaylaştırmaz mı?”

Ward ve Carter’ın birbirlerinden hiç hoşlanmadıklarını çok iyi biliyordu.

Ward’un ağzının kenarı seğirdi. “Yine de hayır demek zorundayım Bayan Lane. Bu çok fazla soru sorulmasına neden olur ve gardiyanların çok fazla zamanını alır...”

“Evet, gardiyanlardan bahsetmişken, Carter’a saldıran gardiyan kınama aldı mı?”

“Saldıran mı?”

“Evet,” diye cevap verdi Kat. “Carter’ın bileğini bükti.

Buna gerek yoktu ve tamamen kötü niyetli bir hareketti. Şoke oldum.”

Gözleri ardına kadar açılan Kat, bir elini göğsünün üstünde tutarak oturdu. Ward’un bu mesajı net bir şekilde almasını istiyordu. Olay sınıfındaki kameralara yakalanmasına rağmen gardiyanın kınama almadığını biliyordu.

“Anlıyorum,” diye mırıldandı Ward. “Tabii, elbette ki herhangi bir tutukluya şiddet uygulanmasını hoş görmüyoruz. Konuyla ilgileneceğim.”

“Güzel.”

Ailesinin bağlantıları sayesinde, Kat’in çok yüksek siyasi pozisyonlardan tanıdıkları vardı. Hepsinin Ward’un üstüne çullanmaları için tek bir telefonu yeterli olurdu. Ward boğazını temizledi ve dudaklarını büzdü.

“Ben bunu kabul etsem bile,” dedi, alaycı ve kibirli bir havayla elini sallayarak, “Carter’in bunu kabul edeceğini düşünmenize neden olan nedir? Sizin de çok iyi bildiğiniz gibi herifte katır inadı var.”

Kat cevaben gülümsedi. “Bu konuda onunla konuşmama izin verirseniz, sadece yardımcı olmaya çalıştığımı anlatabilirsem, onun da gururunu bir kenara bırakıp bunu kabul edeceğine eminim. Olmazsa da,”—Kat omuz silkti—“bu konuyu unuturum.”

“Ve bunu kendinize ait zamanlarda yapacaksınız. Ödeme almayacaksınız,” diye belirtti Ward, Kat’e doğru uzattığı parmağıyla.

“Kesinlikle,” diye onayladı Kat, bir yandan onun parmağını çekip kopartmak isterken. “Programımı da size veririm; böylece gardiyan ayarlayabilirsiniz. Öğrencime saldıran gardiyanlardan biri olmamasını tercih ederim tabii,” diye ekledi.

“Tamam.”

“Harika.” Kat bir elini bacağına vurarak gülümsedi. “Jack’le saat ikide buluşacağım. Carter’a erişim izni alabilir miyim? Hafta sonu buradan ayrılmadan önce bunu halletmek istiyorum.”

Ward ofladı ve kollarını kavuşturdu. “Bana haber versinler; sizinle iletişime geçmesini sağlayacağım.”

“Teşekkürler Bay Ward,” dedi Kat tatlı bir sahte gülümsemeyle odadan çıkıp kapıyı çekti.

★★★

O akşamüstü ilerleyen saatlerde, Jack Parker memnuniyet içinde ve dikkatle, kızıl saçlı hoş kadının teklifini kendisine detaylarıyla anlatmasını dinledi. Katherine Lane’in onunla görüşme talep ettiğini bildiren telefonu aldığı anda merakı fazlasıyla uyanmıştı. İlk düşüncesi, kadının Wes ve davranışları hakkında bir şikâyetle bulunacağı olmuştur –ki bu yüzden kadını suçlayamazdı– bu nedenle de, Wes’in erken şartlı tahliyesiyle ilgili yardımcı olmak istediğini söylediğinde inanılmaz derecede şaşırmıştı.

Wes’in bunu kabul edip etmeyeceğiye tamamen farklı bir konuydu. Öfkesi onu devamlı Jack’in müdahale etmesini gerektiren kötü durumlara sokuyordu ve masa fırlatma olayı da bir istisna değildi. Derslere katılımının yasaklanması, Wes’in şartlı tahliye başvurusunu mahvetmişti ve bu nedenle, önerisi karşısında Bayan Lane’e deli gibi sarılmak istemişti.

“Ward’un bunu kabul ettiğine şaşırdığımı söylemek zorundayım.” Jack, kahvesini yudumlarken gülümsedi.

Kat kahkaha attı. “Yani, oyunun nasıl oynandığını bildiğimi söyleyelim.”

Jack’in gülümsemesi biraz daha yayıldı. Ward’a haddinin bildirilmesinin zamanı gelmişti. “Öyle mi?”

Kat fincanının arkasına sığınıp sırtıttı ve bir şey söylemedi.

İtici, havasız odanın kapısı açıldı, arkasında iki gardiyan ve oldukça sinirli görünen Ward'un takip ettiği, uysal görünümlü Carter içeri girdi.

“Merhaba Wes,” dedi Jack ayağa kalkarken.

“Selam,” dedi Carter, bakışları onun yanında duran kadına kaymadan önce. “Bayan Lane,” dedi ses tonu değişmeden.

Kat içini çekti. “Carter, lütfen oturur musun?”

Carter, Bayan Lane'in savunmacı bakışlarını inceledi. Lanet olsun – kadın fazla güzel görünüyordu, itiraf etmek zorundaydı. Bunu sadece kendisine işkence etmek için, kasıtlı olarak yaptığından emindi. Hızla yerine oturdu ve parmaklarını “bana istediğimi ver” dercesine hareket ettirirken Jack'e gülümsedi. Jack bir kutu sigara ile kibrit kutusu çıkardı ve masanın üzerine attı. Carter bir sigara çıkardı, dudaklarına götürdü, sigarayı yaktı ve yavaşça sigara dumanını çekti.

Dumanı dışarı verirken, Bayan Lane'i izledi, canlı bakışları tereddütsüzdü.

“İşimiz on dakika içinde bitmeyebilir,” dedi sertçe Kat. “İşimiz bittiğinde size haber veririz.”

Ward olduğu yerde kalakaldı ve bir elini beline koyarken, diğeriyle alnını ovuşturdu. “Tamam.”

Jack ve Carter birbirlerine baktılar. Etkilenmişlerdi. Carter, kadının Ward'a kafa tutmasına çok sevinmiş, bir yandan da kendisini değil de onu azarlamasını biraz kıskanmıştı. Garip bir şekilde, Carter her şeyden çok Kat'ın kendisiyle ağız dalaşına girmesini istiyordu.

“Tamam, biri bana neden burada olduğumu söyleyip acıma bir son verecek mi?” diye sordu, bir Bayan Lane'e bir Jack'e bakarak.

Jack, Carter'a bu tutumunu onaylamadığını gösterir gibi baktı, sonra Bayan Lane'e eliyle konuşmasını işaret etti. Carter, Bayan Lane boğazını temizlerken bekledi, onun endişesi merakını uyandırmıştı. Daha önce hiç onun ellerinin bu şekilde titrediğini, omuzlarının bu şekilde gergin olduğunu görmemişti.

“Sanırım dersime girmenin pek de işe yaramadığını söyleyebilirim.”

Carter kahkaha attı. “Çok anlayışlıymışsınız hanımefendi.”

“Wes,” diye onu uyardı Jack, dudağının bir kenarını kıvrarak. Carter gözlerini devirdi ve dirseğini hafifçe havaya kaldırarak Bayan Lane'e devam etmesini işaret etti.

“Sanırım şartlı tahliye memurun başvurusu değerlendirmek için kısa süre içinde buraya gelecek.”

Carter omuz silkti. “Evet, yani?”

Bayan Lane gözlerini kaçırmadan doğruca onun gözlerinin içinde bakıyordu. Bu, Carter'ın parmaklarının seğirmesine neden olan bir gerçektir. “Derslerime de başvuruna yardımcı olması için katıldığını anlıyorum.”

Carter, sigarasından aldığı son nefesi verdi, üç sert hareketle sigarasını kül tablasında söndürdü. Bedenini yeniden sandalyesine bırakırken önündeki kadına bakmaya devam ediyordu.

“Sadede gelelim,” dedi, Bayan Lane'in gözlerinde o tanıdık gerilimin parladığını görünce gülümsemesini saklamaya çalışarak.

İşte oradaydı.

“Sadede gelirsek,” dedi öğretmen, hırlar gibi, “insanlar sana yardımcı olmaya çalışırken bile onlara tam bir pislik gibi davranmana rağmen, erken şartlı tahliye başvurusunda bulunabilmen için sana bire bir ders vermeyi öneriyorum.”

Jack, karşısındaki ateş parçasına hayretler içinde baktı. Carter büyülenmiş bir şekilde gözlerini kadının sinirden kıpkırmızı olmuş yüz kıvrımlarında ve boynunda gezdirdi, dudaklarını yaladı. Lanet olsun, bu kadın sinirlendiğinde çok çekici görünüyordu.

Bayan Lane ani bir şekilde ayağa kalktı ve sandalyesini sert bir şekilde iterek gürültüyle yere düşmesine neden oldu. Sonra sandalyeye baktı ama kaldırmak için hiçbir şey yapmadı, bunun yerine çantasını kaptı, düzgün bir şekilde tutana kadar iki kere yere düşürdü.

Bayan Lane çantasıyla uğraşırken, Jack ayağa kalktı. “Bayan Lane?”

“Unutun gitsin,” dedi Bayan Lane sertçe. “Zamanımı boşuna harcamayacağım. Belli ki biri sana yardım etmeyi teklif ettiğinde nankörlük etmekten öteye gidemiyorsun.” Çantasını omzuna astı. “Ama anlıyorum. Benim teklifimi kabul etmenin burada yaratmış olduğun sert ve havalı çocuk imajına bir katkısı olmayacağını anlıyorum. Birinin aslında ne kadar zeki bir insan olduğunu görmesinden çok korktuğunu da anlıyorum. Bay Ward’un cezanın geri kalanını burada geçireceğini öğrendiğinde çok mutlu olacağından eminim, ama kimin umurunda, değil mi?” Bayan Lane topuklarının üzerinde sertçe döndü.

Eyvah eyvah.

Kadının gözlerindeki ateşi ve meydan okumayı gördüğünde, gerçeği onun ağzından duyduğunda, Carter aniden kendisine gerçekten de yardım eli uzatıldığını fark etti. Bu, o fena halde istediği şartlı tahliyeyi almak için harika bir yoldu ama çocukça davranışları onun odadan çıkıp gitmesine, Carter’ın elinde hiçbir şey kalmamasına neden oluyordu. Bayan Lane’i ne kadar sinir bozucu bulsa da, kendisine yardım etmek istemesinden etkilendiğini inkâr edemeyecekti.

Boğazını temizledi. “Bayan Lane?”

Bayan Lane kapıya doğru yürürken durdu. Yüzünde sabırsız bir ifadeyle ona dönerken, omuzlarını kaldırdı.

“Ben, şey,” diye konuşmaya başladı Carter. Parmaklarıyla masanın kenarında tempo tutuyordu – minnettarlığını göstermek bir yana, bu duyguyu hissetmeye bile alışkın değildi. “Bakın, ben... B-ben buna minnettarım,” diye kekeleydi Carter, bakışları hızla odada dolanırken.

Bayan Lane, dili tutulmuş gibi görünen Jack’e baktı. “Endişelenme. Düşüncem biraz saçma-”

“Hayır,” diye onun sözünü kesti Carter. “Saçma değildi. İyi bir fikirdi. Ben...” Carter kendisine destek olması için Jack’e baktı.

“Wes,” dedi tatlı bir ses tonuyla Jack. “Bayan Lane’in sana ders vermesini istediğini mi söylüyorsun?”

Carter bakışlarını masaya çevirdi, sigaralara doğru uzandı.

“Eh, tamam,” diye fısıldadı Jack. “Bayan Lane?”

“Yani...” dedi Bayan Lane masaya doğru yavaşça bir adım atarken. “Bunu yapacak mıyız?”

“Öyle dedim, değil mi?” diye homurdandı Carter etrafında havaya süzülen duman bulutunun içinden. Yeniden sandalyesine oturmadan önce Bayan Lane’in yüzünden şaşkın bir ifade geçti.

Yirmi dakika sonra, ajandası Carter ile görüşeceği tarihler ve saatlerle dolu olan Bayan Lane masadan yeniden kalktı ve elini Jack’e uzattı.

Adam onun elini şevkle sıktı. “Teşekkür ederim Katherine. Eminim daha fazla konuşacağız.”

“Kesinlikle,” diye cevap verdi Bayan Lane gülümseyerek. “Ve bana Kat de.” Carter’a baktı. “Pazartesi görüşürüz.”

Ama Carter sessiz ve hareketsiz kalmıştı. Bir heykel kadar

hareketsizce, kadının ardından kapanan kapıya bakıyordu. Kalbinin her azgın atışında onun ismi kafatasının içinde yankılanırken, nabızı kulaklarında gök gürültüsü gibi atıyordu.

Katherine. Katherine. Katherine.

Yalnız kaldıklarında, Jack yüzünde kocaman bir gülümsemeyle ona döndü. “Wes, bu harika!” Elleri çırpı. “Bu gerçekten harika, öyle değil mi? Wes?” diye tekrarladı Jack ellerini ceplerine sokarken. “Wes, sen...?”

“Ona ne dedin?” diye sordu Carter çatlak bir sesle. Solunum yolu sıkışmış, nefes nefese kalmasına neden olmuştu. Yavaşça elini daha önce hiç karşılaşmadığı türden bir sıkışmanın acımasız ve affetmez bir şekilde çektiirdiği göğsüne kaldırdı.

“Ne?” diye sordu Jack kafası karışmış bir şekilde.

Carter gözlerini kapattı. Yutkundu. “Bayan Lane’e ne dedin?”

Jack kaşlarını çatı. “Ona Katherine dedim. Neden?”

Katherine Lane. Katherine... Lane.

Dünya onun etrafında sarsılmaya, odanın korkunç bir şekilde dönmesine neden olurken, Carter bir kurşun kadar ağır olan başını dizlerinin üzerine bıraktı. Akciğerlerine gitmek için mücadele eden nefesi aksaktı ve göğsünde takılıp kalıyordu.

Hayır, olmazdı böyle şey. Mümkün değildi.

Hayır.

Bunun ihtimali neydi ki?

Hesaba katılmayacak kadar düşüktü.

Buna inanamayarak kafatasını ovuşturdu.

“O olamaz.”

Ciğerlerine mümkün olduğunca hava çekmeye çalışıyordu ama bir işe yaramıyordu. Panik ve kuşku boğazını acı-

masızca sıkarken, duvarlar üzerine üzerine geliyordu. Boğulmak üzereydi.

Jack onun önünde dizlerinin üzerine çöktü. “Kim Wes?” diye ısrar etti. “Wes konuş benimle. Kimden bahsediyorsun?” Carter’ın omzunu kavradı.

“Bu olamaz,” diye mırıldandı Carter.

“Kim? Bayan Lane mi?”

“Hayır,” diye cevap verdi Carter, yavaşça Jack’in sesinde belirmeye başlayan paniğin belli belirsiz farkındaydı. “O Bayan Lane değil, o – ah, lanet olsun.”

“Kim?” diye sordu Jack, Carter’ın omzunu daha sıkı tutmaya başlamıştı.

Carter, zar zor görebilen gözlerle danışmanına baktı, görüşü dokunabileceği kadar yoğun hatıralar nedeniyle bulanıklaşmıştı.

Gür, dalgalı saçlar. Mavi bir elbise. Silah atışları. Çığlıklar.

Jack’in koluna doğru uzandı ve hayata tutunmak için sıkı, aklını başına almaya, kendini tamamen kaybetmemek için bir şeye ihtiyaç duyuyordu. Boğulur gibi hıçkırığını yuttu.

O güçlü, küstah, yirmi yedi yaşındaki erkeğin yerinde yeller esiyordu. Bir kez daha o korkudan altına etmek üzere olan, birinin kendisini sevmesi için her şeyi yapabilecek haldeyken minik, kanı donmuş bir kız çocuğunu kurtarmaya çalışan on bir yaşındaki oğlan olmuştu.

Jack’e cevap vermeye çalıştı. Lanet olsun, bunu gerçekten denedi. Ona her şeyi anlatmak istiyordu. Kendini tamamen kaybetmeden onu bu odadan çıkarması için yalvarmak istiyordu. Kendini kaybetmek üzereydi. Ölmek böyle bir şey miydi?

Hatıraları, kırık bir barajdan fışkıran sular gibi zihnine akın etmeye başlamıştı. Her bir görüntü gözlerinin önünde

havai fişekler gibi patlıyor, beyninin içinde vızıldıyor, kulaklarında çığlıklar atıyordu. Başını önüne eğdi, gözlerini sımsıkı kapattı, Jack'in ceketinin yakasına tutundu, yünlü kumaşı avcunun içinde sıkı, irade gücüyle tüm bedenine sakinleşmesini, rahatlamasını ve kendisini rahat bırakmasını emretmeye çalıştı. Nefesini düzenlemeye çalıştıkça, bedeni sinir bozucu bir şekilde kendisini daha çok kapatıyordu.

Boğazı giderek daha da darlaşıırken, dehşet içinde, hırıltı gibi bir ses çıkardı ve ter içindeki alnını danışmanının omzuna koyarak, on altı yıl önceki o korkunç geceden bu yana asla ağzından çıkacağını düşünmediği kelimeleri söyledi.

“Jack,” diye fısıldadı. “O benim Şeftali’m.”

7

“Babama gitmem gerek!”

“Yürümeye devam et! Onlardan uzaklaşmak zorundayız. Seni öldürecekler! Yürü!”

“Wes?”

“Hayır! Onun bana ihtiyacı var!”

“Wes. Benim için gözlerini açabilir misin?”

“Kıpırdama!”

“Wesley. Her şey yolunda.”

Carter revirdeki yatağında doğruldu. Gözleri kocaman açılmıştı ve nefes nefeseydi. Etrafına büyük bir panikle göz gezdirdi, koluna bir el dokunduğunda yerinden sıçradı. Oraya döndüğünde Jack’in yatağın yanında durduğunu gördü. Adamın yüzü endişeyle kırışmıştı. Zorlukla yutkunduydu, zımparalanmışçasına kurumuş boğazını ıslatmaya çalıştı. Başının ön ve orta kısımları hâlâ donuktu. Lanet olsun, ölmüş de dirilmiş gibiydi.

“Neredeyim?” Gözlerini kırptı ve beyaz duvarlı odaya ve doktorla iki gardiyanın şaşkın yüz ifadelerine baktı.

“Revirdesin Wesley,” diye cevap verdi doktor.

“Adım Carter ve seninle konuşan kim doktor?” dedi Carter sertçe. Doktor irkildi ve geriye doğru bir adım attı.

“Wes,” dedi Jack yumuşak bir ses tonuyla, “panik atak geçirdin.”

Carter, bedeninin ortasında utançtan dolayı yükselmeye başlayan sıcaklığı görmezden gelip alaycı bir kahkaha attı. “Kim demiş?”

“Ben diyorum,” diye araya girdi doktor.

Carter bir an için ona baktı. “Ben çıkıyorum.” Bacaklarını yatağın sağ tarafından sallandırdı. “Ayakkabılarım nerede?”

“Korkarım bu mümkün değil,” diye başladı doktor.

“Sana sormadım!” diye bağırды Carter.

Başı kafatasının derinliklerinden gelen bir ağrıyla zonkluyordu. Kulakları, kulak zarlarını ikiye bölecekmiş kadar güçlü bir şekilde zonkluyordu. Ah, bir de görüş alanının köşelerinde dans eden minik siyah noktalar vardı. Harika. Kendini toparlamak için bir saniye gözlerini sıkıca kapattı ve öne doğru hareket etti.

Jack onu dik tutabilmek için Carter’ın omuzlarını tuttu. “Sakinleşmen gerekiyor,” diye mırıldandı. “Sadece rahatla. Bir süredir kendinde değildin. Sadece biraz dinlenmelisin.”

Carter, gözlerinin arkasındaki zonklamayı yatıştırmak için burun kemiğini tuttu. Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemişti. Adeta kulaklarının arasına bir sirk kurulmuştu ve inanılmaz susadığını hissediyordu. Jack onu yeniden yastıkların üzerine doğru iterken Carter ona karşı koymadı bile. Nefesini verdi ve kaşlarını çatarak patlamasından korkuyorlarmış gibi onu izleyen insanlara baktı.

“Başın ağrıyor mu?” diye sordu doktor.

Carter adama öfkeli bir bakış attı, ona muzip bir cevap bile veremeyecek kadar bitkindi.

“Ben gidip ağrı kesici getireyim,” diye mırıldandı doktor ve hızla odadan çıktı.

Carter, iki gardiyanın da Jack'e gergin bakışlar atarak çıkmasına şaşırırdı.

"Güzel, en azından hâlâ bir odayı boşaltabiliyorum... Lanet olsun," diye homurdandı Carter.

Jack ellerini ceplerine soktu. "Konuşmamız gerek."

"Ne hakkında?"

Jack, delici bakışlarla Carter'a bakıyordu. "Ne hakkında olduğunu biliyorsun."

Carter başını yatağa bıraktı.

Hâlâ kafası çok karışık ve tam bir şok içindeydi. Herhangi bir konuda, özellikle de tuğlayla kafasına vurulmuş gibi, aniden fark ettiği şey hakkında konuşamayacak haldeydi.

Oydu. Şeftali. Neredeyse on altı yıldır hayalini kurduğu kız.

Kurtardığı kız...

"Wes," diye zorladı Jack. "Her şey aramızda kalacak, eğer endişe ettiğin şey buysa."

"Hiçbir şey hakkında endişelenmiyorum Jack. Söyleyecek hiçbir şeyim yok. Lanet olsun!" Carter çarşafı avcunun içinde yakalayıp sıktı, çarşafı da her yanını saran kargaşa hissiyatına uyması için paramparça etmek istiyordu.

Yatağının yanına çekilen sandalyenin yerde çıkardığı ses, Carter'a Jack'in bir tür açıklama almadan yakasını rahatça bırakmayacak inatçı ve dayanıklı bir pislik olduğunu hatırlattı.

Dirseklerini yatağın yanına dayayan Jack, "Wes, birbirimizi uzun yıllardır tanıyoruz. Seninle konuştuk, tartıştık, sessizlik içinde oturduk – ama Tanrı'ya yemin ederim evlat, daha önce beni hiç dünkü kadar korkutmadın," dedi.

Carter adamın yorgun gözlerine baktığında, kelimelerinin gerçekliğini gördü. Jack'in itirafı, Carter'ın kendisini garip hissetmesine neden oldu. Genellikle başka insanların

düşünceleri ya da duyarlılıkları umurunda bile olmazdı ama Jack'in endişelendiğini bilmek... Carter'ın bir şeyler hissetmesine neden olmuştu.

"Yani, evet..." diye mırıldandı, duvara bakarak omuz silk-ti. "İyiyim ben."

"Şeftali nedir?"

Carter'ın bedenini bir ürperti kapladı, midesi bulanmaya başladı.

"Önemli biri değil." Bu kelimeleri zorla, fısıldayarak söylemişti.

"Yani Şeftali bir insan, öyle mi?"

Carter parmak uçlarıyla şakaklarına dokundu ve gözlerini kapattı. "Jack, lütfen," diye inledi. "Bırak bu konuyu."

Sesindeki çaresizliğin, Jack'in direncini kırmak için yeterli olacağını umdu. Onun gözlerindeki şaşkınlığı görünce tehlikeyi bir süreliğine de olsa savuşturduğunu anladı. On bir yaşından beri her gün düşündüğü bir şeyi ya da birini açıklayacak enerjisi de isteği de yoktu.

Önce kafasını toparlamak zorundaydı.

Pazartesi gününden, İngilizce dersine girmeden önce toparlanmak zorundaydı.

Onunla yapacağı bire bir dersten önce.

Bayan Lane'le.

Şeftali'yle.

Şeftali gardiyana kocaman gülümseyerek sınıfa girdiğinde Carter ahşap bir masanın ardında oturuyordu. Carter'ın yüzündeki kasıtlı keyifsizliği görünce öğretmen'in gülüşü birazcık zayıfladı ama güven dolu yürüyüşü hiç değişmedi.

"İyi günler," dedi Bayan Lane, kocaman çantasından kitapları ve kâğıtları çıkarırken.

Carter yere bakarak başparmaklarını birbirinin üzerinden geçiriyordu. Fena halde terliyordu, lanet olsun. Şeftali boğazını temizledi; Carter da sesinin çıkması için dua ederek kafasını kaldırdı. “Size de iyi günler, Bayan Lane.”

Carter’ın kendisine hiç uygun olmayan nazik tavrı karşısında Kat’in yeşil gözleri parladı. Carter bıkkın görünmeye çalışarak hafifçe gülümsedi. İçten içe tek istediğiye ödlelik edip hemen oradan tüymekti. Göğüs kafesinin içinde acı verici bir hızla atan kalbinin sesini dışarıdan duyabildiğinden emindi.

Şeftali bir sandalye çekti. “Geri kalmaman için sınıfta ne işliyorsak tamamen aynı şeyi işleyeceğiz.”

Carter’ın bakışları onun üzerindeydi, onun her şeyini beynine kazımaya çalışıyordu. Hareketlerini, değişen yüz ifadelerini izliyor, hafızasının derinliklerinde buruşmuş bir fotoğraf gibi hatırladığı küçük kızı görmeye çalışıyordu. Tanrım. On altı yılın ardından, aralarındaki bağlantıdan bihaber, oracıkta, karşısında oturuyordu. Yine de bakışlarını hissedebildiğini biliyordu. Onun da kendisine baktığında aynı şekilde hissedip hissetmediğini merak etti.

“Bugün bu şiiri inceleyeceğiz.” Şeftali kâğıdı Carter’ın önüne koydu.

Öne doğru eğilen Carter, kâğıdın üzerindeki başlığı okudu: “ ‘Tichborne’un Mersiyesi’ mi?”

“Evet,” dedi Şeftali. “N’olmuş?”

“Sınıfındaki o geri zekâlılar Chidiock Tichborne’un kim olduğunu biliyor mu yani?”

“Artık biliyorlar,” diye cevap verdi öğretmen ifadesiz bir ses tonuyla, bir yandan kaleminin kapağını çıkarırken. “Peki sen şair ya da şiirleri hakkında neler biliyorsun?”

Carter kızın sesindeki meydan okumayı duyabiliyordu.

Masanın altında, kendi dizine yakınındaki dizden gelen sıcaklık yerine buna odaklandı.

“Yeterince biliyorum,” diye cevap verdi kollarını göğsünün üzerinde kavuştururken.

“Lütfen,” dedi Şeftali avcunu açarak, “beni aydınlat.”

“Aydınlatayım mı?” diye dalga geçti Carter. Çenesini ovuşturdu. “Tichborne 1558 yılında, Southampton, İngiltere’de doğdu,” diye başladı. “1586 yılında Kraliçe Elizabeth’i öldürmek ve onun yerine bir Katolik olan İskoçya Kraliçesi Mary’yi getirmek için Babington Komplosu’nda yer aldı. Ama şansları yaver gitmedi. Tutuklandı ve en ağır cezayı alarak asıldı.”

Şeftali’nin şoku karşısında kahkahasını bastırmaya çalışarak, “Bu, idamını beklerken yazdığı bir şiir. Bu şiiri bir hapis-hanede işlemek pek de uygun değil sanki, ne dersiniz Bayan Lane?”

“Tarihi seviyorsun.”

Carter omuz silkti. “Tarih iyidir. Ama İngiliz Edebiyatı’nı tercih ederim.” Bu yoğun cevabın anlaşıldığından emin olmak için bekledi.

Şeftali dudaklarını ıslattı. “Peki, bana biraz bu şiirden bahset.”

“Burada paradokslar ve zıtlıklar kullanmış.” Carter parmağıyla kâğıdın üzerindeki dizeleri izledi. “Aykırılıklar ve çelişkiler. Bunu başından geçenlerin trajedisini vurgulamak için yapıyor ki düşündüğünüzde bu oldukça aptalca.”

“Neden öyle düşünüyorsun?”

Carter kahkaha attı. “Yanlışlar yapmış ve cezasını çekmek zorunda kalmış. Bu onun borcu.”

“Bu konuda bir şeyler biliyor gibi konuşuyorsun.”

Carter kaşlarını kaldırdı ve iri gözlerindeki yoğun bakışlarını odada gezdirdi.

“Hatalarının bedelini ödediğini biliyorum. Ama o çok gençmiş, ölmek için çok gençmiş. Tichborne’a bir açıdan acımıyor musun?”

“Acımak... Hayır,” dedi Carter kesin bir dille. “İmrenmek... Evet.”

“Neden imreniyorsun ona?”

Carter aralarındaki masaya baktı. “Ölmek üzere olduğu gerçeğinden dolayı,” diye mırıldandı, “bazı şeyleri çok daha açık bir şekilde görmeye başlamıştı. Odaklanmıştı, gözlerinin önündeki her şey netti. Bu konuda ona imreniyorum.”

“Açıklık mı istiyorsun?”

Carter gülümsedi. “İstemek ve ihtiyaç duymak farklı şeylerdir, Bayan Lane,” diye cevap verdi. “Benim açıklığa *ihtiyacım* var. Odaklanmaya *ihtiyacım* var.”

Sonra da gözlerini dikip ona baktı, çünkü Tanrı biliyordu ki o anda yapabileceği ya da söyleyebileceği başka bir şey yoktu. Carter, onun kim olduğunu bulmanın, yıllardır sahip olmak istediği odaklanma yolundaki ilk adım olduğunu biliyordu. Tichborne hakkındaki her boktan haberi varmış gibi konuşsa da kendisinin buna duyduğu ihtiyacı gerçekten fark edebiliyor olmasının tek sebebi, Şeftali’sinin tam önünde oturuyor olmasıydı.

“Şeftali,” diye fısıldadı onun yüzünün her santimetresini zihnine kazırken: küçük kız babasına geri dönmek için kendisiyle mücadele ederken onu yere ittiğinde her yanını saran kızıl saçlar, keder ve dehşet dolu yaşlar döken o yeşil gözler.

“Ne?” diye sordu Şeftali kısık sesle. “Ne dedin Carter?”

Ve işte öylece, o an geçip gitti.

Adeta bir rüyadan uyanmış gibi, Carter dik bir şekilde oturdu ve kendini yeniden sandalyesine bırakmadan önce gardiyana baktı.

“Tabii şu da var,” diye mırıldandı, Jack’in cebinden çıkarıp kendisine verdiği sigarayı aldı, savunma kalkanları yeniden kalkıyordu. “Ben ne bileceğim? Dâhi bir öğretmen olan sizsiniz.”

şeftali’nin yüzündeki sükûnet yerini öfkeye bırakırken, kafasının derinlerindeki küçük bir ses karşısındaki pislğe bağırıp çağırıyordu. *Ama sorun yok*, dedi Carter içinden. Onun öfkesiyle baş edebilirdi. Bu onun çekici görünmesini sağlıyordu. Onu ölümüne korkutansa diğer tarafıydı.

“Evet,” dedi şeftali sertçe. “Öyleyim ve senin bu egzersizleri yapmanı istiyorum.” Carter’m önüne sorular ve ödevlerle dolu bir başka kâğıt koydu. “Engin bilgilerinle, bu senin için sorun olmayacaktır, değil mi?”

şeftali, ona cevap vermesi, onu reddetmesi için meydan okuyan bir bakış fırlattı. Carter öyle bir şey yapmadı.

Masanın üzerinde, aralarında duran kalemi aldı ve kendisinden istenileni yapmaya başladı. Çünkü oracıkta, şeftali tüm o öfkesi ve güzelliğiyle oturmuş kendisine bakarken, Carter kendisinden onun tarafından istenilen her şeyi yapacağını farkındaydı.

Hem de her şeyi.

8

Kat, topladığı defterleri ve kalemleri masasına düzgün bir şekilde yığdı, gardiyanlar eşliğinde hücrelerine dönmek için sınıftan çıkan öğrencilerinin ardından baktı.

“Bugün iyi iş çıkardın,” diye övdü gülümseyerek yanına yaklaşan Riley’yi. “Shakespeare’in senin okuma şevkini artıracaklarını nereden bilebilirdik ki?”

Kat, Riley’nin bu yazıya harcadığı çabadan ötürü gururla dolmuştu. Adam çok fazla uğraşıyordu ve okuma zorluğuyla sinirlenmesine rağmen çok zeki olduğu oldukça açıktı.

Riley ayaklarının üzerinde ileri geri sallanırken sırıttı. “Evet.” İşaret parmağıyla Kat’in *Venedik Taciri* kopyasına dokunurken, omuz silkti. “Şu şiir saçmalığı umurumda değil ama Bill denilen şu adamı seviyorum.”

Kat kahkaha attı ve masasına yaslanıp kollarını göğüslerinin üzerinde kavuşturdu. “Senin için n’apabilirim Riley?”

Riley o anda gergin görünmeye başladı ve sesli bir şekilde eklemlerini kütürdetti. “Önümüzdeki hafta şartlı tahliye görüşmem var, biliyorsunuz değil mi?”

Kat başıyla onayladı.

“Moore!” diye bağırды arkasında duran gardiyan. “Zamanın doldu!”

“Pardon!” diye bağırdı Kat, dimdik ayağa kalkarken. “Bay Moore benimle eğitimiyle ilgili önemli bir şey görüşmek istiyor – bu yüzden ona bağırmanıza da hiç gerek yok,” dedi, gardiyana parmak sallayarak.

Gardiyana bir anda ne söyleyeceğini bilemez hale geldi. Kat yeniden öğrencisine döndü. “Pardon Riley, devam et.”

Riley ellerini çırttı. “Evet... Yani, şartlı tahliye kurul toplantısı önümüzdeki hafta, o yüzden...” Bir yumruğunu diğerine vurdu. “Demek istediğim, Carter’a yardım ettiğinizi biliyorum.” Ağırlığını bir ayağından diğerine verdi.

“Benden ne yapmamı istiyorsun Riley?” diye sordu Kat nazikçe, bir elini onu rahatlatmak için onun el eklemlerinin üzerine koydu. “Elimden gelen bir şey olduğu sürece seve seve yardım ederim.”

Rahatlayan Riley omuzlarını serbest bıraktı. “Jack böyle diyeceğinizi söylemişti tabii. Harika birisiniz çünkü.”

Kat kahkaha attı. “Teşekkür ederim.”

“Siz... benim için kurulun önünde bir iyi hal referansı verebilir misiniz? Bilirsiniz, onlara aslında ne kadar iyi bir herif olduğumu söyleyerek birkaç fazladan puan kazandırabilirsiniz.”

Kat o sabah hayli tedirgin bir ruh halindeki Anthony Ward’dan yazılı bir iyi hal referans talebi almıştı. Hâlâ gözetimi altındaki tutukluların özgürlüklerine kavuşması konusunda oldukça kibirli görünüyordu. Pislik herif.

Kat, Riley’nin ön kolunu sıktı. “Bundan gurur duyarım.”

“Gerçekten mi?”

“Evet, gerçekten,” diye cevap verdi Kat, Riley onu devasa göğsüne bastırıp neredeyse boğmadan önce.

“Harikasınız Bayan L!” diye bağırdı Riley ve ona daha sıkı sarıldı.

Kat, ders vereceği odaya doğru koridorda hızla ilerliyordu, geç kalmıştı ama heyecanlıydı. Carter'ın zihnine bir kere daha girmek için fazlasıyla istekliydi. İlk derslerinde Carter'ın bilgisi karşısında dili tutulmuştu. Onun zeki olduğunu biliyordu, dosyasından belli oluyordu zaten ama... Tanrım. Başka bir şeydi bu. Adam hem zeki hem de baştan çıkarıcı bir şekilde eğitimi.

Kat kapıdaki gardiyana gülümsedi ve doğruca içeri girdi. Dudaklarının arasında neredeyse bitmiş sigarasıyla odanın uzak köşesinde yumruklarını birleştirmiş halde duruyordu. Yüzünde sert bir ifade vardı ve Kat ona baktığında bu ifade daha da sertleşti. Carter sigarayı dudaklarının arasından alınca kül yere düştü.

"Tüh," dedi Carter alayla. "Ben de randevunuza gelemecek kadar meşgul olduğunuzu düşünüyordum."

Kat çantasını yavaşça masanın üzerine bıraktı, Rachel'in rutinin tutuklular için önemini vurgulayışını hatırlayarak çenesini tuttu. "Üzgünüm," dedi.

Carter, odanın bir ucundan diğerine doğru yürüdü - uzun bacaklarıyla bu kısa mesafeyi hızla kapatıyordu.

"Dersten sonra Riley'yle konuşmuştum," diye lafa girdi Kat, "sonra buraya gelirken yolda Jack ile karşılaştım ve..."

"Ne!?" diye bağırdı Carter ve kapıda bekleyen gardiyanın kemerindeki düğmeye doğru uzanmasına neden oldu.

"Ne?" diye soruyu sorana tekrarladı Kat sakın bir şekilde.

"Ne dedi sana o?" diye bağırdı Carter ona doğru dev gibi bir adım atarken.

Kollarını kavuşturan Kat, adamın yüzündeki yabani öfke karşısında duruşundan taviz vermedi.

"Sadece önümüzdeki hafta gelecek şartlı tahliye memu-

rundan bahsettik,” diye cevap verdi Kat. “Benim senin me-
murunla derslerimiz hakkında konuşmamı istiyor. Ben doğ-
rudan dahil olursam başvuruna yardımı olacağını düşünü-
yor.”

Kat, onun gözlerindeki hiddetin sönmesini ve güçlü, ge-
niş göğsünün inip kalkmasının yavaşlamasını izledi. Carter
zorlukla yutkundu; Kat de onun âdemelmasının hareketini
izledi. Uygunsuz düşünceler zihnine girerken Kat başını iki
yana salladı - özellikle de dilinin kendisiyle insafsızca alay
eden siyah dövmenin üzerinde gezindiği düşüncesini. Bu
dövmenin Carter’ın neresine kadar indiğini merak etti...

Sonra düşüncelerinin odağını tekrar topladı. “Carter,
affedersin. Artık buradayım ve çalışmaya başlayabiliriz.” Kat
kollarını yanlarına düşürdü, kendini savunuyormuş gibi gö-
rünmemeye çalıştı ve eliyle masanın yanında duran sandal-
yeyi işaret etti.

Carter elini yüzünün üzerinden geçirdi ve sonunda san-
dalyesine gitti, oturdu, sigarasını söndürdü.

“Peki, bugün benim için hangi heyecan verici saçmalığı
ayarladınız Bayan Lane? Bunu söylemek zorundayım, büyük
bir beklenti içinde bekliyorum.”

“Şimdilik Tichborne’a devam ediyoruz,” diye cevap verdi
Kat, alaycılığı duymazdan gelerek. “Dün yaptıklarının üze-
rinden geçmek istiyorum.”

“Harika,” diye cevap verdi Carter umursamaz bir şekilde
ve cebinden bir sigara daha çıkardı.

Kat sandalyesini onun yanına çekerken, Carter gardiyana
kendisine bir kibrit getirmesini istedi - ki gardiyan da isteği
yerine getirdi. Sigaradan derin bir nefes çeken Carter, Kat’ın
fazla yakında durduğunu fark edince dumanı salarken aniden
durdu. Kat’ın oturuşunu, bacak bacak üstüne atıp kâğıtları
incelemesini izledi.

“N’oldu?” diye sordu Kat.

Sigara hâlâ dudaklarının arasından sarkan Carter, aralarındaki kısa mesafeye ve kadının masanın öte tarafında kayabileceği boşluğa baktı.

“Aa, lütfen,” diyerek güldü Kat. “Neden korkuyorsun, öğretmen biti mi kapacaksın?”

Carter sigarayı dudaklarından çekti. “Bir şeyden korktugum yok. Sadece şaşırdım.”

“Şaşırdın mı?”

Carter başparmağıyla kolunu kaşıdı. “Korkunuzu ne kadar iyi sakladığınıza şaşırdım.”

Kat gözlerini kıstı. “Senden korkmuyorum.”

“Aa, Bayan Lane, lütfen dalga geçmeyin benimle.” Carter seksi bir şekilde gülümsedi.

Kat, arkasına yaslanıp kollarını kavuşturmadan önce kısa bir süre ona baktı. “Neden korkayım ki senden?”

Carter sandalyesinde öne geldi, dumanı burnundan üfledi, duman dudaklarına geldiğinde baştan çıkarıcı bir şekilde ikiye ayrıldı. “Korkmalısın Şeftali,” diye mırıldandı. “O güzel başını fena döndürecek şeyler yaptım ve sen bu kadar yakında olduğunda...” Çeneleri arasındaki mesafeyi işaret etti. “Şöyle diyeyim...” diyerek gözlerini onunkilere dikti, “içimden yeniden çok kötü olmak geliyor.”

Hassiktir be.

Kat’ın ciğerlerindeki hava, bir ısıklık sesiyle dışarı çıktı.

Carter kendinden memnun bir şekilde gülümsedi, arkasına yaslandı.

Kendini beğenmiş pislik.

“Sanırım yaptıklarımı beğendiniz, değil mi?” Carter, onun yazdıklarıyla ilgili yaptığı yorumlara göz gezdirdi.

“Yani, tabii – evet... şimdi - ne?”

“Bu saçmalıkları beğenmişsiniz dedim.” Carter’ın dudaklarının kenarı kibirli bir şekilde yukarı kalktı. “Çalışacak mıyız çalışmayacak mıyız?”

Hâlâ, utanç verici bir şekilde, cümle kurmayı başaramayan Kat, kâğıtları kendine doğru çekti, öne eğildi ve kolunu onunkinden birkaç santim öteye koydu. Vücudunun bu yakınlığa verdiği tüm tepkileri hissedebiliyordu. Kolunu çekmek zorunda kalmadan önce sadece altmış saniye kadar o pozisyonda kalabildi.

Sonraki kırk beş dakika boyunca, Kat verdiği her işi Carter’ın görev duygusuyla ve zekice yerine getirişini izledi. Şiirle ilgili fikirleri konuyu kavradığını gösteriyordu ve konu hakkında sesinin giderek daha istekli çıkıyor olması, Kat’in bundan zevk almasına ve midesinin olabilecek en güzel şekilde kasılmasına neden oluyordu. Odaklandığında Carter’ın alnı harika bir şekilde kırışıyor ve Kat onu zorlayan bir şey söylediğinde gözleri, artık nasıl olabiliyorsa, daha koyu bir renge bürünüyordu. Onunla beşli ölçüler, imgelemler ve mecazlar hakkında tartışmak, inkâr edilemez bir şekilde sekiyordu.

Bu, Kat’in daha fazlasını istemesine neden olacak, akademik bir ön sevişme gibiydi.

Kat zamanın nasıl geçtiğinin farkına bile varamadan, gardiyanlar onu hücrelerine geri götürmek için geldiler. Kat yavaş bir şekilde toparlanmaya başladı. Onu iki gün hiç göremeyeceği düşüncesinin içini ağır bir hisle doldurduğunu reddedecek durumda değildi.

Kat kapıya ulaştığında, Carter’ın oturduğu yerden seslendiğini duydu. “Bayan Lane.”

Kat döndü. “Evet Carter?”

Carter’ın ağzının sol kenarı yukarı kalktı. “Pazartesi görüşürüz.”

Kat, elinde bir doğum günü tebrik kartı ve güzelce paketlenmiş bir hediyeyle Beth'in Soho'daki en sevdiği İtalyan restoranından içeri girdi ve arkadaşlarını gördüğünde kahkahayı bastı. Arkadaşının diz boyu pembe elbisesinin yan tarafında, üzerinde YİRMİ BEŞ yazan bir rozet ve bundan daha bile pembe bir kuşak vardı.

"Kat, buradasın!" diye bağırdı heyecanla Kat yaklaşırken.

"Elbette! Bunu kaçıramazdım!"

Beth şok olmuş gibi hareketsiz duruyordu. Kat'in siyah ipek bluzunu ve siyah kot pantolonunu eliyle düzeltmesine neden olacak şekilde ona bakıyordu. "Ne? Bana neden öyle bakıyorsun?"

"Sende farklı bir şeyler var." Beth derin bir nefes aldı ve sonra sırtıttı. "Işıl ışıltı olmuşsun – aa, tabii! Adı ne?"

Ağzı bir karış açılan Kat, minik bir kahkaha attı. "Tanrım, sen delisin. Kaldır kıcını."

Beth itaatkâr bir şekilde, Kat'in bara doğru uzattığı işaret parmağını izledi. "Sadece gözlem yapıyordum," diye cevap verdi avuçlarını yukarı kaldırırken.

Kat kuşkuyla şarkı söyler gibi mırıldandı. "O zaman bunu gözlemlerim." Gülümsedi ve Beth'e hediyesini uzattı. "Bu, ben-den ve annemden."

Paketin içindeki pahalı el çantası Beth'in bir süre önce, pek de üstü kapalı denilemeyecek bir şekilde istediği şeydi. Beth paketi göğsünün üzerinde tuttu ve sevgiyle civıladı. Keşke herkes bu kadar kolay mutlu edilebilseydi.

Kat, içecekleri beklerken bardaki alana göz attı. "Adam daha gelmedi mi?"

Beth, barmene bir yirmilik uzatırken olumsuz anlamda başını iki yana salladı. "Geç saate kadar çalışması gerekiyor. Yakında burada olur."

“Mali işler müdürünün hayatı ha?” Kat gülümsedi.

“Kardeşi de o da çok fazla çalışıyor,” dedi Beth. “Gece geçen gemiler gibiyiz. Ben de ödev kâğıtlarını değerlendirmedğim ve okul için plan yapmadığım zamanlarda düğünü planlıyorum ki onun da en iyi ihtimalle önümüzdeki yaz olacağına karar verdik. Bilgin olsun diye söylüyorum, nedimem olacaksın.”

“Aman Tanrım,” diye dalga geçti Kat.

“İyi davran bana,” dedi Beth kaşlarını çatarak. “Gelin canavarına dönüşmeyeceğim, merak etme!” İkisi de güldü. “Sende ne var ne yok? Demir parmaklıklar ardında hayat nasıl?”

“Hiç hayal ettiğim gibi değil.” Kat harika öğrencilerini, Carter’la yaptığı özel dersleri anlattı, sonra Corey ve Jason arasındaki tüyler ürpertici anlardan da bahsetti.

“Halinden memnun gibisin Kat,” dedi Beth içten bir şekilde, bardan içkilerini alırlarken. “Görünüşüne de güzel yansıyor.”

Kat’ın yanakları kızardı. “En sonunda doğru olduğunu hissettiğim bir şey yapmak güzel.”

“Baban seninle gurur duyardı.”

“Ben de öyle düşünüyorum. İnsanlara yardım ediyorum ve kendimi bayağı iyi hissediyorum bu yüzden.” Kat işaret parmağıyla bardağının kenarına dokundu.

“O zaman bu yüzünün hali ne? Sorun ne?”

Kat tereddüt etti. “Keşke annem de ne kadar mutlu olduğumu görebilseydi. Yani, Tanrı aşkına, beş dakika bile aynı odada zor duruyoruz. O kadar çok kavga ediyoruz ki...” Ve bu canını yakıyordu. “Bana güvenmek ve benimle gurur duymak yerine kendini başıma bir şey geleceğine inandırmış durumda. Sanki yaptığım hiçbir şey yeterince iyi değilmiş

gibi ve tüm bunları *ona karşı* yapıyormuşum gibi hissediyorum.”

Beth Kat’ın omzunu sıktı. “O her zaman endişelenecek tatlım. Anneler bunu yapar. Özellikle senin durumunda daha da fazla.”

“Biliyorum ama...”

“Belki biraz daha anlayış göstermen gerekiyordur.”

Kat dişlerini sıktı. Bunu duymak istemiyordu. Beth’i gerçekten çok seviyordu ama onun annesine hep sempatik bakması onu rahatsız etmeye başlıyordu. “Peki,” dedi konuyu değiştirerek. “Devamlı olarak çalışmasının dışında Adam nasıl?”

“İyi... Bu akşam kardeşi Austin’i buraya davet etti. O da WCS şirketinde yönetim kurulu üyesi. Geçen kış eşinden boşandı ve Adam onu ‘yeniden sahalara çıkarmak’ konusunda azimli. Gerçekten hoş ve çekici biri.”

Kat’in, Beth’in ses tonundaki vurguyu anlaması için bir süre geçmesi gerekti. “Aa, hayır, hayır, hayır,” diye bağırdı Kat başını iki yana sallarken. “Şu anda bir erkeğe ihtiyacım yok.”

“Offff. Sen bilirsin...” Beth yarı ciddi yarı şaka yapar gibi kaşlarını çatı. “Yirmi dört yaşında iffetine yeniden sarılmak moda falan mı yani şimdi?”

Kat, şakadan arkadaşını dürttü. “Kapa çeneni!”

Beth kahkaha atarken, Kat’in omzunun üzerinden bakan gözleri açıldı. “Geldi!” Restoranın diğer tarafına doğru koşarak gitti ve Adam’a sarılıp onu öptü. Adam, Beth’ten sadece birkaç santim uzundu, düzgün kesimli kahverengi saçları vardı. Mavi bir kot ve kırmızı bir gömlek giymişti. Yeşil gözleri ve güzel, beyaz dişleri vardı.

“Seni gördüğüme sevindim Kat,” dedi yanına gelirken. “İçecek bir şey-”

“Geç kaldığım için üzgünüm. Trafik felaketti ve taksii soforü de tam bir pislikti!”

Kat, sesin geldiği yere döndü ve o dağınık siyah saçları gördü. Adamın yataktan yeni kalkmış gibi bir hali vardı ama ona yakışıyordu. Uzundu, hâlâ yanında duran Beth ve Kat’e tepeden bakıyordu. Dikkatini içki ısmarlamakta olan Adam’a çevirmeden önce onlara gülümsedi.

“Kat, bu Austin Ford, Adam’ın kardeşi,” dedi Beth. “Austin, bu da arkadaşım Kat Lane.”

“Merhaba,” dedi Kat elini uzatıp. “Tanıştığımıza sevindim.”

Austin hafifçe öne eğildi, Kat’in elini aldı ve üzerine küçük bir öpücük kondurdu. “Ben de sevindim.” Gülümsedi.

Evet, adam oldukça çekiciydi. Siyah polo gömleğinin açık yakasından yukarı doğru çıkan göğüs kılları görünüyordu. Kolları bronz ve güçlüydü ki bu da erkeksi, köşeli yüzüne yakışıyordu. Adam’a benziyordu ama ondan daha sert bir görünüşü vardı.

Kat martinisini yudumlarken onu inceledi. Normalde bir erkekte çekici bulacağı tüm özelliklere sahipti ve davranışları da görünüşü kadar güzelse karşısında mükemmel bir erkek duruyor olabilirdi. Yine de, içindeki rahatsızlık duygusu, Austin’i görsel olarak incelemesine engel oluyordu. İçinin rahatsız edici bir şekilde burulmasına, içine bir ağırlık çökmesine neden oluyordu.

Austin gülümsediğinde bu his güçlendi.

Kat’in teni ısındı; bu, korkutucu derecede tanıdık bir hareketti.

“Sen neler yapıyorsun Kat?” diye sordu Austin, onun kendisine baktığını fark edince.

“Ben öğretmenim,” diye cevap verdi hızla. “İngiliz Edebiyatı.”

“Beth gibi,” dedi Austin. “Harika. Hangi okulda öğretmenlik yapıyorsun?”

“Aslında bir hapishanede öğretmenlik yapıyorum. Arthur Kill’de.”

Austin’in kaşları havaya kalktı. “Vay be,” dedi, rahatsız bir şekilde eline doğru öksüren kardeşine gizlice bir bakış atarken.

Kat kaşlarını çattı. Tamaaaaam.

“Beth bundan bahsetmemişti,” dedi Adam sessizce nişanlısına bakarken.

Beth omuz silkti. “Neden bahsedeyim ki?”

“Kill’de ha?” Austin, gözleri hâlâ kardeşinin üzerindeyken düşündü. “Ne kadar küçük bir dünya. Orada bir süredir kalan bir adamı tanıyoruz. Sabır gerektiriyor olmalı.”

Kat başıyla onayladı, iki erkek arasındaki anlamlı bakışlar merakını uyandırmıştı.

“Hadi madem,” dedi Austin eliyle onu masaya doğru yönlendirirken. “Anlat biraz orayı.”

★★★

Pazartesi sabahı Carter için gelmek bilmedi. Hafta sonu boyunca tüm gerginliğini Ross’un önünde tuttuğu kum torbasını yumruklayarak atmıştı.

Pazar öğleden sonra kütüphaneye girmesine izin verilmişti. Riley’den sınıfta işlenecek sonraki oyunu ayrıntılı olarak öğrendikten sonra *Venedik Taciri*’nin bir kopyasını ve bu metin hakkındaki bazı analiz çalışmalarını temin etmiş, sonra da gece boyunca hepsini okuyup bitirmişti. Oyunu daha önce okumuştı, karakterleri ve hikâyenin konusunu da biliyordu. Ama ancak işini bitirdikten sonra Şeftali’nin önüne atacağı her şey için hazır hale gelebilmişti.

Şeftali içeri girdiğinde, Carter dersi her zaman işledikleri odanın masasındaydı. Lanet olsun - kadın harika görünüyordu. Açık tuttuğu saçları, yüzünü yumuşak bir dalga gibi çevreliyordu. Saçlarını ne kadar çok sevse de, Carter onun yüzünü görmeyi daha çok seviyordu ve saçlarla kısmen kapanmış olmasından da hemen rahatsız olmuştu. Bayan Lane'in saçlarını kulaklarının arkasına yerleştirme dürtüsünü bastırmak için kollarını kavuşturdu.

“İyi günler Bayan Lane. Bugün nasılsınız?”

Şeftali duraksadı, kafası karışmış gibi görünüyordu. “Ben iyiyim, ya sen?”

“Ah, ben harikayım.” Özellikle de seni gördükten sonra.

“Tamam, bugün Shakespeare’e başlıyoruz,” dedi Kat ve çantasından tüm kaynaklarını çıkarıp düzenli bir şekilde masanın üzerine koyarken Carter’ı dikkatle inceledi.

Carter onun bu mükemmeliyetçi davranışlarını bir yandan çok şirin, öte yandan aşırı rahatsız edici buluyordu. “Harika,” diye cevap verdi kollarını masanın üzerinde tutarken.

Şeftali elini çantasının içine soktu ve bir kutu Marlboro çıkarıp onun önüne doğru attı.

“Al şunu da kapa çeneni,” dedi şakacı bir şekilde.

Carter sırtıttı ve içinden bir sigara çıkardı, dudaklarının arasına yerleştirdi. “Emredersiniz, hanımefendi.”

Carter sigarasını yaktıktan sonra Şeftali yine kendi sandalyesini onunkinin yanına çekti. Carter bu sefer daha hırslıydı ama Şeftali bacak bacak üstüne attığında, arzusunun bedeninde nabız gibi atmasını engellemedi. Bacakları akıl almaz güzellikteydi. Olması gereken yerlerde kıvrımlı, fazla ince değil... Neresinden tutacağını, neresini öpeceğini, nasıl tutup-

“*Venedik Taciri*,” dedi Şeftali oyun metnini önüne alırken. “Bana bildiklerini anlat.” Elini yanağına dayadı.

Carter hafifçe kımıldandı. “İtalya’da geçiyor, komedi olarak sınıflandırılıyor, ama pek çok kişi ana karakter Shylock’a yapılan davranışlar nedeniyle bunun bir trajedi olduğunu düşünüyor.” Carter kitabı eline aldı ve sayfalarını karıştırdı.

“Shylock kim?”

“Shylock, Shakespeare’in yarattığı çoğu Hristiyan olan topluma mensup bir Yahudi tefeci. Şanssızmış.”

Şeftali kakhaha attı. “Sanırım öyle. Ama daha çok şununla ilgilendim: Neden bunun bir trajedi olduğunu söyledin? Shylock ile ilgili trajik olan ne?”

“Dini nedeniyle kötü bir adam olarak yargılanmıştı.”

“Bir borcun ödenmesini istemesi nedeniyle kötü bir adam olarak yargılanmıştı,” diye karşı çıktı Şeftali.

“Saçmalık,” diye devam etti Carter işaret parmağını sertçe kitabın ortasına koyarken. “Onun talep ettikleri adildi.”

“Gerçekten mi? Para olarak verdiği borç karşılığında bir okka et talep etmek adil mi yani?”

Carter iç geçirdi. Söylediği kelimelerin Carter ve geçmişiyle ne kadar paralel olduğu konusunda Şeftali’nin hiçbir fikri yoktu. “Borcunu ödeyemeyeceksen o konuda söz vermemelisin.” Bakışları Şeftali’nin sol yanağının üzerine düşen tutama kaydı ve bu saç tutamını parmaklarının arasında tutmanın nasıl bir duygu olacağını hayal etti.

“Bir okka et istemesi korkunç görünüyor olabilir,” diye devam etti Carter, “ama dini yüzünden bundan çok daha fazla hakarete uğramıştı. İncancından dolayı üzerine çok fazla çamur atılmıştı; onun bu talebi sadece buna tuz biber oldu. Bu talebi etrafındaki eski kafalı pisliklerin önyargılarından kaynaklanıyordu.”

Şeftali gözlerini dikip ona baktı. “Borç hakkında çok şey biliyorsun, öyle değil mi?”

“Evet,” diye cevap verdi. “Ya siz?”

“Birine söz vermenin nasıl bir şey olduğunu biliyorum,” dedi Şeftali bir süre sonra. Bakışları oyunun üzerinde durdu, Shylock’un o ünlü konuşmasını görünce gözleri açıldı. “Verilen sözü tutmanın nasıl bir şey olduğunu biliyorum çünkü bunu gerçekleştirmekten başka çaren yoktur, çünkü o insanı bunu yapmazsan aşırı üzülecek kadar çok seviyorsundur.”

Ve işte o anda oldu.

Carter kendine engel olamadı. Bedeni adeta kendi kendine hareket ediyordu, dokunabilmek için çaresizce ona doğru çekiliyordu. Eli yavaşça hareket etti ve Şeftali’nin saçını kulağının arkasına koydu. Parmak uçları sonra da kulağın arkasındaki, çenesinin çevresindeki yumuşak tenine dokundu.

Kapının kenarında duran gardiyan boğazını temizledi.

Şeftali hemen arkasına yaslandı ve eliyle onun dokunduğu yerlere dokundu. Carter ise parmak uçlarındaki sıcaklığı azaltmak için bacaklarına sürttü.

“Ben - lanet olsun...” diye mırıldandı Carter başka bir sigaraya uzanırken. “Bunu yapmamalıydım. Üzgünüm.” Sigarasını yaktı ve hızla üç nefes çekti. “Siz... Üzgün görünüyordunuz - yani, ben de işte... Lanet olsun. Ben bunu yapmamalıydım...”

Yapmak istediği tek şey ona kendini daha iyi hissettirmek, belki gülümsemesini sağlamaktı.

“Carter,” dedi Şeftali, onun omzuna bir elini koyarken. Carter bakışlarını kaldırıp ona baktı, sigarası konuşmayan ağzından sarkıyordu. “Sorun değil.” Hafifçe gülümsedi. “Buna minnettarım. Teşekkür ederim.”

Carter gözlerini kırıştırdı. “Evet,” dedi. “Evet. Neyse... Güzel.”

Şeftali, son bir kez güven vermek için onun omzunu sık-

tıktan sonra elini çekti ve kitabı yaklaştırdı. “Devam edelim mi?”

Carter homurdandı, elleriyle yanaklarını ovuşturdu. “Başlayalım şu Shakespeare pisliğine, Şeftali.”

“Şeftali mi?” diye sordu Kat, çenesini oynatarak. “Bana böyle seslenip duruyorsun. Nereden çıktı bu?”

Carter’ın içi panikle kavruldu. “Bu...” Sigara paketini parmaklarında gezdirdi. “Bilmiyorum. Neden? Sizi rahatsız mı ediyor?”

“Hayır, sadece merak ettim.”

Carter sigarasından derin bir nefes aldı. “İsterseniz size sadece Bayan Lane diyebilirim.”

Şeftali birkaç saniye sessiz kaldı. “Hayır,” dedi en sonunda. “Pek çok insan bana Kat der ama sanırım bana Şeftali diyebilirsin – tek bir şartla.”

“Ne o şart?” diye sordu Carter buruk bir gülümsemeyle.

Şeftali kollarını kavuşturdu – bu, göğüslerinin harika bir şekilde kalkmasına neden oldu. “Ben de sana Wes diyebilirim.”

Carter gözlerini dikip ona baktı. Kahretsin. İsmi hiçbir zaman kulağa bu kadar yumuşak, bu kadar... güzel gelmemişti. “Ben... Bu... emin değilim. Demek istediğim, sadece Jack bana böyle seslenir,” dedi zorlukla, sigarasını kül tablasına atarak. “Yani... ben... Tanrım.” İki eliyle başını kavradı. Hristiyan ismine karşı duyduğu bu nefreti nasıl açıklayabilirdi? Bu çok uzun ve can sıkıcı bir hikâyeydi.

“Tamam, anladım. O zaman Carter diyeceğim,” dedi onun sağ köprücük kemiğine dokunurken. “Aslında, belki de ben de sana bir meyve ismi vermeliyim. ‘Kivi’ olur mu?”

Carter’ın çıkardığı içten kahkaha yeni ve harika bir his duymasına neden oldu. Şeftali de onunla birlikte gülmeye

başladı. Lanet olsun, kahkaha attığında da muhteşem oluyordu. Tüm yüzü aydınlanıyor, gözleri kısılarak neredeyse görünmez hale geliyordu. Carter büyülenmişti.

“Tamam, bu kadar yeter.” Şeftali kıkırdadı. “Hadi, çalışmaya başlayalım.”

Şeftali’nin ortaya attığı tartışma konuları, ikisinin de gereğinden fazla zevk aldığı, hararetli tartışmalara yol açmıştı. Birbirleriyle tartıştılar ve birbirlerinin fikirlerini çürüttüler ama odanın eğlenceli, sakin ve -Carter bunu inkâr edemezdi- seksi bir havası vardı.

“Lanet olsun,” diye sövdü Şeftali, Carter’ı şaşırtarak. “Geç olmuş.”

Carter saate baktı. Sürelerini yirmi beş dakika aşmışlardı. “Eğlendiğinde zaman su gibi akıp gidiyor, değil mi?” Carter’ın ona göz kırpması, Şeftali’nin yanaklarının kızarmasına neden oldu. “Ee... Biriyle mi buluşacaksın yoksa? Randevun falan mı var?” diye sordu Carter, Şeftali hızla eşyalarını çantasına doldururken.

“Yo, hayır!” Şeftali başını şiddetli bir şekilde iki yana salladı. “Randevum yok – yani, sevgilimle falan değil. Yok zaten.” Şeftali hızla ağzını kapattı ve kısa bir süre için gözlerini kapattı.

Carter sevincini zar zor saklayabildi - ya da iç rahatlamasını. O, hiç kimseye ait değildi. Hiçbir erkek onu sahiplenmemiş, onu kendisinin yapmamıştı. Tanrım, bu geri zekâlıların derdi neydi acaba?

“Hey, Bayan Lane,” diye seslendi yüzünde bir gülümsemeyle, Şeftali eşyalarını toplayıp odadan çıkarken. “Bugün iyi vakit geçirdim.”

“Ben de,” diye cevap verdi Şeftali onun gibi gülümserken. “Ha, Carter, bir de...” Gardiyan kapıyı açarken ona doğru döndü. “Şeftali de bana.”

Carter gergindi. Gergindi, endişeliydi ve - *lanet olsun*, Şeftali neredeydi?

Her zamanki halinden daha güzel bir odada, Jack ve fare suratlı avukatıyla birlikte oturuyordu. Dava yöneticisi Diane on beş dakika içinde gelecekti ve Şeftali *hâlâ* gelmemişti. Kesinlikle tesisin içindeydi; Carter ilgisizce onun nerede olduğunu sorduğunda, Jack öyle söylemişti. Jack'in kendisine bakışlarını görmezden gelemiyordu. Bu iş onu geriyordu.

Kapı açıldı ve Şeftali içeri girdiğinde Carter bacağına sallamayı bıraktı. Açık mavi bluzu ve siyah kalem eteği içinde nefes kesici görünüyordu. Saçlarını gevşek bir topuz yaparak toplamıştı ve Carter hemen onun saçlarını açıp ellerinin arasına alarak koklamak, hatırladığı gibi tatlı şeftali kokup kokmadığını anlamak istedi.

“Üzgünüm, geç kaldım,” dedi Şeftali Jack’e, gözleri Carter’ın üstündeyken.

Carter da onun bakışlarına karşılık verdi ve gülümsedi. Yanında oturan Jack boğazını temizlediği anda Carter’ın yüzü düştü. Jack ikisinin arasında “bir şeyler” olduğunun farkındaydı ve bir aptal gibi bayıldığından bu yana sıklıkla

ona Şeftali'yi soruyordu. Jack'in her şeyi anlaması an meselesiydi.

Carter daha dikkatli olmak zorundaydı. Onun yanındayken çok daha sakin olduğunu biliyordu. Söz konusu Şeftali olduğunda öfkesini kontrol edebiliyordu ve bu her ne kadar olumlu bir şey olsa da aynı zamanda oldukça tehlikeliydi. Bu düşünceyle koltuğunda kamburlaştı, bakışlarını ondan çekti ve başparmağının kenarındaki deri parçasıyla oynamaya başladı.

Ve sanki planlamışçasına, Ward hemen arkasında Diane'le birlikte içeri girdi. Diane otuzlu yaşların ortalarında, koyu renk iri gözleri ve kürek kemiklerine kadar uzanan dalgalı saçları olan, çarpıcı bir kadındı.

Ward Diane'i Şeftali'yle tanıştırdı ve Diane ne kadar harika bir iş çıkardığını söylediğinde, Şeftali harika bir şekilde kızardı. Diane, Carter'ın masasına doğru yürüdü ve tek kelime etmeden gerekli belgeleri çıkardı. Sonra da Carter'ın karşısındaki sandalyeye oturdu ve başvuru formunun üzerine yazmaya başladı.

"Nasılsın?" diye sordu Carter'a. "İyi görünüyorsun."

"Harikayım," dedi Carter da her zamanki bıkkın, ukala ses tonuyla.

Diane bunu duymazdan geldi. "Şartlı tahliye kurulu altı hafta sonra toplanacak, duruşman da o zaman yapılacak. Ama başvurunun etkileyebilecek birkaç olayla ilgili bazı endişelerim var."

Carter'ın tüyleri diken diken oldu.

"Burada bazı belgeler var," diye başladı Diana, başka bir evrakı havada tutarak. "Diğer tutuklulara ve Bayan Lane'le Bay Ward da dahil olmak üzere hapisane çalışanlarına karşı saldırgan davranışlarda bulunduğun, onları tehdit ettiğin yazıyor."

“Çünkü onlardan biri bana saldırdı,” dedi öfkeyle. “Lanet olası neredeyse bileğimi kırıyordu.”

“Wes...” diye uyardı Jack başını belli belirsiz bir şekilde başını iki yana sallayarak.

“Şikâyetinle ilgileneneğimden emin ol,” diye güven verdi Diane, defterine not alırken. “Ama yine de,” diye devam etti başını kaldırırken, “bu noktada olumludan çok olumsuz şeylere sahipsin. Soru ise şu: Bu olayları telafi etmek için ne yapacaksın?”

“Bildığınız gibi,” dedi Jack, Carter’ın sanki dünyadaki en büyüleyici şeymiş gibi sağ ayakkabısını incelediği gergin bir sessizliğin ardından, “Wes haftada üç gün Bayan Lane’le çalışıp İngiliz Edebiyatı üzerine ders görüyor.”

“Evet, bunu biliyorum,” diye cevap verdi Diane. “Dersleriniz nasıl gitti Bayan Lane?”

Şeftali gülümsedi. “Mükemmeldi. Carter çok iyi çalıştı. Kendini derslere veriyor ve tartıştığımız konular üzerinde zekice fikirleri var.”

Diane hızla not aldı. “Derslere ilk başladığınızda Carter’la aranızda, nasıl diyelim, birkaç atışmanız olduğunu anlıyorum.”

Şeftali bacak bacak üstüne attı. “Bu doğru.”

“Ama artık böyle bir şey yok mu?”

“Hayır. Derslerimiz sırasındaki davranışları konusunda bir anlaşmaya vardık. Carter olumlu tutum ve işbirliği içinde çalışıyor. Öğrenmek ve iyi davranmak istediği oldukça açık.”

“Bu harika Carter,” dedi Diane başıyla onaylayarak.

“Ama?” dedi Carter ile Jack aynı anda.

“Ama kurul üyeleri aptal değiller. Bu derslere sırf puanların yükselsin diye katıldığının farkındalar.”

“Affınıza sığınarak soruyorum,” diye araya girdi Jack, “zaten amaç da bu değil mi?”

“Evet, elbette ki,” diye hemfikir oldu Diane. “Ama Carter’ın bunu yapmak istediği için yaptığını ve öğrendiklerini uzun vadede kullanacak şekilde değerlendirdiğini göstermesi gerekiyor.” Carter’a döndü. “Şartlı tahliye işte bununla ilgili: uzun vade.” Diane ona sert bir şekilde baktı. “Dürüst olmak zorundayım: O tarihte şartlara uygun olmana rağmen, kurul senin geçmişteki tutum ve davranışlarını bu kurumun kurallarına uyumsuzluk olarak değerlendirebilir.”

Carter’ın bakışları Şeftali’ye kaydı, her yanından hayal kırıklığı yayılıyordu.

“Nasıl bir uzun vadeden bahsediyoruz?” diye sordu Carter’ın avukatı, sarı bir defterin üzerine bir şeyler çiziktirirken. “Carter’ın şartlı tahliyesi ne zaman olacak?”

Diane arkasına yaslandı. “Uygunluğuna göre, onun duruşmasındaki denetmen şartlı tahliyesine karar verirse, bu cezasından on beş ay önce serbest kalacağı anlamına gelir.”

“O zaman on iki ay,” diye onun sözünü tamamladı avukatı.

“Benim beklentim bu. Daha kısa bir şeye karar verirlerse şaşırım. İlk dokuz ay boyunca tayin edilen bir şartlı tahliye görevlisi tarafından yakından izlenileceksin – yani benim tarafımdan. Eğer şartlı tahliye sonrası toplantılarına devam etmek isterse, Jack de seninle çalışmaya devam edebilir.”

“Yani, şartlı tahliye sonrasında da derslerimize devam mı edeceğiz?”

“Bunu ciddi ciddi düşünseniz iyi edersiniz,” diye cevap verdi Diane. “Kurula Carter’ın bu ıslah programına kendisini adanmış ve ders konusunda ciddi olduğunu gösterir. Ama duruşmadan önce bunu kendi aranızda görüşüp karar vermeniz gerek. Sormak ya da eklemek istediğin başka bir şey var mı Carter?”

Carter boğazını temizledi. “Biz, ee, eğer ben serbest bıraktıktan sonra derslere devam edersek, buna ne kadar süre devam edeceğiz? Yani demek istediğim, bu derslere sonsuza kadar mı devam edeceğiz?”

Diane olumsuz anlamda başını iki yana salladı. “İlk dokuz aylık izleme döneminin sonunda, bir kere daha kurulun karşısına çıkacaksın ve durum yeniden gözden geçirilecek. Eğer Bayan Lane kabul ederse, o zaman derslerde işlenenler ve sonuçları hakkında detaylı notlar tutması ve bunları açıklamak için kurul ile görüşmesi gerekecek.”

“Sorun değil,” dedi Şeftali.

“Bunu duyduğuma sevindim.” Diane, Carter’a döndü. “Ama düzenli uyuşturucu testi ve sokağa çıkma yasağı gibi başka zorunlulukların da olduğunu biliyorsun.”

Evet, şartlı tahliye çok eğlenceliydi ve sinsî oyunlarla doluydu.

Kat, içeri girdiğinde tulumunu sigara niyetine içmek üzereydi.

“Lütfen, Tanrı aşkına, bana yanında...”

“Sigaralar.” Kat gülümsedi, elinde bir paket Marlboro tutuyordu. “Al işte şampiyon,” dedi paketi ona doğru atarken.

Carter paketi açtı ve bir sigara çıkardı.

Kat, Carter’ın dumanı içine çekmesini ve gözlerini kapatmasını izledi. Kat’e bakmadan önce bunu iki kere tekrarladı.

“Teşekkürler,” diye mırıldandı dumanların ardından.

Kat onun yanına gitti ve artık tutuklusuna olan yakınlığından endişelenmiyor gibi görünen gardiyana bir bakış attı. Venedik Taciri kopyasını onun önüne koydu ve elinde kendi kopyasıyla oturdu.

“Özel olarak bu konuşmaya bakmak istiyorum.” Eliyle

sayfayı gösterdi. “Senin bunu nasıl yorumlayacağınla ilgileniyorum.”

“Bu konuşma mı? Ne kadar da tahmin edilebilir.”

Kat ofladı. “Tahmin edilebilir ya da değil, oyunun önemli bir parçası ve bunun hakkında senin ne düşündüğünü duymak istiyorum. Belki senin cevabın da benim konuşma seçimim kadar tahmin edilebilir olacaktır.” Kat artık onu sinirlendirmekten zevk almaya başlamıştı.

Carter tek kaşını kaldırdı. “Tamam, Şeftali,” dedi oturduğu yerde arkasına yaslanırken. “Kabul. Ne bilmek istiyorsun?”

“Şaşırt beni.”

Carter kaşlarını çattı ve sigarasının son dumanını verdi. “Konuşma Shylock tarafından yapılıyor.”

“Vay be,” diye karşılık verdi Kat açılmış gözlerle. “Bu inanılmaz! Senin bu inanılmaz öngörün karşısında dünyanın her yerindeki Shakespeare öğretmenleri altlarına edecekler!”

Carter kıkırdadı. “Tamam Şeftali,” diye cevap verdi. “Ben bir Yahudi’yim...”

Kat’ın ağzı bir karış açıldı. Carter, önündeki tek bir sayfaya bakmadan tüm konuşmayı ezberden okudu - mavi ve parlak gözleri sadece Kat’ın üzerindeydi. Onun Shakespeare’ın sözlerini söylediğini duymak, anlatılamayacak derecede erotikti. Gözleri, şüphesiz Shylock’un kendisine yapılan yanlışlara karşı öfkesini mahkemede ifade ederken olduğu gibi tutkuyla yanıyordu.

Sakin kalmak için gerçekten çaba gösteren Kat, “Etkileyici,” dedi. “Ama hâlâ sorumu cevaplamadın.”

Carter kaşlarını kaldırdı. “Bölüm çoğunlukla intikamla ilgili. Anlaşılır bir şekilde dininden ötürü gördüğü muameleye sinirleniyor ve bu ‘alçaklığın’ karşılığını kendi yöntemleriyle

vermeye yemin ediyor. Sadece onun ‘alçaklığı’ çok daha kötü oluyor. Shylock belalı bir tip.”

“Peki bu, Solanio ve Salerio’nun ona karşı davranışlarını normal mi kılıyor? Belalı biri olması, başına gelenleri kesinlikle hak ettiğini mi gösteriyor?”

Carter alay eder gibi güldü. “Shylock’a baktıklarında bir etiketten başka bir şey görmeyen, dar fikirli pislikler oldukları için ona öyle davranıyorlardı. Onlar için ‘Yahudi’, ‘kötü’ anlamına geliyordu. Ama bu oyunun ya da konuşmanın en önemli yönü, bu bariz antisemitizm değil.”

“Değil mi?”

“Hayır,” diye cevap verdi Carter, kendinden emin bir şekilde öne doğru eğilirken. “Shylock, ‘Bizi şişlediğinizde, kanımız akıyor mu? Bizi gıdıkladığınızda, kahkaha atmıyor muyuz? Bizi zehirlediğinizde, ölmüyor muyuz?’ diyor. Dini ya da etiketi ya da her neyse, ne olursa olsun, ona pislik gibi davranan o aşağılıklar gibi kendisinin de bir insan olduğunu vurguluyor. İnsanlar her yerde, her gün, diğerleri hakkında ten renkleri, dinleri, geçmişleri, ırkları, cinsel tercihleri... ve sabıka kayıtları yüzünden başkalarını yargılıyorlar.”

Bakışlarını kaldırıp Kat’e baktı.

“Dünya berbat bir yer ve Shylock tüm oyun boyunca buna parmak basacak cesareti olan tek kişi. Buradaki ironi, akılsız, kötü, eğitimsiz Yahudi’nin, bunu yapacak cesareti olması bunu önemli kılıyor. Onun bir Yahudi olması, sadece hikâyenin konusunu oluşturan bir araç.” Nefesini verdi ve avuç içiyle çenesini ovuşturdu. “Eğer o zamanlar böyle bir yer var olsaydı, Shakespeare onu Arthur Kill’de bir tutuklu yapabilirdi.”

Kat hayretler içinde kalmıştı. Carter’ın bu coşkusu karşısında, adamın hayatında nasıl bağnazlıklarla karşı karşıya ka-

larak bu karakteri anlayabilecek hale geldiğini merak etmişti. Hapishanede vakit geçirdiği için insanlar ona özel olarak mı kötü davranmışlardı?

Carter kendisini arkaya doğru bıraktı, elinin tersiyle Kat'ın dizine dokunduğunda Kat'ın nefesi kesildi. "İnsanlar, intikam alacağını söylediği için onun yabani olduğunu düşünüyorlar ama... Lanet olsun - onu kim suçlayabilir ki? Eğer onu bu şekilde etiketledilerse, o da neden buna uygun bir şekilde yaşamasın?"

"İnsanları şaşırtabilirdi," diye cevap verdi Kat, tartışmanın tonunun kesinlikle değiştiğini fark edince. "Daha farklı, daha sakın davranabilir ve iyi bir insan olduğunu gösterebilirdi."

Carter başını iki yana salladı. "Öyle olmuyor işte. Yarası olan gocunur - ya da etiketlenmiş olan." Parmağıyla kendisini gösterdi. "Suçlu. Bu pisliği silebilecek kadar fazla iyilik yok. İnsanların beklentilerini değiştirmektense, bunlara uyarak yaşamak daha kolay. Etraftaki herkesin hayal kırıklığının önüne geçilebiliyor böylece."

Kat kaşlarını çatı. "O zaman neden buradasın; ben neden sana yardım edeceğimi söyledim ve senin gibi bir huysuzla muhtemelen on iki ay daha geçirmek zorunda kalıyorum?"

Carter kısaca gülümsedi. "Bilmiyorum Şeftali. Neden?"

Kat, bakışlarını masadaki oyuna indirmeden önce uzun süre boyunca ona baktı. "Benim de kendime göre sebeplerim var."

"Kendi bir okka etin."

Bu kelimeleri söylediğinde Kat başını hızla kaldırdı ama Carter sigara paketiyle oynamakla meşguldü. Derin bir nefes aldı. "Ve ben buradayım... çünkü burada olmak zorundayım." Kat kafası karışmış bir şekilde konuşmak için ağzını açtı ama Carter onun sözünü kesti: "Ciddi miydin?"

“Hangi konuda?”

“Derslere devam konusu.”

“Evet,” diye cevap verdi Kat. “Elimden gelen her şekilde yardım etmek istiyorum.”

Carter’ın dudakları seğirdi. “Neden?”

Kat gülümsedi. “Çünkü ben zoru severim.”

Carter öksürür gibi bir kahkaha attı. “Öyle olsun. Bir an için gardiyanlar ve kameralar olmadan benim bu çekici bedenimin yanında olmak istediğin için olduğunu düşünmüştüm. Her neyse,” dedi duygusuz bir şekilde.

Kat avuçlarını yanaklarına koydu. “Çok şeffaf biriyim.” Kat, Carter’ın küçümseyici gülüşüne kahkaha atarak karşılık verdi. “Şimdi kapa çeneni ve şu ödevi yap.” Önüne bir kalem, bir kâğıt uzattı.

“Emredersiniz, hanımefendi,” diye cevap verdi Carter göz kırparak, Kat’ın bedeninin bazı kısımlarının delirmesine neden olacak şekilde.

Onun yazmaya başlamasını izlerken, gardiyanlar ya da kameralar olmadan diye düşündü. Bakışlarıyla kısa saç kesiminden bir iki günlük tıraşlı çenesine kadar onu inceledi. Kanı ısınmaya başlarken, hayallere daldı.

★★★

“Şerefsiz!”

“Şerefsiz oğlu şerefsiz!”

“Bok kafalı!”

“Bok çuvalı!”

“Kaltak!”

Carter hareket etmeyi bıraktı ve eğilmiş pozisyonundan doğrulurken, iri eliyle basket topunu durdurdu. Dişlerini sıkışmış, yanakları kızarmış ve nefes nefese kalmış olan Ri-

ley'ye doğru kafası karışmış bir şekilde tek kaşını kaldırdı. Carter, onun büyük aptal suratında anladığını görene kadar en azından yirmi saniye boyunca ona baktı.

"Lanet olsun, ne bekliyorsun?" diye homurdandı Riley biraz daha dik dururken.

"Sen az önce bana kaltak mı dedin?"

Riley dimdik ayağa kalktı ve ona baktı. Burnunu çekti ve son kırk dakikadır hızla ve tehlikeli sayılabilecek bir şekilde basketbol oynayan diğer iki tutukluya baktı. İkisi de rahatsız bir şekilde ağırlıklarını bir ayağından diğerine kaydırıyordu. Riley, bakışlarını yeniden Carter'a çevirdi.

"Evet," diye cevap verdi, savunur gibi çenesini ileri doğru uzatarak. "Dedim. N'olmuş?"

Carter önce kaşlarını çatı, sonra sırtıttı. "Emin olmak istedim," diye cevap verdi ve topu tutup Riley'nin kafasının üzerinden, profesyonel bir basketbolcu gibi potaya smaçlayarak oyunu iki sayıyla kazanmalarını sağlayan ortağı Greg'e attı.

"İŞTE BU!" diye kükredi Carter sıkıdığı yumruklarıyla. Greg'in yanına koştu, onu sertçe boynundan yakaladı ve biraz da ayarsızca, el boğumlarını kafatasının yan kısımlarına sürttü. "ADAMIM!"

"Hile yaptın, pis herif!" diye bağırdı Riley parmağını ona doğru uzatarak. "Sen... Sen hile yaptın!"

Carter kahkaha attı ve rahatlamış görünen Greg'i serbest bıraktıktan sonra başını iki yana salladı. "Kaybederken itibarından, asaletinden de gitmesi hoş bir şey değil Moore," diye yorumda bulundu yavaşça ona doğru yürürken.

"Öyle mi?" diye sorguladı Riley, dilini sağ yanağına koyarak. "Belki itibarımı ve asaletimi yitirmiş olabilirim Carter ama yumruğumu o üçkâğıtçı yüzüne, ayağımı da kıcına geçirebilirim."

Carter adımını yarıda kesti ve Riley'nin gözlerindeki ışıltıyı gördü. Birkaç saniye içinde Riley doksan kilonun üzerindeki bedeniyle onun üzerine gelirken, Carter da şimşek gibi koşuyordu.

“Gel buraya alçak herif!” diye bağırdı Riley, hayretle bakan tutukluların ve gardiyanların arasında Carter'ı kovalarken.

Carter zigzaglar çizerek onun elinden kurtulurken nefes nefese kalmıştı ama yüzündeki kocaman gülümsemeyi silemiyordu. Aniden gidecek yeri kalmadığını ve dev gibi biri üzerine doğru gelirken karşısında sadece bir tuğla duvar olduğunu fark edince yoğun mutluluğu ve kendini beğenmiş tatmin duygusu aniden yok oldu. Karşısına çıkıp teslim olduğunu bildirmek için döndü ama Riley boğuk bir sesle, bir fırtına gibi onun üzerine çullanırken, ciğerlerindeki tüm havanın çıktığını hissetti. O gözlerini korumaya ya da karşı koymaya bile fırsat bulamadan onu boynundan yakalayan Riley, inleyen ve topuklarını yere bastırarak karşı koymaya çalışan Carter'ı sürükleyerek gardiyanların bile kahkahalar atarak soluk borusu neredeyse kırılmış olan serserinin küfürleriyle dalga geçtiği sahanın ortasına getirdi.

“Riley,” dedi Carter nefes nefese, boynunun etrafındaki ağaç gövdesi kalınlığındaki kolu çekiştirerek.

“Ne dedin, duyamadım?” diye sordu Riley yüksek sesle. “Ben ‘lanet olası hilecilerin’ dilini konuşmuyorum. Daha açık konuşmak zorunda kalacaksın.”

Carter boğulur gibi çıkan kahkahasına engel olamadı. “Riley!” İki uzun parmağıyla onun el bileğini kavradı. “Hadi dostum! Ben – lanet olsun! Riley, özür dilerim!”

Riley gülümsedi ve eğlenen kalabalık gruba göz kırparak elinin kıvrımında rahatça tuttuğu boynu bıraktı.

“Namussuz...” diye mırıldandı Carter. Toplanmış olan

kalabalık, her şeyin eğlence için yapıldığını ve kimsenin iyi bir dayak yemeyeceğini fark edince hayal kırıklığı içinde dağıldı.

Riley küçümseyerek kakhaha attı. “Hile.”

“Tuş,” diye kabullendi Carter çarpık bir gülümsemeyle.

“Selam Bayan L!” diye bağırdı Riley, Carter’ı şaşırtarak.

Carter arkasını döndü ve bedeninin yarısı kocaman bir çantanın ardına saklanmış bir halde, Şeftali’nin arabasından ana girişe doğru giderken Riley’ye mesafeli bir şekilde el salladığını gördü. Carter, dudaklarının sağ tarafını kaldırarak ona gülümsedi ve o başını önüne eğip hızla yoluna devam ettiğinde kaşlarını çatı. İçinde, derinlerde pis bir sancı hissedince midesinin üzerini ovuşturdu. Birkaç gündür bu rahatsızlığı vardı.

Riley kollarını yanına düşürdü. “Bu da neydi?” Gözlerini Carter’a dikip, bir açıklama bekler gibi baktı.

Carter yüzünü ovaladıktan sonra her zaman oturduğu yere gitti ve bir sigara çıkardı. Sigarasını yaktı, içine çekti, nefesini tuttu ve başını iki yana sallarken dumanı üfledi.

“Birkaç haftadır garip davranıyor,” diye itiraf etti başıyla otoparkı işaret ederken.

“Bayan Lane mi?” diye sordu Riley açıklığa kavuşturmak için. Carter başıyla onaylayıp dumanı o tarafa doğru üfledi.

Carter, Şeftali’nin davranışlarını görmezden gelmeye çalışmıştı ama bu her ders daha zor hale geliyordu. Bu tavır değişikliği, Diane’le yaptıkları şartlı tahliye toplantısından birkaç ders sonra başlamıştı. Şeftali odaya geliyor ve ders sırasında ona neredeyse hiç bakmıyor, onunla hiç konuşmuyordu. Belki de üzerine vazife olmayan bir şey hakkında olabileceğini düşündüğü için Carter bu konuyu zorlamamıştı. Ama böyle geçen iki haftanın ardından, Carter’ın sabrı artık hızla tükeniyordu.

“Senin şartlı tahliyenle ilgili bir şey mi sence?” Riley sigara paketini ona geri fırlattı.

Aslında bu ihtimal kanını dondursa da fazla umurunda değilmiş gibi davranıyordu. Belki de ona program dışında ders verme kararından pişman olmuştu. Belki de geri çekilmek istiyordu ama bunu nasıl yapacağını bilmiyordu.

Carter yüz üstü bırakılmaya alışkındı ama... Lanet olsun - Şeftali de gerçekten o insanlardan biri olabilir miydi? Onun yüzünden hissettiği çaresizlik duygusundan nefret ediyordu. Önemli olan şartlı tahliyeyi alamama olasılığı bile değildi –ki bu oldukça önemli bir etmendi- daha çok Arthur Kill’in dışında onu görmesi için geçerli bir nedeni olmayacağı gerçeğiyle ilgiliydi.

Carter rahatsız bir şekilde dumanı burnundan üfledi. Zihninde içine girdiği çemberin o bir şey söylemeden bir gıdım bile değişmeyeceğini biliyordu.

“Sor gitsin Carter,” diye önerdi Riley, tesisin arka tarafındaki tarlalara doğru bakarak.

Carter küçümseyerek kahkaha attı. “Evet, tabii Riley.”

Riley dilini şaklattı. “Korkak.”

“Ne haltsa,” dedi Carter sertçe, sigarasından son bir nefes aldı ve Riley’nin kibirli yüzüne doğru üfledi. “Ezik.”

Riley’nin gök gürültüsü gibi kahkahası ve sırtına şakayla karışık avucuyla vurması, Carter’ın o akşamüstü Şeftali’yle yüzleşmek konusundaki kararlılığını daha da artırdı.

Ama bundan beş saat sonra, lanet olsun, Şeftali odaya mümkün olan en leziz gri etek ve pastel pembe ipek bluzla girdiğinde, beynindeki tüm kan ve tüm mantıklı düşünceler istemsizce tek bir noktaya odaklanmıştı. Kahretsin. Şeftali getirdiği kaynakları ve Carter’ın sigaralarını ikisinin arasına bırakırken Carter sertçe nefes verdi ve sessizce küfretti.

“Bir sorun mu var?” diye sordu Şeftali hızla ona dönerek.

Carter ellerinin arasına doğru kıkırdadı ve başını iki yana salladı. “Hiçbir şey yok. Devam et.” Bu kadın onun ölümü olacaktı.

Yüzünü ellerinin arasına alan Carter, Şeftali’nin kendini Mary Poppins çantasının arkasına adeta saklamasını izledi.

“Şeftali,” diye mırıldandı Carter dudaklarından çıkan du-manların arasından. Lakabı ona gayet uyuyordu ve Carter bunu oldukça sık kullanıyordu. Şeftali’nin bunu sorgulama-dan kabul etmesinden de içten içe memnundu.

“Evet?” diye geldi cevap derin, karanlık bir yerlerden.

“Sen n’apıyorsun ya?”

Şeftali önce donakaldı, sonra da canavar gibi çantasının ardından yavaşça çıkıp biraz utangaç bir şekilde gülümsemdi. “Ee, şey... Bir şey arıyordum.”

Carter sırtıttı. “Neyi, Marilyn Monroe’nun eşarbını mı?” Carter, sağ elini ağzına kapatıp kahkahasını saklamaya çalışan gardiyana doğru kaşlarını kaldırdı.

Şeftali ikisine de gözlerini devirdi. “Hayır, ukala herif.”

Her derste yaptığı gibi sandalyesini Carter’inkinin yanına çekti ve çalışmalarını masaya yaydı. Carter’ın yazdıkları üzerine yaptığı yorumları açıklayıp cevaplarıyla ortaya çıkan soruları söylemeden önce duraksadı. Hâlâ *Venedik Taciri* üzerinde çalışıyorlardı.

“Burada Portia karakterinin oyundaki en zeki karakter olduğunu söylemişsin ama nedenini açıklamamışsın,” dedi Carter’ın yazdıklarını okuyarak. Carter, onun saçlarını ku-lağının arkasına atmasını izledi. “Bunu açıklayabilir misin?” Şeftali arkasına yaslandı, bakışlarını başka yöne çevirirken ar-kasına yaslandı.

“Bunu neden yapıyorsun?” dedi Carter aniden.

“Affedersin?”

“Bunu,” diye tekrarladı Carter onun oturma şeklini eliyle işaret ederken. “Neden böyle uzaklaştın?” Şeftali birkaç saniye cevap vermeyince Carter’ın gözleri büyüdü. “Unut gitsin,” diye mırıldandı ödevlerini yakınına çekerken.

“Hayır,” dedi Şeftali kararlı bir şekilde elini aynı kâğıdın üzerine koyarken. Carter onun gözlerine baktı. “Ne demek istedin Carter?”

Carter yeniden ağzında bir şeyler geveledi ve sigara pake-tiyle uğraştı. Şeftali sabırlı bir şekilde bekledi. “Şartlı tahli-yemden dolayı mı korkuyorsun?” dedi sertçe.

Sorusu onu şok etmiş gibi görünüyordu ama Carter ona cevap verecek zamanı tanımadı.

“Çünkü, dürüst olmak gerekirse, bana dürüst davranmanı ve bunu şimdi söylemeni tercih ederim. Demek istediğim, bir grup kendini beğenmiş pisliğin önünde umutlu bir şekil-de durmak ve senin geri dönüp bunun sonunu getirmeyece-ğini duymak istemiyorum... her neyse.”

★★★

Kat gözlerini kırpıştırdı. Konuşmak için ağzını açtı ama tek kelime çıkmadı. Carter ondan korktuğunu nasıl düşü-nebilirdi? Şimdiye kadar yaptığı onca şeyle davasına ve şartlı tahliyesine yardımcı olmayı ne kadar istediğini kanıtlamamış mıydı?

Evet, ona farklı davranıyordu ama bunu açıklamasının bir yolu yoktu. Bunu yapmaktansa ölmeyi tercih ederdi.

Gerçek şuydu ki, iki hafta önce Kat’ın kâbusları sona er-mişti. Yerlerini daha önce görmediği kadar şehvetli rüyalar almamış olsaydı buna sonsuza kadar minnettar da kalabilirdi. Yeterince yumuşak bir şekilde başlayan rüyaları, on dört gece

içinde gitgide daha şehvetli bir hale gelmişlerdi. Bu aslında sorun olmazdı -elbette daha önce de açık saçık rüyalar görmüştü- ama bu kişisel porno gösterisinde yer alan, Bay Wesley Carter'dan başkası olmuyordu.

Bu rüyaları görmeye başladığından beri hayatı resmen cehenneme dönmüştü.

Çok az tanıdığı bir erkek hakkında nasıl insanın böyle aklını başından alan rüyalar görebilirdi? Ve onu Arthur Kill'in korunan, çok iyi gözetlenen, insanların birbirlerine dokunmadıkları sürece sorun çıkmadığı ortamının dışında muhtemelen on iki ay daha göreceği gerçeği hakkında ne yapacaktı?

Kat kendisini ya da Carter'ı böyle bir duruma düşürmeyi asla hayal bile etmezdi. Hiçbir şekilde. Kat hâlâ onun öğretmeniymiş ve o da Kat'in öğrencisiydi. Kat güvenilir bir konumdaydı ve inşa etmek için bu kadar çok uğraştığı şeyi tehlikeye atmazdı. Tutuklularla yakın ilişki kurmama politikası kesinlikle onun şartlı tahliye dönemi için de geçerli olacaktı.

"Nereden çıkardın seni yarı yolda bırakacağımı?" diye sordu en sonunda. "Şartlı tahliyen için sana yardım etmek istemediğim izlenimine kapılmana ne neden oldu?"

"Bilmiyorum. Kahretsin. İşte, farklı görünüyorsun - bir şey hakkında endişeleniyor ya da gerginmişsin gibi. Seni korkutanın bu dersleri devam ettirmek olup olmadığını bilmiyorum."

İncindiğini ses tonunda saklamayı çok iyi başarıyordu ama masaya düşen bakışları onu ele veriyordu. Carter onun mesafeli davrandığını fark etmişti. Bunun için gururu mu okşanmalıydı, yoksa korkmalı mıydı, bilemedi. Paniğini yutkunarak geçirmeye çalıştı, ona yaklaştı.

Kat onun yüzüne dokunmak için içinde yükselen dürtüyü bastırmaya uğraştı. "Ben uzun vade için buradayım. Şartlı

tahliyen için gerçekten yardımcı olmak istiyorum ve derslerimizin de devam etmesini istiyorum.”

Carter onun gözlerine baktı.

“Bundan kuşku duymana neden olduysam üzgünüm. Seni yüz üstü bırakmayacağım. Buna yüzde yüz güvenebilirsin.”

Kat bile kendi söylediklerinin şiddetine şaşırmıştı ama kalbinin derinliklerinde ciddi olduğunu biliyordu. Bir okka et olsun ya da olmasın, Carter’a yardım edecekti ve kimse bunu değiştiremeyecekti.

Carter’ın konuşması için biraz süre geçmesi gerekti. “Tamam.”

Bir süre sessizlik içinde oturdular, ikisi de bunu rahatsız edici bulmamıştı.

“Başvurun seni çok mu geriyor?” diye sordu Kat en sonunda, Carter’ın sigarasını söndürmesini izlerken. Carter başını iki yana salladı. “Shylock,” diye mırıldandı Kat. “Her zaman olduğu kadar cesur.”

“Portia da öyle söylüyor,” diye karşılık verdi Carter bir gülümsemeyle.

“*Venedik Taciri*’nin en zeki karakteri,” diye cilveli bir sesle karşılık verdi Kat.

“Eh, Shylock’u kurtardı tabii.”

Kat bu göndermeyi anladı. Tıpkı Shylock’un dini inancı nedeniyle insanlar tarafından hor görüldüğü gibi, Carter’ın da seçimlerinden dolayı kendisini daha aşağıda gördüğünü biliyordu. Benzetme tam oturmuyordu ama Kat biliyordu ki Carter için yeterliydi.

“Evet, doğru.” Kat’in bakışları Carter’ın çalışmasına kaydı. “Ama eğer edebi karakterlerden bahsediyorsak, Portia’nın benimle karşılaştırılacak kişi olduğundan emin değilim.”

“Aa, öyle mi?” diye sordu Carter. “Sen kimi düşünüyordun? *Alice Harikalar Diyarı*’ndaki Kupa Kızı’nı mı? *Macbeth*’teki Hecate’yi mi?” İlham bulabilmek için parmaklarını şaklattı. “Yoksa *Aslan, Cadı ve Dolap*’taki Beyaz Cadı mı?”

Kat onunla dalga geçer gibi kalemini eline aldı ve bir alışveriş listesi yazmaya başladı. “Hayır,” dedi duygusuz bir şekilde. “Ama bana marketten ne almamı hatırlattığın için teşekkür ederim; balta, kazan, Türk lokumu.”

“Tamam,” dedi Carter kıkırdayarak. “Ciddiyim, hangisini seçerdin?”

“Bu kolay,” diye cevap verdi Kat. “*Tembel Fare Walter* olmak isterdim.”

Carter kafası karışmış gibi görünüyordu. “Kadife bir tavşan ya da ismi Charlotte olan bir örümcek olmak istemez misin yani?”

Kat başını iki yana salladı. “Hayır. Okuldaki kızlar onları okurdu. Ama benim favorim her zaman Walter oldu.” Kat ona doğru döndü. “Hikâyeyi biliyor musun?”

“Anlatsana.”

“Walter çok tembel bir faredir,” diye başladı Kat. “O kadar tembeldir ki okula gitmek için yataktan çıkmaz, ailesi ile ya da arkadaşları ile oynamak için dışarı çıkmaz ve kısa sürede herkes onu unuttur. Bir gün Walter uyurken ailesi taşınır.”

Kendini sandalyesine bırakan Carter onu dikkatle dinliyordu.

“O da ailesini aramaya karar verir,” diye devam etti Kat. “Yolculuğu sırasında okuyamayan ya da yazamayan kurbağalar da dahil bir sürü yaratıkla karşılaşır. Walter onlara okuma yazma öğretmeye çalışır ama uyurken çok fazla ders kaçırdığı için bunu nasıl yapacağını bilemez.”

Kısa ve kalp kırıcı bir an için, Kat’ın zihninde babasının kendisine bu öyküyü okuyan sesi canlandı.

“Şeftali...” diye fısıldadı Carter.

Hüzün, ağır bir şekilde Kat’in omuzlarına çöküyordu. “Ben küçük bir kızken babam bunu bana okurdu. Bütün hayvanların seslerini taklit ederdi.”

Carter masanın üzerinde kollarını kavuşturdu. “O... O kulağa iyi biriymiş gibi geliyor.”

Kat’in dudakları küçük bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Öyleydi. Engeller ne olursa olsun, eğer Walter kadar azimli olursam aklıma koyduğum her şeyi yapabileceğimi söylerdi.”

“Peki yaptın mı?” diye sordu Carter, onu şaşırtarak.

“Ne yaptım mı?”

“Engeller ne olursa olsun aklına koyduğun şeyi yaptın mı?”

Kat utanarak gülümsedi. “Buradayım, öyle değil mi?”

“Evet, buradasın.”

★★★

Carter, onun bakışlarının arkasındaki saate gittiğini ve sessizce lanet okuduğunu fark etti.

Zamanları dolmuştu.

Carter o eşyalarını toplarken, gitmek zorunda olduğu için çok sinirlenmesine rağmen sessiz kaldı, umursamıyor gibi görünmeye çalıştı.

“Aslında o kitap hapishane kütüphanesinde var mı diye bakabilirim,” dedi rahat bir tonda. “Sence Arthur Kill kütüphanesinde çocuk kitapları var mıdır, yoksa fazlasıyla sakıncası olduğu için hiç almamışlar mıdır?”

Şeftali gülümsemesini saklayamadı.

“Lanet olsun, ben neden bahsediyorum? Riley muhtemelen bu kitabı soğuk, yalnız gecelerde okumak için yastığının altına saklamıştır. Ona sorarım.”

Kat güldüğünde Carter onun çıkardığı sese gülümsedi.

“Tüm ciddiyetimle söylüyorum,” dedi Kat çantasını omzuna asarken, “eğer bir kopyasını bulursan, bana da haber verir misin? Ben kendiminkini kaybettim.” Hissettiği kalp kırıklığı yüzünden açıkça okunabiliyordu.

“Haber veririm,” diye cevap verdi Carter içtenlikle.

“Carter,” diye seslendi Kat gardiyan kapıyı onun için açarken. “Bugün için teşekkürler.”

Kapı onun ardından yavaşça kapanırken Carter gülümse-
di. “Ne zaman istersen Şeftali,” diye fısıldadı boş odaya. “Ne zaman istersen.”

10

Eva Lane'i kişisel olarak tanımayanlar onun soğuk ve kibirliliği olduğunu söyleyebilirdi. Ama hiç kimse, ondan hoşlanmayanlar bile, onun gücünü inkâr edemezdi.

O kahrolası gecede, kim bilir beyinlerini uyuşturacak neler kullanmış olan yedi haydut, kocası Senatör Daniel Lane'i zalimce öldürdüklerinde bile, halkın önüne çıktığında metanetini ve sakinliğini yitirmemişti. Seçmenlerin, yabancıların ve eşinin pek çok meslektaşının baş sağlığı dileklerini gülümseyerek, baş sallayarak karşılamıştı. Herkes onun kendine hâkimiyetini hayretle karşılamıştı.

Ama içinde, derinlerde, bir süredir ölüyordu. Kalbi sökülerek çıkarılmıştı ve yerinde anlayış dolu sözcüklerle, sevdiği kişilerin dokunuşlarıyla doldurulamayacak bir delik vardı.

Daniel onun her şeyiydi ve onun beyin kanamasına neden olacak şekilde vahşice dövüldüğü ve yoğun bir felç geçirdiğini, sonunda da öldüğünü söylediklerinde, onunla birlikte kendi hayatına da son vermeyi düşünmüştü: kolay, bencilce ve çaresizce bir çıkış yolu. Hayatı boyunca sevdiği tek erkek ölmüşken, o hayatını yaşamaya nasıl devam edebilirdi?

Onun ölümünü izleyen birkaç hafta boyunca Eva paylaş-

tıkları yataktan çıkmamış, sürekli ağlamıştı. Bağırması, haykırması, eşyaları etrafa saçması, önüne gelen her şeye –kendisi de dahil- zarar vermişti ama acısı geçmemişti. Kalbinin yerini alan delik geniş bir mağara gibiydi. Gözlerini her kapatışında, Danny’nin öldüğünü fark ettiğinde duyduğu kederi hiçbir şey durduramıyordu.

Kızı hariç.

Değerli babasının öldürülmesine şahit olmuş minik Katherineine... Sessiz, solgun ve içini yiyip bitiren bu kederden çekecek kelimeleri söylemesi için çaresizce annesine ihtiyaç duyan küçük kız. Eva kendi kederi içinde bencilce davrandığını, küçük kızının ona ihtiyacı olduğunu biliyordu - Eva’nın da ona ihtiyacı vardı. Ama ona baktığında eşini görüyordu. Her hareketi, tavrı ve kızının ona her bakışı eşine o kadar çok benziyordu ki Eva uzun süre boyunca onun yanında çok kısa zaman geçirdi.

Bu Eva’nın kalbini daha fazla parçalıyordu ve Katherine’in bir kahraman gibi taptığı babasının ölümü için annesinin onu suçladığı inancı da bu tavır yüzünden daha da güçlenmişti. O kötü adamları durdurması gerektiğini söyleyip duruyordu küçük kız, inleye inleye. Eğer o yabancı orada olmasaydı, bunu yapabilirdi. Babasının yürüye yürüye kapıdan içeri girdiğini her şeyden çok görmek isteyen dokuz yaşındaki bir kızın acı içindeki “keşke”leri...

Terapi seansları sırasında, Eva çocuğuna ne yaptığını yavaş yavaş fark etmeye başladı. Katherine’in Eva’nın onu suçlaması ile ilgili düşüncelerini öğrendiğinde yıkılmıştı. Kızına hâlâ sahip olduğu için ne kadar şanslı olduğunu da anlamıştı – aynı zamanda onu kaybetmeye ne kadar yaklaştığını da.

Ve bebeğini güvende tutan hangi ilahi müdahaleyse ona hayatının sonuna kadar minnet duyacaktı. Sevgiyle andığı

eşiyile arasında yaşayan, nefes alan, müthiş bir bağlantı vardı ve hayatının geri kalanında her zaman kızının değerini bilecek, onu koruyacaktı.

Fakat Katherine maalesef babasının azmini de almıştı. Aşırı inatçı biriydi ve bir konuda karar verdiğinde fikri asla sarsılmıyordu. Eva onu güvende tutma girişimlerinin boğucu noktaya geldiğinin farkındaydı ama lanet olsun, Katherine aldığı riski görmüyor muydu?

Kızının endişelerini bu kadar kolayca geçiştirdiğini görmek Eva'ya acı veriyordu. Kızını seçtiği yoldan çıkarmak için, nafile de olsa, durmaksızın uğraşıyordu.

Derin derin iç geçirdi.

“Anne, karnın mı ağrıyor? N'oldu?”

Eva, Yukarı Doğu Yakası'ndaki dairesinde, yeni doğum günü elbisesinin içinde çok güzel görünen ve saçlarını yapmakta olan Katherine'e delici bakışlar fırlattı. “Kabalaşmana gerek yok. Sadece düşünüyordum.” Eva şarap kadehini salladı. “Ben nasıl?”

Katherine omuz silkti. “İyi. Yoğun. Bu akşam Abby'yle birlikte geliyorlar.”

Eva özlem dolu bir şekilde içini çekti. “Onun yerleşmiş bir hayata geçmesi, evlenmesi ve saygın bir işinin olması harika.”

Katherine derin bir nefes aldı, kollarını yanına indirdi. “Torun sahibi olmayı çok istediğini biliyorum anne ama benim de evlenip yerleşik düzene geçmemi biraz erteleyebilir miyiz?” Kadehini aldı ve şarabını tek yudumda içti. “Ve benim işim de saygın bir iş. Ben bir öğretmenim. İşimde iyiyim hem de.”

Mesleğiyle ilgili sert cevabını duymazdan gelen Eva kahkaha attı. “Canım benim, ne kadar çok torun istesem de as-

linda en çok senin mutlu olmanı istiyorum. Seninle ilgile-
necek, seni sevecek biriyle olmanı daha çok istiyorum. Acele
etmeye gerek yok, daha gençsin.”

Katherine el çantasını alırken bakışlarını annesininkiler-
den kaçırdı. “Hayır. Ben bu şekilde mutluyum. Hayatımın
her yönünde.”

Eva gözlerini dikip kızına bakarken, korkularını daha iyi
açıklayabilmeyi diledi. İçini çekti. “Umarım öyledir.”

Kat’in yirmi beşinci doğum gününü kutlamak için seçtiği,
Manhattan’ın Tribeca bölgesindeki İspanyol restoranı o ak-
şam çok hareketliydi. Arkadaşları ve ailesiyle birlikte büyük,
yuvarlak bir masanın etrafına oturmuş şarap içiyorlar, masa-
nın ortasında duran lezzetli ekmeklerden atıştırıyorlardı. An-
nesi sessiz ve kibar bir şekilde sol tarafında otururken, Ben,
Abby, Harrison, Beth ve Adam -Tanrı onlardan razı olsun
ki- şakalarıyla ve alkolün de etkisiyle anneyle kız arasındaki
gergin atmosferi dağıtmaya çalışıyorlardı.

“Carter şartlı tahliyeyi aldı mı?” diye bağırdı Ben. “Bu ha-
rika Kat!” Şampanya kadehini kaldırdı.

Kat kahkaha attı ve annesinin yüzünde beliren küçümse-
meyi görmezden gelerek o da kadehini kaldırdı.

“Peki, dersleriniz ne zaman başlayacak?” diye sordu Beth.

“Dersler mi?” diye araya girdi annesi, koyu renk gözleri
parlıyordu. “Ne dersi?”

“Kat bu... Carter’la haftada üç kere buluşacak,” diye ce-
vap verdi Beth, bakışları başlangıç yemeğinin üzerindeydi.
“Güvenlik ya da başka bir şey olmayacak.”

Eva’nın yüzünün rengi soldu. “Ne?”

Harika, Beth.

Kat derin bir nefes aldı, öfkelenmemek için içinden sayı sayıyordu. “Carter’ın şartlı tahliyesinin bir parçası bu anne,” diye cevap verdi, ona kaşlarını çatarak. “Çok az öğretmen bunu yapmak için fırsat buluyor. Bu çok önemli bir şey. Benimle gurur duymalısın.”

Annesi ona bakakalmıştı, gözleri neredeyse yerlerinden fırlayacaktı. “Eğer ortaokuldaki çocuklara ders verseydin daha çok gurur duyardım. Yani, Katherine...” Kadehini masaya bıraktı. “Bu insanlar, bu hapishane yetkilileri, kızımı tehlikeye atarak bu canavarları bir zerre bile değiştirebileceklerini nasıl düşünebiliyorlar?”

“Ben tehlike altında değilim,” diye ona güvence vermeye çalıştı Kat yeniden.

Annesi gözlerini kırpıştırdı. “Baban da aynı şeyi düşünüyordu. O da şanslı olmayan insanlar için çalışırdı, onlara yardımcı olurdu ve karşılığında aldığı teşekkürle bir bak.”

Kat’ın kalbi göğsünün içinde gümbür gümbür atıyordu. “Carter onlar gibi değil. Kendisini düzeltmeye çalışıyor.”

“Endişelerimi yabana atma Katherine.”

“Endişelenmeye hakkı var Kat. Hepimiz endişeleniyoruz,” diye ekledi Beth. Adam da bir elini onun omzuna koydu. Kat, arkadaşının neyin peşinde olduğunu sormak için ağzını açtı.

“Elbette ki buna hakkım var,” dedi onun yerine Eva. “Sen benim kızsın.”

Annesinin kelimeleri, kararlılık ateşini daha da güçlendirdi. “Evet,” dedi sertçe, “ve şu an *kızımın* doğum günü yemeğindesin. Bu yüzden, sadece bu gecelik, bu konuyu kapatabilir misin?” Kat gözlerini kapattı, sinirini bastırmaya çalıştı. “542. Cadde’deki kütüphane ile okuma odasını rezerve etmek için temasa geçtim. Sah günü serbest bırakılıyor. İlk dersimiz bundan bir hafta sonra olacak.”

“Peki, bu harika bir haber,” dedi Harrison, Eva başka bir şey söyleyemedi. Anlayışlı bir şekilde masanın karşısında oturan Kat’e gülümsedi. Kat ona baktıktan sonra, Adam’a sessizce bir şeyler söyleyen Beth’e baktı.

Lanet olsun, neler oluyordu? Elbette ki Beth her zaman Kat’in annesini savunur, onun aşırı korumacılığını savunmak için bir şeyler bulurdu ama bu başka bir şeydi.

Adam boğazını temizledi. “Austin geldi,” dedi kardeşi, elinde – Kat’i utandıracak kadar – gösterişli bir hediye pake-tiyle masaya yaklaşıırken.

“Selam çocuklar.” Austin Adam’ın elini sıktı ve sesinin tonunu düşürdü. “Casari ile uçaktan az önce indik. Onları aldık.”

Adam’ın yüz hatları gerildi. “Austin, dostum, sana söyledim; dikkatli ol...”

“Şimdi değil,” diye kestirip atan Austin, önce Beth’e sarıldı ve sonra Kat’e döndü. “Mutlu yıllar,” dedi hediye-yi onun önüne koyarken.

“Austin, hiç gerek yoktu...”

“Saçmalama. San Francisco’da gördüğümde seni hatırlatan bir şey sadece. Aç hadi.”

“Açacağım. Austin, bu benim annem, Eva Lane; yanındaki de onun erkek arkadaşı Harrison Day. Anne, bu da Austin Ford.”

Austin elini öptüğünde annesinin gözleri açıldı. “Bir zevk,” dedi Eva Lane, Harrison’un elini sıktı ve Kat’in yanına oturdu.

“Benim için de bir zevk. Ne kadar saygılı bir erkek...” diye mırıldandı annesi, imalı bir şekilde Kat’e bakarak. “Bugünlerde rastlanması kolay bir şey değil.”

Ben masanın karşısından küçümseyerek kahkaha atınca

Kat gülümsedi. Tüm gözler üzerindeyken açtığı koyu mor hediye paketinden güzel bir kar küresiyle dolu şeffaf bir kutu çıktı. Golden Gate Köprüsü'nün etrafında kar taneleri yerine milyonlarca küçük yıldız ve kristal parçaları dönüyor, ışığı yakaladıkça parıltıyorlardı.

“Austin, bu muhteşem,” dedi Beth nefesi kesilerek.

“Evet öyle,” diye ona katıldı Kat. “Teşekkür ederim.”

“Bir şey değil.” Kat'ın yanağını yeniden öptü, bu sefer dudaklarının orada bir öncekinden daha fazla kalmasına izin verdi.

Austin'in etrafta olması yine güzel bir şeydi ve Kat onun parmağının koluna dokunmasından, elini sandalyenin arkasına dayadığında sırtına dokunmasından hoşlandığına karar verdi. Bakışlarının karşılaşmasından, kahkahasının sesinden ve ismini söyleyiş şeklinden de hoşlanıyordu.

Ama yine de yanlış bir şey vardı. Kat, adamı çekici buluyordu ama... İçinde o tanımlanamayan, garip rahatsızlık oluşunca rahatsız bir şekilde yerinde kıpırdandı. Görmezden gelmeye çalıştığı bu his, hiç tamamen ortadan yok olmadı.

Akşam yemeğinin ardından restoranın dışında, kaldırım-
da dururlarken, Ben Kat'i içten bir şekilde kucakladı. “Mutlu
yıllar. Tanrım, annen bugün tam havasındaydı. Bunun dozunu
azaltması gerek.”

Kat başını onun omzuna koyup kıkırdadı. “Kâbus gibi.
Hem o hem de Beth.”

“Evet,” diye ona katıldı Ben. “O da neyin nesiydi?”

Kat omuz silkti. “Kim bilir? Ben bunu...”

“Sanırım annen arkadaşından biraz etkilendi.” Eva'yla hoş
bir sohbete dalmış Austin'e bir bakış attı. Ben'in yüzü cid-

dileşti. “Bu adam hakkında bilgi almak istersen beni ara, tamam mı? Kirli, küçük yalanlar benim uzmanlık alanım. Ayrıca bana Google’la oynamam için bahane vermiş olursun.” Kat onu neşeyle itince Ben sırıttı.

Kat Abby’ye döndü. “Lütfen kocanı eve götür ve onu bir yastıkla boğ.”

Abby, kahkaha atarak Ben’in elini tuttu.

“Yakında akşam yemeğine gelin,” dedi Kat onlara. “Özel köftelerimden yaparım.”

Kat’in annesiyle kucaklaşması garipti. “Mutlu yıllar Katherine. Ara beni. Yarın. Çalışman biter bitmez, o... Ara sen.”

Kat gözlerini devirdi. “Ararım, tamam. Yakında görüşürüz.”

Kat, Adam ve Beth’e sarıldı ve onları öptü. “Her şey yolunda mı?” diye sordu ikisine birden.

“Evet,” dedi Beth hafifçe gülümseyerek. Adam da onu başıyla onayladı. “Sadece yorgunluk.” Beth Austin’e doğru baktı. “Belki Austin seni eve bırakabilir, ha?” Beth, bir komploya dahilmiş gibi göz kırparak birkaç adım ötede duran Austin’i gösterdi ve terbiyesiz bir şekilde “oraya gitmek” ile ilgili bir şeyler mırıldandı.

Kat kızarıp başını iki yana salladığında Austin kahkaha attı. İkisi, bundan sonra ne yapacaklarını bilemeden kaldırımın üzerinde duruyorlardı.

“Seni bırakabilir miyim?” diye sordu, eliyle arabasını işaret ederek.

“Tabii ki,” diye cevap verdi Kat.

Range Rover genişti, içi deri ve parfüm kokuyordu.

“Müzik zevkin güzelmiş,” dedi Kat, şehir trafiğinin içinde ilerlerken, CD bir şarkıdan diğerine geçtiğinde.

“Teşekkürler,” diye cevap verdi Austin. “Arabada olduğum

zamanların dışında müzik dinlemeye pek fırsatım olmuyor.” Bir an için Kat’e baktı.

“San Francisco gezinden zevk aldın mı?”

Austin bir kaşını kaldırdı. “İş için gittim. Eğer iş için gidiyorsan, dünyanın neresinde olursan ol, iyi olmaz.”

“Sanırım. Ama bahse girerim, Maldivler’e ya da Karayip-ler’e gitmek çok da kötü olmazdı,” diye düşündüğünü söyledi Kat.

Austin kıkırdadı. “İyiymiş aslında,” diye devam etti. “Büyük bir anlaşma yaptım. Seni de düşündüm tabii. Fazlasıyla.”

Kat, hiçbir şey söylemeden ellerine baktı. İlk buluşmalarından beri çok mesajlaşmışlardı. Austin’in mesajları zorlayıcı değil, anlayışlı olmuştu hep. Ancak bu kelimeleri ağzından duymak farklıydı.

“Üzgünüm,” dedi Austin. “Fazla mı hızlı oldu?”

Kat yavaşça başını iki yana sallayarak cevap verdi.

“Bu akşam muhteşem görünüyorsun Kat.” Austin’in bakışları onun bacaklarına kaydı. “Bu renk sana çok yakışıyor.”

Kat elini, bedenini saran kırmızı elbisesinin üzerinde gezdirdi. Bu iltifat, içinde belirsiz duyguların uyanmasına neden olmuştu.

Müzik durduğunda, araba yolculuğunun geri kalanını sessizliği memnuniyetle paylaşarak geçirdiler. Kat’in apartmanına geldiklerinde Austin arabayı park etti ve motoru durdurdu. Kat yavaşça emniyet kemerini çözdü, el çantasını ve hediyelerini almak için ayak boşluğuna uzandı.

“Teşekkür ederim,” dedi saçını kulağının arkasına atarken. Midesinin ağırlaştığını hissediyordu. Bu garip hissiyatı gidermeye çalışarak boğazını temizledi.

“Bir şey değil,” diye cevap verdi Austin. “Güzel vakit geçirdim.”

“Ben de.” Kat ona baktı ve hafifçe gülümsedi.

Austin de gülümsedi. “Sadece birkaç kere görüştüğümüzü biliyorum ama bunların her dakikasından zevk aldım.” Her zaman olduğu gibi, bakışlarında bir CEO’nun gözdağı vardı. “Bir ara akşam yemeğine çıkmamız sana uyar mı?”

Kat kısa bir süre tereddüt etti. “Bu... kulağa hoş geliyor.” Austin gülümseyerek yüz ifadesini yumuşattı.

Nefesi boğazında kalan Kat’ın gözleri kararlıydı, sert bakıyordu. Arabanın içinde Kat’ın kalp atışları haricinde tek ses Austin yavaşça eğilirken deriden çıkan gıcırıktı. Kat hareket etmedi. Hareket edebileceğinden emin de değildi. Hem fırlayıp kaçma hem de oracıkta kalma isteği hissetmesiyle içini ürperdi.

Austin durdu, yüzü sadece birkaç santim ötedeydi. “Kat,” diye mırıldandı, biraz daha eğildi ve dudakları Kat’inkileri buldu.

Dudakları birbirine dokunurken Kat hareket etmedi. Bu... hoş bir histi.

Bir an hareketsiz kaldıktan sonra Austin eliyle onun sol yanağını kavradı ve kendi dudaklarını araladı. Kat de kendi dudaklarını aralayarak buna karşılık verdi, kendini bu öpüşme hissinde kaybetmeye başladı ve dilleri yavaşça birbirine değdiğinde inleyerek kendisini şaşırttı. Elini onun ensesine koydu ve ona doğru eğildi. Midesindeki his aniden hareket etti ama Kat bunu görmezden gelmek için uğraştı. Çok uzun süredir kimseyi öpmemişti.

Neden kendisini bundan mahrum ediyordu? Kimin için kendisini bundan mahrum bırakıyordu?

Kat’ın dili kendisinininkinin üzerinde hareket ettiğinde, Austin inledi ve Kat dilini çekmeden onun dilinin ucunu emdi.

Başları birbirleriyle uyum içinde bir o yana bir bu yana dönerken, Austin'in eli yavaşça yanağından çıplak koluna indi. Onun eli dizine dokunduğunda, Kat derin bir inilti çıkardı. Austin dizini avucuyla okşadıktan sonra elini bacağından yukarı çıkarmaya başladı. Kat başta gerilse de onun parmak uçları eteğinin altında dans ederken inledi. Austin bir an için dudaklarını onunkilerden çekti ve alnını onun alınına dayadı.

“Kat ya şimdi durmalıyız ya da... Tanrım.”

Kat arkasına yaslandı. Austin'in yüzündeki şehvetten kelimelerinin doğruluğunu görebiliyordu. Gözlerini kırıştırdı, zihnini temizlemeye çalışıyordu. Bu kendisi değildi. Austin yakışıklı ve tartışılmaz bir şekilde çekici olsa da, kendisini bir gecelik çılgınca bir sevişmede kaybetmeyecekti.

“Sanırım yavaşlamalıyız,” dedi Kat, sonra da koltuğunda geri çekildi.

Austin nefesini verdi. Yüzünü ovuştururken, ellerinin içine doğru özür diledi.

“Üzülme,” dedi Kat. “Ben değilim. Sadece... İşleri biraz yavaştan alabiliriz, değil mi?”

Austin gülümsedi, Kat'ın elini dudaklarına götürdü ve eklemine yavaşça öptü. “Yavaş benim için uygun.”

“Güzel.” Kat araba kapısının kolunu çekti. “Beni bıraktığın için teşekkür ederim. İyi geceler Austin.”

“İyi geceler Kat.”

Apartman binasının lobisinden geçerken, Kat'ın zihni hâlâ bulanıktı ve girişteki masadan Fred'in kendisine seslendiğini başta duymadı.

“Bayan Lane!” Fred asansöre ulaşmadan önce onun dikkatini çekmek için elini salladı. “Bayan Lane!”

“Evet Fred?” diye sordu ona doğru yaklaşırken.

“İyi geceler Bayan Lane.” Fred gülümsediğinde iki güzel

gamzesi ortaya çıkarak, dikkati ön dişleri arasındaki boşluktan uzaklaştırdı. “Sizin için bir paket var. Bu akşamüstü geldi.”

Masasının altından, kahverengi kâğıtla güzelce kaplanmış, kare bir kutu çıkardı. “Getiren adamın ismini duyamadım ama bunu size vermemin önemli olduğunu söyledi.”

Kat, kuşkuyla pakete baktı. “Teşekkür ederim Fred.”

Dairesine girince elindeki her şeyi kanepenin üzerine bıraktı, üzerini değiştirip eşofman altı giydi. Bir bardak elma suyu aldıktan sonra kanepenin ucuna bağdaş kurarak oturdu. Gizemli kahverengi pakete uzanırken, telefonuna yazılı mesaj bildirimi geldi. Austin.

Bu akşam gerçekten iyi vakit geçirdim.

Kat içini çekerek arkasına yaslandı ve dudakları yerine parmak uçlarının fısıldamasına izin verdi.

Kat: Ben de. Hediye için teşekkür ederim. Güzeldi.

Austin: Güzel bir kadın için güzel bir hediye.

Kat henüz ne cevap yazması gerektiğini düşünmeden Austin'den bir mesaj daha geldi.

Austin: Akşam yemeğimizi sabırsızlıkla bekliyorum. Mutlu yıllar Kat. Tatlı rüyalar Öptüm.

Kat: İyi geceler.

Kat telefonu yanına koydu. Midesinde tüm gece boyun-

ca devam eden o garip his hemen büyüdü ve sancıya neden oldu. Bunu uzaklaştırmak için elini midesinin üzerine koydu.

Ne kadar saçmaydı.

Austin harikaydı, hoş ve güvenilir bir adamdı. Kat tarif edemediği bu aptalca hissin potansiyeli çok eğlenceli bir şeyi engellemesine izin vermeyecekti. Son ilişkisini uzun zaman önce yaşamıştı –insanı zorlayan, yalancı ve itaatkâr olmayan biriyle geçirdiği, üç aylık kısa bir ilişki– ve biraz mutlu olmayı hak ediyordu. Kararlılıkla elma suyuna uzandı ve ayaklarının arasından hafif, tok bir ses geldi. Gözlerini indirdi, Fred’in kendisine verdiği kutuya baktı.

“Sen nesen öyle?” Gizemli kutuyu kaldırdı ve paketini açmaya başladı.

Bunun ne olduğunu anlayınca nefesi kesildi. Ellerinin arasındaki 1937 yılında basılmış *Tembel Fare Walter*’ın ilk basımına yaşlarla dolu gözlerle bakıyordu. “Nasıl?” Parmaklarını minnetle ön kapağın üzerinde gezdirdi. “Ah, Tanrım.”

Kat kitabı açtı ve kitabın ön kapağının arkasında düzgün bir yazıyla yazılmış kısa mesajı gördü:

Şeftali,

Bu, engeller ne olursa olsun, aklına koyduğun her şeyi başardığın için.

Mutlu yıllar.

-Carter

11

Carter çok az uyumuştı. Noel sabahındaki küçük bir çocuk gibi istekli ve heyecanlıydı.

Serbest bırakılacağı sabah, saat yedide, kitaplarını ve diğer eşyalarını büyük bir istekle, küçük bir kutuya koymakla meşguldü. Onun şartlı tahliyesini resmi olarak onaylayan kâğıt artık onun en değerli eşyasıydı ve herhangi bir şeyin değişmediğinden emin olmak için onu düzenli aralıklarla açıp yeniden okuyordu.

Değişmemiştir.

Carter'ın sivil kıyafetleri, tesise getirildiğinde üzerinde olanlardı. Gri Ramones tişörtünün, Ross'un kuvvetli idmanları sayesinde kollarının ve göğsünün üzerinde artık gergin durduğunu görünce müthiş bir tatmin duydu. Gülümsedi, başını iki yana salladı ve kol kaslarına biraz daha alan yaratmak için tişörtün kollarını çekti.

Yeni yıkanmış koyu renk kotunu ve siyah botlarını giyerken, "Yok daha neler," diye mırıldandı. Kot ve ucuz pamuklu kumaş kendisini hiç bu derece iyi hissettirmemiştir. Sırada yüzükleri vardı. Kalın, gümüş, düz halkayı sağ elinin başparmağına, gümüş ve siyah Keltik haç yüzüğünü orta parmağına

ve tatlı Harley Davidson sembolünü sol elinin işaret parmağına taktı.

“Neredeyse hazırsın galiba?”

Carter gülümseyerek döndü ve Jack’in hücresinin açık kapısına yaslanmış olduğunu gördü.

“Hemen hemen,” diye cevap verdi Carter, kahverengi deri kemerini kot pantolonunun belinde sıkıştırırken. “Ne zaman gidebilirim?”

Jack saatine baktı. “Kapılar onda açılacak. Ward’u bekliyoruz.”

“Harikaymış,” diye mırıldandı Carter. Arkasında bir şey bırakıp bırakmadığını görmek için hücreesine göz gezdirdi, sonra kutusunu kaldırdı ve kendine doğru çekti.

“Evet...” Jack ellerini ceplerine soktu. “Küçük hediyeni teslim ettim.”

Carter, danışmanının bakışlarından kaçındı. “Çok iyi,” diye cevap verdi normal bir şekilde. “Verdiğim para yetti mi?”

“Fazlasıyla. Üzerine de tam olarak istediğin şeyi yazdım.”

Şeftali’nin kitabı eline alışını düşününce Carter’ın mide-si takla attı. Hediyesini beğenip beğenmediğini merak etti - maksadını aşan bir şey ya da bayağı bir jest olarak görmüş olabilir miydi?

“Bir şey soracağım...” diye devam etti Jack, sağ ayakkabısının ucunu incelerken.

“Ne?” diye sordu Carter tersçe.

Jack bakışlarını kaldırmadan, anlayışla gülümsedi. “Sadece bu kadar kısa sürede bu kitabı satan bir yer bulmayı nasıl başardığını bilmek istiyorum,” diye bitirdi masum bir şekilde omuz silkerek.

Carter’in omuzları rahatlayarak çöktü. “Şeftali – Kat, Bayan Lane... Ee, yani - lanet olsun, derslerimizden birinde bu

kitaptan bahsetmişti. Ben de kütüphanede internetten baktım, kitabı ayırttım. Dışarı çıktığımda alacaktım ama doğum gününün geçen hafta olduğunu söyleyince...” Bakışlarını kaldırdı. Ağırlığını bir o ayağına bir diğerine veriyordu, aşırı rahatsızdı. “Çok önemli bir şey değil dostum. Öyle bakma bana.”

Jack hafif bir kıkırdamanın ardından, “Tek bir kelime bile etmedim yahu. Bence harika bir hediyeymiş. Düşüncelilik etmişsin.”

Carter onu şüpheli bakışlarla süzdü. “Gerçekten mi?”

“Gerçekten,” diye cevap verdi Jack sert bir şekilde başını sallayarak. “Bence kesinlikle çok sevmiştir.”

Carter’ın midesi bir daha buruldu. O da böyle olduğunu umuyordu. Kendisi için yaptığı her şeyin ve yanında durmasının ardından onun için yapabileceği en az şey buydu.

“Tutuklu 081056,” diye seslendi Ward, yavaşça Carter’in hücresinin kapısına doğru yürürken. “Sana tesisten çıkarken eşlik etmek için buradayım.” Hapishane müdürü koyu lacivert ceketinin altındaki, beyaz gömleğinin manşetlerini çekti.

“Harika,” diye mırıldandı Carter alaycı bir bakışla. Ward, onun yanındaki gardiyan ve Jack’i takip eden Carter, tesisin arka çıkışına gitti, bir evrak daha imzaladı ama önüne şartlı tahliye koşulları içeren bir başka evrak konuldu.

“Bunlardan kaç tane imzalayacağız?” diye sordu sinirle, kâğıdı kutunun derinlerine atarken.

“Söz konusu kurallar olunca,” dedi Ward sert bir şekilde, kaleminin ucuna bastırırken, “insanın ne kadar unutkan olabileceğini hepimiz biliyoruz, Carter.”

Carter kutusunu aldı. “Cevabı merak etmiyordum man-kafa.”

Ward'un gözleri küçüldü. "Sen bana ne de-"

Jack iki adamın arasına girdi. "Hadi artık Wes. Gitme zamanı geldi." Jack, Carter'ı omzundan iterek çıkışa doğru yönlendirdi.

Jack kendisinin kapıdan çıkarmasına izin vermeden önce, Carter bakışlarını Ward'a kilitledi. Güneş, Eylül ortası için fazla ısıtıyordu. Carter gözlerini kapattı, başını kaldırdı ve havayı ciğerlerine çekti.

"Özgürlük o kadar mı güzel?" diye kıkırdadı Jack yanında.

"Evet," diye cevap verdi Carter, sonra gözlerini yavaşça açtı ve kutusunu karıştırmaya başladı. Wayfarer gözlüklerini bulup takması, kendi kendine kısık sesle küfrederek geçirdiği birkaç dakikasını aldı. "Kahretsin, işte şimdi hazırım!" dedi yüzünde koca bir gülümsemeyle.

Jack kahkaha attı ve çenesini ovuşturdu. Sonra gözlerini otopark alanının uzak tarafına çevirdi ve iri yarı, siyah saçlı bir siluetin devasa arabasının ön yolcu kapısına kibirli bir havayla yaslanarak sigara içtiğini gördü.

"O Max mi?"

"Başlama şimdi," diye uyardı Carter kaşlarını kaldırarak. "Beni almaya geldi sadece. Eve yürüyecek halim yoktu herhalde, değil mi?"

Jack dudak bükerek güldü. "Yani, gelip seni almasını istemek de büyük bir çıkar çatışması, hem de-"

"Bana bak!" Carter, Jack'in nutkunu tam ortada kesti. "Ben bugün özgürlüğüme kavuşuyorum. Bu pislik yuvasından sonunda kurtuldum ve şu anda iyi bir ruh halindeyim. Lütfen bu zafer yürüyüşümü berbat etme J. Yeterince olay geçti başımdan." Carter'ın kelimeleri netti ama sesi ricacı bir tondaydı.

"Tamam," diye pes etti Jack. "Tamam."

“Tamam.” Carter içini çekti. “O zaman seni önümüzdeki Cuma göreceğim, değil mi?”

“Evet,” diye cevap verdi Jack. “Saat altıda. Unutma.”

Carter başını iki yana salladı. “Sanki bunu bana hatırlatacak altı kâğıt imzalamışken böyle bir şey olabilirmiş gibi.”

Jack elini kaldırdı ve Carter’ın omzuna hafifçe vurdu. “Kendine iyi bak.”

“Tabi,” diye cevap verdi Carter. “Görüşürüz.” Sonra da geri zekâlı gibi sırttan Max’e doğru yürümeye başladı. Arkadaşının Aviator model gözlüklerinin aynalı camlarından güneş yansıyordu.

“N’aber?” dedi Max sözcükleri uzatarak, ağzından çıkan dumanların arasından.

Carter onun dağınık görüntüsüne rağmen gülümsedi. AC/DC tişörtü kırıktı ve kot pantolonu çok uzun süredir yıkanmamış gibi görünüyordu. “Çok bir şey yok; hapisten yeni çıktım - biliyorsun.”

“Aynı tas aynı hamam, ha?”

“Bilirsin işte.” Carter kutusunu kaportanın üzerine koydu, Max’in elini sıktı; sarılıp birbirlerinin sırtlarına vurdular. “O bet yüzünü görmek güzel,” dedi Max’in uzattığı sigarayı alırken. Çok ihtiyaç duyduğu o sigaradan bir nefes çekerken arkadaşını inceledi: Saçları daha uzundu ve bir süredir tıraş olmamış gibi görünüyordu. “Sen nasılsın?”

Max yüzünü buruşturdu. “Ben iyiyim.”

Carter içini çekti. “Emin misin?”

“Evet, dostum.” Max hafifçe gülümsedi. “O Parker mıydı?”

Carter başıyla onayladı ve arabaya yaslandı.

“Carter!”

İki adam başlarını kaldırıp, yüzü kızarmış kızıl saçlı bir

kadının tereddütle elini sallayıp otoparkta zig zaglar çizerek kendilerine doğru geldiğini gördüler.

“Lanet olsun - bu da kim?” Max güneş gözlüklerini burnuna kadar indirdi. Carter hemen Max’in göz bebeklerinin büyüklüğünü ve göz altlarındaki halkaları fark etti. Kafası bayığı iyiydi. Tanrı aşkına. Saat daha sabahın sekizi bile değildi.

“Hiç kimse,” diye cevap verdi Carter başını bıkkın bir şekilde iki yana sallarken. “Bir dakika şunu tut.”

Max’a sigarasını verdi ve arabalarının arasından Şeftali’sine doğru koşmaya başladı. Konuşurlarken Max’in onları süzmesine gerek yoktu. Bu pislik kafası iyiyken her şeyi söyleyebilirdi.

“Selam,” dedi Carter nefes nefese, birbirlerinin önünde durduklarında.

“Selam,” diye karşılık verdi Şeftali. “Üzgünüm.” Arkasına baktı. “Şey - artık herhalde gitmek istiyorsundur ama-”

“Sorun değil,” diye onun sözünü kesti Carter. “Arkadaşım Max geldi işte, beni eve götürecektir.” Carter güneş gözlüklerini çıkardı ve tişörtünün yakasına taktı. “N’aber?”

Şeftali’nin bakışları, Carter’ın gümbürdemesine neden olacak şekilde ona kaydı. “Hediyeni aldım - kitabı yani. Şey... Sadece teşekkür etmek istedim. Kitap...” Şeftali sertçe dudağını ısırıldı.

“Beğendin mi?” diye sordu Carter gergin bir şekilde, parmak uçlarını kotunun ceplerine sokarken.

Şeftali’nin gözleri büyüdü. “Beğenmek mi? Bayıldım. Mükemmel bir hediye - çok düşüncelisin. Teşekkür ederim.”

Carter topuklarının üzerinde sallandı. “Yani, işte...” Başını kaşıdı. “Kendininkini kaybettiğini söylemiştin ya... Sende de artık bir tane var.”

“Evet,” dedi Şeftali sessizce. “Daha şimdiden iki kere okudum. Harika.”

Carter’ın gülümsemesi yüzüne iyice yayıldı – Şeftali çok mutlu görünüyordu. “Güzel. Önemli değil, Şeftali.”

“Ayrıca sana bunu da vermek istedim.” Şeftali elini gri pantolonunun cebine soktu ve üzerinde sayılar olan küçük bir kart çıkardı. “İlk dersimiz Salı günü. Saat dörtte 42. Cadde’deki kütüphanede. Burada cep telefonum ve ev telefonum yazıyor - geç kalırsan falan diye.” Şeftali konuyu geçiştirir gibi elini salladı. “Sadece benimle iletişime geçebileceğin bir yol olsun istedim.”

Kartı Carter’a verdi. Yüzü mü kızarmıştı?

“Çok sağlam düşünmüşsün. Teşekkürler.” Carter kartı kotunun arka cebine soktu.

“Ee,” diye devam etti Şeftali, “o zaman görüşürüz?”

“Elbette,” diye cevap verdi Carter. Şeftali’nin yüzünün kızarması rahatsız edici bir şeydi ama aynı zamanda aşırı tatlıydı. Kahretsin.

“Güzel,” diye cevap verdi Kat, geriye doğru bir adım atarak. “Bırakayım da sen git artık. Kendine iyi bak.”

Carter iki parmağını şakağına koyarak onu tembelce selamladı. “Sen de.” Şeftali mahcup bir şekilde gülümsedi, sonra da döndü ve tesise doğru yürüdü.

Şeftali kapıdan içeri girip gözden kaybolduğunda, rahatsız bir şekilde nefes verdi. “Lanet olsun.”

Normalde çok kontrollü biriydi Şeftali. Carter sakinleşmek için onun disiplinine güveniyordu. Eğer birbirlerine karşı bu şekilde davranmaya devam ederlerse, dersleri kesinlikle yürümeyecekti. Belki de bu ders olayı boka saracaktı. Carter güneş gözlüklerini yeniden taktı ve arabaya doğru yürüdü.

Max kıkırdıyordu. “Paylaşmak istediğin bir şey var mı?” diye sordu kaşlarını oynatarak.

“Hayır,” dedi Carter sertçe, iki tarafa da çekilebilecek bu sözün karşısında. Sesinin kulağa ne kadar korumacı geldiğini fark edince de rahatsızlığını gizlemeye çalışarak kahkaha attı. “Benim edebiyat öğretmenim, o kadar.”

“Özel öğretmen mi yani, ha?” diye sordu Max, Şeftali’nin ardında kaybolduğu kapıya doğru bakarken. “Vay be... O kalçalarla bana her türlü dersi verebilir. Üf...”

Carter dilini tuttu ve bakışlarını araba kapısının kolunda tutarken zorla gülümsedi. “Çok mu güzeldi.... Fark etmemişim.”

Max kahkaha attı ve araba anahtarlarını cebinden çıkardı. “Anlaşıldı kardeşim: Seni birinin koynuna sokmak lazım.”

Carter işte buna kahkahayla gülmeliydi çünkü doğruydı. Rahatlaması ve zihninden tüm bu saçmalıkları atması gerekiyordu. O artık özgür bir adamdı ve bunun her dakikasının zevkini çıkarmaya hazırды.

Carter hiçbir zaman evden çıkmayan bir kişi olmamıştı.

Dokuz yaşından beri berbat bir yerden diğerine taşınıp durmuştu. Gösterişli bir yatılı okuldan diğerine geçtiği yoktu tabii – zamanı genellikle babasıyla kavga etmekle arkadaşlarının evlerinde yerde ya da kanepede uyumak arasında geçmişti. Ne zaman bir yerde fazla uzun süre kalsa oradan ayrılmak istemişti.

Hayatı boyunca hiçbir yere yerleşememişti.

Bu nedenle de, Manhattan’ın Tribeca mahallesinde Greenwich ve Jay sokaklarının köşesindeki çatı katı dairesinin kilidine anahtarını soktuğunda her yanını bir rahatlık duy-

gusu kapladı. Kapıyı iterek açtı ve bir an içerideki kokuların üstünden akması için bekledi.

Max sırtını dürttü. “İçeri girmeyi planlıyor musun?”

“Evet.” Carter dairenin içine doğru bir adım attı ve kutusunu taşıyan Max’in ardından kapıyı kapattı.

Anahtarlarını küçük masanın üzerine atan Carter evini inceledi. Yüksek tavanlar, ahşap zemin, krem ve kahverengi mobilyalar... Duvarların üzerinde eski döneme ait gitar koleksiyonunun yanında, yıllar içinde bölgedeki sanatçılardan topladığı siyah-beyaz fotoğraflar da vardı. Dekoratif Harley ve Triumph parçaları dairenin her yanına saçılmıştı, üç metre boyundaki pencerelerden giren gün ışığının altında parlıyorlardı.

Max, Carter hapisteyken her şeyin aynı kalması için haftada bir gelecek bir temizlikçi ayarlamıştı.

“Evin güzel görünüyor, değil mi?” diye sordu Max.

Carter gülümsedi. “Evet öyle. Teşekkürler.”

“Hiç sorun değil.” Büyük, iki kapaklı paslanmaz çelik buzdolabının yanına gitti ve kapağını açarak büyük alkol koleksiyonunu gösterdi. “Sürpriz,” dedi kahkaha atarak. “Sadece senin için dostum.” İki şişe bira açtı ve birini hayret içindeki Carter’a uzattı.

“Özgürlüğüne,” dedi Max şişelerinin boğazlarını ciddi bir şekilde birbirine vururlarken, sonra da büyük bir yudum aldı. Carter şartlı tahliyesinin bir parçası olarak alkolün yasak olmamasına daha fazla sevinemezdi, saat sabahın onunda bile.

Minnettarlığını belirtir gibi yüksek sesle geçirdi ve sonra sırtıttı. “Buna ihtiyacım vardı.”

Max ona bir bira daha uzattı. “Peki Carter, olağanüstü derecede özgür bir adam olarak gününün geri kalanı için planın ne?”

Carter düşünceli bir şekilde birasını yudumladı. “Evet, adamakıllı bir duş ihtiyacım var. Sonra da saçlarımı kestirip kendi yatağında uyumam lazım. Yeter artık, lanet olsun, değil mi?”

Max gözlerini devirdi. “Tanrım, Carter - aklına gelenlerin en iyisi bu mu?”

“Hayır.” Carter’ın yüzü ciddileşti. “Bebeğimi görmek istiyorum.”

Max sıırttı.

“O iyi mi?” diye sordu Carter. “Ona iyi baktın mı?”

“Çok iyi durumda; rahat ol. Kendi bebeğim gibi baktım.”

“Beni ona götür.”

Carter Max’i takip ederek daireden çıktı ve hızla binanın merdivenlerinden inerek özel yeraltı garajına geldi. Max ışıkları açan düğmeye bastığında Carter nefesini tuttu: Canının içi, gözbebeği, o olağanüstü, nefes kesici şey karşısındaydı.

“Merhaba, güzelim,” diye fısıldadı.

Uzanıp parmak uçlarıyla siyah Harley Davidson Sportster’in koltuğunun saf derisine dokundu. Kala. Zorlukla yutkunarak gidonu kavradı - çok uzun zaman olmuştu. Max bir ısıklık çaldı; Carter dönerken onun kendisine attığı anahtarları göğsünün üzerinde tuttu. “Muhteşem görünüyor Max. Teşekkür ederim.”

“Yağı değiştirildi, cilası yapıldı. Bunu tabii bizzat yaptım - ne kadar ağlasalar da tamirhanedeki o pis herifleri bunun yanına yaklaştıramazdım.”

Carter elinin eklemlerini ikili V motorun üzerinde saygıyla gezdirdi. Motor kullanmayı ne kadar özlediğini fark etmemişti. Şeftali’nin bacaklarını açarak motoruna binmiş, dizlerini onun kaburgalarına dayamış, motorla sahilde hızla giderlerken ona sokulmuş halinin enfes görüntüsü bir anda

zihnini doldurdu. Kala'nın yanında, çömeldiği yerde kalakalmıştı – pozisyonunu dikkatle değiştirdi, sonra da ellerini bir kez daha asil metalin üzerinde gezdirdi.

“Güzel kışınla sonra görüşeceğiz,” diye Kala'ya söz verdi ve Max'in yanına gidip, binanın merdivenlerinden çıktı.

“Peki dostum; şimdi biraz işim var – insanlarla görüşeceğim.” Max, Carter'm dairesinin kapısına yaslanarak gülümsedi.

Carter kaşlarını çatı. Arkadaşı geçen birkaç ay içinde önemli ölçüde yaşlanmıştı; yüzünde yeni çizgiler vardı. “Beladan uzak dur, beni duyuyor musun?”

Max alay eder gibi güldü. “Her şey yolunda dostum.” Ama bakışlarındaki donukluk tam tersini söylüyordu.

Max elini dağınık siyah saçlarının arasından geçirdi ve la-kayt bir şekilde gülümsedi. “İşler yolunda. Strese girmenin anlamı yok, değil mi? Bir şeyleri kontrol edemeyeceğimi öğrendim.” Burnunu çekti.

“Max...”

Max elini Carter'ın omzuna vurdu. “Daha sonra yiyecek bir şeyler ve kadınlarla geri döneceğim. Saat yedi gibi, tamam mı?”

Carter içini çekip, diline hâkim oldu. “Kulağa hoş geliyor.” Max'le el sıkıştılar ve karşılıklı anlayış içinde bir an birbirlerine baktılar.

“Eve dönmen çok güzel dostum,” diye mırıldandı Max.

“Evet, iyi hissediyorum kendimi.”

Carter'ın elini sertçe sıkın Max, “Benim için yaptıkların için ve... hapse girmek zorunda kaldığın için... nasıl teşekkür edeceğim-”

“Hey,” diye araya girdi Carter. “Her şey yolunda kardeşim. Sana borçluydum.”

Max sertçe bir nefes verdi. Yüzündeki acı ve kalp kırıklığı açıkça belli oluyordu. “Evet. Sonra görüşürüz.”

Max gittiğinde Carter kapıyı kapattı ve sesli bir şekilde iç çekerek sırtını kapıya yasladı. Dairesine göz gezdirdi, ne yap-sa diye düşündü. Kill’deyken bir rutini, bir programı vardı, ona ne zaman nerede olacağını söyleyen insanlar vardı. Artık istediği şeyi, istediği zaman yapmakta özgürdü. Mantık çerçevesinde. Bu genişlik kendisini garip hissetmesine neden oluyordu.

Halsizce iç geçirerek duvardaki saate baktı ve aklı hemen Şeftali’ye gitti. Şu anda Riley ve diğerleriyle birlikte sınıfta olmalıydı.

O an midesi kıskançlıkla kasıldı. “Kendine gel sersem,” diye mırıldandı. Tezgâhın üzerinden birasını kaptı ve yatak odasına doğru gitti.

Salı akşamı Şeftali nasıl olsa sadece kendisine kalacaktı. Kıyafetlerini çıkardı ve duşa doğru gitti. Kill’in kalıntılarını hem bedeninden hem de zihninden silip atmaya fazlasıyla hazırды.

12

Kat, kütüphaneye girerken çantasını omzuna astı. Büyük karşılama masasına doğru yürüdü ve onlarca yıldır kütüphanede çalışan Bayan Latham'a gülümsedi. Vefat edişinin ardından Daniel Lane'in adı verilen Okuma Odası'nın açılışında da orada bulunan biriydi.

"Merhaba Kat," dedi Bayan Latham, gözlüklerini küçük burnunun üzerinde iterken. Gülümsediğinde etrafı kıvrıcık gri saçlarla çevrili yüzünün tamamı kırıştı.

"Merhaba Bayan Latham. İyi görünüyorsunuz."

"Teşekkür ederim. Okuma odasını kullanmaya mı geldin?" Masasının üzerindeki ajandaya göz gezdirdi.

"Evet." Kat elindeki çıktıyı uzattı. "Bu günlerde bu saatler için süresiz olarak rezerve ettim."

"Hah, işte burada canım." Kadın Kat'e boş kayıt kâğıdını uzattı. Carter henüz gelmemişti.

Kat ismini yazıp imzaladı. "Öğrencim geldiğinde ona kâğıdı imzaladıktan sonra doğruca içeri gelmesini söyleyebilirsiniz misiniz?"

"Tabii ki."

Kat, tertemiz binanın içinde, babasının vasiyetinde belirttiği üzere inşa edilmiş olan okuma odasına doğru ilerledi.

Kat her zaman okumayı sevmişti ve babası sadece onun değil, başka insanların da okudukları sayfalarda kendilerini kaybedecekleri bir yer yaratmak istemişti.

Babasının planı, burayı onun hiçbir zaman göremediği on beşinci doğum gününden önce aşmaktı.

Kat çantalarını büyük, meşeden yapılma masalardan birinin üzerine bıraktı ve oturdu. Carter için getirdiği bütün kaynakları çıkardı, böylece hemen çalışmaya başlayabileceklerdi. Oyalanmak istemiyordu. Onun varlığında yeterince paniğe kapılıyordu.

Gerçek şuydu ki, Carter'ı Kill'den çıktıktan sonra öyle... normal giyinmiş halde gördükten sonra, Kat sonunda ondan belki, düşük bir ihtimal de olsa, hoşlanıyor olabileceğini kabul etmişti. Kısa kesilmiş saçları, mavi gözleri, bedenini saran tişörtü ve düşük belli kotunun görüntüsü, bir kere daha Kat'in aklını başından aldı.

Neden Ramones olmak zorundaydı? Kat Ramones'u se-verdi. Onları Carter'ın geniş göğsü ve kalın kollarının üzerinde gerildiklerinde daha da çok sevmişti. Aynı zamanda gözlerini onun dvmesinden de alamamıştı. Birbirine girmiş siyah ve kırmızı alevler harika bir şekilde bir kolunun dir-seğinin ve diğerinin bileğinin derisini süslüyordu; karmaşık sarmaşıklar, şekiller ve tam olarak anlayamadığı kelimeler nefes kesiciydi.

Ve çok ama çok seksiydi.

Lanet olsun. Berbat bir durumdaydı. Tek yapmak istediği o harika doğum günü hediyesi için ona teşekkür etmeyi ama sonunda bir geri zekâlı gibi kekelemişti.

Çok aptalcaydı ve bu sadece kendisinin ğretmen, onun ise ğrenci olmasından kaynaklanmıyordu (tam bir klişe). Carter farklı bir dünyadan geliyordu. Ve çok önemli bir et-

men olmasına rağmen sadece suç geçmişinden kaynaklanmayan bir şekilde o tamamen kendisinden farklıydı. Öfkeli, kendini beğenmiş, saldırgan ve ukalaydı. Kat'ın çılgınlıkla atarak uzaklaşacağı her şeydi. Ama Kat onun aynı derecede zeki, duyarlı ve komik olduğunu da inkâr edemezdi.

Tanrım, bu ne karmaşaydı. O neden normal bir erkek değildi? Neden Austin gibi değildi?

Cep telefonuna bir bakış attı. Austin, Carter'la görüşmesinde ona bol şans dilemek ve aklında olduğunu söylemek için iki kere mesaj atmıştı. Austin inanılmayacak derecede tatlıydı ama yine de o rahatsızlık hissi devam ediyordu.

O an, Kat'ın kafasında şimşek çaktı.

Austin'le kendisini bu kadar rahatsız hissetmesinin nedeni Carter mıydı? Midesinde hissettiği ağırlığın, rahatsızlığın, dikkat etmesini söyleyen fısıltının ve kalbinin hızla atmasının nedeni o muydu?

Lanet olsun. Kahrküllerini yüzünden geriye itti. Bu kadarı da fazlaydı. Kat büyümesi ve bir ergen gibi davranmayı bırakması gerektiğini biliyordu. Bu, Carter'la Kill'in dışında yapacakları ilk dersti ve Tanrı şahidi olsun ki tam bir profesyonel gibi davranacaktı.

İradeli bir şekilde bacak bacak üstüne attı ve bekledi.

Dakikalar geçerken, ayağını masanın bacağına vurmaya başladı. On beş dakika geçmişti ve Kat hâlâ yalnızdı. Artık sinirlenmeye başlamıştı.

Carter'dan gelmiş olabilecek cevapsız çağrılar ya da yazılı mesajlar için cep telefonunu kontrol etti. Hiçbir şey yoktu. Sinirle dudağının içini ısırды. Onu yüz üstü bırakacağını tahmin etmeliydi. O, ekmesi gereken yabancı tohumları olan ve hapishaneden yeni çıkmış bir suçluydu. Sırf şartlı tahliye koşullarından biri olduğu için onunla vakit harcayacak değildi

sonuçta. Derslere devam etmek istediğini söylediğinde Kat ona inanarak aptallık etmişti.

On beş dakika daha geçti ve Kat sessizce küfrederek eşyalarını toplamaya başladı. Canı cehenneme. Eğer bunu ciddiye almak istemiyorsa, neden Kat'ın umurunda olacaktı?

O an omzunun üzerinde hissettiği el, çığlık atmasına neden oldu.

“Lanet olsun! Dur!” Carter teslim olur gibi elini kaldırdı. “Aman... Benim.”

Kat bir elini alnına yasladı. Nefesi kesilmişti. “Tanrım. Beni korkuttun.”

“Yok artık,” diye cevap verdi Carter, gözleri onun bedeninde aşağı yukarı gezinip midesinin kasılmasına neden olurken. Carter bir şeyler mırıldandı ve elini saçlarının arasından geçirdi. Kat onun elinin yağla kaplı olduğunu fark etti.

Hatta vücudunun çoğu yağla kaplıydı.

Carter'ı baştan aşağı süzdü. Saçları daha kısaydı - belli ki berbere uğramıştı. Yüzü her zaman olduğu gibi, inanılmaz derecede yakışıklıydı ama sağ yanağının üzerinde bir yağ lekesi vardı. Üzerindeki siyah Strokes tişörtü dardı, kirliydi ve Kat onun kotunun bir zamanlar mavi olduğunu ancak var sayabiliyordu.

“Bu ne?! N'oldu sana yahu?” diye sordu, öğrencisinin elindeki motorsiklet kaskını gördüğünde karnında peyda olan şehvet düğümünü yok saymaya çalışırken.

Carter sırıttı. “Bir V8 motoruyla kapıştım ve yenildim. Geç kalmamın nedeni bu.”

Onun yüzündeki kendini beğenmiş ifadeyi görünce Kat sinirli olduğunu hatırladı. Ayağa kalktı, saçlarını omzunun üzerinden arkaya attı. “Evet, geç kaldın,” diye homurdandı. “Bu nedenle de ders iptal oldu.” Arkasına döndü ve eşyalarını çantasına atmaya devam etti.

Carter'ın kahkahası inanmadığını gösteriyordu. "Şaka mı yapıyorsun?"

"Hayır," dedi Kat sertçe, hâlâ ona arkası dönüktü. "Geç kaldın ve ben de sen oyuncaklarınla oynarken eğlenmek için burada değilim. Bunu bana haber vermek için mesaj atıp aramadın bile!"

Carter onu kolundan yakaladı ve kendine doğru çevirdi. Kat onun yüzündeki öfkeyi görünce yutkundu.

"Hey," diye bağırdı. Burnu Kat'inkinden sadece birkaç santim ötedeydi. "Bir dakika için söylenmeyi ve suçlamayı kes de sakınleş be!"

Kat, burnunda ve dilinin ucunda onun kokusunu hissetti. Derin, sigara aromalı, metalik... Kat'in ciğerleri sızladı.

"Bırak beni," diye yavaş yavaş konuşarak komut verdi Kat, sıkıldığı dişlerinin arasından.

Carter onun kolunun üzerindeki eline baktı ve hemen onu bıraktı. "Üzgünüm," diye mırıldandı ama gözleri hâlâ şiddetle bakıyordu. "Bak... Gitme, tamam mı? Sadece açıklamama izin ver."

Kat kollarını kavuşturdu. "Güzel. Açıkla."

Carter'ın gözleri kısıldı. "Şartlı tahliyemde de belirtildiği gibi," dedi gergin dudakları arasından, "benim işim en yakın arkadaşımın tamirhanesinde çalışmak." Tüm kıyafetlerinin üzerindeki yağ lekelerini gösterdi. "Max bir Corvette'in motoru ile sorun yaşıyordu. Tam çıkmadan önce ona yardım etmeyi önerdim ve işler sarpa sardı. Seni arar ya da mesaj atardım ama doksan kiloluk makine parçalarının iş arkadaşlarımin kafasına düşmediğinden emin olmakla meşguldüm."

Kat duyduklarını gözden geçirdi. Bir günlük kirli sakalı ve lekeli kıyafetleriyle Carter çok erkeksi ve güçlü görünüyordu. Etrafına şehvet dalgaları yayıyordu. Kolunu tuttuğunda

elbette canını acıtmamıştı ama o elin teninde yarattığı etki umursanmayacak gibi de değildi. Duyduğu his hâlâ oradaydı: İçinde, sadece onun dokunabileceği yerlerde sızlıyordu.

Kat kollarını indirdi ve omuz silkti. “Tamam. Her neyse.”

“Affedersin. Ne?” Carter gözlerinin aynı seviyede olması için eğildi.

“Tamam dedim. Hadi derse başlayalım,” diye cevap verdi sertçe. Kendini beğenmiş, şımarık pislik. Kat, kaba bir şekilde masanın karşısındaki sandalyeyi gösterdi.

Carter sandalyeye oturdu ve Kat kendisini gizlice izlerken büyük çantasının içinde bir şeyler aradı. Sonra büyük bir Oreo paketi çıkardı ve masanın üzerine koydu.

Kat ağzını açıp baktı. Yıllardır Oreo yememişti. Bunu yapmayı hiç başaramamıştı çünkü bu bisküviler babasıyla birlikte yediği şeylerden biriydi. Babası her zaman ortadaki kremayı, Kat de bisküvileri yerdi. Birlikteyken koca bir paketi birkaç dakika içinde bitirebilirlerdi. “Burada atıştırmak yasak.”

Carter onlardan başka kimsenin olmadığı odaya göz gezdirdi. “Beni ispiyonlayacak mısın?”

Kat sert bir şekilde oturdu. “Etrafı kirlletme yeter.”

“Tabii ki Şeftali.” Carter bir bisküvi aldı, ikiye ayırdı ve içindeki kremayı yaladı.

Kat, büyülenmiş gibi onun bisküviyi diliyle aşağı, yukarı, yuvarlak hareketlerle yalamasını izledi. Tanrı aşkına, bir bisküvi yemek nasıl bu kadar ateşli görünebilirdi? Kat boğazını temizledi ve ödevlerini onun önüne doğru ittirdi. Carter iki bisküvi parçasını bir araya getirdi ve düzenli bir şekilde bir peçetenin üzerine koydu.

Carter, önündeki kâğıdı inceledi. Bakışlarını kaldırdığında Kat’ın Oreo bisküvisinin kalan parçalarına baktığını gördü. “Ne? Benim bisküvimi mi istiyorsun?”

“Sen... ee, sadece iç kısmını mı yiyorsun?”

“Evet,” diye cevap verdi Carter. “Aslında geri kalanı pek umurumda değil. İstersen dilimle yalamadığım kısmını alabilirsin.”

Kat’ın yanakları yanmaya başladı. “Hayır. Ben iyiyim. Teşekkür ederim.”

“Tamam, ben teklifimi yaptım. Ve endişelenme,” –sesini kıstı– “ben de kimseye söylemem.”

Kat gülümsemesine engel oldu. Zar zor. “Bana bu şiir hakkında bildiklerini anlat.”

Carter önüne baktı. “Şöyle... Bu, ‘Tichborne’un Methiyesi’nden oldukça farklı. Beni utandırıyorsun.”

Kat elini sallayarak ona devam etmesini işaret etti.

“Donne tarafından yazılmış olan ‘Pire’ genellikle önemsiz olan bir eylemi –bir pireyi öldürmeyi– alıyor ve müstehcen bir mecaza çeviriyor.”

“Müstehcen mi?” diye sordu Kat boğazı kuru bir şekilde. Karanlık bakışı ve seksi gülümsemesi, odaklanmış halde kalmak için ihtiyacı olan şeyler değildi.

Carter çenesini eğdi. “Numara yapma Şeftali. Şiirin Donne’un metresini düzmek istemesi hakkında olduğunu çok iyi biliyorsun.”

“Düzmek” kelimesini söylerken Carter’ın dudaklarının aldığı şekil, Kat’ın nabzının daha da hızlanmasına neden oldu. “Bunu açmak ister misin?”

“Donne, pirenin hem kendisinden hem de metresinden kan almasını söylerken seksten, bedenlerinin bir araya gelmesinden bahsediyor.”

“Hımm...” Kat, bakışlarını masanın üzerinde tuttu, Carter’ın elmacık kemiklerine kadar uzanan çarpıcı derecede uzun kirpiklerine bakmaktan kaçındı.

Carter sandalyesini onunkine biraz daha yaklaştırdı. “Bu, her söylediğine katılıyorum Carter anlamına gelen bir hımm mıydı, yoksa *Sen ne dediğini bilmiyorsun bok kafalı* anlamına gelen bir hımm mıydı?”

“Hayır, hayır - kesinlikle haklısın,” dedi Kat masaya bakıp şiir seçimi için içinden kendisine bela okuyarak. Nereden çıkarmıştı ki bunu?

Carter tek bir kelime etmeden, özgüvenle, Kat’ın saçını kulağının arkasına itti ve yüzünü kendisinininkine doğru kaldırdı. Onun nasırlı parmaklarının teninin üzerinde bıraktığı his, Kat’ın bedenini bir kurşun gibi delip geçti.

“şeftali,” diye mırıldandı. “Kafan nerede? Kilometrelerce uzakta gibisin.”

“Ben sadece... Düşünüyordum da... Bir yerlerde bu şiir ile ilgili bir eleştiri olacaktı.” Kat çenesini onun ellerinden çekti ve ayağa kalktı. “Ben gidip o eleştiriye bulayım. Sen de bu arada neden kendi kopyan üzerine bazı notlar almıyorsun? Böylece döndüğümde bunları tartışabiliriz, olur mu?”

Kat, edebiyat kitaplarıyla ilgili raflara doğru hızla ilerledi. Bir an önce ondan uzaklaşması gerekiyordu.

★★★

Carter onun gitmesini izledi ve sandalyesinde kamburunu çıkarıp oturdu. Bir Oreo daha aldı ve kremasını yalamaya başladı.

Sağına dokunup çenesini kaldırarak fazla mı ileri gitmişti? Hiç bilemiyordu. Sabah uyandığı andan itibaren bundan başka bir şey düşünmemesine rağmen, şeftali’nin onun gardiyansız, kamerasız ortamdan istifade etmeye çalıştığını düşünmesini istemiyordu. Lanet olsun, son zamanlarda düşündüğü tek şey oydu.

Carter üç Oreo yediğinde Şeftali hâlâ dönmemişti. Cep telefonundan saati kontrol etti, sabırsızca nefes verdi.

“Lanet olsun,” diye homurdandı sandalyesinden kalkarken. Ellerini ceplerine soktu ve onun gözden kaybolduğu yere doğru amaçsızca yürüdü.

“Şeftali?” diye yüksek sesle fısıldadı, her bir koridoru arayarak.

Dört lanet koridoru gözden geçirdikten sonra Şeftali’yi uzun bir merdivenin üzerinde, en üst raftaki bir kitaba ulaşmaya çalışırken buldu. Yavaşça, sessizce ona doğru yürüdü. Gözleri bacaklarının arkasındaki kasların hizasındaydı. Onun yumuşak, kremi teninin görüntüsü karşısında kendine hâkim olamayıp dudaklarını yaladı. Şeftali onun orada durduğunu fark etmemişti. Carter raflara yaslanıp onun bacak kıvrımlarını süzdü. Eli kendi iradesiyle hareket etti - ne yaptığının farkına bile varmadan onun dizinin arkasını okşamak için uzanmaya başlamıştı.

“Carter!”

Onun cılgınlığıyla havaya sıçrayan Carter, Şeftali basamağın üzerinde sendeleyip, düşüşünü yavaşlatmak için kitaplara tutunarak geri düşerken, kendini topladı. Carter onu belinden, o harika göğüslerinin altından kavradı ve yere düşmeden yakaladı. Şeftali onun üzerine düştü ve arkası karşı taraftaki rafa çarptığında Carter’dan “Offf” diye bir ses çıktı.

“Of Carter, bugün ikinciye ödümü koparıyorsun,” diye söylendi Şeftali, iterek onu kendisinden uzaklaştıırken.

“Yo, önemli değil,” dedi Carter da kuyruk sokumunu ovuştururken. “Az önce hayatını kurtarmadım zaten.”

“Düşmeme neden olan *sendin* zaten,” diye yanıt verdi Şeftali.

Carter’dan geriye doğru bir adım atmıştı. Bu da neyin ne-

siydi? Carter ona yaklaştı, avcunu onun yüzünün yanındaki kitapların sırtına yasladı. Onun saçlarının kokusunu alabiliyordu. Lanet olsun. Saçları şeftali gibi kokuyordu.

“Her şey yolunda mı Bayan Lane?”

İkisi de Bayan Latham’ın sesini duyunca irkildiler. Carter, birbirlerine ne kadar yakın durduklarını fark ederek gözlerini kırıştırdı.

“Evet, ben iyiyim,” diye cevap verdi Şeftali, Carter’ı süzen yaşlı kadına. Carter sırtıttı.

“Bir çığlık duydum.” Gözlüklerini düzeltti.

“Evet,” diye araya girdi Carter. “O bendim. Bir örümcek gördüm de... Çok büyüktü. Ben onlardan çok korkarım. Kat beni kurtardı.”

Carter meseleyi bitirmek için o ünlü gülümsemesini yüzüne yerleştirdi ama minyon kütüphaneci bu açıklamayla tatmin olmuş gibi görünmüyordu.

“Siz iyi olduğunuz sürece sorun yok Bayan Lane.”

“Ben iyiyim, teşekkürler Bayan Latham,” dedi Şeftali ona güven vermek için.

Yaşlı kadın, Carter’a son bir ters bakış attıktan sonra masasının ardında gözden kayboldu. Şeftali kıkırdadı; Carter da onun buruşan burnundan çıkan homurtuyla gülmeye başladı.

“Örümcekler,” demeyi başardı Şeftali.

“Ne?” diye sordu Carter onun yanındaki rafa yaslanarak. “Onlardan nefret ederim.”

Şeftali başını iki yana salladı. “Sen türünün tek örneğisin Carter.”

Carter’ın yüzü ışıldadı. “Biliyorsun.”

Kısa bir an için birbirlerine baktılar - düşüncelerinde kaybolmuş gibi görünüyorlardı. Sonra, Şeftali raftan aldığı iri bir kitabı Carter’ın karnına geçirdi.

“Yuh!”

“Al,” dedi Şeftali gülümseyerek. “Şimdi şu müstehcen mecazları daha iyi öğrenebiliriz.”

Carter kahkaha attı ve o yürürken güzel kalçasının uzaklaşmasını izledi. “Hiç sormayacaksın sanmıştım,” diye mırıldandı hızla onun ardından giderken.

“Lanet olsun!”

Elindeki hurdaya çıkmış karbüratörden başını kaldıran Carter, Max’in son yarım saattir küfrettiği V8 Pontiac GTO’nun jantına tekme attığını gördü.

Carter onun yanına gitti, yağla kaplı ellerini cebinden çıkardığı beze sildi. “Yavaş! Yavaş dostum, sakın ol. Hanımlara el kalkmaz. Sorun ne?”

Max ellerini havaya kaldırdı. “Bundan bi bok olmaz.” Eliyle arabayı gösterdi.

Carter’in gözleri numaradan bir korkuyla açıldı. Avuçlarını yanık turuncu renkli aracın sürücü kapısının üstüne koydu. “Onu dinleme bebeğim,” diye fısıldadı araca. “Aslında böyle demek istemiyor.”

Max başını iki yana salladı. “Her neyse dostum, benim bununla işim bitti.”

Carter kaşlarını çattı ve ön kolunu arabanın üstüne koydu. “İşin bitti demek...” dedi rahatsız olmuş bir ses tonuyla. “Bu kadar kolay mı pes ediyorsun?”

“Hayır,” dedi Max kendini savunur gibi sert bir şekilde. “Beceremiyorum ki– bu Tanrı’nın belası şey hâlâ fazla yukarıda boşa alıyor – Tanrı aşkına Cam, kıs şu cızırtıyı!”

Cam hızla odanın köşesindeki müzik setinin yanına gitti ve Foo Fighters şarkısını hafif bir gürültüye dönüştürecek kadar kıs-tı.

Carter, Max'e bakmaya devam etti. Bu söylenmenin ar-dında arabanın yüksek rölantisinden fazlası olduğunu bili-yordu.

Max, Carter'ın anlamlı bakışlarına arkasını döndü ve aç-tığı kutu kolayı büyük yudumlarla içti. Kola bittiğinde arka-daşına döndü ve sırtını duvara dayayarak aşağı kayd. "Kan şekerim düştü adamım," diye belirtmeden önce kısa bir süre Carter'a baktı.

Çocukken hipoglisemi teşhisi konulan Max, kan şeke-ri seviyesini normal seviyelerde tutmayı başarıyordu ama düştüğünde huysuz bir pislik oluyordu. Carter arka cebine uzandı ve bir paket mini Oreo çıkararak ona doğru fırlattı.

Max bunlardan birini ağzına attı ve zevkle mırıldandı. Pa-keti Carter'a doğru uzattığında, Carter içinden iki tane aldı.

"Peki, başka ne sorun var?" diye sordu Carter, Oreo'nun tadının çıkarıldığı kısa sessizliğin ardından. Max gözlerini di-ğer tarafa çevirirken, Carter yerde onun yanına oturdu. "Ne zamandan beri birbirimizden sır saklıyoruz Max?"

"Bir sırrım yok ki," diye cevap verdi Max başını iki yana sallarken. Çok bitkin görünüyordu. "Olan biten her şeyi bi-liyorsun."

"Aa, gerçekten mi?" diye cevap verdi Carter. "Peki, eğer her şeyi biliyorsam, bana ne zaman yeniden düzenli bir şe- kilde uyuşturucu kullandığını söyleyecektin?"

Max bakışlarını yerde, iki ayağının arasında tuttu. "Sadece eğlence için dostum."

"Bu pislği bırakacağını düşünüyordum," dedi Carter öf- keyle.

“Biliyorum. Denedim; denediğimi biliyorsun. Ama etkisi azalıyor.” Max uykulu bir şekilde yüzünü ovuşturdu. “Ben... ben çok iyi uyuyamıyorum. Gerçeği söylemek gerekirse, ben... ben ondan beri... Bak, bu bana destek oluyor.”

Carter’ın midesi arkadaşı ve kalbini kırmış olan kadın hakkında konuşamaması yüzünden kasıldı. Adam fena halde kendini kaybetmiş gibi görünüyordu. Omzuyla Max’in omzunu dürttü. “Eğer Liz hakkında konuşmak istersen ben buradayım...”

Max hızla başını kaldırdı, gözleri alev alevdi. “Yapma.”

Carter iç çekti. “Tamam. Ama bana karşı dürüst olman gerek.” Carter Max’a anlamlı bir bakış attığında, Max başıyla onayladı.

Dürüstlük ve güven, uzun yıllar boyunca sürdürdükleri arkadaşlıklarının her zaman çok önemli bir parçası olmuştu.

“Dostum, berbat görünüyorsun. Hemen sinirleniyorsun. Pahalı bir alışkanlığın var. Paul bana tamirhanenin finansal durumunun iyi olmadığını söyledi. Eğer bu berbat şeyi bırakacaksan, işin finansal kısmında sana yardım edebilirim...”

Max başını iki yana salladı. “Hayır Carter. Senin paranı istemiyorum. Bunu sana daha önce de söyledim.”

“Bu benim param değil,” diye sertçe karşılık verdi Carter. “Bu Ford parası.”

“Her neyse,” diye devam etti Max. “Parayı almıyorum. Benim ve Liz için Kill’e girmenin ardından...” Cümlesini tamamlamadı, bu isim duyguyla boğazına takılmış gibiydi. Sonra acı dolu, soğuk bir kahkaha attı. “Ne kadar pis bir zaman kaybıydı.”

“Ondan haber aldın mı?” diye sordu yavaşça Carter, konunun etrafında gezinerek. Max, Carter’ın Kill’e girmesinden altı ay sonra, ona ağız dolusu sövmeyi bile çok görerek

onu terk edip ortadan kaybolan, kalbini paramparça eden kadın hakkında çok nadiren konuşurdu.

Max başını olumsuz anlamda salladı ve sonra başını yeniden duvara yasladı. “Hiç almadım. Lanet olası bir yazılı mesaj bile yok. Gittiği günden beri hiçbir şey yok.”

Carter elini Max’in omzuna koydu ve sıkı - Lizzie Jordan’ın en yakın arkadaşına yaptığı şeyden nefret ediyordu. Onun yüzünden pislik herifin kalbi fena kırılmıştı ve hapse girmesine ya da başına çok daha kötü bir şeyin gelmesine neden olacak bir kokain alışkanlığı edinmişti.

“Teklifim geçerli, tamam mı?” dedi Carter yumuşak bir şekilde. “Her zaman arkadayım dostum, bunu biliyorsun ama ben de şartlı tahliyeyle serbest kaldım. Kendimi de kollamam gerek.”

Temiz kalmasının tek nedeni şartlı tahliyesi de değildi. Herkesin inandığının aksine, Carter uyuşturucu belasından Kill’e girmeden bir yıl önce kurtulmuştu.

“Her şey yolunda,” dedi Max, aldırılmazlık maskesi yüzündeki acının yerine geçmeye başlarken. “Kontrolüm altında, söz veriyorum. Bak ne diyeceğim: Önümüzdeki hafta her şeyi değiştirecek güzel bir anlaşma için birkaç adamla buluşacağım. Dahil olmak ister misin?”

Carter’ın kızgın bir şekilde gözlerini devirmesi, Max’in kahkaha atmasına neden oldu. “Pislik... Tamam, şartlı tahliye memurunu arayıp sorun olur mu diye sorayım.” Max’in koluna yumruğuyla vurdu. “Kendine dikkat et. Çok ciddiym, tamam mı?”

Cep telefonu cebinde titreşince, Carter ayağa kalkıp Max’ten uzaklaştı ve telefonu tulumunun cebinden çıkarıp gülümsedi.

Şeftali.

Yine geç kalmamaya alış.

“Öğretmenin mi?” diye sordu Max ukala bir sırıtışla. “Lanet olsun, evlat, o voliyi ne zaman vuracaksın?”

“Kapa eneni,” diye homurdandı Carter.

Max yeniden kakhaha attı, neşeli yüz ifadesi geri gelmişti. “Aranızda neler oluyor? O şekilde mi yoksa?”

Carter boğazını temizledi. “Hayır,” dedi nefes verirken. “O şekilde değıl.” Dudaklarını yaladı ve en yakın arkadaşına baktı.

“Tabii,” diye dalga geçti Max. “Onu şimdiden halletmediysen bile bunun için can atıyorsun dostum. Seni suçladığım için de söylemiyorum. Yani... üf.”

Carter, boğazında yükselmekte olan sahiplenici hırıltıyı bastırdı. “Durum karmaşık,” dedi, sonra duraksadı. “O... o şeftali.”

Max’ın gözleri fal taşı gibi açıldı. “şeftali mi? Bronx’taki kız mı, babasının – hadi be!”

Carter kaşlarını kaldırdı. “Ya.”

şeftali’yi kurtardığı gece Carter Max’e her şeyi anlatmıştı. Adrenalin hâlâ damarlarında dolaşırken ve silah sesleri hâlâ zihninde yankılanırken, ancak bu yakın arkadaşının yanına vardığında korku dolu gözyaşlarını salıverebilmişti.

Max yerden kalktı. “O biliyor mu? Yani - anlattın mı?”

Carter burun köprüsünü tuttu. “Hayır. Anlatmadım. Hangi noktadan başlayacağımı bile bilmiyorum ki... Lanet olsun.”

Max kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. “Anlıyorum.” Dudakları küçük bir gülümsemeyle hafifçe kıvrıldı. “Vay be... Demek bunca yılın ardından, ha, kardeşim... Onu buldun yani?”

Carter da hafifçe gülümsedi ve ensesini ovuşturdu. “Evet.”

Max koluna şakacı bir yumruk attı. “Peşini bırakma. Kız güzel büyümüş.”

Carter hafifçe güldü. Hem de ne güzel büyümüştü. Max’in onunla birlikte olmasıyla ilgili söyledikleri, bedeninin belirli bir bölgesinin düzenli bir şekilde yanmasına neden olsa da bunu Şeftali’yle yapma düşüncesi fazla... duygusuz geliyordu. O, bundan daha iyisini hak ediyordu.

Bak ona cüret etmem.

Ve bunu söylerken sadece yarı şaka yapıyordu. İlk derslerinde geç kalmasına verdiği tepkiye çok şaşırmıştı. Kız sanki Carter’ın kafasını kopartmaya hazırmış gibiydi ve Carter bunun nedenini de anlıyordu. Ama... Lanet olsun - kız sinirli bir tipti. Gerçi kendisi bu konuda konuşacak en son insandı ama o sert uyarı ve merdiven olayı da sağ olsun, dersleri bağı iyi gitmişti.

Şeftali’yle birlikteyken zamanın bu kadar hızlı geçmesi garipti. Onunla birlikte olmak çok doğal geliyordu Carter’a. Onun küstahlığı ve istekliliği hoşuna gidiyordu. Kızın bu huyları ona kendi yazın aşkını hatırlatıyordu. Ayrıca yazarın kelime seçimleri ve kelimeler arasındaki karmaşıklıktan bahsetmesini de çok seviyordu.

Aslında... onunla konuşmayı seviyordu tamamen - onunla konuşmak ve artık ona dokunmak. Onun kulağının arkasına ittiği saçlarının ne kadar yumuşak olduğunu ya da dizinin arkasındaki derinin ipek gibi olduğunu düşünmekten alıkoyamıyordu kendini. Teninin her yeri bu kadar yumuşak mıydı acaba?

Carter boğazını temizledi ve kitap raflarına yaslanıp ona sarılışının hatırasını zihninden çıkarmak için başını sertçe silkeledi.

Tanrım.

Artık daha fazlasını istiyordu. Sadece çıplakken nasıl göründüğünü merak etmekten de öte bir şeydi bu.

Onunla her gün normal şeylerden bahsetmek nasıl bir şey olurdu acaba? Şeftali babasından ve babasının ona okuduğu kitaptan bahsettiği gün, Carter'ın Kill'de geçirdiği en güzel günlerden biriydi. O gün, Kat Lane'in hapisane duvarları dışındaki halinden bir kesite tanıklık etmişti. Artık kendisi de dışarıda olduğu için daha fazlasını görmeyi çok istiyordu.

Carter ona başka kişisel sorular sorsa ne tepki verirdi acaba? Onun nelerden hoşlanıp, nelerden hoşlanmadığı gibi sorular mesela – yani, kaç beden sutyen taktığı gibi sorular değil, onları da merak ediyor olsa da. Göğüsleri ellerinin içine mükemmel derecede uyacak gibi görünüyordu. Bedeni bu düşünceye hemen tepki verdi ki bu etrafında bir grup erkek olduğu için fazlasıyla utanç vericiydi.

Bedeni onun yanındayken ya da onu düşündüğünde sakinleşmeyi hâlâ imkânsız buluyordu. Buna rağmen, doğrudan bu aşamaya gelmeyi önermeyi çok istese de, Carter onun o tür bir kız olmadığını biliyordu. Eğer herhangi bir erkeğin ona o şekilde davrandığını duyarsa onlara neler yapacağından oldukça emindi. Carter onların canlarına okurdu.

Bu sahiplenici tutumu bir sorun olabilirdi.

“Carter?”

Düşüncelerinden sıyrıldı ve tamirhanenin kapısını işaret eden Cam'e baktı.

“Seni görmek isteyen bir adam var dostum.”

“Kim?” diye sordu Carter, kahvesini bırakırken.

Cam omuz silkti. “Hiçbir fikrim yok. Sadece acil olarak seninle konuşması gerektiğini söyledi.”

“Zaten hepsi bunu istemez mi?”

Dükkânın dışındaki kaldırımda, üzerinde en az iki yüz

dolarlık bir takım elbiseyle onu bekleyeni görünce Carter olduğu yerde kalakaldı. Önce küfretti, sonra da kızgınlık içinde avuçlarıyla yüzünü ovuşturdu.

“Austin Ford.”

Austin başıyla onayladı. “Carter.”

İki adam birbirlerini incelerken gergin ve hareketsiz bir süre geçti. Bunu her zamanki gibi sabırsız olan Carter bozdu.

“Burada ne yapıyorsun?” diye sordu öfkeyle başını silkeleyerek.

“Aramalarımızın hiçbirine geri dönmüyorsun,” diye cevap verdi Austin, sakın ve kibirli sesiyle.

“O gerzek adamların telefonda gözümü korkutamadıkları için buraya gelip bunu kendin mi yapmaya karar verdin?” diye sordu sertçe.

“Gözünü korkutmaya çalışmıyoruz Carter. Bu evrakların imzalanması gerekiyor.”

Carter arka cebinden sigara paketini çıkardı ve bir dal yakıp derin bir nefes çekti. Sigara hâlâ parmaklarının arasındayken işaret parmağını Austin’e doğrulttu. “O evraklar, beni işin dışında bırakmanın bir yolu olarak iznim dışında hazırlandı. Bu, dostum, bildiğin göz korkutma işi. Üstü kapalı dolandırıcılık.”

“Carter...” Austin burun kemerini ovuşturdu. “Şirketle hiçbir alakan olmasını istemiyorsun. Bunu defalarca söyledin ama sana bir çıkış yolu sunduğumuzda da ayak direyip hayır diyorsun.”

“Hadi oradan,” dedi Carter sertçe. “Bana bir çıkış yolu sunuyorsanız Fordlar olarak WCS hissedarlarının şirketinizin sahibinin bir suçlu olduğunu öğrenmesinden altınıza edecek kadar korktuğunuz için. Anlaşma yaptığınız insanları düşününce bu gerçekten bayağı ironik. Casari ismi sana bir şey çağrıştırıyor mu?”

Austin'in gözleri fazlasıyla kısıldı. "Bak Carter, dedikoduları bir kenara bırakırsak, biz öyle bir aileyiz ki..."

Carter'in gözleri öfkeyle parladı. "Bana aile kartını oynama Austin." Fırlattığı sigarası, Austin'in kolunun birkaç milimetre uzağından geçti. "Ben hapisteyken ailemmiş gibi davranmadınız, o yüzden şimdi umurunuzdaymış gibi yapma!"

Austin uysal bir şekilde ellerini kaldırdı. "Tamam, tamam. Anladım."

"Hayır," diye devam etti Carter ona doğru bir adım atarken. "Anlamadın. Akraba olabiliriz ama bu tam burada ve şu anda sadece prensip gereği canına okumak için iki kere düşüneceğim anlamına gelmiyor."

Austin, Carter'la burun buruna durmalarına rağmen geri adım atmayı reddediyordu. "Şartlı tahliyen için çok iyi olmazdı, öyle değil mi?"

"Siktir git buradan züppe piç kurusu," dedi Carter dişlerinin arasından. "Orada durup sanki sen bir rahibenin çarşafı kadar temizmişsin gibi tepeden bakma bana. Senin Casari'yle ilişkilerin hakkında tek bir telefon ederim ve bir anda tüm federaller üstüne çullanır."

"Tabii elinde Casari ve benimle ilgili kanıtlar var yani, değil mi?"

Gözlerini birbirlerine dikmişlerdi. İkisi de göz kırpmıyor, geri adım atmıyordu.

"Bir sorun mu var?"

Austin'in bakışları, kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturup duvara yaslanmış duran Max'a kaydı.

"Evet," diye cevap verdi Carter, bakışlarını hiç Austin'in yüzünden çekmeden. "Kuzenim de tam gidiyordu."

Austin teslim olur gibi nefes verdi. "Söylediğim şeyi düşün Carter. İletişim içinde olacağız." Sokakta arabasına doğru yürüdü.

Carter arabanın ilerlemesini izledi ve sonra öfkeden deliye dönmüş bir yüzle Max'e döndü.

"Onun burada ne işi vardı?" diye sordu Max kaşlarını kaldırarak.

Carter bedenini onun karşısındaki duvara bıraktı. "Hâlâ beni satın almaya çalışıyorlar."

"Sen ne dedin?"

"Yol verdim," diye cevap verdi Carter omuz silkerek.

Max onun omzuna vurdu. "Hah, aynen öyle."

Carter buruk bir şekilde gülümsedi ve bedeninin sakinleşmesine izin verdi.

Aile ha? Austin aile hakkında ne bilirdi ki?

Fordların hepsi aynıydı. Umurlarında olan tek şey Carter'ın parasını ele geçirmek ve daha fazla güç sahibi olmaktı. Her ay İsviçre'deki banka hesabına yatan paranın her kuruşundan nefret etse de, Carter sadece Fordlar bunu istiyor diye tırsıp mücadeleden kaçmayacaktı.

Aniden doğruldu. Gözleri kocaman olmuştu, deli gibiydi. "Kahretsin!" Bir şey arar gibi, eliyle göğsüne ve kotunun ceplerine vurdu. "Saat kaç?"

"Üçü kırk geçiyor dostum. Neden? Sorun ne?"

"Lanet olsun!" diye bağırdı Carter, çantasını ve motorunun anahtarını almak için son hızla arabasına doğru koşarken. "Geç kaldım! Geç kaldım!"

Deri ceketini giydi, güneş gözlüklerini taktı ve dükkânın içine, Kala'ya doğru koştu. "Ders!" diye bağırdı Max'e doğru ve sonra kaskı başına geçirip bacasını motorun üzerinden attı. "Geç kalmayacağımı söyledim ve geç kaldım! Ona geç kalmayacağımı söyledim!"

"Ha, öğretmenin," diye cevap verdi Max, Carter gürleyen motoru sokağa doğru yönlendirirken. "Sen ilgilenmiyorsan,

ona benimle çok güzel vakit geçirebileceğini söyle! Kızıkları her zaman beğenmişimdir.”

Carter ona hareket çektikten sonra Harley’sini hızlandırıp şimşek gibi yola çıkarken Max kahkaha attı.

Kat, sinirli bir şekilde tırnaklarını kütüphanedeki masanın üstüne vuruyor, Carter’ın zamanında geleceğini söylerken bunu ciddi anlamda söyleyip söylemediğini merak ediyordu.

Ah evet – çünkü Kat bir aptaldı.

Zamanında geleceğini düşündüğü için aptaldı. Birlikte geçirecekleri zamanı sabırsızlıkla beklediği için ve bunun kısalığından ötürü Carter’a içerlediği için aptaldı. Bir de kütüphaneye gelmeden önce dudak parlaticısı sürdüğü içinse tam bir aptaldı.

Carter’ın hediyesi olan *Tembel Fare Walter* kitabını çantasından çıkardı ve yazdığı notu yeniden okudu. “Engeller ne olursa olsun...”

Tamam, dedi içinden duygusuz bir şekilde, şu anda önündeki en büyük engel adamın kendi cenazesine bile geç kalacak olmasıydı. Kat kitabı kapattı ve bir daha saate baktı. Dördü on geçiyordu. Önceki derslerinde yarım saat beklemişti. Ondan bir mesaj gelmiş mi ya da aramış mı diye kontrol etmek için telefonunu eline aldı. Hiçbir şey yoktu. Tek yazılı mesaj Austin’den gelmişti: Ona iyi bir gün geçirmesini diliyor ve Cumartesi günü planı olup olmadığını soruyordu.

Kat derin derin içini çekti. Carter’ın güçlü, kaslı kolunun onu kavradığı ve harika bir şekilde tuttuğu kitap raflarına bakmaktan-

“Lanet olsun!” Alnını masaya dayadı. “Boş boş hoşlanıyorsun ondan sadece, o kadar. Dizginleri eline al. Adamın hoş biri olması senin-”

“Hoş olan kim?” Eyvah eyvah. Kat yavaşça, çok yavaşça doğruldu.

“Şey... ayakkabılarım,” diye cevap verdi, topuğu silah metali renginde Gucci ayakkabısını görmesi için ayağını Carter’a uzatıp hızla atan kalbinin yavaşlamasını sağlamaya çalışırken.

Carter, Kat’ın kendisine gösterdiği ayak, ayak bileği ve bacağı bakan gözlerinin üzerindeki kaşlarını kafası karışmış bir şekilde kaldırdı. “Hımm... Pek benim tarzım değil ama evet, harika.” Ceketini çıkardı ve yüzünü buruşturarak sandalyesinin arkasına astı. “Evet, geç kaldığımı biliyorum. Ve geç kalmayacağımı söylediyimi de.”

“Evet,” dedi Kat sert bir şekilde, konunun değişmesi için istekliydi. “Yine. Yapman gereken şeyler olduğunu biliyorum ama benim de yapmam gereken şeyler var. Eğer devamlı olarak geç kalırsan bu iş yürümez. Daha şimdiden on beş dakika kaybettik.”

“Hemen üstüme gelme Şeftali. Bu daha bizim ikinci dersimiz. Hâlâ kendime gelmeye çalışıyorum ve pis şeylerle uğraşıyorum. Her zaman böyle olmayacak... Uğraşıyorum, tamam mı?”

Kat onun yüzünün daha yumuşak ama daha kırılgan göründüğünü fark etti. “N’oldu?”

Carter şaşkın bir şekilde arkasına yaslandı. “Ne?”

“Neden geç kaldın? N’oldu?”

Carter derin bir nefes aldı ve yanağını ovuşturdu. “Halletmem gereken ailevi bir şey vardı ve saatin ucunu kaçırdım.”

Aile mi? Bu Kat’ın onun söylemesini beklediği son şeydi. Onun ailesi hakkında hiçbir şey bilmiyordu. “Her şey yolunda mı?”

“Ee... Evet, her şey yolunda.” Carter bakışlarını kaçırdı. “Şimdi derse başlayabilir miyiz?”

Kat, onun gergin bir şekilde çenesini sıktığını gördü. Gerçek şuydu ki önünde oturan adamla ilgili hiçbir şey bilmiyordu ve bu endişe verici bir şeydi. Onu arzuluyordu ama yine de kesin olarak bildiği onun hapis yattığı, iyi bir eğitim aldığı ve en yakın arkadaşıyla bir tamirhanede çalıştığıydı. Lüzumundan fazla seksi görüldüğü, kot pantolon ve Rayban gözlükleriyle inanılmaz hoş durduğu gerçeğininse konuyla bir ilgisi yoktu.

Yine de...

Lanet olsun.

“Yine doğruca işten geldiğini görebiliyorum,” diye belirtti Kat, yağ içinde kalmış The White Stripes tişörtünü başıyla göstererek.

“Evet, işe gömüldüm.” Carter’ın uzun kirpiklerinin altından attığı bakış, Kat’in tenine bastırılan sıcak bir parmak gibiydi. “Geç kaldığım için üzgünüm.” Elleriyle yüzünü ovuşturdu. “Tanrım, bir sigaraya ihtiyacım var.”

Kat ayağa kalktı, sandalyesini muşamba zeminin üzerinde çekti. “Eğer sigara içmen gerekiyorsa dışarı çıkıp içelim.”

“Ama sen içmiyorsun.”

Kat ellerini beline koydu ve kapıya doğru iki adım attı.

“İzlemeyi seviyorum,” dedi küstah bir şekilde. “Hadi.”

Carter onu bir süre gözledi, sonra da onun peşinden gitti. Kütüphanenin dışına, ılık güneş ışıklarının içine çıktıklarında sigara içilen alana gittiler.

Şeftali eliyle sigarasını yakmasını işaret etti. Carter gülümsedi ve dediğini yaptı, sonra da sigarayı tüm gücüyle ciğerlerine çekti. Sırtını duvara dayarken Kat’in parfümünün kokusunu aldı ve bunun güzelliği karşısında kısa bir süre için gözlerini kapattı.

Başının üst kısmı Carter'ın sadece omzuna geliyordu; bunu nasıl daha önce fark etmemişti? Belki de onun kendine güveni, saçmalığa izin vermeyen tavrı onun daha uzun durmasına neden oluyordu. Saçları güneşin altında kızıl ve altın rengi tonlarda parlıyordu. Carter'ın ona karşı duyduğu arzu onu her gördüğünde katlanarak artıyordu. Şeftali'nin trafiğe bakmasını izlerken, onun her zaman midesinin derinliklerinde belirmesine neden olan heyecan kıpırtısı ortaya çıktı.

“Neden öğretmen olmak istedin?” diye sordu Carter, giderek artan cinsel dürtüsünden başka bir şeye odaklanmak isteyerek.

Şeftali hızla başını ona doğru çevirdi. İri, yeşil gözlerinde ürkek bir hava vardı.

“Pardon,” diye mırıldandı Carter sigarasını içerken. “Burnumu sokmak istememiştim. Bu beni ilgilendirmez.” Kat cevap verene kadar bakışlarını ayaklarından kaldırmadı.

“Babam... O ölmeden önce ona bir söz verdim.” Kat başını gökyüzüne doğru kaldırdı. “Bana her zaman insanlarla bir şeyler paylaşmanın, emeğin ne kadar önemli olduğunu öğretti. Okumayı da yazmayı da çok seviyordum ve öğretmen olmak da... içimde olan bir şeyi harekete geçirmek adına doğru bir meslek gibime geldi.” Kat gözlerini ona çevirdi. “Kulağa klişe gibi geliyor, değil mi?”

Carter başını iki yana salladı. “Tutku sahibi olmak yanlış bir şey değil Şeftali.”

“Sen bir şey olmak istiyor muydun - hapse girmeden önce yani?”

Carter ayak bileklerini birbirlerinin üzerine attı. “Bir zamanlar doktor olmak istiyordum.” Bunu daha önce kimseye söylememişti.

“Doktor mu?”

“Evet - cerrah diyeyim. Öyle şaşkın şaşkın bakma. Elleri-mi iyi kullanırım.” Carter parmaklarını oynattı.

“Tamirhanede çalışmanın nedeni bu mu?”

“Hayır. Max’e yardım etmek için yapıyorum ama motorları da seviyorum. Parçaları tek tek sökmek, aygıtın nasıl çalıştığını görüp sonra yeniden hepsini birleştirmek hoşuma gidiyor.” Carter gözlerini kapattı. “Çıkardıkları ses de bayağı güzel.”

Kala’yı sıcak bir akşamüstü New Jersey’de ilk kez, hızla sürdüğünde, motor öyle bir ses çıkarmıştı ki Carter’ın kemikleri titremişti.

Gözlerini açtığında Kat’in masum ve talepkâr gözlerle kendisine baktığını gördü. Şeftali tam bir paradokstu. Midesinin derinliklerindeki kıpırdanma daha fazla ve daha başka bir şey haline dönüşene kadar sert bir şekilde buruldu.

Bu, arzudan fazla bir şeydi. İhtirastı bu. Onun daha fazlasına deli gibi açtı – kendisini kabul edeceği her şekilde.

Kendisini mahveden onu öpme isteğini birazcık dizginleyebilmek için derin bir nefes aldı.

Şeftali gözlerini kırptırdı. “Ne?”

Carter boğazını temizledi. Dudaklarını onunkilere bastırma isteği bedeninde bir gelgit gibi yükseliyordu. “Hiç.”

İşte bu yeni bir şeydi.

Carter kadınları öpmezdi – genellikle onlar kendisini öperdi. Hatta bunun için yalvarırlardı. Şeftali’yi ilk gördüğünden beri ona ağza alınmayacak şeyler yapmak istemişti ama onu öpmek... İşte bu aklına hiç gelmemişti.

O ana kadar.

“Peki, mesela... Baştan aşağı yağ içinde kalmadığın zamanlarda ne yapıyorsun?” Gülümsemesi çok tuhaftı garipti. Şeftali’nin gülüşü tapılası güzellikteydi.

Carter onun alt dudağını öpmek istiyordu - belki de emmek. “Gitar çalmayı severim.” Sesi hırıltılı çıkıyordu. “Televizyon izlerim. İçerim. Motora binirim. Heyecan verici bir şey yok.”

“Evet, kaskını fark ettim.”

“Evet. Bebeğim.”

Şeftali kahkaha attı. “Erkekler ve oyuncakları.”

“Kesinlikle.”

Şeftali ayağının ucunu yere vuruyordu. “Ben küçükken babam da motor kullanırdı. Severim motorları.”

Severdi tabii... Her şeyin daha mükemmel olması için çabalıyordu sanki. Tanrı aşkına... Carter sigarasını söndürdü ve bir kenara fırlattı. “İçeri girmeliyiz.”

Şeftali onu başıyla onaylayarak duvardan uzaklaştı. İçeri girerlerken Carter onu yakından takip ederek kalçalarının harika bir şekilde sallanmasını izledi. Bir anda ortaya çıkan büyük çantalı iri, sakallı bir pislik hızla Şeftali’ye çarptı ve onun dengesini kaybetmesine neden oldu. Carter onun bileğini yakaladı ve düşmeden önce onu göğsüne bastırdı.

“Yuh!” dedi Şeftali nefes nefese, Carter’ın kolunun ön kısmına yapışırken.

“Dikkat etsene yahu!” dedi pislik herif, küstahça ilerleyip onlara dönmeye bile tenezzül etmeksizin. “Kör karı...”

O pislige doğru üç büyük adım atan Carter herifin bileğini kavradı ve kolunun etrafında döndürdü. Carter onun canını feci acıtacağını bildiği noktalara baskı uygularken, pislik herif yüzünü buruşturdu.

Pislik, Carter’ın elinden kurtulmaya çalıştı. “Sen n’apıyorsun dostum?”

“Carter,” diye seslendi Şeftali hızla onun yanına gelirken.

Carter onu duymazdan geldi ve pislğin bileğini daha fazla bükte.

“Bileğimi kıracaksın!”

“Hanımefendiden özür dilemezsen öyle yapacağım,” diye homurdandı Carter.

Pislik ağzını açtı ama hiçbir şey söylemedi.

“Özür dile,” diye emretti Carter.

“Özür dilerim!” diye inledi adam ama Carter onun bileğini tutmaya devam etti.

“Carter... Özür diledi. Bırak gitsin,” dedi Şeftali.

Pisliğin gözlerindeki korkuyu görüp sırttan Carter, onu bırakmadan önce son bir kere bileğini iyice sıktı. Pislik bileğini kavrayarak geriye doğru sendeledi, yere düşürdüğü çantasını kaptı ve hızla uzaklaştı. Carter’ın bakışları onun sırtında delikler açabilecek gibiydi.

Şeftali hemen ona döndü, kollarından itti. “Bu neydi şimdi?” Sonra da Carter’ın cevap vermesine fırsat tanımadan, hızla okuma odasına doğru yürümeye başladı. Ayaklarını yere sertçe vuruyordu, kolları iki yanında mekanik bir ritimle sallanıyordu. Carter ona ulaştığında Şeftali masanın etrafında kızgınlıkla dolanıyordu.

“Lanet olsun, n’aptım ben?” diye sordu Carter kısık bir sesle.

Şeftali kendini sandalyesine atarken ona cevap vermedi.

“Kızdın mı?” diye sordu Carter kuşkuyla.

“Yapacak işlerimiz var,” diye karşılık verdi Şeftali ona öfkeli bir bakış fırlatarak.

Carter’ın rahatsızlığı zirve yaptı. Kollarını kavuşturdu. “Hey, sana bir soru sordum.”

“Evet sinirliyim,” dedi Kat kısık sesle.

“Neden?”

“Neden mi?”

“Evet. Ne bu sinir?”

Şeftali'nin nankörlüğü Carter'ın tenini karıncalandırırken, öfkesi aletin titanyumdan daha sert olmasına neden oluyordu.

Sıkıttığı dişlerinin arasından, "Sinirliyim çünkü kütüphanenin ortasında, bir adamın bileğini neredeyse kırıyordun; çünkü şartlı tahliye olduğunu unutan ve öfkesini kontrol edemeyen bir aptalsın," dedi Şeftali.

Onun bir nefes daha almasına izin vermeden, Carter ellerini sandalyenin kollarına dayamış ve onu sandalyenin deri sırtına hapsedecek şekilde üzerine eğilmişti. Şeftali gözlerini kısarak arkasına yaslandığında, Carter ona daha da yaklaştı.

"Bitti mi?" dedi büyük bir öfkeyle, bakışları onunkileri delip geçiyordu. "Size bir şey söyleyeyim Bayan Lane. Geçen ders sizi havada yakalamasaydım nankör kıcınız kütüphanenin yerine yapışacaktı; ayrıca o pislik de artık bir kadına bu şekilde davranmadan önce iki kere düşünecek. O yüzden şimdi ne yapıp ne yapmayacağım hakkında söylenme. Sen benim öğretmenimsin, benim koruyucum değilsin. Sok bunu kafana."

Şeftali'nin bakışları dudaklarına kaydığında bedeni kabardı.

Lanet olsun... Onu öpmek, onun tadına varmak, onda kendini kaybetmek, ısırarak, emmek, her nefesini çalmak istiyordu.

Carter'ın nefes alış verişleri yavaşladı. "Korkuyor musun?"

Şeftali başını iki yana salladı. Çok inatçıydı.

"Korkmalısın," diye uyardı. "Benim neler yapabileceğim hakkında hiçbir fikrin yok." Gözbebekleri büyüyen Şeftali'nin ensesindeki tüyler de diken diken oldu. Carter bunu büyülenmiş gibi izledi.

“Konuşman bittiğinde,” dedi Kat sessizce, “yapacak işlerimiz var.”

Carter sandalyenin kollarını yavaşça bıraktı, Şeftali’nin yanaklarındaki sıcak kızarıklığa baktı, sonra da sandalyesine oturup şiire doğru uzandı.

“Şiiri oku,” dedi Kat otoriter bir sesle. “Hoşuna giden mısraların, ifadelerin, kelimelerin altını çiz. İşin bittiğinde bunları tartışacağız.”

Bir saat sonra, Kat çantasını toplarken Carter’ın cep telefonu çalmaya başladı.

Carter homurdanarak telefonu açtı. “N’aber J?” Şakacı bir tavırla gözlerini devirdi. “Evet, şu anda Bayan Lane’in yanındayım.” Gülümsedi. “Evet, o da... İyi tabii dersler.”

Carter’ın şiir hakkında aldığı notlara göz gezdirirken Kat bir yandan eşyalarını toplamaya devam etti. Adamın lanet olası el yazısı bile güzeldi. Okunaklı bir bitişik el yazısı vardı: Harfler bir sonrakine adeta akıyordu, nazik ve sakın bir havası vardı. Ne kadar ironik. Kat, kendisine çarptığı için neredeyse bir adamın bileğini kırarken onun yüzündeki ölüm saçan ifadeyi hatırlayarak gizlice onu izledi.

Zekâsının, ince esprilerinin ve etkileyici yüzünün altında karanlık, acımasız bir şeyler olduğu çok belliydi. Kendisine bunu bir an için bile unutma izni veremezdi. Carter onun dengesini bozuyordu. Tavırlarının hızla değişmesi onu endişelendiriyordu. Bu kadar çekici ve eğlenceliyken bir anda nasıl bir hayvan gibi davranabiliyordu?

Kat’ın kafası çok karışmıştı. Ona karşı hissettiği arzu damarlarında alev alev akıyordu ve onu söndürmeye uğraştıkça, daha da fokurduyordu. Üst dudağının hafif eğimini hafifçe

yalayıp onun dudaklarına baktı. Sandalyede sıkıştırdığında, bir an için, Kat gerçekten kendisini öpeceğini düşünmüştü ve -Tanrı biliyordu ya- ona izin de verirdi.

“Evet, seni ararım,” dedi Carter cep telefonuna. “Görüşürüz.” Konuşmayı sonlandırdı ve telefonunu cebine koydu.

“ ‘Bayan Lane,’ ha?”

Carter omuz silkti. “Şeftali diye sadece suratına hitap ediyorum. Başkalarına anlatırken öyle demem.”

“Ben de öyle düşündüm,” diye cevap verdi Kat ve göğsünde sıcak kıpırtılara neden olsa da onun sesindeki istekli tonu duymazdan geldi.

“Evet, bir de cuma günü dersimiz vardı.” Carter yüzünü buruşturdu ve beresini kulaklarına kadar çekti. “Ona gele-meyeceğim.”

Kat, hayal kırıklığını boğazında hissetti.

“İlk kez Diane’le buluşacağım. Jack de geliyor,” diye açıkladı. “Üzgünüm.”

“Senin suçun değil - sadece o iki saati başka bir zamana kaydırmamız gerektiği anlamına geliyor.” Kat çantasından ajandasını çıkardı ve gün bulmak için sayfalarını çevirdi. Carter motor kaskını aldı ve yürüyerek onun yanına gitti.

Kat sinirle homurdandı. “Yarını ayarlayamıyorum. İşyerinde bir toplantım var ve kütüphane saat altıda kapanıyor, açık kalması için talepte de bulunmadım...” Kat’in sesi hü-zünle gitgide kısıldı.

“Sorun değil.”

“Aslında sorun,” diye cevap verdi Kat. “Şartlı tahliye kurallarına göre haftada altı saat ders yapmamız gerekiyor.”

Carter yere baktı. “Tamam, peki... Cumartesi günü ne yapıyorsun?”

“Cumartesi mi?”

Carter ağırlığını bir ayağından diğerine verdi. “Hı – şey, evet.”

“Odayı cumartesi için ayırtmadım.”

Carter ofladı. “Bilerek mi anlamazdan geliyorsun? Eğer bir planın yoksa Cumartesi buluşabiliriz. Bir parka falan gidip, orada çalışabiliriz. Bilmiyorum.”

“Park mı?”

“Lanet olsun be kadın!” Carter kendisine güvenmez bakışlarla bakarken Kat gülümsedi. “Benimle oyun mu oynuyorsun Şeftali?”

“Üzgünüm,” dedi hafifçe kıkırdayarak. “Sadece şaşırdım. Yapmak isteyeceğin son şeyin cumartesi ders yapmak olduğunu düşünüyordum.”

“Ben iyi bir öğrenciyim, ne söyleyebilirim?” Kat küçümseyerek bir kahkaha atınca, “Yani,” diye ısrar etti Carter. “Cumartesi işin var mı?”

Kat endişeyle ona baktı. Yüzü istekli, endişeli ve çok genç görünüyordu. Ajandasını kontrol etmesine gerek yoktu. Boş olduğunu biliyordu. Bir anda zihninde Austin’in mesajı belirdi.

“Hayır, işim yok,” diye cevap verdi, o anda ağzından bu kadar kolaylıkla çıkan kelimelerden daha sonra pişman olup olmayacağını da merak ederken.

Carter’ın bunun üzerine yüzünde beliren gülümseme ne kadar mutlu olduğunu açıkça gösteriyordu. “Tamam, güzel. O zaman cumartesi. Kaçta?”

“Bir olur mu?”

“Bir harika. 5. Cadde’de 59. Giriş olur mu?”

“Mükemmel.”

★★★

Carter kaskını koltuğunun altına aldı ve Şeftali'ye yolu göstermesini işaret etti.

İkisi, neredeyse bomboş olan kütüphanede dolanarak ilerlediler ve serin New York havasının içine çıktılar. Merdivenin basamaklarını indiler, kaldırırma doğru ilerlediler.

“Motorun bu mu?” diye sordu Şeftali seçkin makineye yaklaşırken.

“Evet,” dedi Carter tutkulu bir sesle. “Kala.”

“Kala mı?”

“Ateş yani. Aynı zamanda sanat anlamına da geliyor ama ben ateş kısmından hoşlandım.”

“Çok güzel.”

“Teşekkür ederim.”

“Ben her zaman 2010 Harley Sportstar Kırk Sekizi beğenmişimdir,” diye devam etti Şeftali. “Nightster modelinden çok daha şık. Ayrıca daha hızlı bir motoru var.”

Carter'ın ardına kadar açılan ağzının ve pantolonunu zorlayacak şekilde dikelen aletin sesi Philadelphia'dan bile duyulabilirdi.

Hadi... be.

Carter onun küçük elini Kala'nın deri koltuğunun üzerinde gezdirmesini izledi: Bu, Carter'ın hayatında gördüğü en seksi şeydi. Aklına hemen Şeftali'yi Kala'nın üzerinde çıplak hayal edişi geldi.

Şeftali'nin Kala'ya binmesi, bacaklarının beline sıkıca sarılması... Carter boğazından gelen bir sesle hafifçe inledi. Genellikle, bir kadın motoruna dokunduğunda sinirden delirirdi ama bunu Şeftali yapınca ağzı kuruyor ve kasıklarını seğirtiyordu.

“Motorlardan anlıyorsun,” diye belirtti.

“Çok değil,” diye cevap verdi Şeftali omuz silkerek. Mo-

torun gidonlarına dokundu. Carter dudaklarını yaladı. “Senede iki kere tatilde sahile gittiğimizde babamın arkasında giderdim. Onunla geçirdiğim zamanların arasında en sevdiğimdi.”

“Eğer...” Carter dili tutulmuş bir şekilde eliyle motoru gösterdi. “Bunu yapabiliriz. Sahil çok uzak değil.”

Carter, konuşmadan istediği şeyi anlatabilecek gibi ellerini ovuşturdu.

“Belki bir gün,” diye mırıldandı Şeftali.

“Vazgeçmemeni sağlayacağım.”

Şeftali’nin cebindeki telefonu cıvıldayarak o anı paramparça etti.

“Cumartesi görüşürüz,” dedi Kat, geriye doğru yürüyüp ondan uzaklaşırken.

Carter göğsünü ovuşturdu, ciğerleri ılık bir heyecanla doluydu. “Emin olabilirsin.”

Jack ve Diane bir sonraki Cuma akşamı Carter’ın daire-sine gelip rehabilitasyon ve “topluma değerli bir katkıda bulunmak” konusunda doğru zihniyete sahip olmak gibi saçmalıklarla onu eğlendirdiler.

Carter, Jack’in korktuğu kadar kötü olmadığını sessizce kabul etmek zorunda kaldı. Sadece Şeftali ile geçireceği zamanı ikisinin de elinden almıştı. Onun dairesinde kaldılar, kahve içtiler ve tamirhanedeki işini, Ross’la yaptığı idmanları, başlamak üzere olduğu öfke kontrolü terapisini konuştular. Sinsi pislik Jack, kütüphanedeki dersler konusunu açmadan önce neredeyse bir saat bekledi. Carter da onların sorularını cevapladı, Jack’in kuşkulu bakışlarından kaçınırken, Diane’in Şeftali’nin kaydettikleri gelişme ile ilgili detaylı evraklarını almasına memnun oldu.

“Peki,” –Jack, az önce tuvalete giren Diane’in arkasından kapanan kapıya bakarak– “Bayan Lane’le aranız iyi mi?”

“Evet,” diye cevap verdi Carter sakın bir şekilde. “İyiyiz. Bayağı iyiyiz aslında.” Gülümsedi. “Dersler... ilgi çekici. Çok konu işledik.”

Jack başını hafifçe eğdi. “Düzgün davranıyor musun ona?”

“Elbette düzgün davranıyorum. Neden düzgün davranmayayım?”

Jack elindeki kahve fincanını bıraktı. “Kastım o değildi Wes. Bayan Lane zaten evraklarda senin tavrının oldukça geliştiğini belirtmiş.”

Carter o şişman pislik ve onun görgüsüzlüğüyle ilgili olayın ardından buna biraz şaşırdı.

Jack derin bir nefes aldı. “Wes, demek istediğim...” Devam etmeden ses tonunu düşürdü. “Demek istediğim, derslerde sadece ikiniz olmanız sorun yaratıyor mu?”

Carter, Jack’in bakışlarına karşılık vermeye çalıştı ama gözleri yerde gergin bir şekilde tempo tutan çoraplı ayaklarında takılı kaldı.

Derslerde baş başa olmaları durumunu idare edebiliyor muydu? Evet.

Aralarındaki gerginlikten dolayı patlayacak noktaya gelmiş miydi peki? Hem de nasıl.

Başını kaldırdı ve Jack’e anlamlı bir bakış attı. “Ben geri zekâlı değilim J.”

“Olmadığını biliyorum,” diye ona katıldı Jack. “Ama ne etki yaratacağını anlamak zorundasın. Eğer... Eğer herhangi bir şey...” Cümleyi tamamlamadı. “Bayan Lane’in imzaladığı yakınlaşmama maddesi...”

“Biliyorum.” Carter yerine oturdu. Jack’in Şeftali’yle aralarındaki kimyasal çekimi gözleriyle gördüğünü biliyordu.

Carter Jack'e bakarken, kendisi ve öğretmeni arasındaki çizgiyi sessizce kabullendi. Bu çizgi ne kadar bulanık hale gelse de bunu aşamayacağını biliyordu. Bunu aşmaması gerektiğini biliyordu.

Sorulmadan, havada asılı kalan soruysa Carter'ın bunu ya da yerin dibine giresice kuralları hatırlayacak gücü bulup bulmayacak olmasıydı.

Zorunlu kan ve idrar testleri için örnekleri verdikten sonra, Carter açlıktan ölmek üzere olduğunu fark etti ve Şeftali'yle dersine yarım saat kaldığı için McDonalds'ın altın rengi kemerleri onu acımasızca çağırmaya başladı.

Kala'yı güvenli bir şekilde park ettikten sonra, elinde kahverengi yemek poşetiyle, Carter FAO Schwarz'ın dışında bir yere oturdu ve bir yandan Big Mac'ini yerken bir yandan insanları izlemeye başladı. Hamburgerinden bir ısırık aldıktan sonra bir tatmin iniltisi çıkardı. Hapishanedeyken bu saçma şeyleri ne kadar özlediğini fark etmemiştir.

Büyük boy patates kızartması ve büyük boy Sprite'la birlikte yemeğini silip süpürdükten sonra arkasına yaslandı ve rahatlamaya çalıştı.

Serbest kaldığından beri ilk defa durup kendine zaman ayırabiliyordu. Meşgul olmayı ne kadar sevse de kendisine biraz boş zaman ayırmanın değerini de biliyordu. Kill'e girmeden önce, sık sık Central Park'a ya da Battery Park'a, dolu bir paket Marlboro ve bir şişe Jim Beam'le gider ve oturup hareketsizce durmanın tadını çıkarırdı.

Carter ılık New York güneşinin altında 5. Cadde'deki kalabalığı izledi. Yirmili yaşlarda iki kız sırtıarak yanından geç-

tikten sonra flört eder gibi kıkırdadılar. Bunu o kadar açık bir şekilde yapıyorlardı ki –kadınlardan böyle tepkiler almaya alışkındı– Carter kendine hâkim olamayıp güneş gözlüklerini indirdi ve onlara gülümsedi.

Eylemi lanet bir tılsım gibi işe yaradı ve iki kızın kekeleyip sendeleyerek ondan uzaklaşmasını sağladı. Carter ağzını elinin arkasıyla kapatıp kıs kıs güldü ve güneş gözlüklerini yeniden taktı. Fazla kolaydı.

Arkasına yaslandı, dikkatini kendisinden on adım uzaklıkta, etraflarındaki dünyadan bihaber öpüşen bir çiftte verdi. Erkek kadınının yüzünü tutmuş, yumuşak ve nazik öpüşmenin içinde kendini kaybetmişti.

Carter kaşlarını çatı, kafası karışmıştı. Bu nasıl zevk verici bir şey olabilirdi? Daha önce birini hiç bu şekilde öpmemişti –ki zaten zor öperdi – ve kesinlikle asla “sevişmemişti”. Max, Lizzie’yle sevişmekten bahsetmesine rağmen, Carter böyle bir şeyin var olduğundan bile emin değildi. İlişkileri berbat olmadan önce Carter en yakın arkadaşının bu kadını, adeta dünyadaki en değerli şeymiş gibi dikkatlice öpmesini ve ona sarılmasını şüpheyile izlemişti. Max’in onun değerini bildiği çok açıktı. Tabii Lizzie çekip gitmeye karar verdiğinde bu gerçek hiç kâr etmemişti.

Carter seksi seviyordu. Hayır, o düzüşmeyi seviyordu ve bunu yaptığı zaman yumuşak ve hassas bir yanı olmuyordu. Belki de bunu bu şekilde yaptığı için hergelenin tekiydi ama hiçbir zaman şikâyet eden olmamıştı. Her kadın yatağından tatmin olarak çıkmıştı ve pek çoğu ikincisini isteyerek geri dönmüştü.

Hayır, diye düşündü Carter bakışlarını öpüşen erkek ve kadından çekerken, yumuşak ve hassas olmak ona göre değildi.

Yoğun caddeye doğru bakarken bir an kızıl saçlı birini gördü. Önünde duran insanların arasından boynunu uzatıp bakarken, dudakları bir gülümseme şeklini aldı. Bu kadın onun Şeftali'siydi ve üzerinde... Kahretsin: Boynunu ve omuzlarını açıkta bırakan beyaz, bol bir tişört ve siyah kot giymişti. Her zamanki gibi kaliteli giyinmişti. İstemese bile seksi görünüyordu.

Üç gece önce kütüphanenin dışında, midesinde oluşan o garip his, o an iç organlarına doğru yılan gibi kıvrılmaya başladı. Bu hissettiği en garip duyguydu –bir çeşit açlıktı- ve bundan hoşlanmıyordu. Sadece bu histen değil, aynı zamanda bununla gelen rahatsızlık ve bunaltıcı bir kontrolsüzlük duygusundan da hoşlanmıyordu.

Kendine hâkim olamıyorsa kütüphanenin merdivenlerinde Şeftali'yi öpebilirdi. Ama Jack'le yaptığı konuşmanın ardından bu öpüşmeleri şey olacaktı... Yani...

Carter'ın zihni o an bomboş bir haldeydi.

Onu öperse kendini nasıl hissedecekti?

Sertleşecek miydi? Azacak mıydı? Büyük ihtimalle.

Onun içine girmenin nasıl bir his olduğunu anlamayı daha da fazla mı isterdi? Hem de nasıl.

Mutlu mu olurdu?

Carter elleriyle yüzünü ovuşturdu. Lanet olsun. Bu düşüncelerin gidişatı bir cumartesi akşamüstü için çok fazlaydı. Aklını başına toplayıp neden orada olduğuna odaklanması gerekiyordu.

Başını eğip saatine baktı ve şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı.

Kahretsin.

Şeftali geç kalmıştı.

Neredeyse on beş dakika.

Ah, bebeğim, diye düşündü gülümseyip şakacı bir şekilde

başını sallayarak. Oturduğu yerden kalktı, ceketıyla kaskını alıp ona doğru ilerledi. Arkasından yaklaştı, bakışlarını onun kıvrımlarının üzerinde gezdirdi. Saçlarının kokusunu alacak kadar yaklaştığında, Şeftali bir telefon konuşmasını sonlandırıyordu. Carter onun kulağına doğru eğildi.

“Saat kaç oldu Şeftali?”

Şeftali bağırarak dönerken beyaz tişörtü ve kestane kızılı saçları bir girdap gibi görünüyordu. Şoktan irileşmiş gözleri ve açık ağzıyla muhteşemdi.

“Carter,” dedi nefes nefese. “Sen beni ne halt etmeye sürekli korkutuyorsun?”

Carter cevap vermedi, onun paniğinin tadını çıkardı. Tek kaşını kaldırdı ve kollarını kavuşturdu; onun bu geç kalması için bir açıklama bekliyordu.

Şeftali, onun bakışlarından kaçınarak cep telefonunu çantasına attı. “Biraz tuttular da...”

“Hımm,” diye mırıldandı Carter. “Ben de hayatındaki en önemli erkeğin ben olduğumu düşünüyordum.”

Carter onunla dalga geçiyordu ama bir yanı da gerçeği bilmeyi istiyordu. Ona karşı duyduğu açgözlülük komik olmaya başlamıştı.

Şeftali ofladı ve elini beline koydu. “Artık nasıl bir büyüklük yanılgısıysa...” dedi sertçe. “Ayrıca,” diye devam etti, “bir erkekle değildim.”

Carter sıktığı dişlerini eşi benzeri görülmemiş ve beklenmeyen bir rahatlamayla serbest bıraktı. “Sanırım bu seferlik geç kalmanı görmezden gelebilirim,” dedi duygusuz bir şekilde, onun saçlarının havalanmasına verdiği nefesle Şeftali’nin saçlarını dalgalandırırken. Biraz daha yaklaştı, onu uyandırır gibi sesinin tonunu düşürdü. “Sadece bir daha olmasın.”

Şeftali yutkundu. “Yoksa n’olur?”

Carter gözlerini dikip ona baktı. Şaşırtıcı bir soruydu bu; Şeftali'nin bir de kolları dirseklerinin altına kadar uzanan Be-atles tişörtünün altından çıkan dövmelerini süzmesiyle fazlasıyla sertleşmişti. "Ah, Şeftali..." diye fısıldadı. "Bunu bilmek istersin, değil mi?"

Şeftali'nin bir an gözleri parladı ama Carter bunun ne olduğunu anlayamadan, hemen yok oldu. Saçlarını geri atan Şeftali omuz silkti.

"Pek değil," diye cevap verdi, etkilenmediğini belirtmek için burnunu buruşturarak. "Hadi. Yapacak işlerimiz var."

Şeftali onu geride bırakıp hızla parkın içine doğru giderken Carter küçük bir kahkaha attı. Ona yetişmek için biraz koşması gerekti ama onu yakaladığında boştaki elini cebine soktu peşinden ilerledi.

"Peki," dedi Carter parke taşların üzerinde kapıların altından geçerlerken, "dersi nerede yapacağız?"

Şeftali bakışlarını mavi gökyüzüne çevirdi ve gülümsedi. Güzel bir gündü, mevsim şartlarının dışında ılıktı. "Sandal gezintisi yapılan gölün kenarında otururuz diye düşünmüştüm. Çok güzel bir yer biliyorum."

"Harika."

Ilık bir Cumartesi gününde her zaman olduğu gibi parkta pek çok insan vardı ve Carter biri kendisine çarpmadan ya da çocuklar ve köpekler tarafından itilip kakılmadan ilerlemek için adeta bale yaparak hareket etmek zorunda kaldı.

Sıradan New York sakinleri ve turistler arasında Carter'ın ne kadar farklı görüldüğü Kat'ın dikkatini çekti – bunun nedeni de uzun, dövmeli, kısa saçlı adamın çarpıcı yakışıklılığından başka bir şey değildi. Yanlarından geçtikleri diğer

kadınların ona hayran bakışlarını fark etmemesi mümkün değildi.

Kat gizliden gizliye, Carter'la kütüphanenin dışında buluşmaktan korkuyordu. Teknik olarak onunla parkta buluşarak bir hata yapmadığını biliyordu ama içinde, derinlerde bir yerde, sağlam bir noktada olmadığını da farkındaydı. Hepsinden olmasa da en azından birinden bir vaaz dinleyeceğini bildiği için Beth'e, annesine ya da Ben'e bu dersten bahsetmemişti. Gerçi, son zamanlarda alışılmışın dışında bir suskunluk içinde olan Beth'le konuşma fırsatı da bulamamıştı. Doğum gününden bu yana birkaç kez mesajlaşmışlardı ama o kadar. Carter onu ürküttüğü sırada telefonda konuştuğu Sam de Beth'in haline şaşırmış gibiydi. Kesinlikle bir şeyler oluyordu.

“Sen iyi misin Şeftali?”

Carter'ın sesi Kat'i yeniden parka döndürdü. Dönüp ona baktığında gözlüklerinin burnunun üzerinde olduğunu ve endişeyle kaşlarını çattığını gördü.

“Evet, iyiyim,” diye cevap verdi. “Bildğim yer tam şurada.”

Kat çimenlere doğru yürüdü ve elini bastırıp ıslak olup olmadığını kontrol etti.

“Al,” diye mırıldandı Carter ceketini yere sererken. “Bunun üzerine oturabilirsin.”

“Çimenler kuru,” diye itiraz etti Kat.

Carter omuz silkti. “Otur şunun üstüne işte. Ölmezsin ya.”

Kat elindekileri yere bıraktı. “Teşekkür ederim.”

Carter çimenlerin üzerine otururken kolu Şeftali'ninkine değdi. Carter bir sigara yaktı, dirseklerine dayandı, sigarasının dumanını burnundan verdi. Kat, onun suya ve sağ taraf-

larındaki Alice Harikalar Diyarı heykelinin üzerine tırmanmaya çalışan çocuklara bakmasını gizlice izledi. Carter aşırı yakışıklıydı.

“Şey... Ben sana bir şey getirdim.” Kat elini çantasına soktu.

Carter beklenti içinde kaşlarını kaldırdı. Kat elini çantasından çıkarıp büyük bir Oreo paketi çıkardı ve sırttan Carter’ın kucağına attı.

“Ne gerek vardı...” Carter kıkırdadı.

Kat eliyle onu geçiştirdi. “Daha çok kendim için getirdim,” diye mırıldandı, onun yüzünden sorgulayan bir ifade geçerken. “Oreolar olmadan ne kadar huysuz bir pislik olabildiğini biliyorum ve hiç çekemeyeceğim.” Kat gülümse-dikten sonra çantasını karıştırdı. “Ve hayır. Süt getirmedim.”

Carter doğrularak oturdu ve paketi açtı. “Bunları seviyorum.”

“Fark ettim.”

“Sen de ister misin?” diye sordu Carter, diliyle bisküvinin ortasındaki kremaya o açık saçık hareketi yaparken paketi ona doğru uzattı.

Kat, kendinden geçmiş bir şekilde onu izledi. “Hımm, hayır, ben iyiyim.”

Bir bisküviyi kıskanmak mümkün olabilir miydi?

Kat başını öteye çevirdi, derste kullanacakları kaynakları aldı. Ona ait olan kopyayı uzattığı Carter’dan müstehcen Donne şiiri hakkında öğrendiklerini yenilemesini istedi. Carter onu hayal kırıklığına uğratmadı. Oreo onun geveze yanını ortaya çıkarmış gibi görünüyordu. Kat onu dinlemeyi seviyordu. Küfrettiğinde bile onun sesini duymak, kadifele-re sarılmak gibiydi. Aynı sesin sahibi gibi, sesi de çelişkilerle doluydu. Yumuşak ama kendinden emin, yüksek ama sessiz, emredici ve itaatkârdı.

Kat, güneş gözlüklerinin ardında gözlerini kapattı ve dinledi. Bu bir ninni gibiydi, içinde saklanmış olan bir yeri rahatlatıyordu.

“Bu şiiri seviyorsun,” dedi Kat, Carter sessizleştiğinde.

Carter kayıtsız bir ifadeyle baktı. Çimenlerin üzerine, Kat’ın bağdaş kurduğu yerin yakınına uzanmıştı. “Onunla aynı fikirde olmasam da, onun kullandığı mecazları seviyorum.”

Kat onun açıklamasını bekledi. Carter derin bir nefes alınca tişörtü kotunun belinden biraz yukarı kalktı ve siyah iç çamaşırıyla karnının beyaz teninden bir kesit belirdi. Kat bunu fark etmemeye çalıştı. Gerçekten. Bunu yaptı.

“Ben sadece *Seks cennet gibi bir şeydir ve ben boşalırken etrafım meleklerle çevriliyor* olayına inanmıyorum,” dedi Carter sonunda.

Kat bu kelimelerin üzerine kot ceketini çekti. Söz konusu seks olduğunda Carter’ın rahat bir şekilde konuştuğunu kendi kendine sürekli hatırlatmak zorunda kalıyordu.

Carter kolunun ön kısmına dayanarak doğruldu. “Seks sadece sekstir. Bu, iki insanın da aynı şeyi istemesi ve yapılması gereken şeyi yapmasıdır,” diye mırıldandı omzunu silerken. “Bu müstehcen, sert bir şeydir. Yani, bilemiyorum - benim için” -parmağıyla kendisini gösterdi- “Bir kadınla yatakta olduğum zaman...”

Kelimeler zaten ağzından zorla çıkıyordu. Konuşmayı kesti, bakışlarını kaçırdı.

“Carter?”

“Ne?” diye homurdandı üzerinde oturduğu çimenlerle oynarken.

“Ne diyordun?” Kat başını öne doğru eğip onun gözlerine bakmaya çalışarak onu cesaretlendirdi.

“Önemli değil. Bunu anlamıyorum, o yüzden her neyse.”
Carter avuçlarının arasındaki çimenleri çekti.

Carter bu tür şeyler söylediğine inanamıyordu. Kendi Şeftali’sine başka kadınlarla birlikte olduğundan bahsetmek... çok garipti. Kendini utanmış ya da hata yapmış gibi hissetmiyordu ama bunları paylaşmış olmaktan rahatsızdı. Şöhreti düşünülünce de bu aslında saçmaydı. Kat muhtemelen cinsel geçmişinin de suç geçmişine benzediğini düşünüyor olmalıydı ama yine de Carter geçmişindeki cinsel bencillikleri hakkında söyleyebileceği doğru kelimeleri bulamıyordu.

Şeftali bunu bilmek istesin ya da istemesin, ona bundan bahsetmeyecekti – tıpkı ona beraber olduğu erkekleri sormayacağı gibi. Sadece bu düşünce bile yumruklarını sıkmasına neden oluyordu.

“Biliyor musun,” dedi Şeftali saçlarını omuzlarının üzerinden kaldırıp dağınık bir topuz yaparken, “bir buzlu dondurma için şu an her şeyi yapabilirim.”

Onun saçlarıyla oynamasını izleyen Carter kafa salladı. Seksten bahsetmenin, onun bir centilmen gibi davranma yaklaşımına hiçbir faydası olmuyordu. Bakışları onun bedeni üzerinde gezindi. Boynunun omuzlarıyla birleştiği yerdeki kıvrımı dudaklarıyla buluşturmak için can atıyordu. Tadının leziz olduğuna emindi.

“Sana ne alayım?” Şeftali gözlüklerini saçlarının üzerine çekti.

“Ben de bir buzlu dondurma alırım.” Carter arka cebine uzandı. “Al.” On dolarlık bir banknot çıkardı. “Benden olsun.”

Şeftali paraya baktı ve tek kaşını kaldırdı. “Neden sen ödemek zorundasın?”

Carter gülümsedi. “Çünkü canım istiyor. Bana feministlik taslama da al şu lanet parayı. Zaten Oreolar için sana borçluyum.”

Hafifçe gülümseyen Şeftali parayı aldı. “Tamam. Neli olsun?”

Carter kafasına kaldırdığı güneş gözlüklerini burnunun üzerine indirdi ve Kat’e doğru eğildi, gözlerinin içine baktı. “Şeftali,” diye fısıldadı.

Şeftali kendi ahududu aromalı dondurmasıyla çok geçmeden geri döndü. Mavi gökyüzünün, ılık rüzgârın ve buzlu dondurmalarının tadını çıkarırken bir süre sessizce oturdu-lar.

“Bu güzelmiş,” diye mırıldandı Şeftali.

Carter cevap vermedi, elindeki tahta çubukta kalan buzu yaladı.

Şeftali içini çekti. “Eskiden, New York’ta kalırken annem ve babamla gelip buraya otururduk. Babamla saklambaç oynardık. Beni görebildiğini bilmeme rağmen, beni hiç bulamıyormuş gibi yapardı.” Şeftali gözlerini kapattı. “Burada oturmayı severdi,” diye devam etti. “Sonbaharda burada olmayı severdi. Yapraklar etrafımızı sarardı ve biz burada öylece otururduk.”

“Ben de babamla burada oynardım,” dedi Carter. Şeftali’nin gözleri hızla açıldı – Carter’ın kendisiyle ilgili kişisel bir bilgiyi açıkladığı için şaşırdığı belliydi.

Onun bakışlarından kaçınan Carter, parmağıyla onun çimenlerin üzerindeki kestane kızılı saç tutamlarını izledi. “Gölün yanında oynardık ve heykelle başlardık.” Carter başıyla her yeri küçük çocuklarla kaplı bronz heykeli işaret etti. Bakışları kendi parmağının üzerindeydi. “Annem de...” Nefesini verdi. “Annem de gelir beni alırdı. Kavgalar orada sona ererdi. İkisi için de tarafsız bölgeydi.”

Carter uzun bir sessizliğin ardından Şeftali'nin iç çektiğini duydu. "Belki de birbirimizi görmüşüzdür. Ne de olsa dünya küçük." Şeftali doğruca onun gözlerine baktı. "Bazen birbirimizi olduğundan daha uzun süredir tanıyormuşuz gibi hissediyorum. Garip, öyle değil mi?"

Carter hızla doğruldu, bir sigara çıkardı. "Evet," demeyi başardı. "Gerçekten garip."

Şeftali de onun gibi doğruldu, çantasını kendisine doğru çekti ve dizlerini birleştirdi. "Şey, sana bir sorum var," dedi çantasının içinde bir şeyler ararken.

Carter sigarasının dumanını üfledi, büktüğü dizlerinin arasından moralsizce yere baktı.

"Hangisini istersin?"

Carter onun elinde iki kitap tuttuğunu görünce kaşlarını çatı. Bir kahkaha attı. "Hiçbir fikrim yok. Neden?"

Şeftali ters bir bakış attı. "Bir metin üzerinde çalışmamız gerekiyor ve buna senin de katkının olmasını istiyorum. Seç birini."

"İkisini de okumadım," diye itiraf etti Carter. "Bunun ana fikrini biliyorum ama onun dışında en ufak bir fikrim yok."

"Peki... Ben bu hikâyeyi severim," dedi Şeftali, Carter'ın sağında duran, ana fikrini bildiği kitabı işaret ederek. "Ben de çok uzun süredir okumadım ama aklımda kaldı."

Carter kitabı aldı ve tanıtıcı yazıyı okudu. Sigarası hâlâ dudaklarından sarkıyordu. Ernest Hemingway'den *Silahlara Veda*.

"Bu gerçekten harika bir hikâye," diye ekledi Şeftali. "Ama seni uyarmam gerek: Savaşın anlatılmasının yanı sıra bu aynı zamanda trajik bir aşk hikâyesi."

Carter sayfalara göz gezdirdi. "Evet, bunu biliyorum," diye homurdandı. "Üstesinden gelebileceğime eminim."

Kat bir defterle bir kalem çıkarıp not almaya başladı. “Kitabı götürüp evde okumak ister misin? Sana ilk iki bölümü ödev veririm, böylece bir sonraki derste bunu tartışabiliriz, olur mu?” Cevap gelmeyince ofladı. “Surat ifaden neden öyle? Bunu yapmak zorundayız Carter. Senden bunu pislik olsun diye istemiyorum.”

“Biliyorum.” Carter kitabı dizine vurdu. “Sadece ödev verilme yaşımın geçtiğini düşünüyordum.”

Şeftali gülümsedi. “Bir sonraki ders bu bölümler hakkında konuşuruz, sonra da biraz beraber okuruz.”

“Tamam,” diye homurdandı Carter elini sallayarak. “Her neyse.”

“Bunu çok söylüyorsun,” dedi Şeftali sertçe yüzünde yapmacık bir gülümsemeyle. “Belki kelimelerin üzerinde de çalışmamız gerekiyordur.”

Carter gözlerini dikip ona baktı. “Benimle dalga mı geçiyorsun?” diye sordu şakacı bir şekilde gözlerini kısarak.

Kat kahkaha attı; Carter parmağıyla onun kaburgalarını dürttü. Şeftali yüksek sesle ciyaklayarak ikisini de şaşırttı.

“Şeftali...” diye fısıldadı Carter şeytanca. “Gıdıklanıyor musun?” Onun bedeninin alt kısmına bakıp, sessizce onun biraz daha ciyaklamasını sağlamak için bedeninin kaç noktasına daha dokunabileceğini hesaplarken.

Şeftali yüzü kızararak üzerini düzeltti ve getirdiklerini alıp yeniden çantasının içine koydu. “Hiç değilim.”

“Ah,” dedi Carter duygusuz bir şekilde. “Bu güzel, çünkü bunu yeniden yapıp,” –onu yeniden dürterek çığlık atmasına neden oldu– “kız gibi ciyaklamayı sağlamaktan nefret ederdim.”

“Ben *zaten* bir kıyım,” dedi Kat eşyalarını çantasına sertçe tıkmaya devam ederken.

Carter kakhaha attı ve ona kâğıtlarının geri kalanını uzattı. “Ne demek istediğimi biliyorsun.” Onu bir daha dürttü.

“Kes şunu!” dedi Şeftali ince bir sesle, vurarak onun elini uzaklaştırırken. “Çocuk gibi davranıyorsun.”

“Bana bilmediğim bir şey söyle,” diye cevap verdi Carter. Ayağa kalktı ve kalçasına yapışmış yaprakları silkeledi.

Carter, bir elinde kaskıyla, ceketini kolunun üzerinde taşıyarak yavaşça gölün kenarına doğru yürüdü. Akşamüstü geç saatlerdi ve park koşan, yürüyen, oyun oynayan insanlarla doluydu. Kat, Carter’ı kendisine bakarken yakalayınca kızardı, gülümsedi. Bir şeyler yapma güdüsüyle bir kez daha bedeni sarsılan Carter, ellerini ceplerine soktu. Jack’le konuştukları şeyleri hatırlayınca kendisine içinden küftü. Kat’le kurduğu arkadaşça ama flörte de kaçan bu ilişkiyi muhafaza edebileceğini düşünüyorsa kahrolası bir geri zekâlıydı.

Onu öpmeyi düşünmüştü ve şimdi de... ne? Ona sarılmak mı istiyordu? Evet, ona sarılmak istiyordu ve lanet olsun, o kadınlara sarılmazdı. Bu yakınlık ona çok fazlaydı. Ama Şeftali’nin kolunun altına mükemmel bir şekilde uyaçağından da emindi.

“Ee,” dedi boğuk bir sesle, “fena vakit geçirmedik, değil mi?”

“Evet,” diye cevap verdi Kat. “Oldukça keyifliydi, Bay Carter. Edebi zekânızla beni şaşırtmaya devam ediyorsunuz.”

Carter bakışlarını kaçırdı. “Harika bir öğretmene sahip olmanın da faydası dokunuyor, bilirsin.”

“Te-teşekkür ederim,” diye kekeledi Şeftali. “Ama eğer daha fazla Oreo almak için bana yağ çekiyorsan, yanlış kapıyı çalıyorsun.”

★★★

Kat rahatsız bir kakhaha attı, adımlarını hızlandırarak öv-

güyü geçiştirmeye çalıştı; ama Carter onu elini dirseğine koyarak durdurdu. Öğrencisi güneş gözlüklerini çıkardığında Kat sorgulayıcı bakışlarını ona doğru kaldırdı, gözlerini gördüğündeyse nefesi tamamen kesildi. Hayatında gördüğü en parlak mavi onun gözlerinin içine bakıyor, sanki bedeninin sızlayan yerlerini okşuyordu.

“Carter?” dedi adam ona doğru adım attığında. Ona bu kadar yakın dururken, Kat kendisini çok küçük hissediyordu.

“Şeftali.” Bakışları Kat’ın yüzünde geziniyordu. “Öylesine söylemedim onu. Gerçekten içimden geldi. Bence sen...”

Kat’ın kalbi çılgınca atıyordu. Kolunun üzerindeki dokunuş o kadar rahatlatıcıydı ki Carter’dan elini çekmesini istemeye cesaret edemiyordu. Bakışları dudaklarının üzerine kaydıındaysa bunu bacaklarının arasında hissetti. İçgüdüsel olarak dilinin ucuyla dudaklarını ıslattı. Hiçbir erkek Kat’e Carter’ın baktığı gibi bakmamıştı.

“Carter,” dedi yeniden elini onunkinin üzerine koyarken. “Sen iyi misin?”

Carter ona hâlâ sırtının gerilmesine ve göğüs uçlarının sertleşmesine neden olacak bir şekilde bakıyordu. Bir şey söylemek istiyormuş ama bunu nasıl söyleyeceğini bilemiyormuş gibi, sürekli ağzını açıp kapatıyordu. Sonunda bir küfür homurdanarak başını önüne eğdi ve yola doğru baktı.

Aniden sırtını doğrulttu. “Lanet olsun,” dedi tıslar gibi. Kat’ın kolunu kavradı ve geldikleri yöne doğru çekti.

“Carter!” diye karşı çıktı Kat, Carter onu bir köşeye doğru çekiştirip kaskını ve ceketini ayaklarının dibine bırakırken.

Carter onun üzerine doğru eğildi, kollarını onun başının üzerindeki ağaca koydu ve parmaklarıyla ağaç kabuğunu kavradı. Yanakları öfkeyle kırmızı olmuştu. Carter’ın küfredip bir şeyler mırıldanarak devamlı gözleriyle etrafa kısa bakışlar attığını görünce Kat’ın öfkesi hızla endişeye dönüştü.

“Carter, sorun ne?”

Kat’ın bedenini kendisinininkiyle gizlemeye çalışırken bir yandan gözleriyle etrafı kontrol eden Carter başını iki yana salladı.

“Carter, konuş benimle,” diye ısrar etti Kat bir elini onun omzuna koyarken. “Kimi gördün?”

“Kuzenimi,” diye cevap verdi Carter, iri bedenine ters düşecek kadar kısık bir sesle.

Carter ellerini onun başının üzerine ağaca sertçe vurunca Kat yerinden sıçradı. “Lanet olsun.” Carter yanaklarını şişirerek ofladı ve ağaca biraz daha yaklaşarak Kat’i orada hapsetti.

“Sakin ol.” Kat avucunu hafifçe iki yana hareket ettirdikten sonra aşağı, koluna doğru indirirken başparmağının yanıyla onun göğsünün sol kısmının sertliğini hissetti. Adam çok güçlüydü.

“Onu kendi belirlediğim zamanda görmek istiyorum, anlıyorsun değil mi? Benim belirlediğim koşullarda.” Carter anlaması için ona bakışlarıyla yalvarıyordu.

“Sorun değil,” diye onu yatıştırdı Kat yumuşak bir sesle, elinin hareketine devam ederken. “İstemediğin hiçbir şey yapmak zorunda değilsin.”

Kat’ın okşayan elinin altında bedeni yavaş yavaş gevşeyen Carter, ona iç gıcıklayıcı bir şekilde bakmaya devam etti. Arzu her yanını kaplarken, Kat birden ne kadar yakın durduklarını fark etti. İkisinden biri nefes aldığı anda göğüsleri birbirlerine değiyordu; Carter’ın burnu Kat’ın alnının üzerindeydi.

“Güzel kokuyorsun,” diye fısıldadı Carter. “Bunu biliyor musun?”

Kat yutkundu. Eli hâlâ onun göğsünün üzerindeydi.

“Tanrım...” dedi omuzlarını biraz daha aşağı çekip yüzünü onunkine daha fazla yaklaştırmışken. “Gerçekten aşırı güzel kokuyorsun.”

“Teşekkür ederim,” diye yanıt verdi Kat, sırtını ağaca daha fazla bastırırken.

Etraflarındaki esintiye rağmen bedeni fena halde yanıyordu. Carter çok yakındaydı. Onu iterek uzaklaştırması gerektiğini biliyordu ama bu düşünce aklına her geldiğinde tam tersini yapmak istiyordu. Onun daha da yaklaşmasını istiyordu.

“Ne düşünüyorsun?” Carter ağacın üzerindeki ellerini Kat’ın omuzlarının üzerine gelene kadar indirdi.

Gözlerinin mavisi Kat’e Karayip Denizi’ni hatırlatıyordu. Onun üst dudağının kıvrımını emmek istiyordu. Çenesinde küçük bir yara izi olduğunu gördüğünde, parmak uçları buna dokunma isteğiyle karıncalandı.

“Şey... Ben düşünüyorum da... Bizim – benim eve gitmem gerek,” diye kekeleydi; Carter’ın burnu sol şakağını sıyırıp geçti.

“Eve gitmek mi istiyorsun Şeftali?”

“Gitmeliyim,” diye cevap verdi Kat. “Gitmem gerek.”

Carter başını geriye doğru çekti, gözlerinde zorba ve seksi bir bakış vardı. “Sana bir şey söyleyebilir miyim?”

Kat başıyla onaylamaktan başka bir şey yapamadı. Carter’ın bakışları yüzünde dolaştıktan sonra dudaklarının üzerinde durdu.

“Şu anda seni gerçekten, fena halde öpmek istiyorum.”

“Cart-”

“Bunu yapmamam gerektiğini biliyorum – ben zaten pek öpüşmem ama lanet olsun, bunu istiyorum.” Başparmağını Kat’ın dudaklarının üzerinde gezdirdi. “Üst dudağının tadını almak istiyorum,” -kendi dudaklarını emdi- “sonra da alt dudağıninkiyle karşılaştırmak.” Nefesini verdi. “Dilinde şeftali tadı olup olmadığını bilmeyi deli gibi istiyorum.”

Onun sözlerinin karşısında, Kat'in gözleri kapandı.

"Biz – ben... Lütfen," diye mırıldandı. "Yapma." Kat bu kelimeyi söyledi ama bu aynı zamanda midesinin kasılmasına da neden oldu. Bu kelimeyi söyleyecek enerjiyi bulduğuna bile şaşırdı.

"O kadar kötü mü olurdu?" Carter hareket etti, nefesi arzu dolu bir sis gibi Kat'in yüzünü yıkadı. "Tanrım, çok güzelsin."

Kat'in bedeninin her noktası önündeki adama doğru kayınıyordu. İçinde bir hırıltı vardı, gözbebekleri irileşmişti, kalbi deli gibi atıyordu. Bir çizgiyi aşmak üzere olduklarını biliyordu – tüm kariyerini berbat edebilecek devasa bir çizgiyi.

"Carter," diye fısıldadı Kat yeniden. Bunu durdurmak için son bir girişimde bulundu, ama yüreğinde bunun kaçınılmaz olduğunu biliyordu. "Bunu yapamayız."

"Biliyorum," diye cevap verdi Carter, onun yüzünü bir elinin içine alırken. Başını öne doğru eğdi, dudakları Kat'in dudaklarının hemen üzerindeki çekici bir nefes gibiydi. "Sadece bir kere tadına bakmak istiyorum. Sadece bir kere. Tek istediğim bu."

Sonra da dudaklarını onunkilere bastırdı.

Ah, Tanrım.

Kat bir öğrencisini öpüyordu: kendisini gıdıklayan, ona buzlu dondurma ısmarlayan, yolunu kaybetmiş, kırılgan, öfkeli, güzel öğrencisini; kendisine çok güzel olduğunu söyleyen ve çok değerli bir doğum günü hediyesi alan öğrencisini; başını döndürecek kadar fazla çelişkiyle dolu adamı.

Kat bunun aptalca olduğunu biliyordu, kendisine aptallık yapmayacağına dair söz de vermişti ama işte şimdi bu noktadaydı. Orada durmuş... Ah, lanet olsun: Dili ağzının içindeydi. Onun tadı... Biraz sigara aromalı, karanlık, zengin

tat... Olağanüstüydü. Adeta tüm hayatı boyunca bunu aramıştı. Carter kendisini aynı anda hem hafif hem ağır, hem heyecanlı hem de korkmuş hissetmesine neden oluyordu.

Bacakları duyduğu arzuyla birbirine yapışsa da, arzusu boğazının arka tarafında yükselen paniği silemiyordu.

Elini onun omzuna koydu ve onu itti. “Lütfen,” diye mırıldandı onun dudaklarına doğru.

“Şeftali,” diye inledi Carter, el hareketini ve kelimelerini yanlış yönde anlayıp. Onu daha sert öpmeye başladı, dilini ağzının içinde daha derine sokup kalçalarını Kat’ın karnına doğru bastırdı.

Kat başını iki yana sallayarak, dudaklarının birbirlerinin üzerinde kaymasına neden oldu. “Lütfen dur.”

Ama bu kelimeler Carter’ın kulaklarına ulaşmadı. Kat bunu biliyordu. Carter buna kendisini fazlasıyla kaptırmıştı.

“Lütfen, yapamam,” dedi Kat yeniden, onu biraz daha sert iterek.

Kelimeleri en sonunda ona ulaşmıştı. “Ne?” diye sordu sersem bir şekilde, dudakları neredeyse hiç durmamıştı.

“Dur.” Kat onu bir daha itti ve Carter geriledi, ama yeterince uzağında değildi. “Dur dedim!”

Kat onu bütün gücüyle ittiğinde Carter sonunda geriye doğru sendeledi.

★★★

Carter orada kafası tamamen karışmış bir halde durdu, onun o dolgun, kırmızı, mükemmel dudaklarını Şeftali eliyle kapatmadan önce zihnine kazımaya çalıştı. Aklını topladığındaysa dehşet verici bir şokla onun ağladığını fark etti. Carter sanki kalbi ayaklarının dibine düşmüş gibi bir his duydu.

“Şeftali,” diye mırıldandı. Ona doğru bir adım attı ama o elini kaldırdınca durdu. “Ben – Ne...? Lanet olsun, canını mı yaktım?”

Şeftali başını iki yana salladı. “Hayır. Canımı yakmadın.”

“O zaman n’oldu?” Bir adım daha atma riskine girdi ve Şeftali kendisini durdurmayınca daha rahat nefes almaya başladı. Artık onun tadını da bildiği için ona yakın olma dürtüsü lanet derecede güçlüydü.

“Biz... Buna inanamıyorum.” Şeftali bakışlarını kaldırdı. “İnsanlar bizim az önce yaptığımız şeyi öğrenirlerse ne olabileceğinin farkında mısınız?”

Evet. Carter bunu biliyordu ama o sırada umurunda bile değildi. “Şeftali,” dedi elini ona uzatarak ama o elini tutmadı. “Sorun yok.”

Şeftali hızla başını kaldırdı. “Sorun yok mu?” diye bağırdı. “Bununla ilgili *her* şey sorun Carter. Ben senin öğretmeni-nim!”

“Bana bağırma,” dedi Carter sertçe. Öfkesi kabarıyordu. “Pozisyonunu çok iyi biliyorum. Ama aynı zamanda bundan benim kadar hoşlandığını da biliyorum.”

“Yine de,” dedi Şeftali sertçe, “böyle bir şey bir daha olmaz. *Olmayacak.*”

Carter göğsünde keskin bir acı hissetti ve bunu öfkesiyle gizledi. “Her ne lanetse. Sanki bir daha olup olmaması umurunda da...”

Gözlerine baktığı anda Carter Kat’ın incindiğini gördü. Yutkunarak gururunu bir kenara attı. “Şeftali, ben –kahretsin– ben...” Carter duraksadı, *üzgünüm* demenin o anı tamir etmek için yeterli olmadığını hissediyordu.

“Ben eve gidiyorum,” diye mırıldandı Şeftali.

Carter onun ne kadar yorgun ve küçük görüldüğünü fark etti. Onunla ilgilenmeyi ve her şeyi yoluna koymayı deli gibi istiyordu.

Kat ona arkasını dönmeye başladığında Carter ona doğru bir adım daha attı. “Şefta-”

“Yapma,” diye yalvardı gözlerini kapatırken. “Lütfen... yapma.” Omuzları çöktü. “Carter, üzgünüm – davetkâr davranmak istemedim. O öpücük – eve gitmem lazım.” Gözlerini yavaşça açtı. “Salı günü görüşürüz.” Kısa bir an Carter’a baktıktan sonra arkasını döndü.

Carter durdu ve sessizce onun gidişini izledi. Kalbinin yarısını da kendisiyle birlikte götürdüğünden emindi.

Arkasından kapıyı çarptığında, Carter'ın tüm dairesi sallandı. Anahtarlarını ve ceketini duvara doğru fırlattı, kaskını kanepenin üzerine attı ve kendisini çatı katındaki bar masasının üzerine bıraktı. Şeftali yürüyerek uzaklaştığından beri normal bir şekilde nefes alabilmek için mücadele ediyordu.

Öylece yürüyüp gitmişti. İsa aşkına, canı fena yanmıştı.

Carter, dudaklarını onunkilere değdirdiğinde kendisini kaybetmişti. Bedenini onun bedenine bastırmak çok güzel bir histi ama yine de sanki parmağlarının altında kırılacakmış gibi onu dikkatle tutmaktan başka bir şey yapamamıştı. Daha önce hiçbir kadını bu şekilde öpmemişti. Kendi hassasiyetine kendisi de şaşırmıştı. Ona karşı derinlerde duyduğu açlık, ona ağacın önünde vahşice ve sertçe sahip olmayı istemişti ama birbirlerine dokundukları anda ona böyle bir şeyi asla yapmayacağını anlamıştı. O açlığı yenmiş ve ona elinden geldiği kadar nazik bir şekilde dokunmuştu.

Dudakları bir arada çok yavaş ve tereddütle hareket etmişti. Ama Carter daha fazlasını istemişti.

Kalbi parmak uçlarının altında hızla atarken, onu her şeyiyle öpmüştü. Ama bu yeterli değildi. Onu daha fazla hissetmek istiyordu. Onun da kendisine dokunmasını istiyordu.

Berbat etmişti. Onu öpmemeliydi. Şeftali de kendisine bunu yapmamasını söylemişti. Ama o yine de bunu yapmıştı. Artık içinde bununla mücadele edecek güç kalmamıştı.

Artık Şeftali'nin tadını almış olduğu için bunu yeniden hissetmek zorunda olduğunu biliyordu. Bunun, aynı onun da kendisine söylediği gibi imkânsız olduğunu da biliyordu. Carter yine de bunun bir daha olmayacağı ya da olamayacağı hakkında Kat'in ağzından kararlılıkla çıkan sözün, onun kendisine karşı duyduğu arzuyu bastırmak için dikkatle inşa ettiği bir paravan olup olmadığından şüphelenmeden edemiyordu. Tanrı aşkına - öpücüğe karşılık vermişti. O da bunu istemişti. İstememiş miydi yani?

Durumun kendi lehlerinde olmadığını farkındalığıyla alnını ovuşturdu.

Carter aptal değildi; Şeftali'nin kendisinden çok daha fazla kaybedeceği şeyi olduğunu ve öpüşmeleri ortaya çıkarsa başının çok kötü belaya girebileceğini anlıyordu. Ama bu durumdan hoşlanmak zorunda değildi. Öfkesi ve bencil tarafı kızışmaya başlamıştı.

Ona söylediklerini düşündü. *Her ne lanetse. Sanki bir daha olup olmaması umurumda da...*

Aşağılık, yalancı pisliğin tekiydi.

Gerçek, Şeftali'nin söylediği kelimelerin canını yakmış olmasıydı. Tüm hayatı boyunca pek çok insan yüzünden canı yanmıştı ama Şeftali, onu can evinden vurmayı biliyor gibi görünüyordu. Bunu itiraf edemeyecek kadar şerefsiz biri değildi. Şeftali canını yakmıştı ve Carter sinirlenmişti.

Şakaklarında kahrolası bir baş ağrısı belirtmeye başlamıştı. Saate göz attı - henüz beşe geliyordu ve Carter'ın sakinleşmesine, üstündeki baskıyı atmasına yardımcı olacak bir şeye ihtiyacı vardı. Bayan Lane, onun yumuşak dudakları ve

şeftali tadındaki dili hakkında düşünmeyi bırakması gerekiyordu.

Cep telefonunu çıkardı ve kişi listesini buldu. Aradığı numara üç kere çaldı.

“Selam Carter! Randevun nasıldı – aman, dersin yani?”

“Bok ye Max,” diye söylendi Carter yatak odasına doğru giderken.

“Hop, hemen kızma yahu! Pek iyi gitmemiş diye anlıyorum, öyle mi?”

Carter tişörtünü başının üzerinden çıkardı ve kendisini yatağının köşesine bıraktı. “Hayır, gitmedi,” dedi ters bir şekilde. “Bak, bu akşam için bir planın var mı?”

“Pek sayılmaz. Neden, aklında bir şey mi var?”

Carter elini yüzünün üzerinden geçirdi. “Sarhoş olmam lazım - hızlı bir şekilde. Nereye gidebiliriz?”

Max kahkaha attı. “Tam da yerini biliyorum adamım. Bir saat içinde tamirhaneye gel.”

“Otuz dakika içinde orada olurum.”

★★★

“Yürümeye devam et!” dedi yabancı tıslar gibi kukuletasının altından. “Onlardan uzaklaşmak zorundayız. Seni öldürecekler! Yürü!”

“Yapamam! Babam!”

Yabancı dinlemek için durmadı. Silah sesleri havayı doldurdu. Kat çığlık attı. Koşmaya başladı ama yabancı onu yere devirdi. Sigara kokan bu yabancı tüm ağırlığıyla onun üzerindeydi.

Kaldırım çok soğuktu.

“Burada kal,” diye fısıldadı yabancı, saçlarının içine doğru, Kat kıvrınmaya devam ederken. “Geri gidemezsin. Sana kaçmanı söyledim, Tanrı aşkına.”

Kat hızla yatağından kalktı. Nefes nefeseydi ve boğazında yavaşça sona eren çığlıktan dolayı sesi kısılmıştı. Aynı kıyafetleri gibi, yüzü de bedeninin her yerinden çıkan terden dolayı ıslaktı.

Yatağının başlığına yaslandı, hâlâ yatağında olduğunu hatırlayınca ciğerlerini dolduracak derin bir nefes aldı. Uzun süredir böyle bir rüya görmemişti ancak etkileri hâlâ aynıydı. Uyku sersemliğiyle yataktan kalktı, ensesinde ve sırtındaki kasılmaları yumuşatacağını bildiği için duşa doğru yürüdü. Uzun bir düşün ve bir saat kadar döktüğü gözyaşlarının ardından, üzerine bir eşofman altıyla kapüşonlu bir üst giydi ve hafif bir Jack Black eğlencesi için *Hababam Rock* DVD'sini oynatıcıya koydu. Biri kapısına vurduğunda saate baktı ve bir cumartesi gecesi, saat sekizden sonra kapısına kimin geleceğini merak etti.

Kapı deliğinden baktığında kalbi hızla atmaya başladı. *Kilidin dilini çevirdi, kapıyı açıp kalçasıyla kapıya dayandı. Ne söyleyeceğini bilmediği bir an boyunca sessiz kaldı.*

“İçeri girebilir miyim?” diye sordu Beth sakın ama kararlı bir sesle.

“Tabii ki,” diye cevap verdi Kat, onun içeri girmesi için geriye doğru çekilirken.

Beth içeri girdi ve Kat ardından kapıyı kapatırken garip bir şekilde orada dikildi.

“İçecek bir şey ister misin?” Kat kurutma makinesiyle yeni kuruttuğu saçlarını kulağının arkasına attı. Beth başıyla onayladı.

Hızla mutfığa giden Kat, Beth'in içeceğini bardağa doldurup ona verdikten sonra hiç konuşmadan kanepeye gitti ve oturdu. Beth de onu izledi ve içeceğini yudumlarken kanepenin diğer ucuna oturdu.

Jack Black en iyi notları almak hakkında şarkı söylemeye

başlarken Kat filmi durdurdu ve arkadaşına döndü. “Nasılsın?”

Beth hafifçe gülümsedi. “İyiyim.” Bardağını, sehpanın üzerindeki bardak altlığının üzerine bıraktı. “Sen nasılsın?”

Kat kollarını kavuşturdu. Kendisini garip bir şekilde çekingeni hissediyordu. “İyiyim. Yorgunum.”

Beth kucığındaki ellerini birleştirdi. “Austin iyi olmadığını söyledi; ben de bunun için geldim. Bir şey yapabilir miyim diye.”

Kat içini çekti. Austin’e gönderdiği mesajı, onunla dışarı çıkıp birkaç şey içmemek için söylediği yalanı, Carter’la öpüşmesinin ardından onu göremeyişini düşündü. “Bir şeye ihtiyacım yok.” Arkadaşının rahatsız bir şekilde kıpırdandığını gördü. “Peki sen neredeydin? Mesajlarımın hiçbirine cevap vermedin.”

“Biliyorum,” diye kabullendi Beth. “Üzgünüm. Adam’ın uğraşmak zorunda olduğu ailevi bazı durumlar vardı.” Bakışları Kat’ın sehпасının üzerinde duran Carter’ın ödevlerine kaydı.

“Her şey yolunda mı? Arasaymışsın keşke.” Beth cevap olarak sessizliği tercih edince Kat gözlerini kırptırdı. “Yanlış bir şey mi söyledim? Sen biraz... dalgınsın. Doğum günümdeki davranışların da, yani... Her şey yolunda mı?”

Beth, kanepede Kat’e biraz daha yaklaştı. “Yolunda.” Boğazını temizledi. “Hayır, yolunda olmayan bir şey yok, sadece – ben senin için endişeleniyorum. Biliyorsun işte. Kill’de çalışman ve Carter’la hapisane dışında birebir yaptığın dersler... Senin iyi olduğundan emin olmak istedim – hâlâ istiyorum.”

Kat bir an için Beth’e baktı. Söylemediği şey neydi acaba? Ama bunu bulmak için fazlasıyla yorgundu. O an kullanılabileceği doğru sözcükleri aradı. “Berbat bir gün geçirdim.”

“Bu konuda konuşmak ister misin?”

Kat acı bir kahkaha attı ve başını iki yana sallarken anlamsız anlamsız mırıldandı. “Pek sayılmaz,” diye cevap verdi, boğazı yine sıkışmaya başladı. “Çok büyük geri zekâlinın tekiyim ben, o kadar.”

Beth arkasına yaslandı. “Kat... N’oldu?” İkinci soruyu sormadan önce duraksadı. “Sana zarar mı verdi?”

Kat hızla başını kaldırdı. “Ne?” diye sordu duyduğuna inanamaz bir şekilde. “Neden – kim?”

“Carter,” diye cevap verdi Beth. “Carter sana zarar mı verdi? Onun hakkında konuşuyorsun, değil mi?”

Kat’in deli gibi tutmaya çalıştığı gözyaşları yüzünden aşağı düştü. Yüzü çaresizlikle buruştu ve boğazından bir hıçkırık kaçtı.

“Ah, Tanrım.” Beth, Kat’i kendine doğru çekti. “Biliyordum. Şşş, tamam, geçti. Eğer sana zarar verdiyse onu doğrucaya Kill’e geri gönderebiliriz. Adam ve Austin–”

“Hayır Beth!” Kat hıçkırdı. “İşleri ben mahvettim. Ben.” Beth sessiz kaldı. “O bana zarar vermedi. O bana asla zarar vermez.”

Kat nedenini bilmiyordu ama her zaman için Carter’ın kendisine fiziksel acı verecek hiçbir şey yapmayacağını biliyordu. Onun yanındayken kendisini güvende hissediyordu, sınıfta duvara masa fırlattığında bile. Onun gözlerinde, kendisinin etrafındayken yaptığı hareketlerdeki bir şey, Kat’in kendisini güvende ve tehlikeye karşı dayanıklı hissetmesine neden oluyordu.

Kat –ruhunun derinliklerinde– eğer ihtiyacı olursa Carter’ın onu koruyacağını biliyordu.

“Kat, lanet olsun, n’oldu?”

Kat burnunu çekti. “Beni öptü. Ve ben de onu öptüm.”

16

“Vay, vay, vay - bu günleri de mi görecektim! Kill tayfası buluşma günü resmen!”

Gürleyen kalın sesi Carter ve Jack’in kafalarına bir beysbol sopasıyla vurulmuş gibi bir etki yaptıktan sonra, Riley’nin mamut kadar iri bedeni Carter’ın dairesinin kapısından girdi ve ikisine de öldürürcesine sarıldı.

“Ah, çünkü ben aşırı mutluyum,” dedi alay eder gibi bir sesle, Carter homurdanıp onun ağır bedenini kendinden uzaklaştırırken.

“Lanet olsun dostum,” dedi Carter, Riley’nin akordeona çevirdiği sırtını esnetirken. “Sakin dursana yahu.”

Riley sıırttı. “Gördüğüm kadarıyla özgür kalmak senin hiç sakinleşmene neden olmamış. Halbuki ben kırk sekiz saattir özgürüm ve her şey harika!” Carter cevap veremeden Jack’e döndü. “Nasıl gidiyor J?”

Jack kıkırdadı ve ceketini düzeltti. “Ben iyiyim Riley. Seni gördüğüme sevindim. Seninle Perşembe günü toplantımızda görüşeceğiz.” Jack onun yanından geçti ve elini salladı. “Yakında konuşuruz Wesley.”

Carter başıyla onayladı ve Riley dairenin içinde dolanıp eve adeta alıcı gözle bakarken kapıyı kapattı.

“Senin için ne yapabilirim Moore?”

Riley muazzam göğsüne vurdu ve gülümsedi. “Biran var mı? Dilim damağım kurudu.”

Carter huysuz bir şekilde cep telefonuyla oynarken Riley elinde iki birayla kendisini kanepeye bıraktı. Central Park’ta öpüşmelerinin üzerinden iki gün geçmişti ve hâlâ Şeftali’den ses çıkmamıştı. Bunu zaten beklemiyordu ama bu yine de deli gibi huzursuz olmasını engellemiyordu. Bir sonraki derslerinde bir araya geldiklerinde ona ne söyleyeceği hakkında hiçbir fikri yoktu.

“Bir şeye engel mi oluyorum?” diye sordu Riley ilgisiz bir şekilde birasını yudumlarken.

Carter başını iki yana salladı, telefonunu yan tarafa attı ve bir sigara yaktı. “Ee, dışarıda olmak nasıl bir his? Kırk sekiz saat, ha... Seni daha erken görmediğime şaşırdım.”

Riley gülümsedi. “Beni tanırsın Carter: Gidilecek yerler, yapılacak insanlar var.”

Carter kahkaha attı ve ona katıldığını göstermek için kaşlarını kaldırdı.

“Bu benim için önemli olmadığın anlamına falan gelmiyor,” diye ekledi Riley alaycı bir şekilde göz kırparak. “Sadece bir iki acil işim vardı işte.”

Carter duraksadı. “Yine bir şeylere mi karışıyorsun?”

Riley kaşlarını çatı. “Hayır - hayır dostum. O bir daha tekrarlamayacağım bir hataydı. Bir-iki şahsi mesele işte, o kadar. Jack her zamanki işler için mi buradaydı?”

“Evet,” diye cevap verdi Carter. “Diane de daha önce buradaydı. O da seni görmeyi çok isterdi.” İki adam da küçümser gibi kahkaha attılar.

Riley’yle Diane’in araları pek de iyi değildi. Diane’in onun küfürlü espri anlayışını anlamadığını söylemek de durumu biraz hafife almak olurdu.

“Kadın beni istiyor,” diye cevap verdi Riley sakın bir şekilde arkasına yaslanıp, ayaklarını kaldırırken. “Ne diyebilirim ki?”

“İstemez mi hiç...” Carter kıkırdadı - ama sonra, telefonuna gelen mesajı görünce gülüşünü aniden kesti. Max. Kahretsin.

“Yoksa... yeni ‘eğlence hatunun’ mu?” Riley göz kırptı.

“Hayır. Alakası yok,” dedi Carter sertçe, telefonun ekranına yeniden bakmadan önce.

“Tamam, tamam,” diye karşılık verdi Riley kendi sigarasını yakarken. “Sakin ol pislik. Sordum sadece.”

Carter nefes verdi ve parmaklarıyla alnını ovuşturdu. “Biliyorum... Yani – öyle bir şey değil işte.”

“Sanırım Bayan Lane’le işler yolundadır,” diye rahat bir tavırla yorum yaptı Riley.

Carter sigarasının dumanını çıkardı ve tavana doğru halkalar yaptı. “Harika,” diye tersçe cevapladı.

“Lanet olsun,” diye hülyalı, niyeti ahlaksız bir sesle mırıldandı Riley. “O kalem eteklerin içindeki kışını özlüyorum.” Dudaklarını yaladı. “Ya o bacaklar? Öpe öpe...”

“Kapat o kahrolası çeneni Moore!” diye kükredi Carter, sonra da kolunu bir anda havaya kaldırıp işaret parmağını tehditkâr bir şekilde Riley’ye uzattı. “Onunla ilgili sözlerine dikkat et.”

Riley, yüzünde bir baraj köprüsü kadar kocaman bir gülümseme belirmeden önce, üç saniye boyunca Carter’ın kendisine uzattığı parmağa baktı.

“Yok artık...” Ellerini havaya kaldırırken, kıs kıs güldü. “Sen ve Bayan L, ha? Güzeeel...”

Carter fark ediş ve hüsrân belirten bir iniltiyle kolunu hemen indirdi. Avuçlarıyla yüzünü ovuşturdu, ellerine doğru bir şeyler mırıldandı.

“Öyle değil, tamam mı? Yani ben istiyorum ki - onun... Kahretsin.” Masanın üzerindeki birasını kaptı ve kendini sandalyesinde geriye bıraktı.

Riley gülüp oturduğu yerde öne doğru sarktı, dirseklerini dizlerine dayadı. “Bak dostum, ben nasıl olduğu, neden olduğu ya da her ne lanet olduysa onunla ilgilenmiyorum. Sadece kendimle girdiğim bahsi kazandığıma sevindim.”

Carter gözlerini kıstı. “Bahis mi?”

“Evet, sen dışarı çıktıktan sonra ikinizin birbirinizi becermesinin ne kadar süreceğine dair bahse girdim.” Yumruk yaptığı iki eliyle geniş göğsüne vurdu. “Sanırım kazandım, ha?”

Carter şok içinde gözlerini kırıştırdı. “Tanrı aşkına, Moore. Biz daha – Lanet olsun, bu becermekle alakalı bir şey değil.”

“Ah evet, biliyorum, ama ne demek istediğimi anladın.” Riley gülümsedi ve sigarasını kül tablasına koydu. “Sahi, seksi kadınları becermekten bahsetmişken: Bir kaçımız bu akşam birkaç bara gideceğiz. Gelir misin?”

Carter başını iki yana salladı. “Hayır dostum, yapacak işlerim var.”

Riley kaşlarını indirip kaldırdı. “Ya da yapacak birileri...”

Carter kahkahasını tutamadı.

★★★

Sonraki Salı akşamüstü, Kill'deki dersinin ardından, Kat kendini Jack'in ofisine doğru yürürken buldu. Ayakları ve bacakları halsizdi, neredeyse onun gitmesini engellemeye çalışıyorlardı ama bunu yapmak zorundaydı. Cevaplara ve yönlendirmeye ihtiyacı vardı. Ve doğrusunu söylemek gerekirse, Beth ile Carter'a zarar vermek konusundaki acısı hakkında

konuştuktan sonra bile kendisine yardım edebilecek başka biri yoktu.

Kendisini topladı ve hafifçe kapıyı çaldı.

“Girin.”

Jack kapıdan içeri bakan Kat’i görünce gülümsedi. “Bayan Lane,” dedi oturduğu yerden kalkarak. “Seni gördüğüme sevindim. Senin için ne yapabilirim?”

Kat alt dudağını ısırdı ve bedeninin yavaşça odaya girmesine izin verdi. Kapıyı kapattı - hayatı buna bağlıymış gibi kapının kolunu kavramıştı.

Jack endişeli görünüyordu. “Sen iyi misin?”

Kat gülümsemeye, ona güven vermeye çalıştı ama başaramadı. Boğazını temizledi ve ensesini ovuşturdu. “Size kuramsal bir soru sormam gerek,” diye mırıldandı.

Jack kaşlarını çatı. “Kuramsal.” “Tamam,” diye devam etti Jack, Kat başıyla onaylayınca. “Kesinlikle elimden gelenin en iyisini yapacağım.”

Eliyle Kat’e oturmasını işaret etti ve yerine oturup okumakta olduğu kâğıtları bir dosyaya koydu. Kat yavaşça bir sandalyenin yanına gitti ve oturdu. Sanki cehennemdeydi. Elleri kucagında yumruk yaptı ve bakışlarını başka tarafa çevirdi. Daha önce hiç böyle davranmamıştı. Genellikle kendisinden çok emin ve kararlı olurdu.

“Bayan Lane,” dedi Jack, öne doğru eğilirken. “İyi olduğuna emin misin?”

“Evet,” dedi kurumuş boğazından çıkan rahatsız edici bir sesle. “Ben- sadeec biraz...”

“Carter yanlış bir şey mi yaptı?”

Kat başını olumsuz anlamda salladı. Hayır. Carter’ın yaptığı her şey çok doğrudu - fazlasıyla.

“Onu dün gördüm,” diye devam etti Jack. “Bir konuda

huzursuz görünüyordu. Tabii ki bana bunun ne olduğunu söylemedi...”

“Onun öğretmeni olmayı bırakmak için kiminle konuşmam gerekiyor?”

Bu kelimeler ağzından o kadar hızlı çıkmıştı ki, düzgün bir sırayla çıkmalarına şaşırmıştı. Kelimeler ikisi tarafından da anlaşılırken, Kat’ın tek hissettiği acıydı: fiziksel değil, duygusal acı. Asla soramayacağını düşündüğü soruyu sorduğu için kendisine öfkeliydi. Bakışları buğulandı, gözyaşlarını yuttu. Kendisine hayat boyu yetecek kadar ağlamıştı zaten.

“Neden böyle bir şey istiyorsun?” diye sordu Jack yumuşak bir sesle. “Onun bir şey yapmadığına emin misin?”

Kat’ın dudaklarındaki gülümseme zayıf ama güven vericiydi. “Eminim,” diye mırıldandı. “Kiminle konuşmam gerekiyor ve uygulanacak prosedürler ne?”

“Kat,” dedi Jack, “neden böyle bir şey istiyorsun?” Kat bir cevap vermeye hazırlanırken, Jack elini kaldırdı. “Demek istediğim, eğer sana karşı yanlış bir şey yapmadıysa ya da şartlı tahliyesinin kurallarını ihlal edecek bir şey yapmadıysa, onun öğretmeni olmayı bırakmak için nasıl bir gerekçe göstereceksin?”

Kat ağzını kapattı, yenilgi boynundan aşağı iniyordu.

“Gerçek şu ki,” diye devam etti Jack, “eğer onun öğretmeni olmayı bırakmayı istiyorsan –ve buna hakkın var– bunun nedenini kurula açıklamam gerekiyor.”

“Gerçekten mi?” diye sordu Kat sessiz ve yenilmiş bir ses tonuyla.

Jack dirseklerini masaya dayadı. “Bu bazı soruların gündeme gelmesine neden olacaktır ve onları cevaplamak isteyeceğinden de emin değilim.”

Tamam. İşte buydu.

“Kat, gelebilir miyim?” Jack ayağa kalktı ve Kat’ın yanındaki sandalyeyi gösterdi.

“Tabii ki,” diye cevap verdi Kat, onun masasından kalkıp, yanındaki sandalyeye oturmasını izledi.

“Söylemek zorunda olduğum şeylerle seni üzmem istemiyorum.”

“Sorun değil Jack. Şu anda söyleyeceğin herhangi bir şeyi memnuniyetle dinlerim.”

Jack boğazını temizledi ve kravat iğnesiyle oynadı. “Siz ikinizin birbirinizden... hoşlandığınız oldukça belli. Ama sen ve Carter, sadece öğretmen-öğrenci ilişkisinden farklı bir ilişki içindeyseniz, o zaman seni uyarmak zorundayım. Sana, Carter şartlı tahliyeyle serbest kalmış olsa da, hâlâ hapisane için çalıştığını ve bu yüzden tesisin, aralarında tutuklularla yakın ilişki içine girmemek de dahil olmak üzere kabul ettiğin, imzaladığın kanunlarına aykırı davrandığını, aynı zamanda kendini kovuşturma riskine soktuğunu söylemek zorundayım.”

Kat yüzünü buruşturdu. Tüm bunlar kulağa dehşet derecede korkutucu geliyordu. “Jack, Carter’la ben...”

“Ama,” diye araya girdi Jack, elini Kat’ın kolunun üzerine koyarak, “onun şartlı tahliyesinin deneme süresinin sonuna kadar birlikte olmazsanız, bir sorun olmaz.”

Kat bunu zaten biliyordu. Birlikte olmaları için Carter’la ilgili sözleşmede belirtilen dönemin sonuna kadar beklemesi gerektiğini biliyordu.

İstediği şey bu muydu?

Aralarındakinin ne olduğunu elbette görmek istiyordu, bunu inkâr edemezdi. Ama bunun bir faydası yoktu. Olasılıklar ikisinin de aleyhindeydi.

“Ve tamamen açık olmak için söylüyorum,” dedi Jack,

“eğer sen ve Carter birlikte olursanız, onun deneme süresinin sonuna kadar da kimsenin bundan *haberi olmazsa*, o zaman da bir sorun olmaz.”

Kat başını kaldırdı. Jack ciddi miydi? Gözlerini kısıp onun dalga geçip geçmediğini anlamak için baktı. Ama Jack tamamen ciddiydi.

“Yani şimdi...”

“Sadece insanların bilmedikleri şeylerin onlara zarar vermeyeceğini söylüyorum.”

Jack neden Carter’la ilişkileri konusundaki sırrı saklamak istiyordu? Bu konuda hiçbir çıkarı yoktu. “Neden böyle bir şey söylüyorsun?”

Jack onun elini sıktı. “Onun sana ihtiyacı var Kat. Henüz bunun tam olarak farkında olmasa bile ihtiyacı var.”

Kat başını iki yana salladı. “Bunu yapamam.”

Jack gülümsedi. “Kat, bunu yapabilecek *tek kişi* sensin. Ona haddini bildiriyorsun, onun saçmalıklarına kanmıyorsun ve ona hiç kimsenin ulaşamadığı bir şekilde ulaştın. Acele etme, panik olmamaya ya da endişelenmemeye çalış. Daha fazla ne yapabilirsin ki?”

Kat, Jack’e zaman ayırdığı ve anlayışı için teşekkür etti. Konuştuklarının aralarında kalacağı konusunda ona güveniyordu. Arkadaşlarının ve ailesinin, Carter ile olan ilişkilerine vereceği tepkiye karşı korkularına rağmen, bunu olumlu gören insanların olduğunu bildiği için kalbinin hafiflediğini hissediyordu.

Kat de aynısını yapmaya başlamaya karar verdi.

O akşamüstü Carter kütüphanede Hemingway okurken, Kat oturduğu yerde kıpırdandı. El bileğini dizine dayamış Carter, siyah bir kot pantolonu, botları, gri bir AC/DC tişörtü, dövmeleri, yüzükleri ve kısa saçlarının üzerinde siyah bir bereyle oturuyordu.

Dersin başındaki selamlaşmaları, Kat oradan sıvışıp kaçarak kendisini birkaç sert içki içmekten başka bir şey istemezken, en iyi ihtimalle işkence gibi geçmişti. Kat kendisini daha önce hiç bu kadar karmakarışık ve dengesiz hissetmemişti. Zihni, durmaksızın birbirini takip eden sorularla karışıyor, Jack ve Beth'le konuştuklarını ardı ardına vurguluyor ve sonra o öpücüğü bir kez daha yaşıyordu.

Ah, Tanrı aşkına, o öpüşme...

Gözü ders boyunca, hiç pişmanlık duymadan, Carter'm dudaklarına kayıyordu. Carter, onun kendisine baktığını fark eder gibi, okumasına ara verip bakışlarını kaldırıp ona baktığında boğazını temizledi. Kat'in yanakları ısınıyordu. Bakışlarını kaçırıp sayfaya baktı.

Carter devam etmeden önce kaşlarını çatı: " 'Catherine'i görüşümü çok hafife almışım. Biraz sarhoş olmuştum, nere-

deyse gelmeyi de unutacaktım ama onun orada olmadığını gördüğüm zaman kendimi yalnız ve bomboş hissettim.”

“Tamam, burada dur.” Kat, kendi metnini ters çevirip masanın üzerine, Carter’ın getirdiği Oreo paketiyle kola kutusunun arasına koydu. “Şu son birkaç sayfayı göz önüne alırsan, Henry’nin Catherine’e karşı tutumunda nasıl bir değişiklik gördün?”

Carter oturduğu yerde kıpırdandı, alnını kaşırken parmakları beresinin altına girdi.

Gözleri gergin bir şekilde Kat’in üzerindeydi.

“Yani... Duyguları konusunda kafası karışık.” Kola kutusunu kavradı ve büyük bir yudum aldı.

“Nereden anladın bunu?” Kat, onun ademelmasının inip çıkmasını izledi.

“Çünkü onu özlüyor – yani, o orada olmadığında.”

Bakışları bir an için Kat’e kaydı ve bu kısacık süre bile Kat’in içine keskin bir arzu bıçağı saplaması için yeterliydi.

“Kafasının karıştığını nereden biliyorsun?”

Carter dudağının sağ kenarını kaldırıp gülümsedi. Gözlerindeki bilmiş bakış elmacık kemiklerinde parladı. “Bir ön-sezi.” Bakışlarını metne kaydırды, çenesini kaşdı. “Kendini... ‘boş’ hissediyor. O olmadan içi bomboş.”

Mavi gözler Hemingway’in kelimelerinden yukarı kalktığında Kat’in orada gördüğü şey neredeyse kalbinin durmasına neden oluyordu.

Kat genellikle Carter’ın bakışları üzerinde olduğunda o gözlerde seks ve arzu görüyordu. Bu işlenmemiş hisler mavi gözlerine bir renk katıyor, bulutsuz bir mavi olmasına neden oluyordu. O ifade hâlâ oradaydı ama o an hâkim olan, onun gözbebeklerinin her milimetresini kaplayan, pişmanlık dolu bir pustu. Bu pus o kadar belirgindi ki Kat tek bir kelimeye

bile gerek duymadan Carter'ın kendini nasıl hissettiğini anladı. Ve kendisi de tam olarak böyle hissediyordu.

Kat orada öylece –birbirlerine bakarak, birbirlerinde kaybolmuş bir şekilde– oturduklarını ancak Carter kendisine dokunduğunda kendine gelerek fark edebildi. Elinin üstünde duran avucu ılık ve rahatlatıcıydı. Kat aralarında her zaman var olan o sıcak elektrik akımıyla rahatlayarak içini çekti.

Carter kendisine dokunmayalı çok uzun zaman olmuş gibiydi.

Öne doğru eğilen Carter, “Şeftali,” dedi Kat’ın elinin üzerine parmağıyla okşayarak. Elleri birleşmiş olsa da bakışları masanın üzerindeydi. Ellerinin dokunuşu çok güzeldi. Kat kısa bir an için Carter’ın ellerinin bedeninin başka bölümlerine dokunmasının nasıl olacağını hayal etmeye başladı.

Carter’a karşı duyduğu çekim yavaş yavaş daha fazla bir şeye dönüşmeye başlıyordu: korkutucu ve geri alınamaz bir şeye. Elbette ki bunu inkâr etmekten yorulmuştu ama yine de dikkatli bir yolda yürümesi gerekiyordu.

Carter elini sıktı. “Cumartesi günü hakkında...”

“Sorun değil.”

“Hayır,” diye cevap verdi Carter kararlılıkla. “Öyle değil. Bu – demek istediğim, evet, öpücük...” Kaşlarını kaldırdı. “Bak, benim hakkımda ne düşünürsen düşün, seni bir pislik gibi davranmak için öpmedim. Gerçekten.”

“Biliyorum, ben...”

“Olay şu ki...” Duraksadı, kaşları neredeyse ortada birleşecek kadar çatılmıştı. “Olay şu ki kahrolası süslü kelimeler kullanmıyor olabilirim ama ben... Seninle ilgili ciddi düşünüyorum.”

Kat’ın başı dönmeye başlarken, Carter’ın elini daha sıkı tuttu.

“Bunun mükemmel bir durum olmadığını biliyorum.” Parmağıyla kendisini gösterdi. “Ben sadece biraz - yani sende... Ama lanet olsun, şu noktada bana verebileceğin herhangi bir şeye sahip olmak beni mutlu eder. Sadece burada seninle oturmak bile yeterli.”

Sözlerinin içtenliği Kat’ın kendisini onun kollarının arasına atılmak ve oradan hiç ayrılmamak istemesine neden oldu. Kalbinin ne kadar hızla attığını açık bir şekilde söyleyemediği için sadece, “Tamam,” diye mırıldandı.

Carter onun cevabından tatmin olmuş gibi görünüyordu. “Tamam mı?”

Kat gülümsedi.

“Aramız iyi mi?” diye sordu Carter sessizce onu dikkatle izlerken.

Kat boğazını temizledi. “Aramız iyi.”

Carter nefesini verdi, paramparça olmuş gibi görünüyordu. “Sevindim, ama senin bir şeyi anlamanı istiyorum Şeftali.” Dudaklarını yaladı. “Üzgün değilim ve şu anda bir dakika bile düşünmeden bunu yeniden yapardım.”

Ah, Tanrım.

Carter’ın gözlerini ona diktiğini ve zar zor nefes aldığını fark eden Kat, bakışlarını ondan çekti ve hızla çantasından kâğıtlarla dolu bir dosya çıkardı. Konuyu değiştir. Konuyu değiştir...

“Bunları hâlâ istiyor musun?” Kat dosyayı masanın üzerine koydu.

Carter kaşlarını çatı. “Ee... ‘Bunlar’ ne?”

“Bir sonraki hafta için kullanacağın kaynakların.”

Carter gözlerini kırıştırdı. Kafası karışmıştı.

“Ben şehir dışına çıkıyorum,” diye açıkladı Kat. “Ailemle Washington DC’ye gidiyoruz.” Parmaklarını masanın kenarına

rında gezdirdi. “Babamın ölüm yıldönümü... Bunu her sene yaparız. Pazar gününden önümüzdeki pazar gününe kadar şehir dışında olacağım.”

Carter’ın yüz ifadesi hafifçe değişti. Mutlu görünmüyordu. Ensesini kaşıdıktan sonra ellerini ceplerine soktu. “Ya... Peki, tamam.” Burun kemiğinin üzerinde çatılan kaşları çok belliydi.

“Yapabildiğin kadarını yap,” diye onu cesaretlendirdi Kat. “Sana ödev olarak biraz daha okuma ve soru verdim. Değerlendirme notu hakkında konuşmamız...”

Gözleri Carter’ın karanlık ve hüznünlü bakışlarıyla karşılınca cümlesini tamamlamadı.

“Bana mesaj at,” dedi düşünmeden. “Ya da herhangi bir yardıma ihtiyaç duyarsan beni ara. Tereddüt etme. Ben – evet, sadece beni ara.”

“Arayacağım.”

Kat gülümsemeye çalıştı ama bu beklediğinden daha zordu. Yılın bu zamanında ailesiyle birlikte Washington DC’ye gitmek bir şeydi; bütün bir hafta boyunca Carter’ı arkasında bırakmak ise başka bir şey. Aniden kendisini bomboş hissetti.

★★★

Carter sinirliydi. Hem sinirliydi hem de, dürüst olmak gerekirse, Cumartesi akşamı olmasına rağmen aşırı perişan bir haldeydi.

Max’in eline tutuşturduğu beşinci Corona şişesinden büyük bir yudum aldı ve bir parmağını kaşının üzerinde gezdirdi. Gerçekten, yedi gün... Ne kadar zor olabilirdi ki? Zaten Şeftali’yi haftada üç kere görüyordu. Aslında -teknik olarak- Şeftali’yi sadece altı saat daha az görecekti.

Sanki çok önemliydi.

İçini çekti. Evet, *gerçekten* çok önemliydi. Son derslerinin üzerinden bir gün geçmişti ve daha şimdiden onu görmeme düşüncesiyle birlikte midесinin istek ve boşluğun getirdiği rahatsızlıkla büküldüğünü hissedebiliyordu.

Kahretsin.

Max'in tamirhanesinde makine ustası olan Paul, Carter'ın barın üzerinde duran dirseğini dürttü.

"Sorun ne?" diye sordu müziği bastırarak. "Biri Kala'nın üzerine işlemiş gibi görünüyorsun."

Carter kambur otururken doğruldu. "Bir şey yok. Ben iyiyim."

"Yalan söyleme," diye sırttı Paul. "Bu kulüpten nefret ediyorsun değil mi? Bunu bana itiraf etmende bir sorun yok. Max burayı seviyor ama ben nesini beğendiğini anlamıyorum."

Endamlı ve güzel iki sarışın salınarak yanlarından geçerken iki erkeğin ufacık kıyafetlerine ve flört eden gülümsemelerine bakmalarına neden oldular.

Carter kıkırdadı. Şişesini Paul'unkine vurdu. "Max nerede?" diye sordu gözlerini kısıp dans pistinin ortasında arkadaşını görmeyi umarak.

"Dışarıda sigara içiyor," diye cevap verdi Paul elini sallayarak. "Yeni arkadaşı Laura ile. Daha şimdiden kafası lanet bir uçurtma kadar güzel, bu akşam yapacağı bir anlaşma hakkında sızlanıp duruyor."

Carter öfkeyle gözlerini devirdi. Dükkândaki diğer çocuklardan duyduğu kadarıyla, Lizzie gittiğinden beri, Max pek çok kadınla birlikte olmuştu. İyiymiş ve beraber olduğu kadınlarla birlikte olmak için yaşıyormuş rolü yapsa da Max'in sadece o lanet olası acısını dindirmeye çalıştığını Carter biliyordu. Kullandığı kokain miktarından da anlaşılacağı

üzere bir gecelik ilişkiler Max'in işine yaramıyordu. Pislik herif kaygan zemindeydi.

"Bu pislikten kurtulması gerekiyor," diye homurdandı Carter.

"Orası şüphesiz," diye ona katıldı Paul. "Ama o ikimizi de dinlemeyecek, bunu sen de biliyorsun. Çok derine girdi. O kaltak onu bıraktığında, onun içindeki en iyi kısımları da götürdü."

Carter, Max'in Lizzie gider gitmez çok ağır bir darbe aldığını biliyordu. Carter için Kill'de kapalı kalmak ve arkadaşının yanında olamamak çok zor olmuştu. "Gerçekten o kadar kötü müydü?"

Paul içini çekti. "Evet. Bebeği kaybetmesinden bu kadar kısa süre sonra bu kadını da kaybetmesine rağmen paramparça olmamış gibi davranmaya çalıştı. Burnuna kadar o pisliğe batmışken iyiymiş rolü yaptı." Paul birasını yudumladı. "Ben sadece bir şeyler olmasını, işlerin boka sarmasını bekliyorum..."

"Bir şey olmasına ben izin vermem," dedi Carter ters bir şekilde.

Paul anlayışla gülümsedi. "Biliyorum dostum." Eliyle Carter'ın omzunu kavradı. "Biliyorum. Ama sen ve ben her zaman onun yanında olamayız. O yetişkin bir erkek ve kendi bildiğini okuyor. Endişeleniyorum."

Carter, Paul'un ne demek istediğini biliyordu. Neredeyse yirmi yıl süren arkadaşlıklarına rağmen Max, sonuçları ne olursa olsun istediğini yapardı. Onun inatçılığı iki adamın en çok kavga ettiği konuydu. En yakın arkadaşı kırılmıştı, bu oldukça açıktı ama Carter'ın onu nasıl düzeltebileceği, hatta düzeltip düzeltemeyeceğine dair hiçbir fikri yoktu.

Carter ve Paul durup dans pistinin debelenip sıçramasını

izlediler. “Ayrıca... Artık sana bir kadın bulmamızın zamanı geldi Carter.” Paul başıyla müziğin ritmiyle dönüp dans eden bir grup kadını işaret etti.

“Hadi ama dostum.” Carter içini çekti. “Bir kadına ihtiyacım yok.”

“Neden?”

“Çünkü kadınlar çok çalışma ve lanet olası bela anlamına geliyor. Max ile bunlar yeterince var zaten.”

Ayrıca, Carter herhangi bir kadını istemiyordu. O *tek bir kadını* istiyordu.

Ona katılırken kahkaha atan Paul, barın üzerine iki içki daha koydu. Carter viski-kola bardağını şevkle kavradı ve tek yudumda yarısını bitirdi. Evet. İhtiyacı olan şey buydu. Şeftali hakkında düşünüp, delirmeye son vermesi gerekiyordu. Onu kafasına takmayı, endişelenmeyi, fantezi kurmayı–

Carter, dudakları bardağının üzerindeyken duraksadı ve iki kere gözlerini kırptı. Artık halüsinasyon mu görmeye başlamıştı? Başını dansın ritmiyle kıvranan bedenlerin arasından uzatıp, yaklaşık on metre ötesinde dans eden kızıl kestane saçlı kadını görmek için neredeyse boynunu kırıyordu.

Yüce Tanrım.

Bu Şeftali’ydi.

Ve üzerinde olabilecek en seksi elbise vardı. Siyah ipek bir elbiseydi ve sırt dekoltesi o kadar aşağıda bitiyordu ki Carter neredeyse onun kalçasındaki gamzeleri görebilecekti. Lanet olsun. Ve çıplak bir sırt tek bir anlama geliyordu.

Sutyeni yoktu.

Hemen sertleşen aleti, pantolonunun düğmelerini zorlayıp ona ulaşmaya çalışırken, kalbi kahrolası bir çekip gibi gümbürdüyordu. Bedeni su gibi hareket ediyordu: Kat çok zarıftı ve çaba göstermeden akar gibiydi. Saçlarını seksi ve

zarif bir şekilde topuz yapmıştı ve ayağındaki ayakkabılar... Carter'ın omuzlarında harika görünebilirdi.

Şeftali eğilip şarkının sözlerine eşlik ederken Carter gülümsedi. Şeftali ellerini kalçalarının üzerinde hareket ettirirken, Carter'ın tüm bedeni kıskançlıkla sarsıldı. Bu eller onun elleri olmalıydı, onu sıkıca saran kendi parmakları olmalıydı. Carter bakışlarını ondan ayırmayı başardı ve onun Kızılderili saçlı bir adamın sarıldığı ufak tefek sarışın bir kızla dans ettiğini gördü. Kız tatlıydı ama Şeftali seksiydi. Hayır, geç bunu. Daha çok ayakta spontane düzüşme gibiydi ve Carter hemen bunların hepsine sahip olmak istedi.

Belli ki Şeftali'nin iki üç metre uzağındaki adam da bunu istiyordu.

Carter'm göğsünün içinde derin ve karanlık bir hırıltı oluştu: O pislik Şeftali'nin yanında gidip kendisinin yaptığı gibi saçlarıyla oynayınca yumruklarını sıkı.

Ne yapması gerektiğini tam olarak ölçüp tartmaya fırsat bulamadan, Carter bir anda bardan kalktı ve uzaklaştı. Paul'se onun arkasından bakakaldı. Şeftali'ye ve belli ki kafasının omuzlarının üzerinde durmasından hoşlanmayan aşağılık herife doğru giderken elleriyle kalabalığı itti. Carter daha önce hayatında hiçbir şey için bu kadar korumacı davranmamıştı ve içinde akan adrenalin güzel bir şeydi.

Adi herif Şeftali'nin beline doğru uzanırken, Carter onun kolunu yakaladı ve bükte. Sertçe. Carter onu geriye doğru iterken pislik geriye doğru sendeledi. Carter, onun her bir kelimeyi duyduğundan emin olmak için kulağına doğru eğildi.

“Ona dokunma. Dokunursan kolunu omzundan söküp kopartırım. *Kapış?*”

Pislik ona karşı bile çıkmadı. Carter onu bıraktı ve ağzını

şu şekilde oynattı: *Defol git*. Bunu ona iki kere söylemesine gerek kalmadı. Şerefsiz herif kalabalığın içine doğru ilerlerken Carter içindeki hırıltıyı serbest bıraktı ve sonra Şeftali'ye döndü. Neyse ki, Şeftali arkasındaki insanın değiştiğini ya da onu fark etmemişti ki ve işte bu mükemmeldi.

Carter onun arkasında ilerledi ve ellerini kaldırdı.

Şeftali'nin birlikte olduğu sarışın onun bu hareketini fark etti. Carter'ı baştan aşağı incelerken yüzündeki merak ve şehvet dolu ifade görülmeye değerdi ama bu kadın Carter'm umurunda bile değildi. Aklında sadece önünde duran nefis varlığa dokunmak vardı.

Arkasında birinin olduğunu hisseden Şeftali oraya dönmeye çalıştı. Carter onun kollarının üst kısmını yakaladı ve olduğu şekilde –sırtı kendi göğsüne dayalı– durmasını sağladı. Kulüpte Blackstreet ve Dr. Dre'nin “No Diggity” isimli şarkısı başladığı anda da dudaklarını onun kulağına dayadı. Burnunu iyice yakınlaştırdı. Kat olağanüstü kokuyordu.

“Bu kulüpteki tüm erkeklere yaptığın şeyin farkında mısın Şeftali?”

Şeftali'nin bedeni Carter'ın ellerinin arasında gerildi. Carter tutuşunu gevşetti ve ellerini onun dirseklerine indirdi. Kolu boyunca Kat'ın tüylerinin diken diken olduğunu hissedince gülümsedi ve onu biraz daha kendisine bastırdı.

“Ya da *bana* n'aptığının?”

Carter onun yumuşak kolları üzerinde ellerini daha da indirdi, önce bileklerini sonra ellerini tuttu. Bir yandan kendisini durdurmasını beklerken, içinden bunu yapmaması için dua ediyordu. Bunun yerine Şeftali başını ona doğru çevirdi, burnu Carter'ın çenesinin sağına değdi.

“Sana n'apıyorum Carter?” dedi mırlar gibi, ellerinin arasında parmaklarını çevirdi ve ellerini karnına bastırdı.

“Benim sana bakan ve sana dokunmayı düşünen her erkeği öldürmek istememe neden oluyorsun mesela.”

Şeftali inledi; Carter onun dudaklarının gülümseme şeklinde hafifçe kıvrıldığını gördü – o dolgun, parlak dudaklarının.

“Kıskanıyor musun Carter?” Kalçalarını, çok yavaş bir şekilde önünde hareket ettiriyordu.

Carter onu kendisine çekti ve aletini onun tatlı kalçasına dayadığında onun nefesinin kesildiğini duydu.

“Çok kıskanıyorum.” Burnunu onun saçlarına daha da yaklaştırdı ve o tatlı, sulu şeftalilerin muhteşem kokusunda kendisini kaybetti. “Bunu hissedebiliyor musun?” Yeniden onu kendisine bastırdı ve Şeftali cevap olarak kalçalarını hareket ettirdiğinde boğazından gelen bir sesle inledi.

Carter onun ellerini bıraktı ama avuçlarıyla sıkıca onun ipek kaplı karnına bastırdı. Kalçalarına gelene kadar ellerini geriye doğru kaydırды. Hayal ettiği gibi iri ellerinin içine mükemmel bir şekilde oturuyorlardı. Onun kalçalarını tuttu, onu kendisine bastırdı ve müziğin ritmiyle sallanmaya başladı. Şeftali dans etmeye başladı ve bedenini ona yaslayıp, başını burnu yanağına değecek şekilde arkaya yasladığında, ağzından çıkan inlemeye hâkim olamadı.

Şeftali’nin elleri onunkileri buldu. Ellerini kavradı ve daha hızlı dans etmeye başladı.

“N’apıyorsun?”

“Seninle dans ediyorum Carter. Neden sordun? Sana nasıl geliyor?”

“Mükemmel geliyor – kahretsin.” Carter ellerini yukarı çıkardı, başparmaklarıyla Şeftali’nin göğsünün kenarına dokundu.

Onları hissetmek için her şeyini verebilirdi. Göğüs uç-

larının parmaklarının altında sertleştğini hissetmek, dudaklarını üzerlerinde gezdirmek, bedeninin her yerindeki teninin tadına bakmak... Carter kalçalarını yeniden onunkilere bastırdı ve omzuna hafif bir öpücük kondurdu. Şeftali de karşılığında başını ona yasladı ve kollarını yukarı kaldırıp ellerini onun ensesinde birleştirdi. Tırnakları kafa derisine doğru çıktığında Carter onun tenine doğru inledi. Bedenleri bir arada, iki yana doğru sallanıyordu. Carter ellerini onun belinin yanlarında tembelce gezdirirken Şeftali'nin kalçası kasıklarına mükemmel bir şekilde uyuyordu. Carter'ın avuç içleri elbisenin eteğine ulaştığında, Kat onun parmak uçlarının yumuşak teninde dans etmesine izin verecek kadar cesur davrandı. O da tırnaklarını Carter'ın başına geçirdi ve inledi.

“Seni istiyorum,” diye fısıldadı Carter onun kulağına ve kulağının arkasına da bir öpücük kondurdu. “Tanrı biliyor ya, kurallara aykırı bir şey oluşu hiç umurumda değil. Seni istiyorum. Çok istiyorum. Fena halde.”

Şeftali ona döndü, gözlerinin içine baktı ve bir cadı gibi gülümsedi. “Ben de seni istiyorum.”

Carter onu döndürdü, elinden tuttu ve kulübün karanlık bir köşesine doğru çekti. Sırtını duvara dayadı ve burun buruna dururlarken ellerini başının iki yanına koydu. “Bir daha söyle,” dedi.

“Neyi?” diye sordu Şeftali, alkolden dolayı kocaman ve donuk görünen gözlerle.

“Beni istediğini söyle,” diye emretti. “Bunu duymaya o kadar ihtiyacım var ki haberin yok.”

“Seni istiyorum.”

Şeftali tek bir kelime bile edemedi, Carter onun yüzünü kavradı ve dudaklarını hızla onunkine dayadı. Bu itirafın kemiklerine, ruhunun derinliklerine sızmasına ve tatlı tatlı

yakmasına izin verdi. Şeftali hemen ellerini onun ensesine götürdü, dilleri birbirlerininki üzerindeyken saçlarını tutup başını kendine çekti. Şeftali'nin tadı olağanüstüydü. Tanrım, Carter neredeyse Şeftali'nin ona kendisini ne kadar iyi hissettirdiğini unutuyordu. Bir pislik gibi kendini ona bastırıyordu ama lanet olsun, kendisine hâkim olamıyordu. Ona sürtünmek istiyordu. Onun içinde olmak istiyordu.

Ateşli ve ıslak, iştah dolu öpüşüyorlardı.

İkisi de bedenlerini birbirlerine doğru itiyorlardı; Kat'ın karşılığıyla Carter'ın bedeni onu nefessiz bırakacak kadar şiddetli bir istekle yanıyordu. Bir de kokusu... Kokusu Carter'ı öylesine baştan çıkarıyordu ki kendini kaybetmişti. Adının söylendiğini duymadı bile. Hem de üç defa.

Üç kere.

Geri çekildi, onun çene hattına küçük öpücükler kondurdu. "Efendim bebeğim?" diye inledi Şeftali'nin dudaklarına doğru.

"Ben demedim," dedi Şeftali, başını sesin kaynağına doğru çevirirken.

Kafası karışan Carter dönüp, karmakarışık bir halde olan Paul'un orada durduğunu gördü.

"Ne?" dedi Carter hırlar gibi, kollarındaki kadına kalkan olurken.

"Üzgünüm dostum," diye kekeledi. "Max – ee, dışarı çıktı. Onu durduramadım. Anlaşma gibi bir şeyler geveledi; birkaç adam da onu dışarı çıkarken takip etti. Bilemiyorum tabii ama amaçları iş yapmak gibi görünmüyordu pek."

Carter'ın kalbi duracak gibi oldu, ağzı kurudu. "Yani – lanet olsun. Bana bir dakika ver."

Paul sertçe başıyla onayladı ve yanlarından ayrıldı.

Carter, Şeftali'nin belini bıraktı ve bir avcunu duvara vurdu. "Lanet olsun!"

Şeftali onun yüzünü ellerinin arasına aldı. “Hey. Eğer sana ihtiyacı varsa, git.” Bakışları yumuşaktı ama saçma bir davranış istemediği belliydi.

Carter başını eğerek alnını onunkine dayadı. “Ama benim sana ihtiyacım var.” Daha önce hiç bu kadar dürüstçe bir şey söylememişti.

Şeftali onun yanağının üzerinde gülümsedi. “Biliyorum ama...”

Carter dudaklarını onunkilere bastırdı. “Ama yok,” diye mırıldandı. “Tanrı aşkına lütfen ama olmasın.”

Şeftali kahkaha attı, elini onun yanağında gezdirdi. Carter’ın onun dokunuşundan aldığı rahatlık hissi anlatılamayacak bir şeydi. “Ben bu akşam herhangi bir şey yapmamızın imkânsız olduğunu söyleyecektim.”

Carter yıkıldı.

“Ben sabah gidiyorum ve senin de ilgilenmen gereken bir arkadaşın var. O akşam bu akşam değil.”

Carter onun haklı olduğunu biliyordu. Max’in kendisine ihtiyacı olduğunu biliyordu. Şeftali’yi eve götürüp, Pazar’a kadar onu mümkün olan her şekilde becermesinin izlemele-ri gereken yol olmadığını biliyordu. Peki hiç fırsat yakalayamamalarını neye borçlulardı?

“Peki önümüzdeki hafta senden haber alabilecek miyim?” diye sordu. Muhtaç gibi görünmek umurunda bile değildi.

“Elbette.” Yanından ayrılmadan önce yüz hatlarını tamamen ezberlemeye çalışıyormuş gibi, gözlerini Carter’ın üzerinde gezdirdi. Carter bundan çok hoşlandı. “Sanırım uzun bir konuşma yapmamız gerekecek.”

Şeftali’nin kelimeleri Carter’ın buz kesmesine neden oldu. “Tamam,” diye kabullendi ve sonra sinirle homurdandı. “Gitmem gerek. Üzgünüm.”

“Git,” dedi Şeftali hafif bir gülümsemeyle. “Yakında görüşürüz.”

Carter tereddüt etmeden onun dudaklarına yapıştı, büyük bir arzu ve iştahla öptü. Sonra da duvardan destek alarak uzaklaştı.

“Dikkatli ol,” diye emretti parmağını ona doğru uzatarak. “Bu akşam eve gittiğinde bana mesaj at.”

Şeftali kahkaha attı ve ona asker selamı verdi.

“Çok ciddiym,” dedi Carter, son derece ciddi bir sesle.

Şeftali’nin yüzündeki gülümseme silindi. “Atacağım. Söz veriyorum. Sen git artık, Max’le ilgilen.”

Carter, Max'i görmeden önce onun sesini duydu. Geri zekâlı herif, birilerine kendisini rahat bırakmaları konusunda bir şeyler bağıırıyordu. Bunu boğuşma sesleri ve acı bir haykırış takip etti. Carter uzun adımlarla Max'in oturma odasına giderken sinirli görünen Paul'un yanından geçti ve kırık bir burun ve güzelce kapanmak üzere olan bir gözle, Max'in körkütük sarhoş halde kanepesine yayılmış olduğunu gördü.

"Tanrı aşkına," diye homurdandı Carter.

"Carter!" diye seslendi Max, kocaman bir sarhoş gülümsemesiyle. "Şuna bir bak!" dedi, gömleğini kaldırıp birkaç iri yarayı ve kaburgalarının üzerindeki kesiği göstererek.

Carter kafasını sertçe odanın bir köşesinde, Paul'un yanında, bir elinde ot, kucağında da bir fahişeyle oturan Cam'e çevirdi. "Bunların hepsi olurken sen hangi cehennemdeydin?"

Paul ellerini havaya kaldırdı ve başını iki yana salladı. "İşi oraya getirme adamım," diye uyardı. "Geri zekâlı bizi bırakıp gitti ve olduğumuz yerde kalmamızı söyledi. Ben elimden geleni yaptım!"

"Eminim," diye kabul etti Carter. "Polis işe karıştı mı?"

Paul olumsuz anlamda başını iki yana salladı. “Pislikler polisler gelmeden toz olmuşlar.”

Carter, bir sigara yakıp ona uzatan arkadaşı Al’e bakarken, çenesini kapatmış ve yumuşamış olan Max’in yanına doğru yürüdü. Max sigaradan bir nefes çekip dumanı üflerken inledi ama hareket etmeye çalıştığında irkildi ve yüzünü buruşturdu.

“Kaç kişiydiler?” diye sordu Carter Paul’a.

“Bilmiyorum,” diye cevap verdi. “Ben oraya gittiğimde iki kişi vardı ama daha fazla olabilirler.”

Evet, öyle olmalıydı. Max, bir bölük adamdan dayak yemiş gibi görünüyordu.

Max’in son oynucağı olan Laura, üzerinde hâlâ kulüpteki kıyafeti, elinde bir kâse su ve bir havluyla mutfaktan geldi. Carter’a zorla gülümsedikten sonra Max’in yanına diz çöküp onu temizlemeye çalışmaya başladı. Burada kullanılması gereken kelime “çalışmak”tı çünkü Max mırıldanarak küfrediyor, onu başından savmaya çalışıyordu.

“Kes şunu O’Hare,” dedi Laura sertçe, “yoksa seni gerçekten kıcının üzerine oturturum!”

Max, dudaklarından sigarası sarkarken ona sırtıttı ve iyi gözüyle göz kırptı. “Biliyorsun, böyle konuştuğun zaman sertleşiyorum.”

Laura gözlerini devirdi ve Max’in ezilmiş yüzünü temizlemeye devam etti.

“O aptal kıcını hastaneye götürmemiz gerek,” dedi Carter. Laura Max’in gömleğini açtı ve böylece ona yapılanların hepsi tam olarak gözler önüne serilmiş oldu. Laura havluyu kaburgalarının üzerinden geçirirken Max sığırcayınca, Carter da dişlerini sıkıttı.

“Ben iyiyim,” diye cevap verdi Max. “Ayrıca, hastanede çok soru soruyorlar.”

“Max,” diye itiraz etmeye çalıştı Carter, “uzun etme de-”

“Gitmiyorum,” dedi Max kendisine boyun eğmelerini isteyen bir ses tonuyla. “Doktorlar aynasızları arayacaklar - onların peşimde olmalarını istemiyorum. Bir şey bulacaklarından da değil. Pislikler kokainimi aldılar zaten.”

Carter eliyle çenesini ovuşturdu ve sinirle nefesini verdi. “Ne kadarını?”

“Yeterince.” Max onu kuşkuyla süzdü. “Senin barda olduğunu sanıyordum. Paul senin ortadan kaybolmanla ilgili bir şeyler söyledi.”

Carter, Max’in bakışlarından kaçındı ve arka cebindeki sigara paketini aldı. “Evet,” diye mırıldandı. “Yürüyüşe çıkmıştım.”

Max küçümser gibi bir kahlkaha attı ve aynı zamanda yüzünü buruşturdu. “Yürüyüşe ha? Adı ne?”

Carter onun sorusunu duymazdan gelerek çakmağını yaktı. Laura onun yüzüne bir buz torbası koyarken Max’in başını çevirmesini izlerken başını iki yana salladı. “Ne düşünüyordun ki?”

“Endişelenme,” diye onu sakinleştirmeye çalıştı Max elini sarhoşça sallarken. “O kokaini geri alacağım. Tanrı’ya yemin olsun ki alacağım. Sen benim arkamdasın, değil mi?”

Carter içini çekti ve sigarasından derin bir nefes aldı. “Tabii ki Max.”

Oturduğu yerden kalktığı anda titrediğini hissedince, Carter cep telefonunu cebinden çıkardı: mesaj. Şeftali’den.

Evdeyim ve iyiyim.

Carter gülümsedi. İşaret parmağını alt dudağının üzerinde gezdirip onun dudaklarının dudaklarının üzerinde olmasının ve onun kollarının arasında olmasının nasıl hissettirdiğini hatırladı. İçinden bazı kısımların –bilinmeyen, keş-

fedilmemiş ve uykuda olan kısımların– onun için hissettiği şeyi tanımlamak için belirli kelimeler fısıldadığını biliyordu. Şimdiye kadar bunları hızlı ve hevesli bir şekilde göndermiş ve basitçe onun bedenini ve zihnini arzulamaya devam etmişti. Ama o lanet olası bir tanımlama istemiyordu, sadece Şeftali’nin kendisine izin verdiğince fazla şeye sahip olmak istiyordu.

Yaralanmış arkadaşına baktı. Max’in aptallığı yüzünden tutuklanması düşüncesiyle midesinde oluşan rahatsızlık ve endişe yumağıyla savaşmaya çalıştı. Bu hızla giderse, Carter Noel gelmeden yeniden Kill’de olabilirdi.

Kızdan gelen mesaj, net ve parlak bir şekilde ışıldıyordu. Şeftali’nin ellerinin arasında olmasının nasıl bir his olduğunu, onun bedeninin kendisinininkinin önünde nasıl hareket ettiğini, birbirlerine verdikleri sözleri düşündü.

Hayır, diye düşündü Carter. Kendini yeniden içeri sokmalarına izin veremezdi. Şeftali’sini kaybetmeyecekti.

DC’deki gökyüzü gri ve yağışlıydı, hava da geniş mezarlıkta yürüyen iki kadının yüzü gibi kasvetliydi. Kat annesinin koluna girmiş, on altı yıldır çok az değişmiş olan mezar taşına doğru yavaşça yürüyordu. O nokta görüldüğünde, annesi koluna daha sıkı sarıldı.

Kat annesinin elini kavradı. “İyi misin?”

Eva başıyla onayladı. “Bu kadar uzun zaman sonra yeniden görmek her zaman en zoru oluyor.” Mezarın yanına giden yolda yürüdüler. Kat her zaman önce annesinin konuşmasına izin verirdi. Eva siyah mermerin üzerine koyu kırmızı bir gül bırakırken Kat arkasını döndü ve annesini bu mahrem anında yalnız bıraktı.

Yolda ağır ağır volta atarken, Kat zihninin yeniden New York'a dönmesine izin verdi.

Cumartesi günü onun için tam bir şok olmuştu – komşusunun bekârlığa veda partisi beklenmedik ama çok heyecan verici bir hale gelmişti. Carter'ın kendisiyle dans etmesini, ona sürtünmesini ve dokunmasını hatırlayınca midesine bir sıcaklık yayıldı.

O günden beri konuştukları kelimeler ve birbirlerine gönderdikleri mesajlar, Kat'ın Carter'ı tanıştıkları ilk günden beri mücadele etmeye çalıştığı şekilde istediğini kanıtlamıştı. Kat onunla birlikte olmak istiyordu. Carter onu bildiği her şeyi üzerinden çıkarırcasına soyuyordu ve Kat bundan hoşlandığını itiraf etmek zorundaydı. Bu korkutucuydu, canlandırıcıydı ve tehlikeliydi ama Kat onunla mümkün olan her şekilde birlikte olmak için elinden ne geliyorsa yapmaya istekliyd.

Başlangıçta ikisi arasında çizilmiş olan çizgiler artık bulanıklaşmıştı ve Kat'ın ayaklarının altında yerle bir oluyordu. Kalbinde Carter'ın diğer tarafta kendisini bekliyor olacağını bildiği için bu çizgileri aşmaya her zamankinden daha hazırdı.

Annesinin yanına geri döndüğünde Eva'nın yanaklarında gözyaşlarından oluşan yumuşak çizgiler vardı.

“İyi misin anne?”

Eva'nın gözlerinde bir rahatlama vardı. “Artık iyiyim,” diye cevap verdi yürüyerek uzaklaşırken. “Acele etme Katherineine.”

Kat, mermerin üzerinde babasının ölüm tarihini gösteren altın yazıya baktı. Sanki dün gibiydi. Paltosuna daha sıkı sarındı ve onun ismi göz seviyesine gelebilsin diye çömeldi.

“Merhaba babacığım,” diye fısıldadı. “En son ziyaretim-

den bu yana bu kadar uzun zaman geçtiği için üzgünüm. Hayatım bayağı çılgın.” Gülümsedi, işaret parmağıyla babasının adının *D* harfinin üzerinden geçti. “İsim iyi; öğrencilerim de harikalar.” Hafifçe ve gururla bir kahkaha attı. “Artık beni gerçekten dinliyorlar ve bu bir fark yaratıyormuşum gibi hissetmememe neden oluyor. Babacığım, ben...” Kat yüzünü öfkeli gökyüzüne doğru çevirerek, gözlerini kapattı. “Devamlı olarak o gece bana fark yaratmak, bir şeyler vermek hakkında söylediklerini düşünüyorum. Ve senin doğru bildiğin şeyi yapmak için gerçekten çok uğraştığımı bilmene ihtiyacım var.” Derin bir nefes aldı. “Sana şunu söylemek istiyorum: Ben – birine karşı bazı hislerim var ve... Hakkımda kötü düşünmenden çok korkuyorum.” Kat annesine gizlice bir bakış fırlattı. “Annemin öyle yapacağını biliyorum.”

Kat son birkaç ay içinde ne zaman işinden bahsedilse, annesinin yaptığı yorumları ve ters bakışlarını anımsadı. “Annem yaptığım şeyi neden yaptığımı anlamıyor ve bazen... Kendimi sıkıştırılmış gibi hissediyorum. Kendim için doğru olanı yapmam gerektiğini bilirken, ikiniz için de doğru olanı yapmaya çalışırken kapana kısılmış gibiyim sanki. Halbuki senin bana öğrettiğin şey buydu. Bu adam bana doğru yolda olduğumu hissettiriyor. O bazı hatalar yapmış, aynı hepimiz gibi, ama...” Kat eliyle mermerin üst kısmını kavradı.

“Ama onun iyi bir adam olduğunu bilmelisin. Hayatta bazı yanlış seçimler yapmış ve bazen beni tamamen deli edebiliyor ama içinde iyilik var. Bunu iyi biliyorum.” Babasının-kinin yanında büyükannesinin mezarını görünce gülümsedi.

“Her nerede olursan ol, mutlu olduğunu ve beni kolladığını biliyorum. Bunu her gün kalbimde hissediyorum.” Gözyaşları yanaklarından süzülüyordu. “Seni çok seviyorum babacığım ve seni özlüyorum. Lütfen nasıl hissettiğimi anla. Ona kendimi çok kötü kaptırabilirim.”

Bu kelimeler Kat'ın dudaklarından dökülürken rüzgâr bir saniye için dindi ve bulutlar açılarak tek bir güneş ışınının aşağı inmesine izin verdiler. Bir anlık sıcaklık Kat'ın sırtına vurdu ve bedeninin rahatlamasını sağladı. Ve güneşe karşı gözlerini kırıştıtırırken, ruhunun derinliklerinde babasının kendisine ve Carter'a onay verdiğini biliyordu.

DC'den Şikago'ya yaptıkları uçuş rahat geçti ve Kat, Harrison onları havaalanı terminalinde karşıladığında gülümse-di. Eva kendisine sıkıca sarıldığında, Harrison onun saçla-rının içine sevgi dolu bir şeyler söylüyordu. Kat her zaman için Harrison'un Eva'nın vefat etmiş eşine karşı duyduğu ke-dere karşı gösterdiği sonsuz anlayış için minnettar olmuştu. Harrison annesinin neye, ne zaman ihtiyacı olduğunu biliyor gibi görünüyordu ve Daniel'in mezarına yaptıkları yıllık zi-yaret nedeniyle hiçbir zaman incinmiş gibi görünmüyordu. Vefat ettiğinde babasıyla Harrison uzun yıllardır arkadaşlardı - Kat'ın annesi buna karşı savaşmış olsa da ikisinin birlikte olması fazlasıyla mantıklıydı. Üç günlük ayrılığın ardından bir araya geldiklerinde birbirlerini öpmelerini ve gülümse-melerini izlemek, Kat'ın göğsünde küçük bir özlemin oluş-masına yol açtı. Bedenini kendi kollarıyla sardı ve bu kolla-rın mavi gözlü bir eski mahkûma ait olduğuna inanmak için kendini kandırmaya çalıştı.

İşe yaramadı.

Şikago'ya onlardan bir gün önce gelmişti Harrison'ın kiraladığı arabaya bindiler. Eva'nın annesi, Şikago'nun çev-resine yayılmış olan evinde, her yıl bu dönemde bir araya geldikleri bir toplantı düzenlerdi. Kat'ın büyükannesi bunu kızını bu kadar mutlu edip ona güzel bir torun veren adamın hayatını kutlamak için yaptığını söylerdi.

Şehrin içinden geçip kırsal alana çıkarlarken Kat cep telefonunu çıkardı. Carter'dan haber almayalı birkaç gün olmuştu. Onu özlediğini inkâr edemezdi. Kat cep telefonunu açar açmaz Austin'den gelen bir mesaj olduğunu gördü.

Umarım Şikago'nun tadını çıkarırsın. Oraya sağ salım ulaştığında bana mesaj at. Gelemediğim için üzgünüm.

Kat isteksizce yutkundu. Beth, kutlama için Austin'i de Şikago'ya davet etmenin iyi bir fikir olduğunu düşünmüştü. Kat buna ikna olmamıştı ve Austin işlerinden dolayı bunu iptal etmek zorunda kaldığında rahatlamıştı. Onunla içki ya da yemek için buluşmamak adına uydurduğu bahaneler bir şeydi. Onunla yüz yüze görüşmek? Carter'ın orada olmasını çok daha fazla tercih ederdi. Annesine bir bakış attı ve Carter'ın orada olmasının yaratacağı fırtınayı hayal etti. Kat derin bir nefes verdi ve ona mesaj yazmaya başladı:

Merak ettim: Verdiğim ödevler çok zor değildi umarım?

İçten içe güldü. Carter'ın bu ödevi bir sandalyeye bağlanmış ve gözleri kapalı bir halde yapabileceğini biliyordu. Onun bu görüntüsü göz kapaklarının ardında belirdiğinde Kat'ın yanakları hemen ısındı; tabii fantezisinde Carter çıplaktı. Bacağının üzerindeki cep telefonu titreşti. Kat'ın kalbi buna garip bir şekilde kesik kesik atarak karşılık verdi.

Ben iyiyim. Ödev de iyi. Ama tek başına yapmak sıkıcı oluyor. Beni özlüyorsun, ha?

Kat gülümsedi ve onun kendini beğenmişliği karşısında başını iki yana salladı. Haklı olduğu gerçeğinin konuyla bir ilgisi yoktu.

Tabii Carter, seni inanılmaz özlüyorum (dalga geçiyorum). Az önce Şikago'ya geldim.

Cevabın gelmesi uzun sürmedi.

DC'de olduğunu sanıyordum? Hayır, beni gerçekten özlüyorsun. Anlayabiliyorum.

Kat kakhaha attığında annesi ona meraklı bir bakış attı. “Kiminle mesajlaşıyorsun?” diye sordu. “Austin mi?”

Kat’in yüzündeki gülümseme yok oldu. “Şey, hayır. Sadece bir arkadaşım.”

Eva başıyla onayladı, hâlâ şüpheli görünüyordu. “Peki. Umarım şu... hapishanedeki insanlardan biri ya da kütüphanede vakit geçirdiğin o yaratık değildir. Bu kadar tehlikeli biriyle yalnız başına vakit geçirmene izin vermelerine hâlâ inana-

“Anne...”

Eva iç çekti. “Bari bu hafta rahat bırakınlar seni.”

Üç gün DC’de kaldık. Şikago’da büyükannemi ziyaret edeceğiz. İnkâr edebilirsin ama ben senin beni çok özlediğini biliyorum.

Seri bir cevap daha:

Seni özledim. Al. Mutlu musun?

Kalp atışlarının şiddeti cevabı fazlasıyla veriyordu. Yüzünde kocaman bir gülümseme beliren Kat alt dudağını ısırды.

Kat: Sorun değil Carter. Ben de seni özledim.

Carter: Dilimde hâlâ senin tadını alabiliyorum.

Kat’in ağzından bir inleme çıktı. Karnındaki o yumuşak, alaycı titreme şiddetli bir zonklama halini almıştı. Adam acımasızdı. Kat zihninin Carter’la birlikte sadece bir yerlerde okuduğu şeyleri yapabilecekleri karanlık, haylaz yerlere gitmesine izin verdi.

Utangaç bir kız değildi. Düzgün bir cinsel hayatın tadını çıkardığı dört sevgilisi olmuştu. Ama ne zaman Carter’la seks ve benzer şeyler yapmak hakkında düşünse, onun önceki cinsel deneyimlerini yıkıp geçeceğini düşünmeye engel olamıyordu. O kadar hükmedici ve tutkulu bir hali vardı ki Kat’in onun yatak odasında da böyle olacağından hiç kuşkusu yoktu.

Kat onun kendisine hükmetmesini, sahip olmasını, becermesini...

Bu son derece müstehcen düşüncelerine şaşırarak eliyle ağzını kapattı.

Carter onu istiyordu - bunu kendisine de söylemişti. Ama hepsi bu muydu? Onun için bu ateşli, tutkulu bir düzüşmeden mi ibaretti? Kat çaresizce bunun yanıtını öğrenmek istiyordu. Ortalamalar yasası, Carter gibi erkeklerin ilişkiye girecek türden olmadığını ve muhtemelen “tek eşlilik” söz konusu olduğunda diğer yöne doğru koşmaya başlayacaklarını iddia ediyordu.

Kat, Lexus marka arabanın camında kendi yansımasına baktı. Gerçekten Carter’la bir ilişkiye girmeyi mi düşünüyordu? Yani uzun süreli bir ilişkiye? Evet. Evet, düşünüyor-du.

Kat: Yarın seni arayabilir miyim Carter?

Carter: Ne zaman istersen.

“Geldik Katherine.” Eva’nın sesi Kat’ın gündüz hayallerine bir son verdi ve Kat başını kaldırıp baktığında büyükannesinin mülkünün taş yoluna park etmiş olduklarını gördü.

Ev tıpkı hatırladığı kadar güzel ve etkileyiciydi. Büyük meşe kapı açılıp, büyükannesi ve onu geçmeye çalışan siyah-beyaz köpeği Reggie göründüklerinde, Kat’ın yüzünde büyük bir gülümseme belirdi. Sıçrayarak arabadan çıkan Kat, bacaklarının üst kısmına vurdu ve ılık çaldı. Reggie hızla ona doğru koşarken mutlulukla havlıyor ve kuyruğunu kamçı gibi sallıyordu. Köpek dilinden salyalar akıtarak havaya sıçradı.

“Reggie!” diye azarladı Kat’ın büyükannesi. “İn aşağı!”

Köpek, sahibine uysal bir bakış atarak hemen emre uydu. Kat kahkaha attı ve koşarak büyükannesinin yanına gittiğin-

de kadın kollarını ona dolayarak sıkıca sarıldı. Büyükannesi nane şekeri ve lavanta kokuyordu.

“Ah benim canım kızım,” dedi yaşlı kadın yumuşakça. Kat büyükannesinin kelimeleriyle birlikte ona daha sıkı sarıldı.

Küçük, kırışık eller Kat’ın yüzünü avuçlarının içine aldı. Büyükannesinin parlak yeşil gözlerinde sevgi ve sıcaklıktan başka bir şey yoktu – Kat kendisini anında daha sakin ve güvende hissetti. Büyükannesi her zaman ona kendisini daha iyi hissettirmenin bir yolunu bulurdu. Bu Tanrı’nın büyükannesine verdiği bir yetenektir. Hepsi birlikte eve doğru ilerlemeden önce Eva annesine sıkıca sarıldı.

Kat’ın büyükannesi, ertesi akşam otuz civarı insanın davetli olduğu yemek için yiyecek ve içecekleri hazırlamıştı. Ben, eşi Abby, annesi ve babası, babasının iş arkadaşları ve Kat’ın babasının katkıda bulunduğu ya da desteklediği birkaç yardım derneğinin üyeleri, ayrıca Beth ve Adam da orada olacaktı.

Kat hâlâ en yakın arkadaşının bir şeyi olduğunu düşünüyordu ve Beth’in aksini söylemesine rağmen bir yanı onu üzecek, çok yanlış bir şey yaptığı konusunda endişeleniyordu.

Çantalarını çocukluğundaki yatak odasına taşıdı ve midesinde dönüp duran, rahatsız edici önsezi hissini yok saymaya çalıştı.

19

Ertesi akşamüstü ev insanlarla dolmuştu. Kat annesinin yüzünde sabit bir gülümseme ve rahat bir tavırla davetlilerin arasında gezinmesini izlerken, hizmetliler de aperatif yiyecekler ve şampanya sunuyordu. Siyasetin içinde olan bir ailenin içinde büyüyen ve ülkenin en genç senatörlerinden biriyle evlenen Eva, bunların en iyileriyle dolu bir odayı idare etmekte zorlanmıyordu.

Ben, Abby, Beth ve Adam geldiklerinde kendilerini Kat'le büyükannesinin öpücük ve kucaklama girdabının içinde buldular. Kat onların birbirlerine iyi niyetlerini sunmalarını izlerken, Beth'le annesinin ne kadar yakın göründüklerini şaşırarak fark etti. Bunu doğum günü yemeğinde de fark etmişti ama şimdi iki kadının birbirlerini kucakladıklarını ve sessizce konuştuklarını gördüğünde onların sandığından daha yakın olduklarını, bir çeşit arkadaşlık kurduklarını anladı.

“Nasılsın?” diye sordu Beth’e onu yanağından öperken.

“İyi,” dedi Beth, oldukça rahatsız görünen nişanlısına bir bakış atarak. “Ya sen? Yeni bir şeyler var mı?”

“İlginç bir şey yok.” Kat ayağını yere vuruyordu, arkadaşının sorgulayan bakışları altında yüzünün ısındığını hissetti.

“Paylaşmak istediğin bir şey var mı?” diye sordu Beth başını bir yana eğerken.

“Şu anda değil,” dedi Kat kararlı bir şekilde ama deli gibi sesindeki savunma tonunu yok etmeye çalışırken hafifçe gülmüştü. Bunun işe yaradığından emin değildi. Olan biteni onunla paylaşmayı çok istiyordu, herkesle paylaşmak istiyordu. Ama bir şey –içinin soğumasına neden olan bir şey- onu durdurdu.

Büyükannesi, Carter hakkındaki gerçek hisleriyle ilgili tam olarak güvendiği tek kişiydi. Eva ve Harrison yatmaya gittikten sonra büyükannesiyle yaptığı sessiz ve üstü kapalı konuşması, annesi ve Beth’le yaptıklarından tamamen farklıydı. Kolay, açık ve kahkahalarla dolu bir diyalog olmuştu. Nana briç kulübündeki yeni dedikodular ve yeni golf partneri yakışıklı Roger’dan bahsederek konuşmayı renklendirmişti.

“Sert, diri bir adam,” diye tarif etmişti büyükannesi kahkahayla. “Ki ben de bundan hoşlanırım.”

Kat elinde papatya çayıyla kanepeye kıvrılıp büyükannesinin yumuşak ses tonu ve nazik kelimeleriyle zihninin sürüklenmesine izin vermişti. Onu gülmsetecek şeyleri bilmesini ve bu seyahat başladığından beri Kat’ın içine yerleşmiş olan karanlık endişeyi kovmaya başlayan istekliliğini çok seviyordu. Kendi kahkahasının sesini duyan Kat’ın büyükannesi salsa derslerine katılan yeni kadına karşı duyduğu olumsuz hisleri anlatırken yüzünde beliren gülümseme de tamamen içtendi.

“Bu kadın bir fahişe canım, çok net,” demişti büyükannesi, yeni dul kalmış Bayan Harper için kendini sakınmadan. “Sen anlat, ne var ne yok? Özledim seni,” demişti sonra da gülümseyerek.

Kat iç çekmiş, eşofmanının altından çıkan iplikleri çekiştirerek anlatmaya başlamıştı: “Ben de seni özledim, büyükanne. Yani... İyiyim işte. Yoğunum.”

Büyükannesi hafifçe bir şeyler mırıldanmış, hafifçe iç geçirmişti. “Kat, tek torunum kendisi gibi davranmadığında bunu anlarım.”

Kat mizahla alakası olmayan bir şekilde hafifçe gülüp boştaki kolunu kendi etrafına dolamıştı. “Karmaşık bir şey.”

“Hayatın neresi karmaşık değil ki?” diye sormuştu büyükannesi gülümserken. “Canım, seni çok seviyorum. Elimden geldiği kadarıyla yardım ederim sana.”

“Teşekkür ederim.”

“Annenin endişelerini biliyorum Kat. Bu onun hakkı.”

“Biliyorum,” diye cevap vermişti Kat bıkkın bir şekilde iç çekerek. “Ama çok fazla endişeleniyor. Ben bir yetişkinim büyükanne. Kendi kararlarımı verebilirim. Kendime göz kulak olabilirim.”

“Bundan şüphem yok canım. Sen her zaman çok güçlüydün. Aynı babana benziyorsun.”

“Ve annem gibi inatçıyım, değil mi?” diye sormuştu Kat alaycı bir şekilde.

Büyükannesi kahkahayı basmıştı. “Kesinlikle.” Kısa bir süre sessiz kalmıştı. “İşinin annenin fazlasıyla endişelenmesine neden olduğunu biliyorum ama ben seninle çok gurur duyuyorum. Umarım benimle herhangi bir konuda konuşabileceğini biliyorsundur. Sana sonuna kadar güveniyorum meleğim.”

Kat gözlerini kapatıp onun sözlerinin gerçek olduğunu bilerek başını kanepeye yaslamıştı. “Ben... ben...” Kat, gözlerinin arkasındaki zonklamayı rahatlatmak için sıcak avcunu alnına dayamıştı. “Tanrım, nereden başlayacağımı bile bilmiyorum.”

“Başından başla,” diye onu cesaretlendirmişti büyükanne.

Kat de öyle yapmıştı. Arthur Kill ve Carter’la yaptıkları dersler yaşlı kadını heyecanlandırmıştı. En basit şekilde söylemek gerekirse, Kat’in kalbini yavaşça çalan erkek onu şaşırtmıştı ama eski toprak bir romantik olduğu için bu yoldaki her adımda onun yanında olacağına söz vermişti – hatta Şükran Günü’ne Carter’la ikisini davet edecek kadar ileri gitmişti.

“Yüzünü yeniden güldüren adamla tanışmak istiyorum,” demişti ağlamaklı bir sesle.

Carter’la henüz aile üyeleriyle tanışacak aşamaya geldiklerinden tam olarak emin değildi ama Kat bunu düşüneceğini söylemişti. Büyükannesinin desteğinin ve kendisine olan güveninin ne kadar anlamlı olduğunu ifade etmesi aşırı zordu. Kelimeler yetmezdi.

“Sadece annenle konuşmaya çalışacağına söz ver Kat,” demişti büyükannesi. “Ona her şeyi söylemek zorunda değilsin. Ama bir dene yine de.”

“Söz.”

Ama o sabah konu işine geldiğinde, Kat oflamalar ve parmakların masanın üzerine vurulmasıyla karşılaştı. Eva devamlı olarak uyumsuz ve düşmanca tonda yorumlarda bulunarak sözünü kesti. Ses tonu en iyi olduğu zamanlarda ilgisiz ve tatsızdı. Kat’in azalmaya başlayan sabrı giderek daha da tükeniyordu. Bir şeyler olmak üzereydi. Kat bu endişe patlamalarından çok sıkılmıştı. Tek istediği kendisine bir yetişkin gibi davranılmasıydı. Yargılama değil anlayış istiyordu.

Kutlamalar devam ederken ve Kat odanın bir köşesinde oturmuş, kendisine yaklaşan ve babası hakkında saygıyla bir şeyler söyleyenlere nazik bir şekilde gülümserken, Beth, Adam ve Eva arasında yavan ve nazik bir konuşma başladı.

Ne kadar sosyal davranmak istese de, Kat kendisini bu ortamın içinde bulamadı. Beth’le arasındaki açıklanamaz uzaklık, annesinin kızgın bakışlarıyla birleşince, Kat’ın kalbinin ağrmasına neden oluyordu.

“...o geri zekâlı Carter ile hapislananın dışında...” Eva’nın Carter’ın ismini adeta küfürmüş gibi söylemesi, Kat’i duvarın kenarındaki güvenli yerinden konuşmanın içine çekti.

“Anne, o...” diye başladı Kat ama üç çift göz onaylamaz bir şekilde ona dönünce sustu.

Midesinde hissettiği ağırlık gitgide yayılmaya başladı ve etrafında ailesiyle arkadaşları varken kendisini neden bu kadar yalnız hissettiğini merak etmeye başladı. Duymak istediği tek şey Carter’ın sesiydi. Onunla birlikte olmak adına aldığı risklere değdiğinden emin olmak için onunla konuşmaya ve onun saçmalığa yer vermeyen dürüstlüğünde rahatlamaya ihtiyacı vardı.

“Her neyse,” diye homurdandı ve izin isteyerek, Reggie ayaklarının dibinde koşarken hızla üst kattaki banyoya gitti. Kat köpeği koridorda bıraktı, kapıyı kapattı ve alnını kapıya dayadı.

Tanrım, bu boğulmaya benziyordu. Babasını istiyordu. Onun yüzünü görmek, onun sakin, sabırlı sesini duymak ve ılık, derin, vişne aromalı kokusunu almak istiyordu. O, işleri yoluna koymak için ne söylemesi gerektiğini bilirdi. Her zaman bilmmişti. Ya bunu yapar ya da Kat’i sıkıca bağrına basarak, başlangıçta onu çok üzen şeyi unutmasını sağlardı.

Gözyaşları akmak üzereydi ama zamanı değildi.

Cep telefonundaki mesaj bölümüne giderek, Carter’a hızlıca bir mesaj yazdı. Kat’ın parmakları ekranın üzerinde uçuyordu.

Mesgul müsün? Konuşmak ister misin?

Başparmağıyla gönder tuşuna basarken, lavabonun kapısı çalındı. Kapıyı yavaşça açtığında, diğer tarafta Beth'in olduğunu görünce şaşırmadı.

"Selam."

"Selam," diye cevap verdi Beth. "Sen iyi misin?"

Artık yalan yoktu. Dürüst ve açık olmanın zamanı gelmişti. "Hayır."

Beth yere baktı. "Ben de iyi olduğumu düşünmüyordum."

Kat sorgular gibi omuzlarını kaldırdı. "Neler oluyor Beth?" diye sordu. "Yani, sanki... Bir şeyleri kaçıırıyormuşum gibime geliyor. Ben Kill'de işe başladığımda bana çok destek olmuştun. Sana Carter ile ilgili her şeyi açıkladığımda benimle oturdun ve şimdi – bilmiyorum."

"Açıklaması... zor."

"Zor olan ne? Benim tarafımda olduğunu sanıyordum. Sorun Austin mi?"

Beth hızla başını kaldırdı.

"Eğer ona umut verdiysem özür dilerim ama biz sadece bir kere öpüştük ve eğer devam edeceksek bunu yavaştan alacağımız konusunda oldukça nettim. Her konuda kafam çok karışık. Ben..."

Beth'in yüzü kuşkuyla doldu. "Sen – sen Carter'la mı yatıyorsun?"

Kat'ın siniri aniden alevlendi. "Bu seni hiç ilgilendirmez ama hayır, yatmıyorum."

"İşler kontrolden çıkıyor Kat. Onu tanıyor musun?" diye devam etti Beth, öfkelenmeye başlıyordu. "Demek istediğim, sana hapiste olduğu tüm zamanlardan bahsetti mi, bunun nedenlerini söyledi mi?"

"Nasıl..."

"Annen haklı. Kendini, işini, tehlikeye atıyorsun..."

“Onu tanıımıyorsun. O farklı.”

“Ah Katherine, lütfen.” Beth kollarını kavuşturdu. “Bu sadece duyduğun arzunun sesi, başka bir şey değil.”

“Çocukmuşum gibi konuşma benimle Beth,” dedi Kat sertçe, daha yakına yaklaşarak. “Annemden yeteri kadarını alıyorum, arkadaşımın da böyle konuşmasına ihtiyacım yok.”

“Çocuk gibi davrandığın için çocukmuşsun gibi konuşuyorum - seni sevdiğim için, senin için en iyisini istediğim için ve çok uzun süredir çenemi kapalı tuttuğum için. O adam senin öğrencin Kat ve aynı zamanda bir suçlu. Tüm kariyerini geleceği olmayan aptal bir aşk için tehlikeye atıyorsun.”

“Sen nereden biliyorsun yahu?” Kat’ın sesi istediğinden daha yüksek çıkmıştı.

“Gözlemlerim seninkilerden çok daha iyi,” diye cevap verdi Beth etkili bir şekilde.

“O zaman neden beni de aydınlatmıyorsun?”

“Her şey yolunda mı?” diye geldi Adam’ın endişeli sesi merdivenlerin başından.

“Hayır,” dedi Kat sertçe.

Adam endişeli bir şekilde başını hafifçe iki yana sallayan nişanlısına baktı.

Kat ellerini beline koydu, bakışları ikisi arasında gidip geldi. “Görünüşe göre ben biraz olayların dışında kalmışım. Biri bana neler olduğunu söyleyecek mi?”

Adam Beth’in elini tuttu. Derin bir nefes alıp, “O benim kuzenim,” derken bakışları kararlı ama aynı zamanda tedbirliydi.

Kat, Beth’in bakışlarını yere indirdiğini gördü. “Kim senin kuzenin?” diye sordu sabırsızca.

Adam cevap vermek için ağzını açarken, Kat’ın elindeki

telefonu çalmaya başladı. Kat yüzünü buruşturdu ve ekrana baktı.

Carter.

Adam uzandı ve parmağıyla telefonun ekranına dokundu. “Carter benim kuzenim.”

Adam’ın söylediği kelimeler kafasında uğulduyordu. Beyni bunları açıklamaya, anlayabilmesi için bunları bir sıraya sokmaya çalışırken, Kat reddet tuşuna bastı.

Carter, Adam’ın kuzeniydi.

İkisi akrabaydılar.

Ama bu demekti ki...

“Yüce Tanrım...” Kat sendeledi ve kapının çerçevesini yakaladı.

Austin.

Beth ona uzandı ama Kat kollarını ondan kurtardı.

Beth aniden pişman görünmeye başladı. “Sana söylemek istedim ama...”

“Sen biliyordun,” diye fısıldadı Kat. Başı o kadar yoğun bir duyguyla zonkluyordu ki bu neredeyse dizlerinin üzerine düşmesine neden olacaktı. “Sana Carter’ı öptüğümü anlattığımda. Biliyordun.”

Adam neredeyse boğuluyordu. “Onu öptün mü?”

“Evet,” diye cevap verdi Beth kararlılıkla. Bir elini Adam’ın göğsüne koydu ama bakışları hâlâ Kat’in üzerindeydi. “Biliyordum. Adam bana söyledi. Ama Kat, bunu söylemek bana düşmezdi.”

“Saçmalık!” Kat avcunu banyonun kapısına vurdu. Tüm parçalar yerine oturmaya başlamıştı: Beth ile aralarındaki mesafe, Carter’ın şartlı tahliyesi için çalıştığını söylediğinde

Adam ve Austin arasındaki anlamlı bakışmalar. Onların yalancılıkları her yanından kendisine bağırıyordu.

“Bana herhangi bir zaman söyleyebilirdiniz; ikiniz de!” dedi Kat öfkeyle. “Bir de Austin konusu var! Ama ikiniz de, hayatımdaki diğer herkes gibi söylememeyi tercih ettiniz ve bana kendisi için iyi olanı bilmeyen bir çocukmuşum gibi davrandınız.”

“Bunu atlatacağını düşündüm,” diye karşı çıktı Beth. “Kendini fazla kaptırmadan hayatına devam edersin diye düşündüm. Hepimiz Austin’e bir şans verirse...”

“Bekle. ‘Biz’ mi?”

“Adam bana Carter’ın ciddi bir şeylere bulaştığından bahsetti. Bu iyi bir şey değil ve o senin öğrencin Kat. Bunun sonuçlarının farkında değil misin Kat? Sen öğrencini öptün!”

“Evet öptüm. İki kere,” diye patladı Kat. “Ve lanet olası hoşuma gitti.”

“Katherine!”

Üçü birden dönüp, Eva’nın orada yüzünde tiksintiyle doğruca Kat’e baktığını gördüler. “Sen – sen o... o adamı öptün mü?” diye sordu, tehlikeli derecede alçak bir sesle.

Nefes nefese kalan Kat, yapmak üzere olduğu şeyden dolayı doğacak hissi uyuşturmaya çalışıp Beth ve Adam’ın yanından geçerek yatak odasına doğru gitti. Boğulma duygusu dayanılmayacak boyutlara ulaşıyordu ve beynindeki zonklama neredeyse kendini kaybetmesine neden olacaktı. *Biz?* Durumu herkes biliyordu ve onu Carter’dan uzak tutmaya çalışmışlardı. Annesi ve Beth arasındaki yeni arkadaşlık, Austin’in ısrarcılığı... Artık hepsi anlamlı geliyordu. Aniden midisinin bulandığını hissetti.

“Buradan çıkmam gerek,” diye homurdandı hızla odasına girerken. Çantasını kaptı, tuvalet eşyalarını ve bir gün önce

giydiklerini çantasına attı. Omzunun üzerine astığı çantasıyla arkasına döndüğünde, kapı ağzında duran annesinin neredeyse üzerine düşüyordu.

“Nereye gidiyorsun?” Eva çantaya ve Kat’ın onun sapını tutarken beyazlaşmış eklemelerine baktı.

“Üzgünüm ama benim... Benim buradan gitmeye ihtiyacım var anne,” diye cevap verdi Kat, kendisini küçük ve berbat biri gibi hissetmesine neden olacağını bildiği bakıştan kaçınarak. “Üzgünüm.”

“Anlamadım?” dedi Eva hızla. “Hiçbir yere gitmiyorsun. Orada duracaksın ve bana ne haltlar döndüğünü açıklayacaksın!”

Ama Kat bunu açıklayamayacağını ve açıklamayacağını biliyordu. İnsanların arasında, özellikle de anlamayı reddeden, ona yalan söyleyen ve aptalmış gibi davranan kişilerin içinde yapamazdı bunu. Anlamlandırması gereken çok fazla şey, cevabı olmayan çok fazla soru vardı. Yalnız kalmaya ihtiyacı vardı.

“Yapamam anne. Gitmek zorundayım... Sadece bu gece için.” Bu bir yalandı. Kat kelimeler ağzından çıkar çıkmaz anlamıştı. Planı bir arabaya binmek ve benzin bitene kadar yola devam etmekte.

“Buna izin vermeyeceğim Katherine. O çantayı bırakacaksın ve Beth’ten özür dileyeceksin. Nasıl bu şekilde davranmaya cüret edersin?”

Kat alaycı bir kahkaha attı. “Özür dilemek mi? Ben mi? Benim özür dileyecek bir şeyim yok!”

“Yeter! Bu akşam duyduğum kadarıyla,” dedi Eva kısık bir sesle, “özür dilemen gereken pek çok şey var.” Gözleri inanmaz bir şekilde açıldı. “Tanrım... Katherine, ne düşünüyordun ki? Nasıl tehlikeli bir adam olduğunu bilmiyor musun?”

Kat ellerini şakaklarına bastırdı. “Tanrım sabır ver!”

“Aynı babanı öldüren yaratıklar gibi; kötü, kalpsiz. Birlikte olmak istediğin kişi böyle biri mi? Beni ne kadar incittiğini anlıyor musun? Eğer burada olsaydı babanı ne kadar inciteceğini anlıyor musun?”

Kat zorlukla nefes aldı. Umutsuzca annesine baktı. Gözleri, öfkeden kaynaklanan gözyaşlarıyla yanıyordu. “Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm.” Hıçkırıklarına hâkim olarak onun yanından geçti. “Buradan çıkmam gerek.”

Eva onun kolunu yakaladı. “Gitmiyorsun. Baban için buradasın!”

İşte bu, fitili ateşleyen şey oldu. “Neden burada olduğumu biliyorum anne,” dedi Kat tiz bir sesle. “O sefil yaratıklar onu öldürdükleri gece buradaydım, hatırladın mı?”

Sol yanağına yediği tokadın şoku, canını tokadın kendisinden daha fazla acıttı. Annesi daha önce hiç el kaldırmamıştı ona. Ama çok derinlerde bir yerde, kafa karışıklığı yaratan tüm o öfkenin altında bir yerde, Kat bunu hak ettiğini biliyordu. Annesinin nefesinin kesildiğini duydu ama onu dinlemek için durmadı. Kolunu hızla çekerek ondan kurtardı, hışımla odadan çıkıp Adam ve Beth’in yanından geçti ve bir fırtına gibi alt kata indi.

Ben merdivenin başında, tamamen akli karışmış bir şekilde duruyordu. “N’oluyor yahu?” Kat’in ardından vestiyere gitti.

“Arabanın anahtarlarını alabilir miyim?” diye kekeleydi Kat, paltosunu alırken. Onun ardından alt kata inerlerken annesinin ve Beth’in yükselen seslerini duyabiliyordu.

Ben başını iki yana salladı. “Araba kiralık. Yapamam.” Ben kendi kolunu ovuşturdu. “Bekle biraz, konuşup anlarsınız.”

Küçük, solgun ve araba anahtarları tutan bir el omzunun üzerinde belirdi. “Benimkini al canım,” diyordu Kat’ın büyükannesi. Kat şaşkınlık içinde ona döndü. “Geri gelmen için de bahane olur.”

“Büyükcanneciğim...” diye ağılar gibi inledi Kat anahtarları alırken. “Çok, çok üzgünüm. Açıklaya- Ah Tanrım. Benim, sadece-”

“Biliyorum,” diye sözünü kesti büyükannesi anlayışlı, hafif bir gülümsemeyle ve bir elini Kat’ın yanağına koydu. Başparmağıyla onun yanağını okşadı. “Sen git. Annenle ben ilgilenirim.”

Kat, “Teşekkür ederim,” diye fısıldadı, elinde çantasıyla dışarıdaki Jaguar XJ’e koştı ve araca yaklaşırken kilidini açtı.

Çantasını içeri fırlatıp hemen kontağı çevirmişti. Ayağı gaz pedalında, arkadaşlarından ve ailesinden hızla uzaklaşıyordu. Kat, kilometreler aralarına girdikçe duyduğu rahatlamayı yok saydı ve bunun yerini suçluluğun almasını diledi.

Ama bu hiç gerçekleşmedi.

Carter berbat bir hafta geçirmişti. Pisliğin teki olduğu için etrafındakilerin de haftasını berbat bir hale getirmişti.

İşyerindekilere çabuk sinirlenmiş olduğunu biliyordu. Danışmanlık seansları ve ev ziyaretleri de hiçbirleriyle uğraşmaya tenezzül etmediği için homurdanmalar ve omuz silkemelerle geçmişti. O hafta olan tek iyi şey, Ross’la yaptığı idmanlardı. Çalışma aletlerinin hepsinin ağızını yüzünü dağıtmıştı ve bu kendisini daha iyi hissetmesini sağlamıştı. Ama hâlâ fena halde sinirliydi.

Kendi kendisini deli etmeye başlamıştı. Max ve diğer çocuklar dışarı çıkarken evde kalmasının nedeni de buydu.

Max'ın aptalca saçmalıklarını çekecek ruh halinde değildi çünkü. Pisliğin yüzü hâlâ berbat durumdaydı ama yine de kederiyle başa çıkmak yerine dışarı çıkıp kafayı bulmak ve nabızı atan herhangi bir şeyi becermek konusunda kararlıydı. Yine.

Carter bir sigara daha yaktı ve rahatlamak için gitarında Kings of Leon'un "Fans" şarkısının başlangıç notalarını tınıgırdattı. Bir kere daha cep telefonuna göz attı.

Hayır. Hâlâ lanet bir kelime bile yoktu.

Ruh halinin bu kadar berbat durumda olmasının nedeni belliydi: Şeftali. Bu kadın, herhangi bir paket Marlboro ya da içki şişesinden önce kalp krizi geçirmesinin nedeni olacaktı. Onun bir hafta boyunca uzakta olmasıyla baş etmek bir şeydi, üç gün önce mesajlaşmalarından beri kendisini görmezden gelmesi başka bir şeydi.

Bunu hiç anlayamıyordu.

Ondan en son konuşmak isteyip istemediğini soran yazılı bir mesaj almıştı. Kendisine mesaj atması hoşuna gitmişti ve kendisiyle konuşmak istemesi daha da fazla hoşuna gitmişti. Gerçeği söylemek gerekirse daha önce hiçbir kadınla telefon üzerinden iletişim kurduğu bir ilişkisi olmamıştı. Ama Şeftali'yle konuşmak konusunda fazlasıyla istekliydi.

Sessiz cep telefonunu koltuğun derisinin üzerine fırlattı. Onu yeniden aramayacaktı. Daha önce aradığı dört sefer sesli mesaja düşmüştü ve attığı yedi mesaja da cevap vermemişti.

Avcunun içiyle, kendisini günlerdir rahat bırakmayan kalp ağrısını hafifletmek için göğüs kemiğini ovuşturdu ve ovuşturmaya devam ederken mırıldandı.

Dairesinin kapısının çalınması beklenmedik olduğu kadar münasebetsizdi de. Eğer Max oraya gidip, Carter'ın zavallı kıcını şehre götüreceğini düşünüyorsa, çok şaşıracaktı.

“Siktir git,” diye homurdandı ve sigarasını dolu kül tablasına silkti. Ama kapı bir daha çalındı ve bu sefer aralıksız çalınıyordu. Gitarını sertçe sandalyeye koyan Carter çıplak ayakla çatı katının kapısına doğru koştu. Küfürler mırıldanarak kapının kilidini açtı ve kendine acıma partisini hangi pislik bölüyorsa, onun suratına bir yumruk atmaya hazır bir şekilde hızla kapıyı açtı.

Kapıyı duvara çarpmadan yakalarken, yüzündeki acımasız ifade suya düşen bir taş hızıyla yok oldu.

“Ş-Şeftali?”

Şeftali üzerinde dar siyah kot ve kapüşonlu kırmızı üstüyle, bir öncekinden biraz daha bakımsız bir şekilde kapının önünde duruyordu. Garip bir şekilde ayağında parmak arası terlikler vardı. Saçlarını dağınık atkuyruğu yapmıştı ve sanki günlerdir ağlıyor ya da - sallanmasından yola çıkarak - içiyormuş gibi gözleri kan çanağına dönmüştü ve rimeli yüzüne bulaşmıştı.

“Burada ne yapıyorsun?”

Şeftali kapıya yaslandı ve gülümsedi, ama bu zorlama bir gülümsemeydi ve hemen yüzünden kayboldu. Bakışları donuktu, her zamanki ışıltı yoktu.

“Seni görmeye geldim,” dedi parmağıyla şakacı bir şekilde Carter’ın burnuna vururken. Carter kaşlarını çatı. “İçeri girebilir miyim?”

“Hım, evet, evet, tabi,” diye cevap verdi Carter.

Carter onun ürkek bir hayvan gibi çekinerek içeri girmesini izledi ve ardından kapıyı kapattı. Eli kapının kolunun üzerindeyken bir an için gözlerini kapatıp, kafasını toplama-ya çalıştı. Derin bir nefes aldı ve döndüğünde Şeftali’nin kalp atışlarını hızlandıracak bir şekilde kendisine baktığını gördü.

“Şeftali,” diye söze başladı, “sen benim nerede olduğumu nereden...”

Şeftali'nin dudakları hızla kendisinininkilerin üzerine geldiğinde Carter'ın cümlesi yarım kaldı. Ona o kadar büyük bir hızla gelmişti ki, Carter'ın sırtı arkasındaki kapıya çarptı. Şeftali'nin elleri aniden her yerinde gezmeye başlamıştı: saçları, yüzü, göğsü ve –lanet olsun– kalçasında.

Onu hissetmek çok güzeldi. Kendini Carter'a yaslaması, onu büyük bir hevesle istemesi çok güzeldi. Carter onun ıslanıp ıslanmadığını merak etti ve dili ağzına girdiğinde inledi. Şeftali bunun karşılığında daha yüksek sesle inledi ve yalvarır gibi kasıklarını onunkilere bastırdı. Carter onu almak istiyordu: sertçe, tam orada, kapıya dayanmış şekilde ama tüm bu olanlar biraz... yanlış mı geliyordu?

Şeftali onu seksi olmayan bir çaresizlikle öpüyordu. Bu muhtaç ve panik dolu bir şeydi.

Carter, Kat'ın belini sıkıca kavramış olan ellerini kızın yüzüne doğru getirdi ve onu kendinden uzaklaştırdı. Şeftali yavaşlığının üzerinde nefes nefeseydi, gözleri kapalıydı ve dolgun dudakları muhteşem bir şekilde büzülmüştü.

“Şeftali,” dedi nefes nefese yutkunmadan önce. “Lanet olsun. Sadece... Bir dakika bekle.”

“Hayır,” diye cevap verdi Şeftali gözlerine yakıcı bir şekilde bakarken. “Seni istiyorum. Seni şimdi istiyorum” –Carter'ın boğazını emdi– “içimde istiyorum. Beni alıp becermeni istiyorum.”

“Aaaah,” diye inleyen Carter kasıklarını ona yasladı ve ereksiyon halindeki aletini onun yumuşak karnına bastırdı.

“Evet!” Şeftali onun alt dudağını dişlerinin arasına aldı. “Ne kadar sert olduğunu hissediyorum Carter. Bana beni istediğini söyle. Benim seni istediğim kadar istediğini söyle.”

“İstemek mi?” diye homurdandı Carter kuşkuyla. Eğildi, Kat'i bacaklarının arkasından kavradı ve kaldırdı. Şeftali de

bacaklarını onun beline doladı. Sıcaklığı tam göbek deliğinin üzerindeydi. Terlikleri yere düştü.

“Şeftali, istemek ne demek...” Carter yüzünü onun boynuna gömdü, şeftali kokulu saçlarını kokladı ve tenini ısırarak onu inletti, kulak memesini emdi. “Tanrım.” Başını geri çekti ve burnunu onun burnunun yanına değdirdi. “Lanet olsun, buna *ihtiyacım var*.”

Dudakları bir kere daha tutkuyla ve saf bir istekle birleşti. Tanrı aşkına... Carter daha önce hiç bunun gibi bir istek yaşamamıştı. Her yerini ele geçiren, çarpıcı bir şeydi bu - tüm bedenini dolduruyordu. Onun içine bir yanardağ gibi püskürmeye hazırdı.

Şeftali'nin elleri ensesini kavrarken Carter oturma odasında sendeleyerek ilerledi ve kanepenin arkasına çarptı. Ellerini Kat'ın üzerindeki bluzun içine sokup avuçlarında onun yumuşak tenini hissederken, bir an için kanepeye yaslandı.

Şeftali'nin dudakları çenesine gelip onu olabilecek en seksi, en şehvetli şekilde ısırırken inleyen Carter yatak odasına doğru ilerledi - yatağın yarı yolda onlarla buluşmasını istiyordu.

Dizleri tok bir sesle yatağın kenarına çarptığında Carter hayatı boyunca olmadığı kadar sertleşmişti. Şeftali dudaklarını onunkilerden çekti, onu omuzlarından sertçe kendisine doğru yaklaştırdı ve Carter'ın yatakta onun üzerine düşmesine neden oldu. Carter ona sürtünürken, bacaklarının belini kavradığını hissetmek harika bir şeydi. Carter onun boynunu geriye doğru attı ve çenesinden yakasına kadar ileri geri öpmeye, emmeye ve ısırmaya başladı. Ansızın onu tüketme ihtiyacıyla deliye döndü - her yerini.

Onun tadını anlatabilecek bir kelime yoktu. Hiçbir fantezi buna yaklaşılamazdı. “Mükemmel” kelimesi yetersiz geliyordu.

Kasıklarını bir daha ona bastırdı. Herhangi bir sürtünmeye açtı. Üstündekinin Şeftali tarafından zevkle belinden yukarı kaldırmasını şaşkınlıkla izledi. Onu içine girmek, onu aletin etrafında hissetmek zorundaydı.

Carter kollarının üzerinde doğruldu ve yüzüne bakıp herhangi bir tereddüt işareti aradı. Böyle bir şey görürse mahvolacaktı ama onun bundan emin olduğunu bilmek zorundaydı. Nefesinde Amaretto likörünün tatlı aromasını alabiliyordu ki bu da onun Carter'ın istediği kadar ayık olmadığını gösteriyordu. Ama Carter'ın dokunuşlarına verdiği tepkiler, onun da kendisi kadar hazır olduğuna işaretti.

Bakışları birleştiğinde bir an yeşil gözlerinde yürek burkan bir şey parladı. Carter endişeyle geri çekildi. "Şeftali," diye mırıldandı ama Şeftali sertçe parmaklarını dudaklarına bastırdı.

"Yapma," diye fısıldadı. "Düşünme. Lütfen. Senin düşünmemene ve benimle olmana ihtiyacım var." Carter'ın yüzünü yeniden kendisinininkine çekti ve Carter'ın kemiklerini yakan bir şekilde uzun uzun öptü.

Carter içgüdülerini, beyninin mantıklı düşünen kısmını dinlemeye çalıştı ama Şeftali'nin dudakları ve elleri dikkatini fazlasıyla dağıtıyordu. Bilincini koca bir yudumla yuttu ve Kat'ın hırkasının fermuarını tek hamlede açtı.

Tanrım.

Sutyen yoktu.

"Lanet olsun." Dudaklarını yaladı ve sadece gözlerini dikip baktı. Şeftali muhteşemdi; koyu renk, sertleşmiş göğüs uçları dudaklarını ve dilini etrafında istiyordu. "Sen – Tanrım, sen mükemmelsin."

O cevap veremeden Carter dudaklarını onun sağ göğsüne bastırdı, yanakları içe çökene kadar mümkün olduğunca sert

bir şekilde emmeye başladı. Tatlı meyveler. Ellerinin arasına mükemmel biçimde oturan göğüsler ağır ve dolgundu. Şeftali gırtlğından gelen bir inlemeyle bacaklarını Carter'ın beline daha sıkı doladı ve tırnaklarını tişörtüne geçirdi. Nefesini tuttu ve kısa saçlarının arasına doğru mırıldandı.

“Seni hissetmeye ihtiyacım var,” diye inledi Kat, Carter'ın tişörtünün eteğini çekiştirerek. “Lütfen seni üzerimde hissetmeme izin ver.”

Carter bir saniye bile tereddüt etmeden onun göğsünün ucunu bıraktı, tişörtünün yakasını kavradı ve başından geçirerek çıkardı. Yeniden kendini hızla onun üzerine bıraktı ve çıplak tenini teninin üzerinde hissedince bir homurtu çıkardı.

Carter ona tapmaya devam ederken Şeftali kollarını kapüşonlu üstünden çıkardı. Elleri özgür kalır kalmaz Carter onun ellerini kavradı, başının üzerine çekti ve yatağı bastırdı.

Dudakları açıkken dilleri yeniden birleşti, hafif inlemeler ve yüksek sesle söylenemeyecek kadar büyük ve korkutucu, sessiz itiraflar arasında birbirleriyle dans eder gibi büküldüler. Şeftali parmaklarıyla Carter'ın parmaklarını kavradı, başını yataktan kaldırdı, acil olarak Carter'ın vermek için fazlasıyla istekli olduğu şeyi arıyordu. Carter ona her şeyi, herhangi bir şeyi vermek istiyordu.

Lanet olsun... Çoktan vermişti. Kalbinde Şeftali'nin sahibi olduğunu biliyordu.

“Söyle,” dedi Şeftali, Carter onun çenesini emmeye başladığında yanağına doğru. “Beni istediğini söyle. Benim bunu – bunu duymaya ihtiyacım var. Bunu duymaya ihtiyacım var.”

Carter onun göğüslerinin arasında inledi. “Seni istiyorum.” Dişlerini onun göğüs kemiklerinin üzerine geçirdi. “Seni hep istedim.”

Tüm hayatım boyunca.

“Bir daha,” dedi Şeftali, sesi titriyordu. “Bana bunun doğru olduğunu söyle. Bana bizim doğru olduğumuzu söyle.”

Onun kelimeleriyle buz kesilen Carter bakışlarını yukarı kaldırdı.

Gördüğü şey, içindeki tüm nefesi alıp götürdü. Şeftali’nin gözleri sımsıkı kapalıydı, yüzü adeta acı çekiyormuş gibi buruşmuştu ve sol göz pınarında küçük bir şey parlıyordu. Şeftali ağlıyordu.

“Şeftali,” diye fısıldadı Carter ve yanlış bir şey, onun istemediği bir şey yaptığından fazlasıyla korkarak bedenini onun üzerinden kaldırdı.

Lanet olsun, nazik olmaya çalışmıştı.

Şeftali başını iki yana salladı, gözleri hâlâ kapalıydı. “Bana asla zarar vermezsin,” diye mırıldandı. “Verir misin Carter? Senin bana asla zarar vermeyeceğini ve bana yalan söylemeyeceğini biliyorum. Bunu yapar mıydın?”

“Asla,” diye cevap verdi Carter, boğazı korku ve kafa karışıklığıyla kasılıyordu. “Lütfen bana bak.”

Şeftali sessiz kaldı, gözleri hâlâ kapalıydı ama yanağından düşen tek bir gözyaşı fazlasıyla yüksek sesle konuşuyordu.

“Tanrım, Katherine,” diye yalvardı Carter kendisinin bile tanımadığı bir ses tonuyla. “Lütfen konuş; ödümü koparıyorsun.”

Carter’ın sözleri üzerine Şeftali hızla gözlerini açtı. Gözlerinin ardındaki alevler o kadar şiddetliydi ki Carter’ın geçici olarak dili tutuldu.

“Bana ne dedin?”

Carter şaşkınlıktan donakalmış, ona baktı. Omuz silkti. “Sana Katherine dedim,” diye cevap verdi sakın bir sesle. “Neden?”

“Sen bana hiç Katherine demezsin,” diye cevap verdi kin dolu bir sesle.

“Biliyorum, ben sadece... ağzımdan çıkıverdi.”

“Kalk üzerimden.”

Carter duraksadı. “Ne?”

“Kalk. Üzerimden!” Çekerek ellerini onunkilerden kurtardı ve Carter’ı o kadar büyük bir güçle itti ki, sırt üstü yatağa düştüğünde yatağın üzerinde sıçradı.

“Lanet olsun – n’oldu?”

Ama Şeftali ona cevap vermedi. Bunun yerine titreyen elleriyle kapüşonlu kıyafetini kaptı - yüzü öfke saçıyordu. Carter çaresiz bir şekilde onu izledi.

“Şeftali!” diye bağırdı Şeftali üzerini giyerken. “Sen her zaman ama her zaman bana Şeftali dersin!”

“Biliyorum ama...”

“Sadece annem bana Katherine der! Annem. Neden bu gece ha? Neden bu gece bana Katherine dedin?” Fermuarını kapatmaya çalışırken Carter’a bakmıyordu bile. Tamamen kendini kaybetmek üzere görünüyordu.

“Bilmiyorum,” diye bağırdı Carter da. Hayal kırıklığıyla yüzünü ovuşturdu. “Tanrım, bir saniye durup nefes alır mısın? Hasiktir, n’oluyor?”

Şeftali’nin kocaman açılmış ve şiddetle bakan gözleri ona döndü. “Ne mi oluyor? Ben sana ne olduğunu söyleyeyim. Buraya kesinlikle olacağımı düşündüğüm iyi, sert bir düzüşme için geldim ama elime geçen sadece senin koca çenen oldu. Olan şey bu Carter!”

Söylediği şeyler onu incitse de, hissettiği öfke incinmiş olan herhangi bir yerinin önüne geçiyordu. Hızla yataktan kalktı, yatak odasının kapısının önünde durup, bedeninin her santimiyle çıkışı kapattı.

“Çekil yolumdan!” dedi, sağ tarafa yönelip kolunun altından geçmeye çalışırken. Güçlüydü, ama Carter pes etmiyordu.

“Bana sorunun ne olduğunu söyleyene kadar olmaz,” diye homurdandı, sesini yükseltirse duvarların parçalanacağını biliyordu.

“Benim sorunum sensin.” Yine Carter’ı itti.

Carter sağlam bir şekilde durdu ve yatak odasına girdiklerinden beri ilk defa onun gözlerinde bir ışığın parladığını gördü. Carter onu şaşırtmıştı.

“Konuş benimle.”

Şeftali onun soluna geçti ve itti. “Hayır!”

“Ağzını aç ve lanet olası bir şey söyle!”

“Hayır!”

Carter onun yüzünü inceledi, sadece gözyaşlarını, öfke ve derin bir hüznün gördü. “Neden buradasın?” diye sordu başını iki yana sallarken. “Neden? Neden iki gün boyunca beni görmezden geldikten sonra bir ölü gibi görünerek neden benim dairemdesin?”

Şeftali’nin onu iten gücü durdu ve parmaklarını tenine batırmaya başladı. Bu canını acıtıyordu ama Carter kararlıydı. “Neden buradasın ve benim seni becermemi istiyorsun, ha? Bu bir oyun mu? Ben senin için bir tür lanet rehabilitasyon şakası mıyım?”

Şeftali dimdik durdu ve gözlerini dikip ona baktı. “Şaka...” diye tekrarladı. “Aman Tanrım. Carter, sence ben bu durumu komik mi buluyorum?”

“Ben nereden bileyim?” diye sordu Carter sertçe. “Bana hiçbir şey söylemiyorsun.” Öfkeyle avcunu kapının kenarına vurdu. “Ya görmezden geliniyorum ya da bana yarı gerçekler söyleniyor ve karmaşık mesajlar atılıyor.”

Şeftali titrek bir nefes aldı ve sendeleyerek ondan bir adım uzaklaştı, elleriyle kollarını çekiştirdi. Yüzü acı içinde, harap olmuş bir haldeydi. Carter içindeki durmak bilmeyen acıdan dolayı kendisinin de bu acının her damlasını paylaştığını biliyordu.

“Bu hafta sana ne oldu?” diye sordu. Düşünebildiği tek şey birinin ona zarar vermiş olmasıydı ve eğer bu doğruysa o adı herif son duasını etse iyi olurdu.

Şeftali karmakarışık şeyler mırıldanarak ileri geri yürümeye başladı. Bu alışmadığı hareketlerden nefret eden Carter, kapıdan uzaklaşıp ona doğru ürkek bir adım attı.

Kesinlikle bunu yapmamış olmayı dilerdi. Onun hareket ettiğini görür görmez Şeftali özgürlüğe doğru delice koştu. Carter onu durdurmak için harekete geçti ama onun yolundan çekilmesiyle telaşla hareket ederken Şeftali ahşap zeminin üzerinde kaydı ve sendeleyerek Carter’ın kollarına düştü, bu da Carter’ın ciğerlerindeki tüm havanın ılık sesiyle çıkmasına neden oldu.

“Şeftali, lütfen,” diye yalvardı Carter ikisi birlikte yere yığılırlarken. Şeftali hâlâ onunla mücadele ediyor, hâlâ kendisini bırakmasını istiyordu ama Carter pes etmeyecekti.

“Yapamam,” diye hıçkırdı. “Sen... Gitmeme izin vermek zorundasın.” Elleri hâlâ Carter’ın çıplak göğsünü itiyordu ama hıçkırıklar onu ele geçirirken gücü de azalmaya başlamıştı.

“Gitmene izin vermiyorum. Ne yaptığın umurumda bile değil.” Carter onun iki el bileğini kavradı, ellerini sallamasına engel olunca gözyaşlarıyla dolu gözlerine baktı.

“Yapamam - ben burada olamam. Her şey - herkes... Nefret ediyor - ben incitiyorum, ben... Carter...”

Carter onun başını çenesinin altına bastırdı ve sakinleştir-

mek için saçlarını okşadı. “Şşş... Ben buradayım. Buradayım. Gitmene izin vermeyeceğim. Hiçbir zaman gitmene izin vermeyeceğim.”

Şeftali’nin küçük omuzları sarsılmaya başladı. Carter bileklerini bıraktığında kollarını boynuna doladı ve olanca gücüyle Carter’a sarıldı. Bu Carter’a çok iyi gelmişti: Şeftali’nin kendisine sarılmasını istiyordu. Hangi acıyı çekiyorsa o acıyı yatıştırmak ve sonra buna neden olan suçluyu bulup bedelini ödetmek istiyordu.

“Babamı istiyorum,” diye inledi Şeftali boğazına doğru, Carter’ın teni gözyaşlarıyla ıslanmıştı.

Carter donakaldı, eli hâlâ onun üzerindeydi. “Ne?”

“Babam... Onu çok özlüyorum.” Sesi boğuk ve zayıftı ama söylediklerinden anlaşılan keder bir cankurtaran düdüğü kadar belirgindi.

“Biliyorum.” Carter gözlerini kapattı ve onun başını nazik bir şekilde öptü. “Biliyorum canım.”

“Üzgünüm. Çok üzgünüm,” diye tekrarladı Şeftali, her kelimesi bir hıçkırıkla sonlanıyordu.

Carter onun saçlarını okşamaya devam etti, bu arada onu hafifçe öpüyordu. “Neden üzgünsün?”

“Ben... Ona yardım edemedim. Onları durduramadım - babama yaptıkları şeyi. Onları durduramadım.” Carter’ın boynundaki kolları daha da sıkı sarıldı. “Bana kaçmamı söyledi. Kaçmamalıydım.”

Carter’ın kalbi gümbürdeyerek atmaya başladı. Hatırlıyor muydu? Kendisinin onu uzaklaştırdığını, onu kurtardığını biliyor muydu?

“Bugün,” diye fısıldadı. “On altı yıl önce bugün ve onu hâlâ çok fena özlüyorum Carter.”

Dışarıdan görüldüğünde Carter hareketsizdi. Kafatasının içinde ise beyni saniyede bir milyon kilometre hızla hareket

ediyordu. O kadar şiddetli, korkunç bir yerde ilk kez karşılaşmaları gerçekten on altı yıl önce olabilir miydi?

“Bugün müydü?”

Şeftali’nin ensesindeki parmakları daha sıkı kavradı ve burnu çene çizgisine değiyordu.

Carter gözlerini sımsıkı kapattı. Lanet olsun. Onu kendisine daha çok bastırdı, başını onun boynu ile omuzları arasına gömdü. Mükemmeldi, çok yumuşak ve kırılıyordu. Söz konusu gecedan kalan görüntüler ve sesler göz kapaklarının altında yanıp sönüyor, kafasının içinde yüksek sesle çınılıyordu: Şeftali’nin çığlıkları, inlemeleri, polislerin silah atışları, elbisesinin rengi, teninin solukluğu...

“Seni çok özledim,” dedi Şeftali ağlarken. “Bu hafta seni çok özledim Carter. Seni düşünmeden duramıyorum.” Carter’ın omzunu öptü. “Tüm ailem etrafımdaydı ve tek istediğim sendin.”

Carter onun kelimelerini duyup, omzunda dudaklarını hissedince kendinden geçip gözlerini devirdi. “Şşş, tamam, geçti, artık buradasın,” diye cevap verdi. “Ben seninle ilgilemeyeğim.”

Bir anlık sessizliğin ardından Carter boşdaki kolunu onun dizlerinin altından geçirdi ve güvenli bir şekilde kendine doğru çekti. Birkaç girişimde bulunduktan sonra sallanan bacaklarının üzerinde, Şeftali kollarının arasındayken ayakta durmayı başardı. Onu rahatlatmak için, “Ben buradayım. Sorun yok. Bana tutun,” diye fısıldarken yavaşça yatağa doğru yürüdü.

Onun hiçbir yerini bırakmadan yatağa uzandı ve ona sıkıca sarıldı.

Ve aynı on altı yıl önce Bronx’taki soğuk bir kapı aralığında olduğu gibi, o kendisinden çok zalimce alınan babası için üzülürken, Şeftali’sine sıkıca sarıldı.

Kat gözlerini açtı ve aynı anda iki şeyden emin oldu. İlki, kendi yatağında değildi: Burası onun yatağı olamayacak kadar rahat ve büyüktü. İkincisi, yalnız değildi: Bayağı iri, çok sıcak bir erkek bedeni, kendisine arkasından sıkıca sarılıyordu.

Bakışlarını belinden kendisine sıkıca sarılan kaslı kolun üzerinde gezdirdi, sonra gözlerini hafifçe kaldırıp bu pürüzsüz deri üzerindeki siyah, gri ve kırmızı dövmelere baktı: Bir kartal, alevler ve sarmaşıklar güçlü kasların üzerini sarıyordu. Daha ileri gitmeden, bir önceki gecenin görüntüleri gözünün önünde yanıp sönmeye başlayınca gözlerini sımsıkı kapattı.

Bir manyak gibi davranmıştı: Kendisini utanç verici bir duruma düşürmüştü ve Carter'a bir kum torbası muamelesi yapmıştı. Aklını mı kaçırmıştı? Tanrım, sarhoşken bir taksiye binip onun dairesine gelirken aklından ne geçiyordu?

Bu arada tüm gece boyunca ağzında badem aromalı zımpara kâğıdı solumuş gibi bir tat vardı ve son üç günün çoğunda döktüğü yaşlardan dolayı yapışkan bir durumdaydı. Carter'ın kendisini bu halde görmesine nasıl izin verebilmişti? Carter sessizce saçlarının arasına bir şeyler mırıldandığında Kat, onun üzerinde azdığını, emdiğini, yaladığını ve nefis

kötü şeyler fısıldadığını hatırlayınca, bacaklarının arasındaki bölge hemen ısındı.

Tanrım. Neredeyse seks yapmışlardı!

Aptal, sarhoş kafasıyla Carter'ın adresini öğrenmek için Jack'i aradığında, bir taksiye bindiğinde planı da zaten buydu ama sorun bu değildi. Kat o sırada düzgün düşünemiyordu. Eliyle yüzünü ovuşturdu ve Carter'ın bileğini mümkün olduğunca nazik bir şekilde tutup belinden kaldırdı. Carter anında hızla tepki verdi. Kolunu yeniden ona doladı ve Kat'in bedenini sertçe kendisine doğru çekti. Kat onun kasıklarını hoş bir şekilde kalçasına bastırıldığını hissetti ve şaşkınlıkla ağızından çıkmak üzere olan inlemeyi önlemek için dudağının içini ısırdı.

Sertleşmiş miydi?

Carter ensesine doğru bir küfür mırıldandı. "Nereye gidiyorsun?" Nefesi ılıktı ve sesi uykudan dolayı boğuk çıkıyordu.

"Şey, banyoya."

Carter tutuşunu hemen gevşetmedi. Bunun yerine Kat'in saçlarını kokladı ve kolunu çekip diğer tarafa dönmeden önce anlaşılabilir bir şeyler mırıldandı. Kat soğuk hava bedene çarptığında omuriliğinde hissettiği yoksunluk duygusunu görmezden gelmeye çalıştı ve içini çekerek yorganı açtı.

Yataktan kalkıp dairenin içinde dolanırken bacakları biraz titriyordu, dönüp yalnız bıraktığı adama bakacak cesareti yoktu. Kapıyı sessiz bir şekilde kapattı ve tok bir sesle alnını kapıya dayadı. Orada ne yapıyordu?

Tamam, bunun cevabı oldukça ortadaydı. Büyükannesinin evinden çıktığı günden beri bedenini paramparça eden öfke ve kederi kafasından atabilmek için Carter'ı bir ağlama duvarı ve potansiyel bir seks objesi olarak kullanmıştı. Şika-

go'dan New York'a kadar arabayı kesintisiz on beş saat sürmüştü. Ve bunu devamlı olarak çalan telefonunu kaldırıma fırlatıp parçaladıktan sonra yapmıştı.

Neden annesi ya da Beth kendileriyle bir daha konuşmak isteyeceğini düşünmüşlerdi ki?

Kat sendeleyerek bedenini kapıdan kaldırdı ve güzel mermer zemin ve nefes kesici duşa bakarken, duvarda asılı kocaman dikkörtgen aynaya baktı. Yüce İsa... Bir ölü gibi görünüyordu. Biraz tuvalet kâğıdı aldı ve suyun altında ıslattıktan sonra, gözlerinin altına korkunç bir şekilde bulaşmış rimelleri silmek için yüzünü kuvvetle silmeye başladı. Yüzü hislerini olduğu gibi yansıtıyordu: yorgun, öfkeli ve yalnız.

Kat tuvalet kâğıdını tuvalete attı ve küvetin kenarına yaslandı. Hayır, diye düşündü. Haklı değildi. Yalnız değildi. Carter'ın dairesinde olduğu gerçeği yalnız olmadığını kanıtlıyordu. Onu anlıyormuş, neye ihtiyacı olduğunu ve hatta ne istediğini biliyormuş gibi görünen tek kişi oydu. Onu başka hiç kimsenin anlamadığı ve onu hem heyecanlandıran hem de alarma geçiren bir şekilde anlıyordu.

Kat sadece Carter'ın lanet olası kapısına gidip, ona kendisini becermesini istediğini söylemeden önce bunun sonuçlarını biraz daha fazla düşünmüş olmayı diliyordu.

Ama gerçek şuydu ki gecenin içinde arabasını kullanırken düşündüğü tek şey Carter'm yanına gitmek olmuştu. Görmek istediği tek kişi Carter'dı. Kendisini sarmasını istediği tek kolların, başını bastırmak istediği tek göğsün, dudaklarının üzerinde hissetmek istediği tek dudakların ve koklamak istediği tek kokunun sahibi Carter'dı.

Kat tuvaleti kullandı, ellerini yıkadı, ağzını çalkaladı ve kapıya doğru ilerledi, kulağını kapıya dayayıp, diğer tarafta Carter'ı dinledi. Ses yoktu. Elinden geldiğince sessiz bir şekilde kolu çevirip açtı ve kapının dikmesinden içeri göz attı.

Carter'ın sesi yumuşaktı ve derinden geliyordu. "Hey."

Yatak örtüsünün üzerinde, sırtını yatağın başlığına dayamış oturuyordu, üstü çıplaktı, öne eğilmişti ve kotlu bacaklarını ayak bileklerinden birbirinin üzerine atmıştı. Kotunun beli, göbek deliğinin tam altında rahatça duruyor ve daha aşağı doğru inen, kalın, koyu renk tüyleri gösteriyordu.

Onun üzerinde sürtünürken Carter'ın bedeninin üzerindeki sanat çalışmalarını fark etmediğini anlayan Kat'in bakışları kollarında gördüğü desenlerle kaplı geniş omuzlarında dolaştı. Dövme, boynundan başlayarak köprücük kemiğinin üzerinden geçip, güçlü karnına doğru uzanıyordu. Carter tam bir başyapıttı. Elbette ki kaslıydı ama *vücut güzeli* diye bağırıyordu; bunun yerine *güç ve güvenlik* çağırıyordu. Göğsünün ortasındaki çok az kıllar, erkeksiliğinin yanında bir ünlem gibi duruyordu.

Kat boğazını temizledi ve yeniden yatak odasına doğru yürüdü. Yatağın ucundan iki adım kadar uzakta durdu, gerçekten ne yapması ya da söylemesi gerektiğini bilmiyordu. Sonunda bakışlarını kaldırıp baktığında Carter'ın yüzünde nazik bir ifade olduğunu ve kendisinden hiçbir şey beklemediğini gördü. Biraz daha rahat nefes almaya başladı ve ona hafifçe gülümsedi.

"Nasılsın?"

"İyiyim."

Carter anlamlı bir şekilde tek kaşını kaldırdı. "Berbat bir yalancısın." Başını iki yana salladı ve eliyle yatakta yanına vurdu. "Gel buraya."

Kat'in bedeni ısındı. "Ne?"

Carter sadece yatağa vurmaya devam etti.

İnanılmaz derecede çekici ve haylaz görünüyordu ama aynı zamanda gözlerinde Kat'in güvenmekten başka bir şey

yapamayacağı bir hassasiyet de vardı. Kat ürkek bir adım daha attı ve Carter'ın kendisi için örtüleri açmasını izledi.

“Carter ben...”

“Şeftali,” diye onun sözünü kesti Carter çenesini indirip kaldırarak. “Saat Pazar günü sabahın altısı yahu. Yani, seni bilmem ama ben kesinlikle birkaç saat daha uyuyabilirim.”

Kat onun yüz ifadesini görünce kahkaha attı. Kendisi de çok yorgundu. Tüm bedeni bitik bir haldeydi.

“Tamam,” diye mırıldandı. Dizlerini yatağa koydu ve hantal bir şekilde örtülerin altına girdi. Carter onun üzerini örttü.

Kat bir an için şiltenin ve yastıkların yumuşaklığına hayran olarak donup kaldı, sonra başını Carter'a doğru çevirdi. Carter koluna dayanmış ona bakıyordu. Gözlerindeki hassasiyet Kat'in ağzının kurumasına neden olan başka bir şeye dönüşmüştü. Carter aç görünüyordu.

“Sen de uyuyacaksın sanıyordum?” diye sordu başıyla yatağı işaret ederek.

Carter'ın bakışları yeniden odaklanmış göründü ve kaşlarını çatı, kafasının karıştığı belliydi. “Uyuyacağım.”

“O zaman neden yorganın altında değilsin?”

Carter'ın yanakları kızardı ve ondan uzaklaştı, her an göğüs kasları kasılıyordu.

“Evet,” diye homurdandı. Aşağı, kendi bedenine doğru baktı. “Senin kendini rahatsız hissetmeni istemiyorum. Ben burada kalacağım. İyiyim.”

Kat birkaç saniye onun yüzünü inceledikten sonra inanmaz bir kahkaha attı. Yedi saat önce bu adam dudakları göğüs ucundayken bacaklarının arasında değil miydi? Ona ihtiyacı olduğunu söylerken boynuna doğru hıçkırarak ağlarken, asla gitmesine izin vermeyeceği sözünü vermemiş miydi?

Kat yorgun bir halde homurdanırken, burnunu başının altındaki yastığa gömdü. “Carter kapa çeneni ve yorganın altına gir.”

Carter bir süre orada kaldı ama Kat o ayağını falan sallıyormuş gibi hafif bir sallantı hissediyordu. Gergin miydi? Tam Kat ona doğru dönüp kışını kaldırmasını söyleyecekken, örtüleri kaldırdı ve bedenini yavaşça örtülerin altına kaydırды. Carter, Kat’ın bedeninden yayılan ısıyı hissedebileceği kadar yakındaydı ve Kat içgüdüsel olarak geriye doğru hareket etti.

“Üşüyor musun?” Sesi endişeli olsa da titremiyordu.

“Biraz.” Kat yorganı sıkıca boynuna kadar çekti.

Sessiz ve ağır bir hareketsizliğin ardından, Carter’ın elinin tereddütle beline doğru hareket ettiğini hissetti. Küçük parmağıyla kalçasının yanını hafifçe okşadıktan sonra, Kat’ın bedenini çekerek kendisinininkine yasladı, böylece aynı Kat ilk uyandığındaki gibi ona sıkıca arkadan sarılmış oldu.

Kat başta gerildi, bedeninin sakın ve sessiz kalmasını dilemekle yetindi. Carter’ın ona dokunmasının bile onu ne kadar etkilediğini düşünmek utanç vericiydi. Kalp atışları hızlandı, teni karıncalandı, bacaklarının birleştiği yer acı verici bir ihtiyaçla zonklamaya başladı. Ama Carter’ın sert vücudunun kendisinininkine yaslandığını ve kaslı kolunun belinin etrafında olduğunu hissedince Kat’ın bedeni erimeye ve rahatlamaya başladı.

“Böyle olur mu?” diye fısıldadı Carter, nefesi bir ipek gibi Kat’ın boynunu okşarken.

“Evet,” diye cevap verdi Kat. “Olur.” Sonra da yüzünde memnun bir gülümsemeyle karnının üstünde duran Carter’ın elinin üstüne kendi avucunu yerleştirip parmaklarını teker teker onunkilerin arasına yerleştirdi.

Birbirlerine mükemmel bir uyum sağlamaları onu şaşırtmamıştı.

Carter gözlerini yeniden açtığında saat on bire geliyordu.

Bir an için hangi cehennemde olduğunu merak etti, ta ki Şeftali'nin saçlarının yüzünü şeftali aromalı, kızıl bir maske gibi kapladığını fark edene kadar. Başını geriye çekti, yatar-ken aldıkları ilk pozisyonu değiştirmediklerini görünce karnı memnuniyetle kasıldı: Parmakları hâlâ onun bedeninin üzerinde birbirine geçmiş durumdaydı. Şeftali dönmeye başlamadan önce sapık gibi onun uyumasını izledi.

Birer fincan kahve içip birbirlerine kaçamak bakışlar, utangaç gülümsemeler göndermelerinden ve Şeftali'nin eve bırakılmayı kabul etmesinin ardından, Carter gergin haldeki öğretmeniyle birlikte binanın otoparkına indi.

"Daha önce motosiklete bindin, değil mi?" diye sordu, bedeninde dolup taşan heyecanı bastırmaya çalışırken.

"Evet," diye cevap verdi Şeftali, Kala'nın yanına yaklaşırlarken. "Ama senin motosikletine binmek... Biraz farklı."

Carter ona bir kask uzattı. "Neden peki?"

Şeftali uysal bir şekilde eliyle onu gösterdi ve Carter'ın kafası karışmış bir şekilde kendisine bakmasına neden oldu: siyah botlar, koyu mavi kot pantolon, koyu mavi eski bir Led Zeppelin tişörtü ve deri ceket.

Şeftali, kotunun Carter'a dar gelmesine neden olacak bir şekilde onu izliyordu – Carter'ın kazaklarından birini giyiyor olmasının da pek yardımcı olduğu söylenemezdi. Tek kaşını kaldıran Carter, onun dikkatini çekmek için boğazını temizledi. Şeftali aniden bakışlarını kaldırdığında, Carter elini ağzına kapatıp kıkırdadı.

"Yani, Şeftali," diye homurdandı, yakasını kaldırırken, "sen benim şu anda seksi olduğumu mu düşünüyorsun?"

Şeftali'nin yanakları kızardı. "Kapa çeneni," diye mırıldandı ve kaskı kafasına geçirdi.

Carter dudak büktü. “Çok kolaysın.”

Bir bacağını Kala’nın koltuğunun üzerinden atan Carter, güneş gözlüklerini taktı, başını arkaya çevirdi ve sırttı. “Geliyor musun?”

Şeftali esnek bir hareketle koltuğun arkasına oturdu. Üst bacakları Carter’inkilere değiyordu. Carter gözlerinin önünde beliren birkaç açık saçık sahne yüzünden başını iki yana salladı ve birkaç küfür mırıldanırken anahtarı çevirip motoru çalıştırdı. Onun kendisine yaslandığını hissedebiliyordu ve arkasını dönüp ona o anda, o şekilde sahip olmaktan başka bir şey hayal edemiyordu.

“Hazır mısın?” diye seslendi homurdanan motorun sesinin üzerinden.

“Ne kadar olabilirsem,” diye seslendi Şeftali.

Motora hız verirken Şeftali kolları ve bacaklarıyla kendisini kavradığında Carter gülümsedi. Şeftali’nin sıcaklığı bedenine yaslanmışken, yoğun benzin kokusunu alırken ve Kala’nın motorunun gürlemesini duyarken, cennete oldukça yakındı.

Dairesinin bulunduğu apartmanın olduğu rüzgârlı sokağa göz atarken Carter, debriyayı kavradı ve Şeftali’nin apartmanına doğru hızla şehrin içinde yol aldılar.

Carter muhtemelen Kat’in hayatı boyunca gördüğü en seksi erkekti. Bunun için uğraşmadan, üzerinde ister hapis-hane tulumu ister gözlerinin rengini ortaya çıkaran mavi bir Led Zeppelin tişörtü olsun, etrafına şehvet yayıyordu. Carter’ı bir motosiklet üzerinde görmek bu günlük seksiliğini alıp yaklaşık bir milyarla çarpmış ve ateşli sevişmeler ile bir saat süren orgazmların yardımcısı olarak sunmuştu.

Lanet makinenin üzerinde bacaklarını açmış otururken çok seksi görünüyordu - Kat'ın kendisine hâkim olması için çaba göstermesi gerekti. Ona karşı duyduğu istek saçmalık sayılabilecek boyutlara ulaşmıştı ve onu dairesine davet ederken aklının fazlasıyla karışmasının nedeni de buydu.

Kat dairesinin kapısının kilidini açtı ve Carter'a önden buyurmasını işaret etti. Carter birbirine bastırıldığı dudaklarıyla gülümsedi ve içeri girdi. Kat onun ardından girdi ve onun kaskını bir sehpanın üzerine bırakmasını izledi. Aralarındaki sessizlik bir gök gürültüsü kadar şiddetliydi ve birbirlerinin karşısında dururlarken aralarındaki gerginlik, sıcak seks ile kaygı arasında gidip geliyordu.

"Bir şey içer misin?" diye önerdi Kat.

"Tabii. Portakal suyu var mı?" Carter'ın sesi boğuk ve derinden geliyordu.

Uzun boyu ve geniş omuzlarıyla Kat'ın dairesini dolduran Carter, onun arkasından mutfığa geldi ve Kat'ın meyve suyunu bardağa koymasını izledi. Kat, aynı o sabah onun mutfığında kendisinin onu izlemesi gibi Carter'ın gözlerinin üzerinde olduğunu hissediyordu. Kat'ın onun varlığından bu kadar haberdar olması garipti. Tüm bedeni ona doğru çekiliyor gibiydi. Ama bu her zaman öyle olmuştu; daha önce profesyonel davranmak için o kadar fazla uğraşıyordu ki bunu fark edememişti.

"Aç mısın?" diye sordu Carter oturma odasında dolanıp, bakışları Kat'ın sulu boya koleksiyonuna kayarken.

Carter kahkaha attı. "Açlıktan ölüyorum." Eliyle midelerini ovuşturdu.

Kat bardağını bıraktı ve buzdolabına doğru yürüdü. "Bakalım elimizde neler var?"

Çok fazla şey yoktu ama pastırma ve domatesli omlet yap-

masına yetecek kadar malzeme vardı. Carter, Kat kendisine bunu önerdiğinde ikna olmamış gibi görünüyordu ama Kat ona yumurtalı yemeklerin hepsinde usta olduğu konusunda güvence verdi.

Kat tüm malzemeleri tezgâhın üzerine koydu. “Pastırmayı pişirmeyi biliyor musun Carter?”

Carter ceketini çıkardı, gözlerini devirdi. “Tabii. Neden?”

“Ben duş alırken senin de pastırmayı kızartman gerek.” Kat ona doğru döndü ve sırtıttı. “Halledebilir misin?”

“Lütfen,” dedi Carter tersçe, pastırma paketini alırken. “Sen git, duşunu al. Gerisini de bana bırak.” Kat’ın omuzlarını tuttu ve onu yoldan çekti. “Yok ol,” dedi kararlı bir şekilde, onu mutfaktan dışarı doğru iterken. Kat’e elini sallayarak gitmesini işaret etti ve yüzünde çarpık bir sırıtış belirdi.

Kat, kızlara özgü o acınası iç geçirmenin ağzından çıkmasına engel oldu ve yatak odasına doğru yöneldi. Yatak odasına girince Carter’ın verdiği kazağı üzerinden çıkardı, kapıya doğru bir bakış attıktan –ve iyice kapandığından emin olduktan– sonra kazağı yüzüne götürdü ve onun parfümünün kokusunu içine çekti. Lezzetli ve çarpıcı bir kokuydu. Kazağı burnundan çekti, katladı ve yatağının üzerine koydu.

Duştan sonra siyah bir kot giydi, üzerine de bir Blondie tişörtü geçirip ıslak saçlarını ensesinde topuz yaptıktan sonra yavaşça mutfığa gitti. Carter rahat bir tavırla tezgâha yaslanmış, *Tembel Fare Walter*’ı okuyordu - Kat onun sayfayı dalgın dalgın çevirmesini izledi.

“Pastırmalar ne durumda?”

“Şşşş...” diye cevap verdi Carter. İşaret parmağını dudaklarının üzerine götürürken, bakışlarını kitaptan kaldırmadı. “Walter uyuyor.”

Kat gülümsedi. Bir kâse, bir tava ve domatesleri doğramak için bir de bıçak aldı.

Carter onun çevresinden dolandı ve kitabı dikkatle, Kat'ın iki gün önce bıraktığı yere, bir saksının yanına yerleştirdi. Şikago'dan geri döndüğünde, Kat kitabı babasının çerçevesi bir fotoğrafı ve bir şişe Amaretto'dan oluşan dinleyici kitlesine yüksek sesle okumuştur.

Güzel zamanlar.

Kat, Carter'ın mutfakta ne kadar başarılı olduğuna şaşır-mıştı. Hamarat biri gibi görünüyordu ki bu da lüzumundan fazla seksiydi.

“Öyle dik dik bakmak ayıp olmuyor mu?” diye sataştı Carter, Kat onun yumurtaları çırpmasını izlerken.

“Üzgünüm.”

Kat ona baktığının bile farkında değildi; sadece ön kolundaki kaslar ve hareket ederken gevşeyip kasılmaları onu büyülemişti. Dövmeleriyle bir araya geldiğinde, dikkatle bakılması gereken bir görüntü oluşturuyordu. Kat terli avcuyla ensesini ovuşturdu, boğazını temizledi ve domatesleri doğramaya devam etti.

“Kıpkırmızı oldun.” Carter'ın sesi arkasından, doğruca sol kulağına gelmişti.

Kat, hemen sırtını dikleştirdi. Carter kâseyi doğrama tah-tasının yanına koydu, Kat'i kollarının arasında hapsederek tezgâha yaslandı.

“Aklından geçenleri paylaşmak ister misin?” diye sordu kısık hırıltılı bir sesle. Kat onun göğsünün kendi sırtına yaslandığını hissediyordu.

Kat başını geriye atıp onun omzuna yasladı. “Hayır.”

Carter kısık sesle bir kahkaha attı ve burnuyla onun çenesinden kulak memesine kadar okşadı. “Teninin rengine bakılacak olursa,” diye fısıldadı, “bahse girerim çok fena bir şeydi.”

“Hı-hı.”

Carter sessiz ve seksi bir kahkaha attı. “Şeftali.” Elleri yavaşça Kat’ın beline kayd.

“Evet?”

“Pastırma yanıyor.”

Kat’ın gözleri hızla açıldı ve burun delikleri hemen yanan et kokusunu fark etti. Kıkırdayan Carter’ın yanından hızla geçti ve yanan tavayı ateşin üzerinden aldı. Dumanları tütüyordu ve biraz fazla ktır olmuştu ama tamamen kurtarılamaz durumda değildi. Kat, masum gibi görünmeye çalışan ama bunda çok başarısız olan Carter’a kızgın bir bakış attı.

Sonraki on dakika boyunca Kat omletleri pişirirken, Carter ona Arthur Kill ile ilgili bir şeyler sordu. Kat’e öğrencileri hakkında yönelttiği sorulardan sonra şartlı tahliyesinin ardından Riley’nin ziyaretini anlattı. Riley’yle Carter’ın arabalara, metal ve hızlı olan her şeye karşı duydukları sevgi çok açıktı. Hatta onları bir araya getiren şey de bu olmuştu.

Bunun ardında Kat ona motosiklet sevgisini ve bunun kaynağını sordu. Kat, onun Kala’dan bahsederken yüzünün ışık saçmasını sevmişti. Carter, Max’in babasının bir tamirci olduğunu, dokuz yaşından beri tamirhanede yaşayıp arabaların, motosikletlerin getirilip parçalara ayrılmasını ve yeniden bir araya getirilmesini tekrar tekrar deneyimlediğini anlattı. Motorlar hakkında bildiği her şeyi orada öğrenmişti.

Başta karşı çıkmasına rağmen, Carter Kat’ın önüne koyduğu omletin hepsini bitirirken beğendiğini gösteren birkaç homurdanma ve kelime kullandı. Carter’ın yemek masasında oturuyor olması, Kat’e garip bir şekilde doğal geliyordu.

Yemeklerini bitirdikten sonra, önlerinde boş tabaklarıyla The Beatles’in mı yoksa Rolling Stones’un mu daha iyi olduğunu şakayla karışık tartışıyorlardı. Kat’ın dairesindeki sabit

telefon da o sırada çaldı. Bu ses Kat'ın kalbinin teklemesine neden oldu.

Carter döndü ve hâlâ çalmakta olan telefona baktı. Kat onun telefonu neden açmadığını merak ettiğini görebiliyordu ama neyse ki tek bir kelime de etmiyordu. Telesekreter devreye girdiğinde Kat'ın kucağındaki elleri yumruk haline gelmişti.

“Katherine, benim - annen. Evde olduğunu biliyorum; büyükanne söyledi. Konuşmamız gerek. Ben – konuşulması, halledilmesi gereken şeyler var ve o günkü gidişin... Beth deliye döndü ve hâlâ çok üzgün. Seni anlamıyorum. Ara beni.”

Mesajın bittiğini gösteren bip sesi dairenin içinde gürledi ve Kat'ın tüm bedeninin zangırdamasına neden oldu. Eğer annesi herhangi birinden özür dileyeceğini düşünüyorsa, fazlasıyla yanılıyordu. O yanlış bir şey yapmamıştı. Hiçbiri onun hislerini anlamıyordu. Hiçbiri.

Carter kollarını masaya dayadı. Yüzü endişeli görünüyordu ve mavi gözlerinin ardından hafif bir öfke vardı. “Sen iyi misin?”

Kat başıyla onayladı, kendi sesinin düzgün çıkacağına güvenmiyordu.

“Konuşmak ister misin?”

Kat başını sertçe iki yana salladı ama özür diler gibi gülümsedi. Carter arkasına yaslandı ama bakışları hâlâ onun üzerindeydi. Kat kollarını kendi bedenine doladı ve rahatlamaya çalışarak büzdüğü dudaklarının arasından nefesini verdi. Carter annesinin söylediklerini duyduğu için utanmıştı ama aynı zamanda onun gösterdiği korumacılık Kat'i rahatlatmıştı. Kat, kalbinin derinliklerinde Carter orada olduğu için çok memnundu.

“Şeftali?” Carter'ın kendisine taktığı ismi söylemesi üze-

rine iki iri gözyaşı kolunun üzerine düştü. “Buradan çıkmak ister misin? Bir yerlere gidelim mi?”

Kat yüzünü ovuşturdu. “Nereye?”

Carter omuz silkti ve gülümsedi. “Bilmiyorum.”

Kat de gülümsedi.

“İster misin?” diye sordu Carter yeniden. “Yalnız ikimiz.”

Kat tereddüt etmeden kabul etti. Sadece onunla, etrafında gerçekleşmekte olan tüm o saçmalıklardan uzakta olmayı her şeyden çok istediğini artık çok iyi biliyordu.

“Güzel.” Carter kararlı bir şekilde ayağa kalktı, bacaklarıyla sandalyesini geri itti ve Kat’ın yanına geldi. Elini ona doğru uzattı ve sabırlı gözlerle onu bekledi.

Kat, eli Carter’ın eline değdiği anda kendini daha iyi, daha sakın, daha özgür hissetmeye başladı. Bu duyduğu en garip histi ama içinde onunlayken kendisini olması gereken yerde hissettiğini söylemek için bir dürtü hissediyordu. Ona elinin en ufak hareketinin, kalbinde inanılmaz büyük bir etki yarattığını söylemek istiyordu.

Carter onu ayağa kaldırdı ve elleriyle yüzünü kavradı.

“Sadece sen ve ben,” diye fısıldadı yumuşak bir sesle. Parmaklarıyla bir tutam saçını okşarken, bakışları yüzünde geziyordu. “Sadece bir gün için. Tüm saçmalıkları unutalım ve sadece sen ve ben olalım.”

Kat bakışlarını kaldırıp, Carter’ın kendisine açık yüzüne baktı ve istediği ya da arzuladığı her şeyi gördü.

Seni istiyorum.

Seninle birlikte olmak istiyorum.

Sana çok ihtiyacım var.

Sanırım seni seviyorum.

Bunu fark ettiğinde oluşan sıcak hisle gözlerini kapatan Kat, yanaklarını Carter’ın avuçlarına bastırdı ve gülümsedi. “Sen ve ben.”

Carter'ın Şeftali'yi nereye götürmek istediği hakkında hiçbir fikri yoktu ama Kat bu konuda rahatsız gibi görünmüyordu ki bu da çok rahatlatıcıydı. Carter'ın içten veya romantik davranışlar hakkında hiçbir fikri yoktu, sadece yüzünü tekrar gülümsetebilmek istiyordu. Ne yazık ki yapabileceği tek şeyse bir şeyler planlamak, kendisinin en çok hoşuna giden şeylerin onun da hoşuna gitmesi için dua etmekten ibaretti.

Kilometrelerce yol kat eden Carter, Brooklyn Köprüsü üzerinde kendisini geçmeye çalışan bir Porsche'nin yanında uçar gibi gidiyordu. Carter sağ elini kaldırdı ve Kala'yla o pisliğin önüne geçti. Arkasında oturan Kat kahkaha attığında Carter gülümsedi.

Cypress Tepeleri'nin içinden geçip Doğu New York'a doğru ilerlediler, parkın ve Broadway'in yanından geçip, Manhattan'a yöneldiler. Carter, hapisten çıktığından beri ilk defa Kala ile bu kadar uzun mesafe yapıyordu ve bu harika bir şeydi. Şeftali'nin arkasında olmasında, özellikle de adaya geri dönüş yolunda suyu aşarken ve rüzgar onları kamçılarıken kollarının etrafında olmasıyla kendini kaybetti. Konuşamıyorlardı ama Carter onun tam olarak istediği şeyin de muhtemelen bu olduğunu biliyordu. Yine de 47. Cadde'de

Kala'yı hızlandırıp trafiğin içinden bir mermi gibi geçerlerken, Şeftali arkasında ciyaklayıp kıkırdadığında Carter yüksek sesle kakhaha attı.

Ceketinin üzerinden onun ellerini hissedebiliyordu ve – iki kere– elini onun ellerinin üzerine koyup okşadı, hafifçe sıktı. Carter ona güven vermek, onun iyi olduğundan emin olmak istiyordu. Elini uzattığı iki seferde de Şeftali karşılık olarak parmaklarını onunkilere doladı.

Carter motoru 5. Cadde'de, Central Park'ın yakınlarına park ettiğinde saat neredeyse akşamüstü beş olmuştu. Yağmur atıştırmaya başlamıştı ama bu önemli değilmiş gibi görünüyordu. Bu etrafta daha az insan olacağı anlamına geliyordu ve bu Carter için daha iyiydi. Bir an, Şeftali hâlâ kendisine sıkıca sarılmışken orada oturdu ve altında soğumaya başlayan Kala'nın motorunun tıkırdamasını dinledi.

“Sen arkada iyi misin?” diye sordu kaskını çözerken.

“Evet,” diye mırıldandı Şeftali. “O kadar rahatladım ki neredeyse uyuyakalacaktım.”

Carter onun hâlâ kendisine sarılan ellerini okşadı ve başını ona doğru çevirdi. “Seni eve götürmemi ister misin?”

Şeftali başını iki yana salladığında Carter rahatladı. “Hayır. Henüz eve gitmeye hazır değilim.”

“Güzel,” diye cevap verdi Carter hafifçe gülümseyerek. “Ben de değilim.”

Carter onun kalkmasına yardım etti, eli onun elindeydi. Şeftali ayağa kalktığında elini çekmek üzereydi ama Şeftali onun elini tutup, parmaklarını onunkilerin arasından geçirdi. Carter'ın gözleri şaşkınlıkla açıldı.

Şeftali bakışlarını kaldırıp ona baktı, dudakları dişlerinin arasındaydı. “Böyle olur mu?”

Carter gülümsedi. Hem de çok güzel olurdu.

Central Park'ın içinde, Şeftali ile el ele, acele etmeden yürümek garip bir deneyimdi. Carter üç metre boyundaymış gibi ama aynı zamanda da minik ve kırılganmış gibi hissediyordu. Bedeninin içinde kabaran karmaşa onun kendisini canlı ama aynı zamanda çok korkmuş hissetmesine neden oluyordu. Çok yoğun bir histi bu.

“Hâlâ benimle misin?” diye sordu Şeftali, sadece bir kere gitmelerine rağmen onların yeri haline gelmiş Alice Harikalar Diyarında heykeline doğru ilerlerken.

“Evet,” diye cevap verdi. “Neden?”

“Sadece şey görünüyorsun... Bilmiyorum. Gergin gibisin biraz.”

Carter garip, boğuk bir kahkaha attı. “Hayır, ben iyiyim.” Şeftali ona şüpheyle baktı ama üstelemedi.

Yağmur hafıflemişti. Ceketlerini çıkardılar ve üzerlerine oturdular. Carter bir an durup Alice Harikalar Diyarında heykeline baktı. Heykel huzursuz edici bir şekilde güzeldi.

“Al.”

Şeftali elindeki kitabı sertçe onun gövdesine vurduğunda Carter'ın ciğerlerindeki hava bir anda patladı. “N'oluyor-”

“Bir hafta boyunca bir şey okuduğunu duymadım,” dedi elini beline koyarak. “O yüzden oku.”

Carter *Silahlara Veda* kitabını görünce, kahkaha attı. “Emredersiniz hanımefendi.”

Birlikte son yaptıkları son derste kaldıkları sayfayı bulurken, Şeftali ona yaslanıp rahatça başını omzuna koydu, kolu ise Carter'ın bacağının üzerindeydi. Cesaretlenen Carter, kolunu onun beline attı ve ona sıkıca sarıldı. Hemingway'in kelimeleri dilinden dökülürken Şeftali ona daha fazla sokuldu. Onun kollarında rahatlıyor, eriyordu. Havanın serinliğinde bedeni sıcaktı. Eliyle kolunu okşarken, yanağını onun saçlarının üzerine koydu.

“Senin okumanı dinlemeyi seviyorum,” diye fısıldadı Şeftali, Carter bölümün sonuna geldiğinde. “Senin sesin...”

Carter kitabı ıslak çimlerin üzerine koydu. “Ne?”

“Bana tanıdık geliyor, sanki kendi sesimden bile daha iyi biliyormuşum gibi.”

Carter’ın kalbi tekledi. Elbette ki onun sesini tanıyordu. Babasının öldüğü gece onu sakinleştirmek için kullandığı tek şey sesi olmuştu. “Peki, bu iyi bir şey mi?”

“Evet. Bu iyi bir şey.”

Şeftali’nin gülümsemesi geniş ve dürüsttü. Carter kollarını onun beline doladı ve çenesini omzuna dayayarak kokusunu içine çekti.

“Bana heykelden, anne babandan biraz daha bahseder misin?”

Carter kıpırdandı ve ağzından homurtu gibi kararsız bir ses çıktı. “Yani, biraz...”

“Anlatmak istemiyorsan sorun değil,” dedi Şeftali. “Sadece merak ettim.”

Carter yeniden heykele baktı. Onunla paylaşmak istiyordu.

Aralarında olan şey her neyse, muhtemelen bunda ilerlemelerinin tek yolu birbirleri hakkında bir şeyleri bilmeleriydi. Lanet olsun ki ailesi de başlamak için iyi bir yerdi.

Carter’ın bakışları onun gözlerindeydi, gerginlik içinde yavaşça yükseliyordu ama onun gözlerinde sadece cesaretlendirme ve sevgi gördü. Yargılama, lütuf, aldatma yoktu.

“Babam annemle ikisi de on sekiz yaşındayken tanışmış,” dedi derin bir nefes verirken. “Gençlermiş, aptallarmış ve farklı yerlerden geliyorlarmış. Annem çok varlıklı bir aileden geliyormüş. Babası –büyükbabam William Ford– ülkedeki ilk iletişim şirketlerinden birinin sahibiydi: WCS. Diğer yandan

James Carter'ın, yani babamın beş kuruşu bile yokmuş ve hayatını kulüplerde müzik ve resim yaparak kazanıyormuş.”

Carter bunun romantikliğine karşı gözlerini devirdi. “Annemle de böyle tanışmışlar. Annem bir gece onun piyano çalışını duymuş ve ona yaklaşmış.” Carter parmaklarını şaklattı. “İşte böylece olup bitmiş.”

Şeftali dalgın bir şekilde Carter'ın tişörtünün ucuyla oynuyordu; onun sessizliği Carter'ı ona daha fazlasını anlatmak, ona her şeyi anlatmak konusunda cesaretlendirdi.

“Annemin ailesine göre babam hiçbir zaman yeteri kadar iyi olamadı. O bela anlamına geliyordu, bir otlakçıydı, değersizdi ama annem isyan etmiş ve birlikte kalmaya devam etmişler. Büyükbabam anneme para göndermeyi kesince, ucuz, berbat bir apartman dairesine taşınmışlar ve bir yıl içinde annem bana hamile kalmış.” Carter gözlerinin ardında gerginlikten dolayı başlayan baş ağrısını azaltmak için burnunun kemiğini kavradı. “Annem hamileliğini uzun süre boyunca saklamış.” Carter neşe içermeyen bir kahkaha attı. Elini yere bıraktı. “Beni gizlemiş.”

Şeftali'nin eli çenesine uzandı ve onun başını kaldırdı. “Hey. Sorun değil.”

Her yerini kaplayan duygu karmaşasıyla bitkin düşen Carter, alnını onun alnına dayadı. Şeftali de ona doğru yaslandı, güçlü ve sağlamdı.

“Annem ailesine geri dönmüş,” diye devam etti Carter. “Babamın parası yokmuş ve annem bir korkak gibi koşarak onlara dönmüş. Büyükbabam ona benden vazgeçmesini söylemiş ve lanet olsun ki annem de bunu düşünmüş. Yumuşamalarının tek nedeni bir gün babamın ailenin evine gelip, bağırıp, haklarını istemesi olmuş. Büyükbabam aile ile ilgili bir olay çıkmasını ya da dedikodu olmasını istememiş.”

“Carter.”

“Uzun hikâyeyi kısaca anlatmak gerekirse, büyükannem – annemin annesi– kızının bu davranışından tiksinişmiş. Benim için mücadele etmiş ve anneme sorumluluklarıyla yüzleşmek zorunda olduğunu söylemiş. Benim için bir vakıf fonu oluşturmuşlar ve tüm velayet hakkını babama vermişler.” Carter dudak bükerek güldü. Kısık bir sesle, “Kaltak bunun için mücadele bile etmemiş. Benim için.”

“Büyükbabamın haberi olmadan,” diye devam etti Carter tatmin olmuş bir gülümsemeyle, “büyükannem benim doğduğum gün WCS’deki tüm hisselerini benim adıma aktarmış. Avukatlarına, hiçbir zaman feshedilemeyecek, gizli ve bağlayıcı bir sözleşme hazırlatmış. Kuzenlerim şu anda bu sözleşmeyi feshedip beni şirketten çıkarmaya çalışıyorlar.” Şeftali gerildi. “Bunu ancak büyük annemin öldüğü gün fark ettiler. Bu on altı yıl önceydi ve o zamanlar bile onun hisselerinin değeri... Elli milyon Dolar’ın biraz altındaydı.”

Carter bekledi. Şeftali gözlerini kırptırdı.

“Elli mi?”

Carter başıyla onayladı.

“Milyon? Hadi be...” Şeftali şaşkına dönmüş bir şekilde başını iki yana salladı. “Carter, sen neden buradasın? Yapabileceğin çok fazla şey var. O kadar parayla istediğin yere gidebilir, canın ne halt çekerse onu yapabilirsin - hayatına yeniden başlayabilirsin.”

Carter omuz silkti. “Tüm paraya erişimim yok. Para hisselerine bağlı – umurumda da değil zaten. Pislikten ibaret benim için. Onların parasına ihtiyacım yok.”

Ford’lar –özellikle de kuzeni Austin– hapse girdiğinde Carter’ın mal varlıklarını dondurmuştu. Aşağılık herif. Belli ki yetişkinliğinde bile Carter hâlâ ailenin surat buruşturarak bahsettiği bir dedikodu malzemesiydi.

“Annemi hiç görüyor musun?”

Carter başını iki yana salladı. “Ben sekiz yaşındayken kanserden öldü.”

“Ah Tanrım... Carter, ben çok-”

“Üzgün olduğunu falan söyleme,” dedi Carter sertçe: “Bunu hak etmiyor.”

“Öyle deme ama.”

“Derim.” Carter derin bir nefes aldı. “Onun tek yaptığı beni reddetmekti. Beni istemiyordu. İki haftada bir beni almasının tek nedeni büyükannemin bunu vasiyetnamesinde istemesiydi. Ona bunu emretmişti. Sadece babasını sinirlendirmekten hoşlanıyordu. İsyankâr bir dönemden geçti ve hamile kaldı.”

“Peki baban?”

Carter dişlerini sıktı. “Yeni karısıyla birlikte Connecticut’ta yaşıyor. Onunla konuşmuyorum. Şimdi, yani - başka bir şeyden bahsedebilir miyiz?” Hızla boynunu eğdi, kulağı omzuna değdi ve kıt diye yüksek bir ses çıkınca inledi. “Hareket etmem gerek.”

Ayağa kalktı, kollarını dışarı doğru salladı. Serbest bırakması gereken çok fazla bastırılmış enerjisi vardı. Sigara paketini çıkardı, bir sigara yaktı ve derin bir nefes çekti. Döndüğünde Şeftali’nin oturmuş onu izlediğini gördü: Kız bacaklarını kollarıyla kavramış, çenesini dizlerinin üstüne yaslamıştı. Carter’ın bir şekilde dikkatini başka yöne çekmesi gerekiyordu. Birileri kendisini incelerken hiçbir zaman rahat olamamıştı ve onun kendisine bunu meraklılığından sormadığını bilmesine rağmen, Şeftali’ye kişisel bir şeyler anlatmak hâlâ kendisine zor geliyordu.

“Peki bana bu hafta sen uzaktayken olanlardan bahsedecek misin?”

Kısasa kısas.

Şeftali ellerini bir araya getirip garip bir şekilde kıvırdı ve dudaklarını büzdü. Carter bekledi, belli belirsiz yağmurun yeniden yağmaya başladığını fark etti.

“Annem zor bir kadın,” diye fısıldadı.

Carter onun annesinin işine nasıl tepki verdiğini sadece hayal edebiliyordu. Kısa bir süre onun kızının erkek seçimine nasıl tepki verdiğini de merak etti.

“Beni hâlâ yirmi beş yaşında bir kadın yerine dokuz yaşında bir çocuk olarak görüyor. Sabıka kaydı olan herhangi birinin, aynı babamı öldüren adamlar gibi kötülük yapma kapasitesi olduğunu düşünüyor.”

Carter sırtını bir ağaca dayadı, sessizce sigarasını ciğerlerine çekti.

Evet – kafasındaki soru cevaplanmıştı.

“Hayat seçimlerimi yadırgıyor. Kendi kararlarımı veremeyeceğimi, verdiğim kararların asla doğru olmadığını düşünüyor – öğretmenliğimin bile.”

“Sen harika bir öğretmensin Şeftali.”

“Teşekkür ederim.” Şeftali başını önüne eğdi. “Şey, babam benim bunu yapmamı isterdi.”

Carter, alacakaranlıkta huzurlu ve nefes kesici görünen kadınından gözlerini alamıyordu. Son birkaç saat içinde çok fazla şey paylaşmışlardı ama Carter hâlâ ona söylemesi gereken çok fazla şey olduğunu biliyordu. Sadece bunların herhangi biri ile ilgili konuya nasıl gireceğini bilmiyordu.

Bir şekilde yeniden bağlantıya girmeleri, omlet pişirirken yarıda bıraktıkları şeyi bulmaları gerekiyordu. Carter, kararlı bir şekilde sigarasını attı, ağaçtan uzaklaştı ve ona doğru yürüdü. Elini uzattı.

“Ne?” Şeftali başını bir yana eğdi.

“Gel buraya.” Carter sırtıttı.

Şeftali tereddüt etmeden onun elini tuttu. Onun dokunuşu Carter’ın kolunun elektrik çarpmış gibi karıncalanmasına ve sızlamasına neden oldu. Onu çekerek ayağa kaldırdı ve Alice heykelinin yanında durana kadar yönlendirdi. Şeftali’yi yanına çekti bir elini beline koyup, onun sol elini sağ elinin içine aldı. Onun yüzünde kafa karışıklığının belirlemesini izlerken yavaşça iki yana sallanmaya başladı.

“N’apıyorsun?”

Carter kolunu kaldırdı ve onu yavaşça kolunun altında çevirdi. “Seninle dans ediyorum.”

Şeftali’nin belini daha sıkı kavradı ve ciyaklamasına, omuzlarına daha sıkı sarılmasına neden olacak kadar arkaya eğdi. Carter onu kaldırdığında ikisi de kahkaha attılar ve Şeftali yanağını kendisinininkine yasladığında Carter’ın içi mutlulukla doldu.

“Bu – mırıldandığın şey Otis Redding mi?”

Carter utancını ensesinde hissetti. “Ee... evet, sanırım – “These Arms of Mine”, sanırım. Bilmiyorum. Neden?”

Şeftali kıkırdadı. “Senin bir Otis hayranı olduğunu düşünmezdim.” Şeftali onun Led Zeppelin tişörtüne baktı.

“Kapa çeneni,” diye onu azarladı Carter ve onun bastırma çalıştığı kahkahasına karşı gülümserken, Şeftali’yi göğsüne daha sıkı bastırdı.

Carter mırıldanmaya devam ederken birlikte yavaşça, incelikle hareket ediyorlardı. Hafifçe yağın yağmurun altında birbirlerine sarılmış, adım değiştirerek bir çemberi tamamlıyorlardı.

“Babam Redding’in müziğini severdi,” diye fısıldadı Şeftali. “Her zaman son sesle ‘(Sitting on the) Dock of Bay’ çaldı. Annemi ve beni delirtirdi.”

“İyi bir zevki varmış.”

“Arabada oraya giderken... o akşam...”

Carter’ın onun etrafındaki kollarını içgüdüsel olarak daha fazla sıkı.

Şeftali boğazını temizledi. “Garip şeyleri hatırlıyorsun, ha?”

Carter’ın karnı gerildi. Ona sorması gereken an bu muydu? Ona kim olduğunu, bu olayda nasıl bir rolü olduğunu söylemesi gereken an bu muydu? Birlikte inşa ettikleri her şeyi lanet olası bir uçurumun kenarına koyacağı ve kaçınılmaz bir şekilde yuvarlanmasını bekleyeceği an bu muydu?

Eğer Şeftali gerçekten onun olmak istiyorsa, Carter bunun cevabının evet olduğunu biliyordu.

Gözlerini kapatarak kelimelerin ağzından çıkmasına izin verdi.

“O gece hakkında –bilirsin– onun vefat ettiği gece hakkında ne hatırlıyorsun?”

Şeftali yüzünü akşam gökyüzüne doğru kaldırdı. “Her şeyi hatırlıyorum.”

Carter midesinin ayaklarına düştüğünü hissetti. “Hatırlıyor musun?”

“Evet, her şeyi,” diye mırıldandı Şeftali yanağını onun göğsüne yaslar. “DC’den yaptığımız araba yolculuğunu hatırlıyorum. Oteli, rehabilitasyon barınağına ziyaretimizi, sandviç dükkanına gitmemizi ve ona beysbol sopasıyla vurdıkları anı.”

Carter dudaklarını onun saçlarına bastırdı. “Çok üzgünüm.”

Carter onun canının yanmasından nefret ediyordu. O zamanlar o pisliklerin babasını öldürmesine engel olamayacak kadar güçlü olmadığı için nefret ediyordu. Ve ruhunun de-

rinliklerinde Şeftali'nin de bundan ötürü kendisinden nefret edeceğini bilmekten nefret ediyordu.

“Üzülme,” dedi Şeftali. “Onu kimse kurtaramazdı. Deli gibi uğraşmış olsam da ben bile.”

“Dokuz yaşındaydın.” Carter şansı olsaydı onun babasını kurtarmaya çalışacağını biliyordu. Onların babasına zarar vermesini önlemek için elinden ne geliyorsa yapardı.

“Kaçtım,” diye fısıldadı Şeftali. “Bana ihtiyacı olduğu bir sırada ben kaçtım.”

Carter'ın yüzü düştü.

“Kendine bunu yapma.” Carter bekledi. Nefes aldı. “O sana... kaçmanı söyledi Kat.”

Şeftali kollarının arasında donakaldı. Carter gözlerini kapattı ve ellerini onun sırtında birbirine kenetledi. Aniden onun kaçacağından korkmaya başlamıştı. Onun bir daha kaçmasına izin vermeyecekti. Onu kaybedemezdi.

“Ne?”

Carter nefesini tuttu. “Sana kaçmanı söyledi.”

Şeftali başını geri çekti. Gözleri Carter'a her şeyin yavaş ama kesin bir şekilde yerine oturduğunu söylüyordu ve kendisinin tek yapabileceği tek şey içinden onun beklemesi, dinlemesi ve anlamaya çalışması için yalvarmaktı.

“Carter.” Şeftali'nin sesi titriyordu. “Sen bunu nasıl... Nasıl bilebilirsin?”

Carter gözlerin dikip ona baktı, bu kelimeleri yüksek sesle söylemek zorunda kalmamak için dua ediyordu ama aynı zamanda bunu yapmak zorunda olduğunu da çok iyi biliyordu. Ona söylemek zorundaydı. “Bana dün gece sen söyledin.”

Şeftali ikna olmuş gibi görünmüyordu.

Çenesini kaldırıp, Carter'ın yüzünü inceledi. Zümrüt yeşili gözlerinin ardında, zihnindeki çarkların döndüğü görü-

lebiliyordu. Yüksek sesle nefesini tutup, Carter'ı itip onun kollarından kurtulurken, gözleri aynı anda hem acı hem de şokla parlıyordu. Sendeleyerek geriye doğru bir adım attı.

Carter'ın kalbi paramparça oldu.

“Ben... Ben ne hatırladığını bilmek istiyorum.” Kolları iki yanına düştü. Aralarında Şeftali olmadığına bir işe yaramıyorlardı.

“Neden?” diye ısrar etti Şeftali, sesi öfkeliydi. “Neden bilmek istiyorsun? Neden Carter?”

Carter ona doğru bir adım attı ama Şeftali içgüdüsel bir şekilde geriledi. Carter dişlerini sıktı.

“Çünkü,” diye söze başladı, ellerini beresinin üzerinden geçirdi, çok korkuyordu, “Ben – Çünkü... Şeftali.”

“Tanrı aşkına,” diye bağırды Şeftali. “NEDEN?”

Üstlerindeki bulutlar açılıp, yağmur dururken onun çığlığı etraflarında yankılandı. Ama bunun bir önemi yoktu. Carter uyuşmuş gibiydi. Ona bakıyordu, ellerini kaldırdıktan hemen sonra mağlup olmuş gibi yeniden indirdi. Başını önüne eğdi ve kendini toplamaya çalıştı, korku kafasının içinde zonkluyordu.

“Çünkü ben de oradaydım.”

Şeftali'nin yüzündeki ifade Carter'ı paramparça edip, bacalarının güçsüzleşmesine neden oldu. Yüce Tanrı aşkına... Şeftali midesi bulanmış gibi görünüyordu. Carter'ın anlayamadığı şeyler mırıldanırken, titremeye ve nefes almak için çabalamaya başladı. Dudaklarıyla anlamsız sesler çıkarmaya devam ederken gözlerini sımsıkı kapattı.

“Hayır, hayır, hayır,” diye tekrarlıyordu Şeftali. “Öyle değil... Ben - yapamam.”

Yağmur hızla Carter'm üzerine yağıyordu. “O bendim,” diye fısıldadı. “O bendim Kat.”

Şeftali bir an için sessiz kaldı, Carter'a adeta bir yabancıymış gibi bakıyordu. Ağzını açtı ama Carter onun konuşmasına izin vermedi.

"Babanın rehabilitasyon merkezinin yakınlarında bir yerlerdeydim. Max ile birlikteydim. Kavga etmiştik - onu bir arkadaşımızın evinde bırakıp çıktım. Sigara içiyordum ve bir çığlık duydum, bu yüzden ben de ne olduğunu görmeye gittim ve... Onları gördüm. Seni gördüm. Onların beysbol sopasıyla babana vurduklarını gördüm."

"Dur," dedi Şeftali kulak tırmalayan bir sesle.

"Sana vuran adamı gördüm..."

"Dur Carter."

"Baban sana kaçmanı söyledi ve sen kaçmadın. Neden kaçmadın?"

"Lanet olsun - dur!"

"HAYIR!"

Carter ona doğru üç büyük adım attı ve onu hızla kollarının arasına çekti. Şeftali onunla mücadele etmeye başladı. Teni yağmurdan dolayı ıslaktı ve bu da onu tutmasını zorlaştırıyordu. Kendisini bırakması için bağırırken onun göğsüne ve kollarına vuruyordu. Ama Carter onu bırakmadı. Bırakamazdı.

"Seni tuttum," diye bağırdı onun karşı çıkmalarına rağmen. "Seni tuttum ve seninle birlikte kaçtım. Hayatımda hiç o kadar korkmamıştım Kat. Seni sürüklemek zorunda kaldım; bana karşı o kadar güçlü mücadele ediyordun ki... O zaman da aynı şimdi yaptığın gibi, dün gece yaptığın gibi bana karşı mücadele ediyordun. Ama senin gitmene izin veremedim. Aynı babanı öldürdükleri gibi seni de öldürürlerdi."

Kat dizleri bükülmüş, kollarında hıçkırıyordu.

"Yere düştük ve... Saçların Kat -lanet olsun- şeftali kokulu saçların. Benim Şeftalim."

Kat aniden başını kaldırdı ve Carter'ın yüzüne doğru bağırdı. "ÇEKİL ÜZERİMDEN!"

Sesindeki öfkeyi duyan Carter onu bıraktı, geriye doğru bir adım attı ve yüzüne şiddetli bir tokat yedi.

Birkaç saniye boyunca etraflarında duyulan tek ses yağmurun ağaçların üzerinde düşerken çıkardığı ses oldu. Carter onun gözlerine bakıp oradaki nefreti göremezdi. Felç olmuş, perişan olmuş gibiydi ama ona anlatmayı bırakamazdı. Ona anlatmak zorundaydı.

"Seni tuttum," diye mırıldandı, "kahır dolu iki saat boyunca, dondurucu kapı aralığında seninle konuştum."

"Sen!" dedi Kat suçlar gibi. "Sen bana engel oldun..." Nefes almaya çalışırken zar zor konuşuyordu. "Ben yapabiliydim – yapabilirdim! Babamdı o benim!"

Carter ona doğru döndü. Acısı, öfkeyle yüzünden akan yaşlar sessizce yağmurla karışıyordu. "O sana kaçmanı söyledi. Onların seni öldürmelerini izleyemezdim."

"Buna hakkın yoktu!"

"Hakkım yok muydu?" diye ona karşı çıktı Carter, onunkini bastırmak için sesini yükseltmişti. "Baban senin güvende olmanı istiyordu Kat. Ben... Ben seni kurtardım!"

"Hayır kurtarmadın Carter!" diye bağırdı Kat. "Hayır kurtarmadın çünkü o kahrolası gece ben de öldüm!"

Carter şaşkınlıktan ağzı açık bir halde ona baktı. Lanet karnına bir yumruk atsa aynı etkiyi yaratırdı. Bunu nasıl düşünebilirdi?

Kat'ın üzerine tehlikeli bir sessizlik çökmüştü. Etrafına bakındı. "Ben... Benim..." Carter'ı iterek yanından geçti, ceketini ve çantasını aldı, ayakları yağmurdan oluşmuş su birikintilerinin içine basıp su sıçrattı.

"Kat," diye yalvardı Carter. "Yapma... Lütfen!" Carter

onun kolunu yakaladı ama Kat kendini ondan kurtardı ve ittirdi.

“Yeter!” diye bağırdı Kat bir parmağını onun yüzüne doğru uzatarak. “Seni pis yalancı! Sen de aynı diğerleri gibisin! Bırak beni!”

Carter gözlerini kırpıp ona baktı. Buz kesilmişti. “Ben hiçbir zaman yalan söylemedim!” diye bağırdı, öfke artarak tüm bedenini kaplıyordu. “Sen neden bahsediyorsun?”

“Bana hiç söylemedin!” Kat onu bir daha itti. “Ne kadar zamandır bunu biliyordun ve bana söylemedin? Sen tam bir pisliksin, kahrolası bir yalancısın!”

Carter yaşadığı yıkımı omuzlarında hissediyordu.

Kat avuçlarını alnının iki yanına bastırdı. “Ben... Yapamam... Senin yanında olamam. Benim...” Kat lafını bitiremeden arkasını döndü, çantasını kaptı ve hızla uzaklaşmaya başladı.

Carter hızla arkasından koştu. Bağırarak durmasını, Central Park’ın ortasında karanlıkta ne yaptığını düşünmesini söyledi ama Kat onu duymazdan geldi. Carter onu kolaylıkla yakalayabilirdi - aynı on altı yıl önce olduğu gibi, kolayca onu yere yatırabilirdi ama ne anlamı olurdu ki?

Kat ondan nefret ediyordu ve onun yakınlarında bir yerde olmak istemiyordu. Yalancı demişti ona - o bir yalancı mıydı? Carter bu düşünceyle olduğu yerde kalakaldı ve çaresiz bir şekilde onun koşarak kaçmasını izledi. Nefessiz kalmıştı - vücudundaki tüm deri soyuluyormuş gibi hissediyordu. Orada iki büklüm oldu, içini yakan acıyı durdurmak için göğsünü sıkıca kavradı. Nefes alamaz bir halde başını gökyüzüne kaldırdı, iliklerinde hissettiği hayal kırıklığı ve öfkeyi bağırarak serbest bıraktı. Yakındaki bir ağacın kökünü birkaç kere tekmeledi ve bu acının sonlanması için dualar ederken daha önce kullanmadığı kelimeleri, sesleri adeta kükredi.

Bitkin düştüğünde ellerini dizlerinin üzerine koyarken hâlâ Kat'ın gittiği yola bakıyordu.

Artık onu göremediğinde ve sesi bağırırmaktan kısıldığında, sendeleyerek yavaşça ceketinin, kaskının ve Kala'nın yanına gitti.

Carter, motoruyla şehrin etrafında ne kadar süre gezdiğinden emin değildi. Bildiği tek şey kemiklerine kadar ıslanmış ve elinde dörtte biri boşalmış bir viski şişesi olduğuydu.

Kala'yı garaja soktu ve park etti, olduğu yerde durması için mandalını indirdi. Carter motora yaslandı, Kat'ın oturduğu, kendisine sarıldığı, arkasında oturduğu koltuğun üzerinde elini gezdirdi. Eli belirgin bir şekilde titriyordu bu yüzden viskiden büyük bir yudum aldı, boğazını yakması üzerine tıslar gibi bir ses çıkardı. Viskiden aldığı tek rahatlık, yaktığında hâlâ bir şey hissedebildiğini bilmesiydi.

Alay eder gibi güldü ve bir yudum daha aldı. *Kahrolası bir yalancı... Kahrolası bir yalancı...* Carter kurşun gibi ağır ayakları ve rahatsız edici derecede boş bedeniyle merdivenlere gitti ve dairesinin olduğu altıncı kata kadar çıktı. Bunun ne kadar uzun sürdüğü ya da asansöre binmenin daha kolay olması umurunda değildi. Umurunda olan tek şey viski şişesiyle birlikte yatağa girmek ve günler boyunca uyanmamak için dua etmektir. Omzuyla katın kapısını açtı, biraz sendeleyerek içeri girerken donakaldı.

Kat, tortop olmuş, sırsıklam ve titrer bir halde dairesinin kapısının önünde oturuyordu.

Carter bedenini duvara bıraktı. Onu neredeyse felç edecek bir rahatlama duygusu sırtından aşağı ılık su gibi yayıldı. Yüzüne bulaşmış olan rimele ve saçlarının ıslak bir şekilde yüzüne dökülmesine rağmen, Şeftali daha önce hiç bu kadar güzel görünmemiştir.

Sonsuz gibi görünen bir süre boyunca birbirlerine baktılar. Aralarında sessiz kelimeler geçiyordu - o anda durdukları koridora sığmayacak kadar büyük kelimeler. En sonunda, Carter sahip olduğunu bilmediği bir güçle duvardan uzaklaştı ve vahşi bir hayvana doğru hareket eder gibi -yavaş ve tedbirli bir şekilde- ona yaklaştı. Kat zorla ayağa kalkıp, ıslak ve ağır bir halde kendisini kapıya bıraktığında Carter onun birkaç santim uzağındaydı. Kat, Carter'ın kendisini hissettiği kadar yorgun görünüyordu.

Carter gözlerini ondan ayırmadan ve tek bir kelime bile etmeden cebinden anahtarını çıkardı ve onun yanından uzanıp kapıyı açtı. Carter emin değildi ama, onun kendisini kokladığını düşündü. Zaten umurunda değildi. Kat'ın bunu yapmasını istiyordu. Kat'ın hâlâ kendisine vermeye istekli olduğu her şeyini istiyordu.

Eğer kendisi pis, lanet bir yalancıysa, o zaman onun pis lanet yalancısı olacaktı.

Kat tereddütle dairenin içine adım attı. Carter Jack şişesini, tezgahta işlerin hâlâ fazlasıyla güzel olduğu o sabahtan kalan fincanların yanına bıraktı ve ona dönüp ceketini çıkardı. Kat sıırılsıklamdı ve soğuktan titriyordu.

“Lanet olsun,” diye homurdandı Carter. “Bir havluya ihtiyacın var.”

Onun yanından geçip banyoya doğru ilerleyecekti ama Kat avuçlarını onun beline dayayıp, alnını göğsüne bastırarak onun olduğu yerde durmasına neden oldu. Bu temasın üzer-

rine Carter'ın nefesi titredi. Hareket edemiyordu. Ne yapması gerektiğini bilmiyordu. Ona en son dokunmaya çalıştığında, Kat çığlık atmış ve koşarak kaçmıştı. Carter bir daha böyle bir şeyle baş edemezdi.

İkisi de hareket etmeden durdular. Kat'ın omuzları hıçkırıklarla sarsılıyordu. Carter onun sırtını sıvazlamak ya da saçlarına dokunmak istiyordu... ama lanet olsun, buna cesaret edemiyordu.

“Üzgünüm,” diye fısıldadı Kat. Elleriyle Carter'ın bedeninin yanlarına sıkıca tutunmuştu; Carter'ın tişörtündeki sular eklemlerinden aşağı doğru akıyordu.

Carter'ın boğazı düğümlendi.

Kat yavaş yavaş ellerini onun göğsünde yukarı doğru kaldırıp boynuna çıkardı. Başını kaldırdı.

“Üzgünüm.” Minik parmaklarıyla Carter'ın tenini kavramıştı ve sıcak nefesi köprücük kemiğini yakıyordu. “Ben – ah, Carter. Çok üzgünüm.”

Kat özürler fısıldarken, Carter boğazında duygularından dolayı oluşan yumruyu temizlemeye çalıştı. Kat'ın ağzından dökülen her özürle, Carter'ın kendi etrafında inşa ettiği kahrolası duvarlar yıkılıp ayaklarının dibine yığılıyordu.

“Havluya ihtiyacım yok. Sana ihtiyacım var.” Carter'ın bedeninin üzerindeki bedeni sarsılıyordu. “Sana çok ihtiyacım var.”

Carter başını onunkine doğru eğdi. “Şeftali.” Kollarını ona doladı. “Bana sahipsin.” Kat'ın gömleğinin eteğini eliyle kavradı. “Bana hep sahiptirin.”

Kat dudağını ısırdı. Yüzünü buruşturdu ve elini dikkatli bir şekilde vurduğu yanağın üzerinde gezdirdi. “Aynı senin bana sahip olduğun gibi.”

Kat parmak ucunda kalkıp sıcak dudaklarını Carter'ın gö-

zünün altında bastırırken, yine ne kadar üzgün olduğunu, kendisini affetmesini ne kadar çok istediğini, onun kendisi için ne kadar önemli olduğunu fısıldıyordu. Yavaşça ve hassas bir şekilde Carter'ın yüzünü, gözünü, kaşını ve diğer yanağında dudaklarının kenarını öperken dudakları mükemmeldi.

Kat dilini alt dudağında gezdirdiğinde Carter dondu. Titreyen dizlerinin üzerinde dik durabilmek için elleriyle otomatik olarak onun belini kavradı. Onu çok fazla istiyordu. Tanrım, onu ne kadar istediğini hiç bilecek miydi? Onun için nasıl delirdiğini?

Dokunuşunu çaresizce isterken ona doğru eğildi ve dudakları olabilecek en yumuşak, en yavaş, en hisli öpücükle birleşti. Carter dudaklarını araladı; Kat'ın dili yeniden kendisinin bulduğunda, Carter'ın nefesi kesik ve titrek inlemelerle çıkıyordu. Dudaklarını onun dilinin üzerine kapattı ve onun belindeki elleri gömleğinin içinde yukarı doğru çıkarken, dilini nazikçe emdi.

Avuçları onun ıslak teninin üzerinde rahatlıkla ilerlerken, ikisi de yüksek sesle inlediğinde öpüşmeleri derinleşti. Carter onun verdiği her nefesi yutuyordu, her nefesine sahip oluyordu. Ne kadar sert olduğunu, onun içinde olmayı ne kadar çok istediğini anlaması için onu kendine doğru çekti.

Onun içinde olmaya, onun kendisini tüketmesine ihtiyacı vardı.

Kat'ın elleri onun tişörtünün eteğine gitti ve sorgular gibi çekiştirdi. Carter, onun tişörtü kafasından çekip çıkarması için geriye doğru hareket etti. Kat hemen dudaklarını onun göğsüne dayadı - emiyor, öpüyor, hafifçe ısıyor ve Carter'ı deli ediyordu.

Mükemmeldi. Kat'ın dudakları kahrolası mükemmeldi.

“Üzgünüm,” diye mırıldandı Kat onun teninin üzerinde.

İçinde aniden onun dudaklarını, tadını hissedebilmek için önüne geçilemez bir dürtü yükselen Carter, dudaklarını sertçe Kat’inkilere bastırıp dilini zorla onun ağzına soktu. Kat yüksek sesle inledi ve onu daha çok kendisine doğru çekti. Carter onun gömleğini tuttu, başının üzerinden geçirerek çıkardı, dudaklarının kendi dudaklarının üzerinde olmadığı o birkaç saniye bile fazlaydı.

Sırada Kat’in açık mavi sutyeni vardı. Carter bir önceki gece fazlasıyla yakınlaştığı göğüs uçlarını görünce inledi. Sertleşmişlerdi, nefes kesiciydiler ve Carter başparmaklarıyla okşadığında hemen tepki verdiler.

“Ah Tanrım,” diye mırıldandı Kat.

Carter bunu bir daha yaptı. Kat, zarif ve güzel başını hafifçe geriye doğru attı.

“Bu hoşuna gidiyor mu?” Carter onu bir daha öptü. Kat buna cevap olarak onun omuzlarını kavradı. Tırnaklarını omuzlarına batırdığında Carter zevkle inledi. Elleriyle onun iri göğüslerini kavradı ve sertçe ovuşturdu - göğüs uçları avcunun içinde daha da sertleşirken.

“Evet,” diye cevap verdi Kat nefessiz bir halde. “Lütfen. Lütfen. Üzgünüm. Çok üzgünüm.”

Carter dudaklarıyla onu susturdu. “Dur. Artık buradasın.” Carter onun burnuna doğru gelen saçlarını geriye itti. “Sadece sen ve ben.”

Carter elleriyle onun yüzünü kavradı, gözlerinin altındaki ıslaklığı sildi ve onu öptü. Kat elleriyle onun ön kollarını kavradı ve kendisini yönlendirmesine izin verdi. Carter arzusunu dizginlemeye çalışıyordu –lanet olsun, bunun için deli gibi çalışıyordu– ama kısa süre içinde aralarındaki ateş güçlenmeye başladı ve birbirlerine karşı duydukları tutku alevlere dönüştü.

Carter onun ismine benzeyen bir homurtuyla aşığı eğildi, onu kaldırdı, Kat kollarını ve bacaklarını sıkıca ona doladı-ğında onun dudaklarının üzerinde gülümsedi. Carter elle-riyle onun kalçasını kavradı ve çıplak göğüsleri üzerinde kay-dığına inledi, yağmur suyu doğal bir kayganlaştırıcı gibiydi.

Carter bu sefer sendelemeyen dairesinde ilerleyip yatak odasına gitti, onu yatağın üzerine yatırdı ve korumak ister gibi onun üzerine yattı. Ellerini onun teninin üzerinde, be-денinin yanlarında, göğüslerinin üzerinde, boynunda ve kar-nında gezdirirken, ikisi de birleşmiş dudaklarının arasından nefes nefese kalmış inliyorlardı.

Daha fazla dayanamayan Carter, dudaklarıyla ellerinin izinden gitti. Kat'ın bedenine açtı ve daha fazlasını istiyordu. Kat belini havaya kaldırdığında Carter inledi ve Kat kalçasını kavradığında kasıklarını sertçe onunkilere bastırdı.

Carter onun sağ göğsünün altını ısırduğında Kat önce ba-ğırды sonra zevkle inledi.

“Daha fazla,” diye mırıldandı Kat, onun saçlarının içine doğru. “Lütfen Carter. Daha fazla.”

“Ne istersen.” Elini hızla aşığı, Kat'ın kotunun düğmele-rine indirdi ve içeri soktu.

Carter onun kotunun fermuarını çekti ve parmakla-rını kotun kemerine geçirdi. Carter aniden endişelenip du-rup bekledi, onun iyi olduğundan, bunun gerçekten istediğı şey olduğundan emin olmak istiyordu. Kirpiklerinin arasın-dan ona doğru baktı.

Bana bunu istediğini söyle. Bana bunu benim kadar istediğini söyle.

Kat ona baktı ve yanağını okşadı. “Durma.”

Kat kalçalarını kaldırdı ve Carter onu kotunu indirdi. Ek-lemlerini onun bacaklarının üzerinde, baldırlarında gezdirdi

ve ayak bileklerine gelip ayağında hâlâ botları olduğunu görünce kahkaha attı.

“Üzgünüm.” Kat kıkırdadı.

Carter onun botlarını çözmeye başladı. “Sorun değil,” diye cevap verdi Carter ve önce bir bot ve çorabını, sonra da diğerini çıkarırken onun bileklerini öptü.

En sonunda karşısında bir engel kalmayan Carter onun kotunu tamamen çıkarıp, yatağın kenarına diz çöktü ve onu izledi. Nefes kesiciydi. Kadınsı. Seksi. Muhteşem. Açık renk ve lekesiz teni, parmak uçlarının olduğunda hissettiği kadar yumuşak görünüyordu.

Carter’ın boğazından boğuk bir inleme çıktı, hareket edemiyordu, sadece ona bakmaktan memnundu.

“Carter,” diye fısıldadı Kat endişeyle. Kollarının üzerine doğruldu ve çenesini kaldırıp onun gözlerine baktı. “Eğer bunu yapmak istemiyorsan -benim söylediğim ve yaptığım şeyin ardından- bunu anlarım, ben...”

Carter aç dudaklarıyla onun kelimelerini yarıda kesti. “İstiyorum,” dedi onun ağzının içine doğru. “Hem de çok fena istiyorum.” Elini onun belinden aşağı, kalçasına doğru indirdi ve tereddüt ederek iç çamaşırının kenarıyla oynadı. “Yapabilir miyim? Sana dokunabilir miyim?”

“Senin parmaklarının üzerimde olmasından daha fazla istediğim bir şey yok.”

“Tanrım.” Carter elini onun pamuklu iç çamaşırının içine soktu ve eklemlerini onun yumuşak, çıplak dudaklarının üzerinde gezdirdi. “Islak,” diye homurdandı elini aşağı yukarı gezdirirken.

Kat mırıldanıp, kendini yatağa bırakırken, onu da kendisiyle birlikte çekti. “Senin için.”

Bu kelimeler çıplak ateşin üzerine dökülen gazyağıymış-

çasına, Carter parmak uçlarıyla bu dudakları aralayıp, onun klitorisini aradı. Bu noktaya başparmağı ile dokununca ağızından bir homurtu çıktı. Bu temasla ikisi de inlediler. Carter işaret parmağını aşağı indirdi ve oradaki ipeksi ıslaklığın üzerinde kolayca kaydıldı.

Carter gözlerini kapatarak onun omzunu ısırdı ve teninin kokusunu içine çekti. Parmağının ucuyla kışkırtıcı bir şekilde onun girişinin etrafında daireler çizince Kat içini çekti. Kat'ın kalçalarının akıcı hareketleri ve boğazından çıkan boğuk sesler Carter'ın kendinden geçmesine neden oldu. Artık daha fazla bekleyemezdi. Parmağını doğruca onun içine soktu.

Ilık. Islak. Harika.

Carter parmağını eklemine kadar onun içine sokup çıkar-maya başladığında Kat yüksek sesle bağırdı.

Carter başını indirdi ve dilinin ucunu onun göğüs ucunda gezdirmeye başladı. Kat onun omuzlarını kavrayarak homurdandı.

Kalçalarını sertçe sekiz şeklinde hareket ettirirken, ani bir nefes aldı. "Daha fazla."

Carter onun içine bir parmağını daha soktu ve hemen onu daha hızlı becermeye başladı. Kat yüksek sesle bağırdı ve sertçe onun omuzlarına tutundu. Carter, gözlerini kapattı ve elini onun içine sokup çıkarır ve leziz bedeninin tadını çıkarırken, odayı dolduran ıslak sesleri dinledi. Bu şimdiye kadar hayatında duyduğu en seksi senfoniydi.

Carter başparmağını bir kere daha onun klitorisinin üzerine koydu ve bir parmağını daha yavaşça içine sokmaya başladı. En son isteyeceği şey onun canını acıtmaktı ama lanet olsun, kendi bedeninin mümkün olduğunca fazla kısmının onun içinde olmasını istiyordu ki duramıyordu da zaten. Parmağını içeri doğru iterken bakışları Kat'ın yüzündeydi.

Nazikçe. Dikkatlice.

Kat belini havaya kaldırdı ve Carter büküğü parmaklarını hareket ettirmeye başladığında ağzından boğuk bir inleme çıktı.

Tanrım, Kat bedenini indirip kaldırırken muhteşem görünüyordu.

Daha fazla.

Carter'ın pazuları kasıldı.

Daha sert. Daha hızlı.

Carter onun orgazm olmasını istiyordu. Bunu duymak istiyordu.

Tadına bakmak. Kokusunu almak. Ona sahip olmak.

“Carter.” Kat ona doğru uzandı. “Ah, ben...”

“İşte bu bebeğim,” dedi nefes nefese ve onun boynunu emerken, terinin tuzlu tadını hissetti. “Bırak kendini. Bunu istiyorum.” Carter onun kulak memesini emdiğinde, kayısı ve şeker tadı aldı. “Parmaklarımın etrafında seni hissetmek çok güzel.” Çenesini yaladı: bal. “Lanet olsun, harika bir tadın var.” Onun göğsünün ucunu ağzına alıp sertçe emdi: vanilya.

Onun doruk noktasına ulaşmasını çok fazla isteyen Carter, parmaklarını onun içine sokup çıkarırken klitorisini ovuşturdu ve hafifçe vurmaya başladı. Kat ona tutunmuştu ve yoğun bir şekilde orgazm olup onun altında bedeni kıvranıp titrediğinde, Carter da onunla birlikte inledi.

“Lanet olsun... Tanrım,” dedi Carter nefes nefese Kat'ın bedeni parmaklarını sıkıdığına.

Kat dudaklarını onunkilere bastırıp, inledi.

“Kahretsin,” diye mırıldandı Carter.

Kat nefes nefese onun boynuna doğru inerken, Carter'ın elinin kaymasına ve onu kışkırtmasına izin verdi. Kat'ın söy-

lediği kelimeler kısık ve karmaşıktı ama bedeninin titremesi Carter'a bilmek istediği şeyi söylüyordu: Harika bir şekilde boşalmasını sağlamıştı. Kat altında keyifle parlıyordu. Carter elinin hareketlerini yavaşlattı ve onu göğsünden çenesine doğru öptü. Kat'ın kalbi deli gibi atıyordu. Göz kamaştırıcı görünüyordu.

"İyi misin?" Carter onun açık dudaklarına nazık bir öpücük kondurdu. Kat kahkaha attı ve bir elini boğazına götürdü. Gözleri kapalıydı ama Carter göz kapaklarının ardında hareket ettiğini görebiliyordu.

Dudaklarının arasından bir nefes verdi ve bir gözünü açıp üzerindeki Carter'a baktı. "Carter, ellerin çok yetenekli."

Carter bunun karşılığında kahkaha attı. Elini onun iç çamaşırından dışarı çıkardı ve parmaklarını Kat'ın gözlerinin önünde oynattı. Parmakları ışıktaydı parlıyordu ve Carter bunun hayatında gördüğü en seksi şey olduğunu itiraf etmek zorunda kaldı. Tabii bu, Kat onun parmaklarını ağzına alıp vakum gibi emene kadar geçerli olan bir şeydi. Carter'ın kalçaları kendiliğinden kasılırken, oldukça müstehcen derecede yüksek bir sesle inledi.

"Ah Tanrım." Kat'ın dili her bir parmağının etrafında dolanıyordu. Sertçe kendini yatağa bıraktı, şiddetli bir şekilde boşalmak istiyordu.

Kat ıslak bir sesle onun parmaklarını ağzından çıkardı ve yüzünü minik ellerinin arasına alarak onu öptü. Carter onun tadını, onun dilinin üzerinde alabiliyordu.

"Sen bana ne yapıyorsun?" diye homurdandı Carter.

Kat dudaklarını onunkilerden çekti ve yüzünü öpmeye başladı. "Kendini iyi hissetmeni sağlamak istiyorum," diye fısıldadı. "Seni çok uzun zamandır istiyorum Carter."

Kat'ın dokunuşları ve öpücükleri, yumuşak ve istekliden,

çaresiz ve coşkulu bir hale gelirken Carter ona sıkıca sarıldı; Kat'ın mırıldanmaları daha yüksek sesli hıçkırıklara dönüştü.

“O sendin,” diye mırıldandı omzuna doğru, ısırpı emerken. “Ah Tanrım... Carter, o sendin.”

“Şşşş,” diye onu yatıştırdı Carter. “Kat, her şey yolunda. Her şey yolunda.”

“Beni kurtardın.” Kat onun teninin üzerinde ağlıyordu. “Senin gerçek olduğunu biliyordum. Biliyordum. Herkes benim bunu hayal ettiğimi, senin gerçek olmadığını söyledi.” Parmağının ucunu onun alt dudığında gezdirdi. “Ama sen gerçeksin.”

Kat'ın söylediklerinin üzerine Carter'ın kemikleri eridi. Kat onu anlıyordu. O akşam her nereye gitmişse, onun yanından koşarak kaçtıktan sonra her ne yaptıysa, Carter'ın söylediklerinin doğru olduğunu anlamıştı: Carter onun hayatını kurtarmıştı.

Kat onun omzuna doğru ağlarken bir yandan bacaklarını ona dolamış, kendine bağlamıştı. “Sana vurduğum için üzgünüm.” Carter'ın yanaklarını öpücüklere boğuyordu. “Beni affeder misin lütfen?”

Ağzından teşekkür ve gerçeği anladığına dair kelimeler dökülürken, Kat ona dokunmaya devam ediyordu. Carter onu durdurmadı. Onun söylemek istediği şeylerin hepsini duymaya ihtiyacı vardı. Kat onu omuzlarından itti ve ikisinin de yatakta yuvarlanmalarına neden olduktan sonra Carter'ın beline ata biner gibi oturdu. Carter gözlerini açmadı, elleri Kat'ın geniş kalçaları üzerindeyken, diğer hislerinin de onun her bir yerine odaklanmasına izin verdi: bacaklarının arasındaki sıcaklık, nefes alışlarının sesleri, dokunuşundaki güç ve parfümünün kokusu.

“Beni tuttun.” Kat avuçlarıyla onun karnını keşfediyordu.

“Senin nasıl koktuğunu hatırlıyorum.” Kat burnunu onun boynundaki çukura soktu ve derin bir nefes aldı. “Bu sendin. Kulağıma fısıldadın, bana güvende olduğumu söyledin. Artık anlıyorum. Neden senin sesinin kendimi fazlasıyla koruyormuşum gibi hissettirdiğini anlıyorum.” Alnını Carter’ın alnına dayadı ve dudakları onunkilerin üzerindeyken fısıldadı.

Evet, Carter gerçekten de onun saçlarının içine doğru konmuştu - ta ki kızın sesi çıkmayana ve siren sesleri yaklaşına kadar. Göz kapaklarının altında gözleri batmaya başlamıştı. Carter gözlerini sımsıkı kapattı. Kat ellerini onun teninin üzerinde gezdiriyor, boynunun iki yanına kadar çıkarıp, tekrar aşağı inerken, bedenini ezberliyordu.

“Kat,” dedi Carter nefes alır gibi, onun her dokunuşunun altında çözülüyordu. “Bana dokunmaya devam et. Her yetime dokun.” Ellerini Kat’ın bedeninin yan tarafına koyup, kaburgalarına doğru çıkarak okşadı. “Tanrım, durma.”

Kat başını iki yana salladı, saçları Carter’ın üzerine dökülüyordu. “Asla.”

Dudakları yumuşak bir şekilde, ama Carter’ı yok eden bir tutkuyla yeniden birleşti.

“Kolların,” diye mırıldandı Kat onun boynuna doğru. Elleri pazularının üzerinde geziniyordu. “Onları çok iyi tanıdığımı hissediyorum.” Carter, ellerini kolunun alt kısmına, sonra ellerine indirip parmaklarını birbirlerine dolarken, tırnaklarının teninin üzerine bıraktığı izi hissediyordu. “Güçlü ve koruyucu.” Kat onun iki dirseğini de öptü. “Senin kollarının arasında olmam gerekiyordu Carter,” dedi Kat, sesinde yeniden şevk tınısı belirmişti. “Onları özledim. Seni özledim.” Kulağına doğru fısıldayarak konuşuyordu. “Tüm hayatım boyunca seni özledim.”

Carter burnunu onun boynunda gezdirip, çenesine giden narin çizgiyi yaladı. “Ben de seni özledim. Benim Şeftali’im.”

Kat, onun yanağına doğru gülümsedi. “Her zaman.”

Kat’ın elleri bedeninde daha aşağı inip, karın kaslarının kenarına ve göbek deliğinin altındaki tüylere dokunduğunda Carter beklenti içinde sesli bir nefes aldı. Elleri en sonunda pantolonunun düğmelerine geldiğinde, Kat avcuyla kotun üzerinden onu kavradı, sert ve yavaş hareketlerle elini sürtmeye başladı.

Carter, onun inanılmaz avcuyla buluşmak için kalçasını kaldırdı. Onun, altında çıplak olduğunu bilerek aletini bu şekilde ovuşturması inanılmaz derecede erotikti; eli birkaç saniye içinde aletin üzerinde, okşuyor olacak ve Carter’ın yalvarmasını sağlayacaktı.

Lanet olsun, Carter yalvarabilirdi. Ona herhangi bir şey için yalvarabilirdi.

Kat elini hareket ettirmeye devam etti: yukarı ve aşağı, kavrayıp sürterek, mırıldanıp, içini çekerek ve göğsüne öpücükler kondurarak.

Carter’ın alt karnı kasılmaya başladı. “Eğer... eğer bunu yapmaya devam edersen boşalacağım.”

Kat gülümsedi ve daha sıkı kavradı. “Ve bu kötü bir şey mi?”

Carter onun yüzünü kavradı ve sertçe dudaklarını dudaklarına bastırdı, sıcak ve açtı. “Bu olduğunda içinde olmayı çok daha fazla tercih ederim.”

“Tanrım, evet.” Kat nefis kalçasını kaldırıp, tam Carter’ın kasıklarının üzerine yerleştirdi.

Kat kocaman açılmış, heyecanlı gözlerle onun pantolonunun düğmelerine baktı ve yavaşça, dikkatli bir şekilde tek tek düğmeleri açtı. Çarşafı yumruklarının arasında sıkı Carter

onun elinin dokunmasını, yumuşak avcunun kendisine değmesini bekledi. Bu harika bir his olacaktı. Sabırsız bir şekilde kalçalarını hareket ettirdi.

İşte Carter o zaman ona baktı ve gördüğü şey bedenindeki her bir hücrenin alev almasına neden oldu. Kat gözlerini dikmiş açık kısımdan dışarı çıkan aletine bakıyordu ve Tanrım bunun için aç görünüyordu.

Bir hayvan gibi aç. Onu tüketmek istiyordu.

Carter onun kendisini tüketmesini, çok yoğun, çaresizce kendisini kaplamasını istiyordu. Ama emin olmak zorundaydı.

Carter oturdu ve Kat'i şaşırtacak bir şekilde kollarını ona doladı. "Bunu yapmak zorunda değiliz," diye mırıldandı onun burnunu, güven verici olduğunu umut ettiği bir şekilde ovuştururken. Yüzünü ondan uzaklaştırdı ve Kat'in ıslak saçlarını yüzünden çekti. "Seni istiyorum. Seni hep istedim. Ama bunun doğru olmasını istiyorum. Bunun mükemmel olmasını istiyorum."

Kat'in yüzündeki ifade yumuşadı. "Bu şekilde olmamız gerekiyor. Bunu hissetmiyor musun?"

"Kat," dedi Carter kuşkuyla onun omzunun kenarını öperken, "bunu sen beni yeniden bulduğun andan beri hissediyorum."

Kat onun yüzünü ellerinin arasına aldı. "Bu yüzden korkma," diye ısrar etti. "Sadece benimle ol."

Ve öpüşmeye başladılar.

Ve Carter onda kendini kaybetti – hem de vücudunun her bir kahrolası parçasını.

Sırt üstü uzandı, eli saçlarının arasında onu da kendisiyle birlikte yatırdı, ona mümkün olduğunca sımsıkı sarıldı. Kat onun üzerinde eriyor, bedeninin üzerinde kıvranıyordu:

Üzerinde mükemmel bir uyumla duruyordu. Carter yavaşça, dudakları onunkilere yapışmış bir şekilde döndü, bir kere daha onun üzerine çıktı, başından ayaklarına kadar bedeniyle onu kapattı. Kol ve bacakları tam bir uyum içindeydi.

Diliyle onun dudaklarına dokunup, çenesine nazik bir öpücük konduran Carter avuçlarına yaslanarak kalktı ve yatağın ucunda ayakta durmaya başladı. Bakışlarını onun gözlerinden ayırmadan botlarını ve çoraplarını çıkardı. Elleri kotunun belindeyken, onun parmaklarının da iç çamaşırının kenarını tuttuğunu gördü.

Tek bir kelime bile etmeden üzerlerindeki son kıyafetleri de çıkardılar ve birbirlerini ilk defa çıplak olarak gördüler.

Carter'ın bakışları Kat'ın bedeninde gezerken, Kat'ın bakışları da onun bedenindeydi. Her bir çukuru, her bir kıvrımıyla Kat mükemmeldi. Teni pembeydi. Çıplaktı. Ve dudaklarının bedeninin her yerinde olmasını istiyordu. Carter, onun da kendisinden eşit derecede büyülendiğini ve esir olduğunu görünce titrek bir nefes aldı.

Kat gülümsedi, ona sataştı. “Çok seksisin.”

Carter kahkaha attı, bu gerginliğini biraz azaltmıştı, sonra yatakta onun bacakları arasında diz çöktü, kendisine hâkim olabilmeyi diliyordu. O kadar sertleşmişti ki aleti aldığı her nefeste ağrıyor ve nabız gibi atıyordu.

Daha önce hiçbir kadın için bu kadar deliye dönmemişti.

Onun tamamını bir anda almak istiyordu - her parçasını. Onu kendisinin yapmak istiyordu. Onu işaretlemek. İçine boşalmak. Üzerine boşalmak. Onu becermek, emmek, doya doya tadına bakmak istiyordu. Onun nefes nefese kalmasını, inlemesini ve yüksek sesle boşalmasını istiyordu. Onu hızlı, sert, yumuşak ve nazik becermek istiyordu. Onun üzerinde olmasını, altında olmasını, önünde ve yanında olmasını istiyordu.

Titreyen ellerini kafatasının iki yanına götürdü, eğer izin verirse ellerinin onu fazla sert tutmasından korkuyordu. Kollarını iki yanına indirdi, çaresiz bir şekilde nefesini tuttu.

“Kat, ben - ben istiyorum...”

Kat, Carter’ın başının dönmesine neden olacak bir şekilde elini elinin içine aldı ve dudaklarına götürdü. Onun parmak uçlarına ve eklemlerine küçük öpücükler kondurdu, avucunu burnuna sürdü, bileğinin üzerinde nefes aldı ve elini yanağına götürdü. Kat’ın bakışları Carter’ın kollarıyla buluştuğunda, Carter’ın bedenindeki tüm hava hızla onu terk etti. Kalbi hem çok hızlı hem de ritimsizce atıyordu ve dizleri o kadar zayıftı ki ayakta olsa kesinlikle yere düşerdi.

Ona âşık olmuştu. Hem de fena halde.

Kat başını kaldırdı, güzelliği neredeyse Carter’ı kör ediyordu. “Sen ve ben.”

Carter hafif açık ağzı ve gümbürdeyerek atan kalbiyle başıyla onayladı. “Sen ve ben,” diye cevap verdi Carter başparmağını onun yanağında gezdirerek. Kat’ın sırt üstü yatmasını izledi ve onun üst bacaklarının arasında dizlerinin üzerinde durdu.

Onun ayak bileğini eline alan Carter bileğini öptükten sonra diliyle ayağına inip, ayağının üzerini öptü. Sırada baldırı ve dizinin arkasındaki oyuk vardı. Carter diliyle oranın tadına bakarken Kat kıkırdadı ama Carter avcunu teninin üzerinde gezdirip, tüylerini diken diken ettiğinde inledi.

Carter acele etmeden onun bedeninde yukarı doğru çıkıp, yolda teninin her parçasını öpüyordu. Bacaklarının üst kısmı dolgun ve lezzetliydi. Buraları öpmek ve ısırarak için fazladan zaman harcadıktan sonra burnunu kasıklarının girintisine soktu. Orayı kokladı ama tadına bakmak için kendisine izin vermedi. O lezzetli alanı sonraya bırakıp daha sonra her anın tadını çıkaracaktı.

Kat inliyor ve sıkıca ona tutunuyordu ve Carter onun karnına ulaşp, dilini göbek deliğinde gezdirirken, kat bedenini yukarı kaldırp, yüzünü dudaklarına doğru çekiyordu.

“Carter.” Carter onun sabırsız ellerine karşı koyduğunda Kat inledi. “Kışkırtmayı bırak.”

Carter onun sağ göğsünün üzerinde kıkırdadı ve sol göğsünü sıktı. Onun üzerinde yukarı çıktı ve diliyle dudaklarına dokundu. Kat’in elleri kalçasını kavradı ve tırnaklarını onun tenine batırdı.

“Lanet olsun. Bu çok güzel,” diye mırıldandı onun boynuna doğru.

Kat bunu bir daha yaptı, bacaklarını iki yana açtı ve topuklarını Carter’ın sırtının alt kısmına koydu.

Aletin başı, onun ıslaklığının üzerinden geçerken Carter tısladı ve başını arkaya doğru attı. Sıcaklığı olağanüstüydü. Elleriyle yüzünü kavradı, dudaklarını onun dudakları üzerinde hareket ettirdi, ağır ve taparcasına.

Lanet olsun, onun içinde olmak için sabırsızlanıyordu. Kasıklarını çok az hareket ettirdi.

Evet, çok derin, ıslak, dar ve –

Lanet olsun.

Sert bir şekilde yüzünü onun omzuna bıraktı ve kasıklarını geri çekerken yüksek sesle bağırdı. Aleti Kat’in bacağının üzerinde sert ve ağırdı.

“Carter?” diye sordu Kat endişeli bir şekilde. Elleriyle Carter’ın sırtını okşuyordu.

Carter elini yatakta Kat’in başının yanına vurdu. Kendisini bir otobüsün ya da arabanın ya da her ikisinin de önüne atmaya hazırdı, onun bakışlarından kaçınırken başını kaldırdı.

Sessiz bir şekilde öfkelenirken, Kat’in başının üzerindeki yastığa baktı. “Ben – lanet olsun, prezervatifim yok.” Ve ne-

den prezervatifi olacaktı ki? Son iki yılın büyük bir kısmında hapisteydi. Burada da buna pek ihtiyacı olduğu söylenemezdi. “Kat?” diye sordu kafası karışmış bir şekilde. Kat gergin görünüyordu ve kesinlikle kızarıyordu. “Ne oldu?”

“Şey ben...” Kat boğazını temizledi ve parmak ucuyla onun omzunda daireler çizmeye başladı. “Ben korunuyorum – yani, biliyorsun işte. Ve temizim.”

“Korunuyor musun?” diye tekrarladı Carter.

“Hı-hı. Ve sen de sağlık kontrollerinden geçiyorsun, değil mi?” diye sordu ve Carter buna karşılık dilsiz bir geri zekâlı gibi başını salladı. “Yani senin temiz olduğunu da biliyoruz. Ve ben sana güveniyorum. Tabi eğer sen de bana güveniyorsan?”

Kat cümlesini bitirirken hayran olunacak bir şekilde gergin görünüyordu ve aniden Carter’ın yüzünden başka her yere bakmaya başlamıştı. Carter onun çenesini kaldırdı ve onu öptü.

“Temizim,” dedi bakışları Kat’ın gözleri arasında gidip gelirken. “Ve sana güveniyorum.” Carter onun iki yanağını da öptü. “Hem de hayatım pahasına,” diye ekledi sessizce. “Ama bunu ancak eminsek yapacağım.”

Kat rahatlayarak bir nefes verdi ve topuklarını yeniden Carter’ın kalçasına koyup kasıklarını onunkilere doğru kaldırdı.

“Ben gerçekten ama gerçekten eminim.”

Carter inledi ve ilk baştaki pozisyonuna geçti. Aletinin başı ona süründü.

Kat onun ağzına doğru mırıldandı. “Senin her santimini hissetmek istiyorum.”

Yüksek sesle inleyen Carter kollarını onun altına koydu, onun omuzlarını kavradı, onun içine girdi ve hızla kendisine

çekti. Onun içine girdiğinde lanet olası aklını kaçırmaktan korktuğu için bir şeye tutunup kendini güvene almak zorundaydı.

“Benim için hazır mısın?” diye sordu Carter onun yüzünü okşarken.

“Ben her zaman hazırdım.” Kat dudaklarını onunkilere bastırdı.

“Lanet olsun, çok güzelsin,” diye fısıldadı Carter alınları birbirine değdiğinde.

Daha derin bir şey söylemesi gerektiğini biliyordu ama ağzından bu kelimeler kaçtı. Carter bakışlarını ondan ayırmadan bekledi. Kat eliyle onu kavradı, sıcaklığına doğru yönlendirdi. Kat onu bıraktığında ve gülümsediğinde Carter yavaşça ilerledi ve aletin başı onun içine girdi.

İkisi de bu hisle nefessiz kaldılar ve Kat’ın kasıkları kasıldı. Carter onun omuzlarını sıkıca tuttu, dudaklarının üzerinde ağzını açtı ve nefes nefese kaldı, her şey sıcak nefeslerden ve ıslak dudaklardan oluşuyordu. Kat inledi ve gözlerini kapattı. Carter kendisini biraz daha itti ve onun yanağına doğru inledi.

Kat altında eğilirken, Carter –kendisine hâkim olamayıp– kasıkları onunkine değene, aleti tamamen onunla kaplanana kadar daha sert ittirdi ve daha derine kaydı. Kat yüksek sesle bağırdı, Carter’ın belindeki bacaklarını ve boynundaki kollarını daha fazla sıktı.

“Carter,” diye inledi ve Carter’ın başı zevkle geriye gittiğinde onun boynunu öptü.

Carter’ın gözleri geriye doğru kaydı. “Sen... Bu his...”

“Mükemmel.”

Evet, öyleydi ve Carter, her yerinde Kat’i hissetmenin tadını çıkarmaktan başka bir şey yapamazdı.

“İçimde hareket et.”

Carter başını onunkine yaklaştırdı, Kat’ın yüzü muhteşem bir şekilde bükülüp buruşurken onu izledi ve yeniden içeri girmeden önce Carter kendisini biraz geri çekti. Kasıklarını daha sert hareket ettirmemek için konsantre olurken, ağzından titrek bir inleme çıktı. Yeniden kendini geri çekti, Kat’ın bedeni onu, aletinın tamamını kavırıyor, okşuyordu. Bu muhteşemdi.

Elini onun omzundan kalçasına doğru kaydırırken, Carter uzun, kasıtlı, sabırlı vuruşlarla onun içine girerken, bir yandan da dudaklarıyla kollarındaki kadını bitirip tüketmeye başladı. Kat de Carter’ın dudakları için aynı açlığı hissediyor gibiydi. Carter onun içine girip çıkarken Kat onun dudaklarını emiyordu.

Kat inledi, göğüslerini havaya kaldırıp göğüs uçlarını Carter’ın göğsüne sürttü. Carter içinde daha derine girdikçe Kat’ın yüzü olağanüstü görünüyordu. Koyu, şehvetli gözlerinin üstündeki kaşları çatılmıştı ve dudakları büzülmüştü. Kapı aralığından gelen ışık vurduğunda Carter onun yanaklarındaki ter damlalarının parladığını görebiliyordu.

Carter nefes nefeseydi. Onun boynunu kulağına kadar yaladı ve yeniden içine girdi. Kat, dudağını ısırdı ve kalçalarını kaldırarak Carter’ın inlemesine neden oldu. Carter daha önce seks sırasında bu kadar ses çıkarmazdı ama lanet olsun ki daha önce yaptığı hiçbir seks ona kendini bu kadar iyi hissettirmemişti.

Kat’ın başı arkaya düştü ve elleriyle Carter’ı ısrarla kendisine doğru çekti. “İçimde olman müthiş bir his Carter.”

“Lanet olsun.” Carter onun ağzını dudaklarıyla kapattı. “Yapma,” diye mırıldandı başını iki yana sallarken.

Onun ağzından çıkan bu küçük kirli kelimeler sonunu getirmek için yeterli olacaktı.

“Daha hızlı olabilir misin?”

Carter aletini onun içine sertçe sokarak cevap verdiğinde Kat’ın nefesi kesildi ve bedeni yukarı doğru kalktı. “Ama bunu yaparsam duramam.” Carter, kendisinin onun içinde hareket ettiğini görmek için ikisinin bedenleri arasında baktı. “Seni hissetmek fazla güzel.”

Sağ kolunu onun sağ kalçasından çekti, bacağının üst kısmını kavradı ve bacağına dizi kendi omzuna yakın olana kadar kaldırdı. Bu açı iyi bir açı olmalıydı çünkü Kat’ın ağzından çıkan inleme büyüleyiciydi.

“Burası mı?” diye sordu Carter yüksek sesle aldığı iki nefes arasında. “Burada olmasını mı istiyorsun?”

Carter kendisini daha sert itti ve onun içinde daha da derine girdiğinde gözleri yuvalarından fırlayacaktı. Kasıklarını daha hızlı hareket ettirmeye başladı.

Kat yüksek sesle bağırdı. “Durma.”

Carter hiçbir gücün kendisini durduramayacağından oldukça emindi. “İyi hissettiriyor mu?” Dudakları onun boynuna kapandı ve emip yalamaya başladı.

“Evet. Evet.”

Carter inildeverek kendini iki kez, keskin ve sert biçimde onun içine itti ve Kat’ın yatağa temas eden sırtının kavis almasına neden oldu. Ona sımsıkı yapışan Kat’ın tırnakları sırtında derin izler bırakıyordu. Carter üzerinde ondan izler kalsın istiyordu. Kat tarafından damgalanmak istiyordu.

Carter’ın kasıkları Kat’ın bacaklarının arkasına vurmaya başladı. “İstiyorum...” Onu kendisinin etrafında hissetmek, çıkardığı sesler ve kokusu çok fazlaydı. Carter kendini kaybetmeye başlıyordu - mutlu olması mı yoksa ölümüne korkması mı gerekiyor, bilmiyordu.

“Her şeyi...” Kat onun paniğini hissederek kulak memesini ısırdı. “Her şeyi al.”

“Daha sert olmaya ihtiyacım var.” Onun omzundaki elini çekti ve avcunu yatakta başının yanına koydu. “Seni daha sert istiyorum.”

Kat elini onun saçlarının arasından geçirdi. “Beni becermek mi istiyorsun Carter?”

Carter cevap olarak sadece yüksek sesle bir küfür edebildi. Daha fazlasını istiyordu. Kalçasını hareket ettirdi ve içine hızla girdi. Kat bağırdı; Carter girişleri daha sert ve kesin olmaya başladıkça kendi bedeninin içinden dışına doğru ısındığını hissetti, gözleri kendiliğinden kapandı.

Bedeni artık kendisine ait değildi. Ona aitti. Bedenindeki tüm kaslar boşalmak için çığlık atan Carter dişlerinin arasından nefes almaya çalışıyordu. Çarşafı o kadar sıkı kavrarmıştı ki yırtmak üzereydi; yatağın başı da sert bir şekilde duvara çarpıyordu.

“Lütfen.” Kat onun yüzünü kavradı ve kulağını yumuşak dudaklarına getirdi. “Beni becermeni istiyorum.”

Carter dizlerinin üzerinde uçar gibi yükseldi, Kat’i kavrayıp bedenine yapıştırdı. Göğüsleri bedenlerinin arasında sıkışmıştı. Carter onun içine derinlemesine, güçlü darbelerle giriyor, Kat’in çığlık atmasına neden oluyordu. Kat tırnaklarını ona geçirmişti; Carter ağzıyla onu var gücüyle ısıırıp yatağa bastırırken oda neredeyse duvarlar onları zar zor zapt edebilecek duruma gelene kadar “becer”, “daha sert” ve “Kat” çığlıklarıyla doluyordu.

Carter kollarındaki güzel kadını becermeyi bırakamıyordu. Durmak istemiyordu. Bunun sonsuza kadar devam etmesini istiyordu. *Onu* sonsuza kadar istiyordu. Hayatının geri kalanında devamlı olarak bu anı yaşamak istiyordu. Onun tadı. Onun kokusu. Kulağına fısıldadığı küçük zevk çığlıkları. Daha fazlası için attığı çığlıklar ve bedenlerinin birbirine çarparken çıkardığı sesler.

Dudakları yeniden birleştiğinde, Carter'ın nefesi kesildi, ikisinin de dişleri ve dilleri her yerdeydi.

Ve sonra Carter hissetti.

Yumurtalıkları yeniden kasıldığında karnının derinliklerinde bunu hissetti ve kalçaları kendi kendilerine alev almış gibiydi.

Boşalacaktı.

Ona söylemeye çalıştı. Ama Kat ona tutunmuştu ve her darbeyle sarsılıyordu. Carter yüzünü onun saçlarına gömdü ve birbirine çarpan tenlerin sesleriyle uyumlu bir şekilde inlemeye başladı. Ama aniden Kat'ın bedeni değişti. Kollarının arasında kaskatı kesildi.

Gözleri şaşkınlıkla açıldı. "Ah Tanrım... Geliyorum..."

Carter dişlerini sıktı ve gelmek üzere olan orgazmını tüm iradesiyle ertelemeye çalıştı. Çünkü bu tam olarak hayallerindeki şeydi: Kat kollarının arasındaydı ve o içindeyken boşalıyordu - bunun tek bir saniyesini bile kaçırmayacaktı.

Başı arkaya düşen Kat, herhangi bir sürtünme arayışı içinde kalçalarını döndürdü. Carter hemen başparmağını onun üzerine koydu. Hafifçe vurarak, sıkıştırıp sürterek onun içindeki zevki dışarı çıkardı. Kat çok kaygandı. Carter onun ismini haykırdı.

"Lütfen," diye yalvardı onun omzunu ısırırken. "Lütfen. Ne yapabilirim?" Carter'ın onun içine girdiği darbeler baştan savma hale gelmişti ve ritimsizdi. "Lanet olsun Kat, söyle bana."

Kat başını kaldırdı. Koyu renk gözleri yarı açıldı ve arzuyla doluydu. "Öp beni."

Carter onu öptü. Burnu onun yüzüne çarparken Carter dudaklarını onunkilere bastırdı, dili ağzının içine girip çıkıyordu, onu olabilecek her şekilde beceriyordu. Kat hemen

ona tepki verdi. Boynunun etrafındaki kollarıyla daha sıkı sarıldı ve belinin etrafındaki bacaklarını kemiklerini kırarak kadar sıkarak kavradı.

“Evet. Evet,” diye homurdandı Carter, bu düzensiz hızı devam ettirmek için deli gibi uğraşırken.

Kat başını arkaya attı ve Carter onun derin bir nefes almasını ve yaşadığı orgazm içinde tüm bedenine çarparken son sesle haykırmasını izledi. “WES!”

Kendi isminin onun boğazını parçalar gibi çıktığını duyan Carter’ın iradesi kırıldı ve onun içine o kadar büyük bir güçle patladı ki Kat’in bedeninin üzerine adeta düştü. Bu derece güçlü boşalmanın dalgaları ona çarpıyor, Şeftalisi ter kaplı boynuna ve omzuna doğru anlaşılmaz bir şeyler mırıldanırken inliyor, ona sesleniyordu.

Daha önce hiçbir şey bu derece iyi hissetmesini sağlamamıştı. Hiçbir şey bunun yanına bile yaklaşamamıştı. Hiçbir kadın buna yaklaşamamıştı. Carter hayatının en güzel orgazmını yaşarken garip bir rahatlıkla mahvolduğunu fark etti. Kat onu mahvetmişti. Ve bundan daha mutlu olamazdı.

“Tanrım. Tanrım. Yapamıyorum.” Carter yavaşça dünyaya döndü, tüm uzuvlarının doğru yerlerinde ve işlev gösterir halde olduğundan tam olarak emin değildi. Ancak tüm ağırlığıyla Kat’i yatağa bastırıldığını fark etti ve bu kabul edilemezdi. Titreyen kolları ve dizlerinin üzerinde onun üzerinden çekilmeye çalışıyordu ama Kat ona sımsıkı sarılıp kendisine doğru bastırdı.

“Henüz değil,” diye mırıldandı. “Daha bırakma beni. Biraz daha kal.”

Carter’ın karşı çıkacak enerjisi yoktu. “Tamam,” diyebilirdi onun başının yanındaki yastığa doğru ve bu Kat’in tatlı, yüksek bir sesle kahkaha atmasına neden oldu.

Kat'ın elleri ve parmak uçları, sırtında tembelce geziniyordu. Uyuyakalma dürtüsüyle savaşımaya çalışıyordu. İçini çeken ve onun boynunu hafifçe öpen Carter giderek sertliğini kaybeden bedenini ondan ayırdı. Hâlâ onun üzerinde olmasına rağmen, aniden kendisini eksik hissetmeye başlamıştı.

“Lanet olsun kadın. Bu...” Ağzını açıp durdu. Gözlerini açtı, söyleyecek bir şey bulmak için ilhama ihtiyacı vardı.

“Öyleydi,” diye Kat cümlesini onun yerine bitirdi. Sevişme sonrası parıltısıyla çok güzel görünüyordu. Carter onu bir daha öptü.

“Biliyorsun,” dedi dudaklarını onunkinden ayırıp ona doğru bakarken. “Belki de Donne haklıdır.” İşaret parmağıyla önce burnuna sonra da muhteşem, şişmiş dudaklarına dokundu.

Kat gülümsemesini bastırmaya çalıştı, Central Park'taki derslerini hatırladığı belliydi. “Öyle mi? Ne hakkında?”

Carter onun kıvrılan saçını kulağının arkasına koydu ve başparmağıyla kulak memesine dokundu. “Biri ile birlikte olmanın,” diye mırıldandı, “cennette olmaya benzemesi hakkında.” Carter'ın bunu söylemesi üzerine Kat gözlerini kapattı. “Çok mu fazla?” diye sordu Carter sesi temkinliydi.

Kat başını iki yana salladı. “Hayır,” diye cevap verdi. “Tam olarak öyleydi.” Yeniden gözlerini açtı.

Carter bakışlarını onun alnından çenesine doğru yüzünün her yerinde gezdirdi, her çizgiyi, her yumuşak köşeyi zihnine kazıyordu. Kat'ın gülümsemesinin yayıldığını fark etti.

“Öyle dik dik bakmak ayıptır,” dedi azarlar gibi.

Carter, o gün daha önce kendisinin ettiği kelimeleri kullanmasının karşısında kıkırdadı ve burnuyla onun burnuna dokundu. “Üzgün değilim.” Carter bir süre onu dikkatle izledi ve yüzünde herhangi bir pişmanlık işareti aradı.

“İyi misin?” diye sordu. “Demek istediğim sana söylediğim şey hakkında? Kim olduğum hakkında.”

“İyiden çok daha iyiyim.” Dudaklarını kendisinininkine doğru çekti ve onu öptü.

Carter gözlerini kapattı ve memnun bir şekilde nefesini verdi. Dilleri kısa bir süre, hassas bir şekilde bir araya geldi ve Kat geri çekildiğinde Carter’ın dudakları hâlâ hareket halindeydi. Gözlerini açtığı anda, onun hayranlıkla kendisini izlediğini gördü. Kalbi bir an için duracak gibi oldu.

Fiziksel ve duygusal olarak bitkin düşen Carter, Kat’in bedeninin üzerinde aşağı doğru indi, kulağını onun ıslak göğsüne yasladı ve onun kalbinin kaburgalarının altında attığını duyunca gülümsedi. Kat’in parmakları yavaşça omzundan başına doğru çıktı. Kat’in ismini fısıldadığını duyduğunda neredeyse uyumak üzereydi.

“Carter?”

“Evet?”

Kat’in elleri hareket etmeyi bıraktı. “Teşekkür ederim.”

Carter kaşlarını çatı. “Ne için?”

Kat cevap vermedi ya da hareket etmedi.

Carter başını kaldırdı ve çenesini onun göğüs kemiğinin üzerine yasladı. “Canım, bana ne için teşekkür ediyorsun?”

Tek bir damla gözyaşı Kat’in şakağından aşağı süzüldü. Cevap vermeden önce yutkundu. “Hayatımı kurtardığın için.”

Carter donakaldı, sakallı çenesi onun pürüzsüz, yumuşak teninin üzerindeydi. Dudakları cevap vermek ister gibi seğirdi ama gerçekten ne söyleyeceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Hafifçe içini çekerek yukarı doğru çıktı, kollarını onun yüzünün iki yanına yaslayarak yüzünü ellerinin arasına aldı.

“Kat,” diye fısıldadı, burnu onun burnundan birkaç santim ötedeydi. Kat’ın kendisine bakmasını bekledi. “Buradasın.” Başparmağını onun pembe yanağında gezdirdi ve dokunduğu yerlerin renginin koyulaşmasını izledi. “Önemli olan tek şey bu.”

Kat’ın gözlerinde çelişki vardı: korku, sevgi, incinme. Carter içinde ani bir rahatsızlık hissetti. Carter onun yaptıkları şeyden pişman olmadığını biliyordu. Kendisine sarılması, üzerinde olması, kulağına harika kelimeler fısıldaması bundan emin olmasını sağlamıştı. Ama bu eylemlerinden dolayı onu çevreleyen tehlikelerin çaresizce farkındaydı.

Kat’i önemseydiği gerçeği insanların, özellikle de annesinin kendisini nasıl gördüğünü değiştirmeyecekti. O eski bir tutukluydu ve böyle olduğu için de güvenilmez ve beş para etmez bir tip olduğunu düşünüyordu. Güzel kelimeler ya da şık açıklamalar bunu değiştiremezdi. Annesi hiçbir zaman

onu başka bir şekilde görmeyecekti. Korkusu ve bağınazlığı onun kızı için gerçekten ne hissettiğini görmesini engelliyecekti.

Carter'ın kalbi sıkıştı. İkisinin beraber buldukları şeyin, Kat'ın mümkün olduğunca uzun süre boyunca kendi yanında kalmasını sağlaması için dua etmek zorundaydı. Onunla daha fazlasını yapmak, daha fazlasını yaşamak istiyordu ve bunun için fedakârlıklara hazırdı. Kat, önüne çıkabilecek her soruna değerdı ve onu korumak için mümkün olduğunca yanında olacaktı.

Kat banyoya gidip gelerek ikisine de temizlenmek için zaman tanıdıktan sonra, yeniden yatağa girdi ve Carter'ın kolunu omuzlarına dolayıp kendisini yanına çekmesine izin verdi. Kollarını Carter'ın belinin etrafına gevşekçe saran Kat, parmak uçlarını onun göğüs ucunda gezdirdi; Carter da avuç içiyle Kat'ın sırtında daireler çizdi. Kendi yatağında bir kadınla sarılarak uzanma hissi yeni olmasına rağmen, bunun Kat'le olmasından dolayı hissettiği aşinalık, etraflarındaki battaniyeler kadar sıcaktı.

Carter dudaklarını onun başına bastırdı. “Bu akşam nereye gittin?” Onu üzmemek istemiyordu ama bunca nefret dolu çılgılık attıktan sonra Kat'i kapısına getirenin ne olduğunu bilmeyi çok istiyordu. Onun babasına yardım etmesini önlemek yerine hayatını kurtardığını anlamasını tetikleyen ne olmuştu?

“Uzun bir süre dolandım.” Parmaklarıyla Carter'm bedeninin yan tarafını tuttu. “Ne yapacağımı bilmiyordum. Ben sadece – canım acıyordu. Her yerim.”

Carter ona daha sıkı sarıldı.

“Sonunda eve gittim.” Duraksadı. “Sanırım bir taksiye bindim.” Dudakları Carter'ın teninin üzerinde hareket ediyordu. “Annemi aradım.”

Carter'ın onun omzu üzerindeki eli durdu. "Ne?"

Kat dudak bükerek güldü. "Biliyorum. Onu aramak için tam bir geri zekâlı olmalıyım, ha?"

"Şefta-"

"Arayanın ben olduğumu anladığı anda," diye şiddetle sözünü kesti, "büyükannemin evinde olanlardan dolayı onu ne kadar hayal kırıklığına uğrattığımdan bahsetmeye başladı. Bana etrafımda olan insanlara, beni önemseyen insanlara karşı nankör olduğumu söyledi. Sadece benim için en iyi olanı istiyormuş da ben çok bencil olduğum ve kendimi sana kaptırdığım için bunu göremiyormuşum da..."

Carter yutkundu. "Beni biliyor mu?"

Kat başını onun omzundan kaldırdı ve ona baktı. O kadar yakındaydı ki Carter onu daha iyi görebilmek için başını geriye, yastığa koymak zorunda kaldı.

"Seni önemsemişimi biliyor." İşaret parmağını onun alt dudağında gezdirdi. "Öpüştüğümüzü biliyor."

Son yedi gün için parçalar yerine otururken Carter bedeninde soğuk bir ürperti hissetti. "Ailenin ve arkadaşlarının yanından ayrılmanın nedeni buydu. Şikago'dan dönmenin nedeni buydu." Alay eder gibi gülümsedi. "Biliyorlar."

Kat başını iki yana salladı. "Neler olduğunu bildiklerini sanıyorlar ama bilmiyorlar. Tek bir lanet olası fikirleri bile yok." Sesindeki öfke açık bir şekilde belli oluyordu. "Carter, bunu anlamak zorundasın: Annem benim yaptığım seçimlerin yanlış olduğunu ve benim hâlâ hiçbir şey bilmeyen bir çocuk olduğumu düşünüyor. İşimi ne kadar sevdiğimi, her gün yaptığım şeyi ne kadar sevdiğimi ve..." Gözleri öfkeyle yanıyordu. "Bana kendim gibi davranan, yaptığım şey doğru ve anlamlı gibi hissetmememe neden olan tek kişi sensin. Seninleyken yalanlar, bir şey saklamak yok."

Kat'in dudakları gülümsemeye başlayacakmış gibi seğirdi. "Ve senin bana kim olduğunu söylemenin ne kadar zor olduğunu anlamaya başlıyorum." Avcunu onun çenesinde gezdirdi. "Carter, bana bunu söylememenin tek nedeninin korkman olduğunu biliyorum. Sen bu gezegende benim yaşadıklarımı bilen tek insansın. Ve ironik bir şey bilmek ister misin?" Gözleri parlıyordu. "Ailem, arkadaşlarım, polisler, kahrolası terapistim... Hepsi senin gerçek olmadığını, travma sonrası stresten kaynaklanan hayal gücümün bir parçası olduğunu söylediler." Kat burnunu onun yanağına sürdü. "Ama sen benim hayatımdaki en gerçek şeysin."

Carter cevap veremiyordu. Dili tutulmuş gibiydi ve onun kendisine dokunmasını deli gibi istiyordu. Dudakları birleşmeden önce söyleyebildiği tek şey, "Kat," oldu. Carter'ın zihninde üç kelime durmaksızın tekrarlanıyor, şiddetli bir şekilde kabarıyor, nefesini kesiyordu. Bu sözcükleri ve devamlı onları bastırmasına neden olan korkuyu yutarak Kat'i sırt üstü yatırdı, onun yanına yerleşti ve bacaklarından birini kalçasının üzerine attı. Kat inlemesine rağmen, bu hareketin cinsel bir amacı yoktu. Carter onu yeniden istiyordu ama kendisinin gerçek olduğuna ve her zaman onun yanında kalacağına dair ona güvence vermeyi daha çok istiyordu.

"Bu akşam benimle kal." Carter onun saçlarını geriye itti, onun yüzünün tamamını görmeye ihtiyacı vardı. "Lütfen Kat, sadece... sadece bu gece için." Carter onun gözlerinin derinliklerinde bunun cevabını arıyordu. "Ama üzgün olduğun için burada kalma. Bunu istediğin için benimle kal."

Bu yalvaran kelimeler ansızın ağzından çıkmıştı. Carter'ın bildiği tek şey, bunları kast ederek söylediği ve onun evet demesine ihtiyacı olduğuydu.

Kat'in yüzünde tüm Broadway'i bile aydınlatabilecek bir gülümseme belirdi. "Hiçbir yere gitmiyorum."

WCS İletişim'in lobisi aynı Carter'ın hatırladığı gibiydi: gösterişli, itici ve para kokan bir yer. Kahrolası mobilyalar bile berbat bir işkence odasından çalınmış gibilerdi, rahatsız görünüyorlardı. Carter sadece bu düşüncesinin ironisine bile dudak bükerek gülümsedi. Gerçek şuydu ki kendisi de acı verici bir binanın içindeydi. Tanrı aşkına, oradan sürünecek çıkmaya bile vardı.

Derin bir nefes aldı ve botlarının parlak ahşap zeminde çıkardığı sestten nefret ederek resepsiyon masasında oturan kuzgun karası saçlı kadına doğru yürüdü. Sabırla onun telefon görüşmesini bitirmesini bekledi.

Kadın telefonu kapattığında, "Saat ikide Austin'le randevum var," diye homurdandı eliyle çenesini ovuşturarak.

"Bay Ford."

Carter gözlerini kırptırdı. "Affedersiniz?"

"Bay Ford," diye tekrarladı kadın. "Saat ikide Bay Ford'la randevunuz var. Austin'le değil." Kadın aşağılayarak gülümsedi.

"Her neyse," dedi Carter sertçe. "Sadece işini yap ve o pisliğe Carter'ın burada olduğunu söyle, olur mu?" Kadının çenesinin açılmasının sesi geniş odada yankılandı. "Teşekkürler tatlım."

Carter masanın on adım uzağındaki çirkin krem rengi kanepeye döndü ve kendisini koltuğa bıraktı. Rahat edebilmek için kıpırdandı ama mektup pulu boyutundaki yastıklar, ancak kalçasının altındaki bir bardak kadar rahattı. Tüm mekân, gelenlerin kendisini rahatsız hissetmesi için inşa edilmişti ve bu işe yarıyordu. Resepsiyondaki kadının bu kadar sinirli olması şaşırtıcı bir şey değildi.

"Wes."

Kuzeninin sesini duyunca Carter'ın ensesindeki tüyler diken diken oldu ve dudakları bir hayvanın hırlamasına benzeyen bir şekilde kıvrıldı. Pislik herif Carter'ın ilk isminden nefret ettiğini biliyordu ama yine de birbirlerinin yanındayken bu ismi sıklıkla kullanmak konusunda ısrarcıydı.

“Seninle görüşmeye hazırız,” dedi tam anlamıyla ifadesiz bir yüzle.

Carter, Austin'in ardından onun ofisine gitti ve duvarlardaki karmaşık sanat eserlerini, gösterişli masayı ve New York'un Finans Bölgesi'nin gülünç derecede harika manzarasını gördüğü anda midesindekileri çıkarmamaya çalıştı.

Pislik herif kesinlikle bir şeylerin bedelini karşılıyordu.

Odada ayakta duran üç erkek daha vardı: içeri girdiğinde içten bir şekilde başıyla selam veren Adam ve daha önce hiç tanışmadığı iki adam daha.

“Otur,” dedi Austin muazzam masanın yanındaki yüksek arkalıklı deri bir sandalyeyi işaret ederek.

Carter hantal bir şekilde oturdu ve bir bileğini dizinin üzerine koydu. Sabırsız bir şekilde nefesini verdi ve parmak uçlarıyla bacağının üzerinde tempo tutmaya başladı.

“Peki,” dedi sözcükleri uzatarak odaya bir bakış atarken. “Siz kimsiniz?” Eliyle pencerenin yanında duran takım elbiseli adamları gösterdi.

“Bu Steve Fields, WCS'in hukuk departmanının başı; David Fall,” diye cevap verdi Austin, “muhasebe ve finans departmanının başı.”

“N'aber Dave?” Bir cevap gelmediğinde Carter gülümse-di. “Ben Carter.” Yüksek sesle fısıldamadan önce parmağıyla kendisini gösterdi, “Patronun.”

Austin öksürdü. “Şey, aslında Wes...”

“‘Wes’ saçmalığını kes Austin,” dedi Carter sertçe. Sabrını

yitirmeye başlıyordu. “Sadece bana burada olmanın kahrolası nedenini açıkla ki ben de mümkün olduğunca kısa sürede buradan insan gibi çıkabileyim. Burada benim dayanamayacağım kadar fazla yalan ve yalakalık var.”

Austin’in gözleri öfkeyle parladı. “Güzel,” diye cevap verdi. “Senin WCS İletişim’deki hisselerinin hemen azaltılması konusunu görüşmek için buradayız.”

“Öyle mi?” diye sordu Carter başını hafifçe arkaya doğru eğerek. Austin bunun karşılığında kaşlarını kaldırdı ve masasının arkasına geçip deri ve ahşaptan oluşan tahtına oturdu. “Peki bunun tam olarak nasıl olacağını düşünüyorsun Austin?” diye devam etti Carter. “Hisseler benim adıma. Büyükkannemiz tarafından bana verildiler. Sözleşme yasal olarak o kadar bağlayıcı bir şekilde hazırlanmış ki acınası hukuk ekibin bile bunu değiştiremiyor.” Umursamaz bir şekilde elini avukatlara doğru salladı. “Hisseleri üzerlerindeki hükümler nedeniyle azaltamıyorsun. Büyükbabam bunun için yıllarca uğraştı. Böyle bir şey olmayacak.”

Austin dönüp Steve ve David’e baktı. İki adam Carter’m sağ tarafında oturuyorlardı. Adam ise sol tarafındaydı. Carter köşeye kısıtılmıştı. Bariz gözdağı taktikleri kullanıyorlardı.

“Burada olmanın nedeni de bu.” Austin birbirine bastırıldığı dudaklarıyla gülümsedi. “Böylece bu hükümleri detaylı bir şekilde görüşebiliriz.”

Carter yapmacık bir şekilde sırtıttı. “Yani siz pisliklerin benden kurtulmasının kaç patlayacağını konuşmak istediğinizi mi söylüyorsunuz? Tabii - milyar Dolarlık bir şirketin sahibi eski bir tutuklu olamaz, değil mi? Gazeteler buna ne derdi...”

Carter başını iki yana salladı ve dönüp pencereden dışarı baktı. “Devralmaya hazırlandığın şirketin en büyük hissedarının benim elimde olması canını fena sıkıyor, değil mi?”

“Senin paranın kontrolünün her ay bizim elimizde olmasının senin canını sıktığı kadar değil.” Carter hızla başını Austin’e çevirdi. Austin’in yüzü gergin ve sertti. Oturduğu yerde öne doğru geldi. “Ben olsam o şımarıkça laflarına başlamadan önce bunu aklımda tutardım Carter. Seni bir kere hapisten kurtardım; seni kesinlikle yeniden oraya tıkabilirim.”

Carter aniden hareketsizleşti. “Beni tehdit mi ediyorsun Ford?”

“Hayır,” diye cevap verdi Austin, “sadece elinde koz olan kişinin bir tek sen olmadığını hatırlatıyorum.”

Carter kısık, ifadesiz bir sesle devam etmeden önce kayda değer bir süre sessiz kaldı. “Aldığım parayı almak için her türlü hakka sahibim. O para benim. Aslında, daha fazlasını-”

“Eğer sabıka kaydın olmasaydı daha fazlasını alırdın.”

Carter, Austin sözünü kestiğinde boğazına batan öfkeyi gizledi. Aslında, para Carter’ın umurunda olmazdı. Hiçbir zaman olmamıştı. Umurunda olan tek şey, Austin’in bahsettiği hisselerin gerçek sahibinin kendisi olmasıydı. Carter’ın önüne oldukça resmi görünen bir evrak koyan Adam, Carter ile Austin arasındaki gözlerini ilk kim kaçırarak oyununa bir son verdi.

“Herhangi bir yasal temsilci getirmemişsin,” dedi Adam anlamlı bir şekilde. “Eğer böyle yapsaydın daha iyi...”

“Okuma yazmam var Adam. Sadece bana burada ne yazdığını açıklayın ve sadede gelin,” dedi Carter sertçe, kuzenin irkilmesine neden olarak. “Avukatım bu kahrolası şeyi boş zamanında okuyabilir.”

Adam kol düğmeleriyle oynadı ve nefesini verdi. “Şu andaki hisselerinin azaltılması karşılığında, aylık olarak aldığın miktar üç katına çıkacak. Hayatın boyunca,” dedi. “Hissele-

rin alımı için ödeme yapmak yerine, sana şirkette yeni hisseler sunuyoruz. Beş milyon değerinde bir bölgede...”

Carter küçümseyerek güldü. “Beş milyon mu? Benimle dalga mı geçiyorsunuz?”

Kuşkuyla bir Adam’a bir Austin’e baktı. İki adam da sessizdi. Carter inanmıyormuş gibi yüzünü ovuşturdu, sigara içmeyi çok fazla istiyordu. “Hepimiz, benim sahip olduğum hisselerin değerinin beş yüz milyonu aştığını biliyoruz,” dedi alay eder gibi. “Önerinizden etkilenmeyi bekliyordum, hakarete uğramayı değil.” Carter evrakları Austin’in masasına fırlattı ve hızla sandalyesinde geriye yaslandı. “Bir daha deneyin.”

Austin görünür bir şekilde sinirlenmişti ve omuzlarının kalkmasına neden olacak derin bir nefes aldı. “İşlerin umurunda olmadığını iddia eden birine göre kesinlikle bu konuda korumacı ve bilgili görünüyorsun.”

“Austin,” dedi Carter öfkeyle. “Parayı umursamamakla üzerinde pahalı bir takım elbise olduğu için kendisini Tanrı’nın bir nimeti olduğunu sanan bir pislik tarafından yönetilmek arasında fark var. Ben hapse girdim, lanet olası bir aptallar okuluna değil. Teklifiniz hiçbir boka benzemiyor ve ikimiz de bunun gayet farkındayız. Yani, dediğim gibi: Bir daha deneyin.”

Sessizlik kulakları sağır ediciydi. “Güzel,” diye mırıldandı Austin. “Yeniden değerlendirmek için hukuk ve finans ekibimi toplayacağım ve sana geri döneceğiz.”

“Bekleyemem,” diye cevap verdi Carter sertçe. “İzninizi isteyebilir miyim?” dedi ellerini sandalyesinin kollarına koyarak.

Austin cevap vermedi ama kısa bir an için çenesiyle onayladı, bakışları şiddetli ve öfkeliydi.

“Teşekkürler,” diye mırıldandı Carter. “Gitmem gereken bir edebiyat dersim var.”

Carter ayağa kalkar kalkmaz, kuzenlerinin söylediklerine hemen tepki verdiklerini fark etti. Carter’ın sol tarafında duran Adam gergin bir şekilde kıpırdanırken, Austin avuçlarını birbirine sürtüyordu.

“Ah evet,” dedi Austin, Carter ofiste yürümeye başladığında. “Kat nasıl?”

Carter eli kapının kulpunda donakaldı ve elindeki soğuk çeliği sıktı. Soru odada kesif bir koku gibi asılı kaldı. Gerçeği bilmeyen herhangi birine göre bu basit, nazik bir soruydu. Carter için bu kendisinden başka hiç kimsenin hissetmeye hakkı olmayan bir sahiplenme içeren bir soruydu. Bu piç kuruşu, Kat’i nereden biliyordu?

Carter’ın kalbi sıkıştı. Yavaşça döndü, yüzündeki ifadeyi nötr tutmaya çalıştı. Yine de, bakışları Austin’in gözlerine gittiğinde, riskli bir alanda olduğunu anladı. Pislik herif biliyordu. Ne bildiği tam olarak belli değildi ama bir şeyler biliyordu. Carter’ın gözleri o sırada ayakkabıları tarafından büyülenmiş gibi görünen Adam’a kaydı.

Carter bir nefes aldı. “Kat,” diye cevap verdi kasılmış boğazının arasından, “gayet iyi.”

Austin, saldırmaya hazır bir yılan gibi gülümsedi. “Ah, güzel,” dedi fazlasıyla istekli bir halde. “Ben de iyi olduğunu umuyordum.”

“Öyle mi?” dedi Carter fazlasıyla öfkeyle. Sağ gözü seğiriyordu ve burun delikleri açılmıştı.

“Kesinlikle,” diye cevap verdi Austin ayağa kalkarken. Masasının etrafını dolaştı. “Ah, sen bilmiyor muydun? Adam, Kat’in uzun senelerdir arkadaşı olan Beth ile nişanlı. Biz arkadaşız, Kat ve ben. Onun DC ve Şikago’da ailesini ziyaret

etmesi gerektiğini biliyordum, bu yüzden doğum günü partisinden beri onu görmedim.”

Carter yutkundu ve dilini o kadar sert ısırdı ki kanın tadını alabiliyordu. “Doğum günü partisi mi?”

İşte o zaman Carter, Austin’in evlilik alyansının olmadığını fark etti.

“Ah evet,” diye cevap verdi Austin. “Akşam yemeği yedik. Sonra arabayla onu eve bıraktım. Harika zaman geçirdik.” Austin tam bir şerefsiz gibi sırttı. “Benim hediyemi çok sevdi. O harika bir kız. Ayrıca güzel de ama sanırım... bunu sen de biliyorsun.”

Carter şiddetle titriyordu.

Austin ve Kat akşam yemeği mi yemişlerdi? Kat onunla birlikte bulunmuştu. Onun arabasında. Yalnız mı? Onu dairesine davet etmiş miydi? Bunun anlamı onların...

Acı verici bir ağrı tüm bedenini ele geçirirken, midesindeki safra boğazına yükseldi.

Austin devam etti. “Onu yeniden dışarı çıkarmayı planlıyorum. Bilirsin, bir randevu gibi - aklını işten ve daha az önem taşıyan şeylerden uzaklaştırmak için.” Austin Carter’ı işaret etti ve sırttı. “Öğrencileri gibi.”

Öfkeyle kararan gözleriyle Carter aşağılık pisliğin kendisini tahrik ettiğini, bir aslanın kafesine sopa sokan bir çocuk gibi ona sataştığını, dayanamayıp ona saldırdığını, aç gözlü kuzeninin de pislik dolu ellerine düşmesini beklediğini görabiliyordu.

Onu mantıklı düşünmeye bağlayan ip mutlak bir hızla incelirken, Carter bu ipe çok zayıf bir şekilde tutunduğunu biliyordu. Austin’i boynundan yakalamak, çıplak elleriyle yumurtalıklarını koparmak ve onu ofisinin camından atmaktan daha fazla istediği bir şey yoktu.

Ama o zaman bu kendisini ne duruma sokacaktı? Kat’i ne duruma sokacaktı? Daha ağzından *Siktir git Ford* kelimeleri çıkmadan yeniden hapse gönderilirdi. Şartlı tahliyesi geçmişte kalan bir şey olurdu. Kat ve kendisi de geçmişte kalan bir şey olurdu.

Carter üstün bir gayret göstererek, zihninde bir gece öncesinde yatağında onu becerirken kıvranan ve kendisine yalvaran Kat’in görüntüleriyle derin bir nefes aldı.

“Peki Austin,” dedi sığıttığı dişlerinin arasından, “Kat’e onu sorduğunu kesinlikle söyleyeceğim.”

Şaşkınlığı Austin’in yüzüne saniyede yansıdı. Carter yenden kapıya doğru döndü.

“Ama senin yerinde olsam o telefon için nefesimi harcamazdım,” diye ekledi Carter omzunun üzerinden kuzenine bakarken.

“Ah gerçekten mi?” dedi Austin tükürür gibi, artık sesindeki saldırgan kıskançlığı saklamıyordu. “O neden?”

“Yani, senin de söylediğin gibi, o öğrencileriyle meşgul. Ve benimleyken,” –önce kasıklarına baktıktan sonra yüzünde kendini beğenmiş bir gülümsemeyle yeniden kuzenine baktı– “elleri her zaman meşgul oluyor.”

Carter ondan bir cevap beklemeden hızla ofisin kapısını açarken, menteşelerin gıcırdamasına neden oldu. Hızla lobiye ilerleyip kuzgun rengi saçlı kaltağın yanından geçerken, arkasından çarpan kapının bangırtısı geldi. Sigarasını yakarken parmağıyla WCS’nin çıkışındaki “Sigara İçilmez” levhasını gösteriyordu.

★★★

Saat dördü gösterdiğinde, Kat okuma odasında tek başına oturmuş, yeni satın aldığı iPhone’la oynuyordu. Arthur Kill’den çıkmasıyla Carter’ın dersi arasında boş birkaç saati

vardı. Bu sürede eve gidip telefonuna ihtiyacı olan her şeyi yükleyecek zamanı buldu. Müziği olmadan bir gün daha yaşayamazdı.

Eski telefonundan kurtarılan SIM kartını yeni telefonuna koymak konusunda tereddüt etmişti – yeni telefonu devamlı olarak cevapsız çağrı, sesli mesaj, e-posta ve yazılı mesaj uyarılarıyla çalmaya başladığında aniden neden tereddüt ettiğini tekrar hatırladı. Yavaşça hepsinin üzerinden geçti. Beth’in, annesinin, Ben’in, Adam’ın, Austin’in ve Carter’ın isimleri ekranda göründü. Annesinden gelen beş sesli mesajı dinleyip geri kalan altısını sildikten sonra, onun söylediği nefret dolu şeyleri duymayı istemiyordu ve buna ihtiyacı da yoktu.

Üzerinde duraksadığı tek isim Carter’ınki olmuştu. Kat Şikago’dan New York’a arabayla geldiği süre içinde birkaç yazılı mesaj göndermişti ve her biri bir öncekinden daha ümitsiz görünüyordu. Diğer yandan Beth’den gelen mesajlar kısa ve özdü.

Ara beni.

Konuşmamız gerek.

Çok üzgünüm.

Kat öfkesine engel oldu; Beth buna değmezdi ve bunun yanında bu noktada söylemek istediklerinin hiçbir anlamı yoktu.

Austin’in mesajları her zaman olduğu gibi çekici ve endişeliydi:

Selam Kat, umarım iyisindir. Beni ara.

Kat, Adam aradı. O ve Beth senin için endişeleniyorlar. Ben de öyle. Bana söylediklerine rağmen, eğer bir arkadaşına ihtiyaç duyarsan buradayım. X

Seni düşünüyorum. x

“Lanet olsun,” diye mırıldandı Kat ve telefonunu çantasının içine atmadan önce her bir mesajı sildi.

Carter’la olan bağlantısından bahsetmemiş olmasına rağmen, Austin nazik, yakışıklı ve karizmatik bir erkekti. Kat onun yanında olmaktan hoşlanıyordu ve onunla öpüşmekten de hoşlanmıştı. İşte... güzel bir histi.

Geriye bakıp düşündüğünde, Kat onun için hiçbir zaman Carter’ın yanında olduğunda hissettiği yakıcı arzuyu hissetmediğini fark etti. Austin’e karşı hissettiği minik çekim, Carter ona her dokunduğunda, onu öptüğünde, onu becerdiğinde her yanında hissettiği yangınla karşılaştırıldığında hiçbir şeydi. Onun iri, sert aletinin bacaklarının arasında olduğu, ağır nefesleri ve kulağına *daha fazla* diye fısıldadığı, kalçalarını bırakmadan tuttuğu ve her bir orgazmını sağlarken yüzündeki hassas ifadenin anılarını hatırladıkça karnı kasıldı. Tanrım, Carter muhteşemdi. Kat’in tüm eski sevgililerini silip yok etmiş, Kat’i daha fazlasını isterken alevler içinde ve daha fazlasına aç bir halde bırakmıştı. Kat’in var olduğunu bile bilmediği kaslarında bıraktığı zevk ağırları inanılmaz çekiciydi.

Onun kirli sakalıyla kendisini öpüşünü ve ellerini bastırırken gümüş yüzüklerinin bacaklarını sıkıştırmasını, daha sonra bunların bıraktığı canlı kırmızı izleri özür diler gibi emdiğini hatırlayınca Kat’in yüzü kızardı. Lanet olsun.

Okuma odasının boş kapı aralığına baktı. Kahrolası neredeydi? Kat, Carter’ın ilgilenmesi gereken “şeyler” olduğunu biliyordu ve onun bildiği kadarıyla Kat’in hâlâ bir cep telefonu yoktu ki bu da bu sessizliği açıklıyordu.

Endişe verici bir başka düşünce aniden Kat’in aklına girdi. Artık daha yakın oldukları için Carter izin istemeden derslerine gelmeme cüretinde bulunacak mıydı? Gerçekten onun birkaç kere orgazm olmasını sağladığı için, geç kaldığında ona Manhattan’ın ortasında meydana dayacağı atamayacağını mı düşünüyordu?

Öfkesi yükselirken Kat'in bacakları seğirmeye başladı. Eğer böyle düşünüyorsa fazlasıyla şaşıracaktı. Sersem ve rahatsız olmuş durumdaki Kat, oturduğu yerden kalktı ve okuma odasında dolanıp en sevdiği bölüme doğru ilerledi: şiir.

Kat, başparmağının ucunu kitapların sırtlarının üzerinde gezdirerek iki maun rengi, devasa kitap rafının arasındaki aralıkta ilerledi. Derinin, mürekkebin ve ahşabın kokuları zengin ve rahatlatıcıydı - Kat'e babasının Wenchester'daki evlerindeki kütüphanesini hatırlatıyordu. Kat çok küçükken, üzgün olduğu zamanlarda babası ona hep Rossetti ve Blake okurdu. Romantik şiirlerin, özellikle de Wordsworth'un bölümüne geldiğinde durdu, hemen zihnini rahatlatmak için onun hayalindeki İngiliz kırsalına ve sallanan nergislere ihtiyaç duydu.

Onun üç şiirini okuduktan sonra kendini yeterince sakinleşmiş ve inanılmaz derecede nostaljik hisseden Kat, Wordsworth'ü yerine koydu ve içi soneler, şiirler, ilan-ı aşklarla dolu, altın varaklı sayfalardan oluşan küçük, siyah bir kitap aldı. Bir elinde kitabı tutup diğer eliyle sararmakta olan sayfaları eliyle birer birer çevirirken, aniden ensesindeki tüyler dikeldi.

Arkasında biri vardı.

Bunun kim olduğunu ya da ne yaptığını düşünmeden iri bir el omzuna dokundu ve onu çevirerek sırtını kitaplarla dolu raflara yaslamasına neden oldu. Kat'in elinde tuttuğu kitap düşerek yüksek bir sesle yere çarptı.

Bu hızlı dönüşle sersemleyen Kat'in etrafında olanları anlaması ve önünde duran yüze odaklanması biraz zaman aldı. Bunları başarabildiğindeyse, başaramamış olmayı diledi.

Carter'ın burnu kendisinininkinden sadece birkaç santim ötede duruyordu ve nefesi sıcak dalgalarla yüzünü yalıyordu. Geniş göğsünü sertçe kendisinininkine dayamıştı.

Ama Kat'in boğazının panikle kapanmasına neden olan bu değildi, Carter'ın yüzündeki ifadeydi. Gözleri o kadar koyu renkti ki mavi renkleri neredeyse görülmüyordu ve mükemmel dudaklarını nefret dolu bir hırlamayla kıvrılmıştı. Çok acımasız görünüyordu. Kat konuşmak için ağzını açtı ama Carter hemen avcuyla onun ağzını kapattı, söyleyeceği kelimeler sigara ve nane kokan avcunun içinde boğuldu.

"Yapma," dedi dişlerini gıcırdatarak. Carter gözlerini kapattı ve başını iki yana salladı. Burun delikleri açılmıştı ve Kat'i daha sıkı tutuyordu. "Sakin konuşma."

Kat'in gözleri açıldı ama onaylar gibi başını sallayınca, Carter'ın parmaklarındaki yüzüklerin metali tenine sürtündü. Büyülenmişçesine, Kat onun dişlerini sıkıp gevşetmesini, saçlarının dibinde ve kısa kesilmiş saçların yanlarında biriken ter boncuklarını izledi. O terin tadının neye benzediğini biliyordu.

Carter büzdüğü dudaklarının arasından nefesini verdi ve en sonunda konuşmaya başladı. "Az önce çok... ilginç bir toplantıdan çıktım." Her bir kelimayı sessizce ve iri botlarına bakarak söylüyordu.

Sağ eliyle hâlâ Kat'in ağzını kapatıp sol eliyle sıkıca Kat'in belini tutarken yavaş yavaş başını kaldırdı ve bakışlarını onun gözlerine dikti. Carter'ın gözleri akla gelebilecek her türlü duyguyla doluydu. Kat'in ona sarılmak ve kelimelerine sarılmış acıyı alma isteği karnına bir ağırlı soktu.

"Toplantımın kiminle olduğunu biliyor musun?"

Kat kaşlarını çatıp başını iki yana salladı. Carter'ın yüzünde zalim bir gülümseme vardı. Öne doğru geldi, dudakları Kat'in yanağına değdiğinde durdu.

"Kuzenimle," diye fısıldadı. Kat'in yüzünü görebilmek için geriye çekildi. "Austin Ford."

Carter'in gözlerindeki öfke sözleriyle birlikte alevlenince, Kat bedeninde bir ürperti hissetti. Midesi bulanırken yüzünün renginin solduğunu biliyordu. Lanet olası Austin ne demişti? Carter hemen tepki verdi. Elini Kat'ın ağzının üzerinden çekerken, sıktığı dişlerini gevşetti. Sol eliyle onu tutmaya devam ediyordu, parmaklarını beline daha sıkı bastırdı.

"Doğru mu?" diye mırıldandı Carter, dudakları neredeyse hiç hareket etmiyordu. Bakışları soru sorar gibi Kat'ın yüzünde gezinirken, kaşlarının arasında küçük bir V oluşmuştu.

Kat bir nefes aldı. Onun bu davranışına hazırlıksız yakalanmış olsa da, ikisinin iyiliği için de sakin kalmak zorundaydı. "Ne doğru mu?"

Carter'in yumruğunu Kat'ın başının yanındaki maun rafa vurunca çıkan ses, nükleer bomba gibi odada yankılandı.

"Benimle oyun oynama Kat!" diye gürledi Carter. "Sakin buna cüret etme!"

"Öyle bir şey yapmıyorum," diye cevap verdi sakince, onun öfkeli sözlerinin karşısında gözlerini kırptırarak.

"Sadece evet ya da hayır," diye devam etti Carter korkutucu bir şekilde. "Tek istediğim bu."

Kat'ın kalbi ezildi. Korku bedenini kaplamaya başladı. "Bilmiyorum Carter. Bana ne soruyorsun?"

"Austin. Lanet olası..." Tıslayarak derin bir nefes, bedenini ona doğru eğerek, duruşunu düzeltti. "O dedi ki – dedi ki sen... Yaptın mı?"

"Ne yaptım mı?" diye fısıldadı Kat.

Carter'ın gözlerinde hızla ışık ve karanlık parlıyordu. "Onunla yattın mı?"

Kat'ın ağzı bir karış açılırken, duyulabilir bir ses çıktı. "Tatlım."

“HAYIR!” diye gürledi Carter. “Bunu yapma. Şimdi olmaz. Sadece evet ya da hayır.” Rafin alt kısmına tekme attıktan sonra alnını indirdi ve Kat’ın omzuna doğru mırıldandı. “Onunla yattın mı?”

Kat neredeyse felç olmuş gibi durdu, Carter boynuna doğru nefes veriyordu.

“Yaptın mı Kat?” diye sordu yeniden pes etmeye yakın bir sesle. “Lütfen bana söyle.”

Kat onu korkutmamak için yavaşça yanında hareketsiz duran elini kaldırdı ve Carter’ın yüzüne götürdü. Carter onun dokunuşuyla irkildi. Kat onun kendisini engellememesi için direndi ve sonunda parmak uçlarıyla onun yanağına, çenesine dokunmaya başladı.

Carter en sonunda ona baktı, yüzü öfkeliydi.

“Hayır,” diye mırıldandı Kat, avcunu onun yanağından boynuna doğru indirdi. “Hayır, yatmadım. Yapmadım.” Eli ni küçük dairesel hareketlerle hareket ettiriyor, bunun onu sakinleştirmesi için dua ediyordu.

Rahatlaması sadece onu tutuşunun hafıflemesinden belli oluyordu. Yüzünde hâlâ milyonlarca duygu ve soru vardı. Dudaklarını yaladı ve ağırlığını bir ayağından diğerine verdi. “Yapmadın mı?”

“Asla Carter.”

Carter’ın bakışları Kat’ın bedeninde aşağı yukarı inip çıkıyordu. Bu, Kat’ın giderek alıştığı gibi cinsel bir bakış değildi, adeta onu kitapların üzerinde sıkıştırdığından beri ilk defa görüyormuş gibi bakıyordu.

“Yapmadın,” diye fısıldadı en sonunda, belli ki ihtiyacı olan şeyi görmüştü. Geriye doğru titrek bir adım attı, Kat’i serbest bıraktı ve ona Kat’ın aynı zamanda hem kahkaha atmak hem de ağlamak istemesine neden olacak bir şekilde

baktı. Yıpranmış ve bitkindi, az önce olduğu öfkelenen yaratığın tam tersiydi. Kat dimdik durdu ve ona doğru bir adım attı.

Carter avcunu ona doğru uzatarak onu durdurdu. Bakışları Kat'ın ayaklarına düştü. "Yapma," dedi kaşlarını çatarak. "Ben... ben... Sadece orada kal."

Bu kalbini kırmasına rağmen Kat geriye doğru bir adım attı. Orada durdu, Carter'ın yavaş yavaş şekil değiştirerek tanıdığı adama dönüşmesini izledi. Sıkıdığı çenesi gevşerken, omuzlarındaki gerginlik de yok oldu ama gözlerindeki hüznün orada kaldı.

"Bilmiyordum," diye mırıldandı. "Onu tanıdığını bilmiyordum. Senin..."

"O önemli biri değil..."

"Onunla akşam yemeği yemişsin," Carter çenesini dışarı çıkararak ona bunu reddetmesi konusunda meydan okudu.

Kat dudaklarını birbirine bastırdı. "Biz bir gruptuk. Doğum günüm için. Bir randevu ya da öyle bir şey değildi..."

"Seni arabayla eve bırakmış," diye ekledi Carter. Kat çenesini eğerek onayladı ve Carter'ın yüzü adeta çok kötü bir baş ağrısı çekiyormuş gibi buruştu. "Onunla yalnızdın."

Kat, ellerini yumruk yaparken dudağını ısırды. Ondan bunu saklayarak ne kadar aptallık etmişti. İçinden ailesine gerçekleri kendisine söylemedikleri için lanet okumuştı ve kendisi de hayatındaki en önemli insana aynısını yapmıştı. Kendisi de onlardan daha iyi değildi.

"Üzgünüm," dedi. "Sana söylemediğim için üzgünüm ama ben de sizin akraba olduğunuzu geçen hafta büyükanemnin evindeyken öğrendim."

Carter tavana doğru baktı. "Aranızda bir şey oldu mu?"

Kat nefesini verdi. Bu ses onun soruyu onayladığını gösteriyordu.

“Onu öptün mü?”

Kısa bir süreliğine bakışları birleşti ve Kat, “Evet,” diye fısıldadı.

Carter başını hızla arkaya attı. Başını arkasındaki büyük kitaplara çarptı. “Lanet olsun.”

“Carter.” Kat öne doğru temkinli bir adım attı. “Lütfen konuş benimle.”

“Konuşacak bir şey yok,” dedi Carter sertçe ve onun başının üzerinden ileriye doğru baktı.

“Konuşacak çok şey var,” dedi Kat kararlı bir şekilde. “Üzgünsün ve bunu düzeltmek istiyorum. Açıklamama izin vermek zorundasın.”

“Neyi açıklamana?” dedi Carter ters bir şekilde. “Ben hapisteyken, seni hayatımda hiçbir şeyi istemediğim kadar isterken, kuzenimin pis dilini boğazına sokmasına izin verdiğini açıklamana mı?”

“Hey!” Kat bir parmağını onun yüzüne doğru uzatırken, öne doğru bir adım attı. “Bu adil değil. Onun senin kuzenin olduğunu bilmiyordum ve senin beni istediğini de bilmiyordum! Seni her gördüğümde beni lanet olası bir parya gibi tehdit ediyordun. Nereden bilebilirdim ki?”

Carter bakışlarını ondan kaçırdı ve aksice ayağını yere vurdu.

Carter’ın kelimeleri kalbini ezerken Kat parmağını aşağı indirdi... *Seni hayatımda hiçbir şeyi istemediğim kadar isterken...* Kendisini o zaman bile o kadar çok mu istiyordu? Kat ona yaklaştı ve ellerini çekinerek onun beline koydu. “Carter.” Ellerini onun omuzlarına koydu. “Bana bak.”

Carter onu duymazdan geldi. Ellerini o kadar sıkı yumruk yapmıştı ki eklemleri bembeyazdı. Kat’in elleri onun öfkeyle kızarmış boynuna ve Kat’in teninde harika izler bırakan birkaç günlük sakallı çenesine doğru çıktı.

“Carter. Bana bak.” Kat onun yüzünü kendisine doğru çekti. Carter’ın bakışları Kat’in çenesindeydi. “Lütfen.”

Carter bir kere daha kıpırdandı, Kat’in parmakları üzerinde kalkmaması için biraz eğildi. Bakışları yavaşça Kat’in yüzüne çıktı. Gözlerini dikip ona bakıyor, konuşmuyordu. Sonunda ellerini onun beline koydu ve bir kere sıktıktan sonra gözlerini kapattı.

“Onun sana dokunmuş olmasından nefret ediyorum,” diye fısıldadı.

“Dokunmadı.”

Carter’ın yüzünde şaşkın bir ifade belirdi. Kat onun şakağını okşadı.

“Daha önce hiç kimse bana senin dokunduğun gibi dokunmadı.” Kat burnunu onun çenesine doğru uzatıp, yoğun kokusunu içine çekti. “Hiç kimse beni senin gibi öpmemi.”

“Kat,” diye mırıldandı Carter alnını onunkine dayarken.

“Onu hiç istemedim.”

“Şeftali.”

“Carter, dinle beni,” diye ısrar etti Kat onun ellerini tutarken. “Ondan hoşlandım; çekici biriydi.” Carter geri çekilmeye çalıştı ama Kat onu sıkıca tuttu. “Ve evet, öpüştük. Ama neden daha fazlasını yapmadığımızı biliyor musun? Neden daha fazlasını yapamadığımı? Neden bana her çıkma teklif ettiğinde ona cevap vermekten kaçındığımı?”

Carter gözlerini dikmiş yere bakıyordu.

“Bana nedenini sor.”

Carter’ın boğazından yumuşak bir hırıltı çıktı. “Neden?”

“Çünkü onunla olduğum her zaman, bana dokunduğu her sefer seni düşündüm.”

Carter’ın gözlerinde ona çaresizce inanmak isteyen bir bakış vardı ama dudağının seğirmesi ve tek kaşının kalkması Kat’e onun bundan kuşkulu olduğunu söylüyordu.

“Gerçek bu,” diye ekledi Kat. “Sana yemin ederim. Ben de seni istiyordum. Çok uzun süredir. Hâlâ seni çok fazla istiyorum. Ben...”

“Ne?”

“O seni üzdüğü ve benden nefret etmene neden olduğu için çok üzgünüm.”

“Ben senden nefret etmiyorum,” diye çıkıştı. “Senden nefret edemem. Nefret ettiğim kişi o. Onun savunduğu her şeyden nefret ediyorum – açgözlülüğünden, gösterişli kendini beğenmişliğinden ve çocukluğumuzdan bu yana istemek için kahrolası hiçbir hakkı olmayan, benim olan şeyleri istediği gerçeğinden.”

Anamlı kelimeler, Kat’ın ciğerlerini kavradı.

Benim olan şeyler.

Carter ona toplantıda neler olduğunu, Austin’in Carter’ı yasal olarak sahibi olduğu şirketten çıkarma niyetinin detaylarını sessizce anlattı.

“Austin’le asla anlaşılamadık,” diye açıkladı. “Adam ve benim yaşlarımız daha yakın – çocukken onlarla görüştüğümüzde genelde Adam’la oyun oynardık. Austin bizim nesilde ilk doğandı, büyükbabamızdan şirketi devralması gereken oydu. Bunun için ona çok iyi bakıldı; o da ukala, kibirli biri oldu. On beş yaşındayken bile ukalaca konuşan bir pislikti.

“Özellikle bir günü hiç unutmuyorum,” diye devam etti Carter. “Annem hafta sonu için beni babamdan almıştı; büyükanmemle büyükbabamın evindeydik ki bu başlı başına bir kâbustu. Çünkü büyükbabam beni görmeye bile dayanamıyordu.” Carter başını iki yana salladı. “Büyükanmemse tamamen farklıydı. O kadın iyi biriydi. Bana hep kurabiye yapardı. Noellerde, doğum günlerimde bana harika hediyeler alırdı. Onların evinde o kadar fazla zaman geçirmemizin nedeni

oydu. Annem beni oraya bırakırdı ve ben de büyükannemle zaman geçirirdim.” Carter başını kaşıdı. “Sanırım Şükran Günü’ydü. Austin geldiği dakika hemen başladı – kafası hep iyi çalışıyordu o pislğin. Benim istenmediğim hakkındaki yorumları, teyzemin benim aile için bir hayal kırıklığı olduğumu söylemesi hakkındaki yorumlarını üstü kapalı olarak aktarırdı. Çok acımasızdı. Adam sadece orada dururdu, konuşmazdı, sonra yalnız kaldığımızda ağabeyi için özür dilerdi ama bunu asla onun önünde yapmazdı.”

Carter küçümseyerek gülümsedi. “Hiçbir şey değişmiyor. Babam hakkında ve benim aslında pis bir sır olduğum gerçeği hakkındaki küçük yorumlar tüm hafta boyunca devam etti. Ben de en sonunda patladım. Yumruğu suratına patlattım. Austin yere düştü ama ben kendimi durduramadım. Yumrukladım, tokat attım, tekme attım ve tüm bu süre boyunca düşünebildiğim tek şey onun canının da benimki kadar yanmasını istediğimdi. Büyükbabam beni çekerek onun üzerinden aldı ve bunun için ona da birkaç kere vurdum, ta ki o da bana vurana kadar. Benim evlatlık verilmem gerektiğini ve aileye utanç getirmekten başka bir şey yapmadığımı söyledi. Dünyaya geldiğim günden beri.”

“Ah Carter,” diye fısıldadı Kat ellerini onun boynuna koyarken.

“Büyükanne delirdi.” Carter hafif bir kahkaha attı. “Sanırım öfkemi ondan almışım.” Kat gülümsedi. “Beni onun elinden aldı; onunla birlikte sahildeki eve gittik.” Carter bir an duraksadı - anılarında kaybolmuştu. “Büyükanne ağladı orada. Ağladığını, özür dilediğini hiç unutmuyorum. Onun neden özür dilediğini bilmiyordum; o yanlış bir şey yapmamıştı.” Carter bakışlarını indirip ellerine baktı ve başını iki yana salladı. “Onun ağladığını görmekten nefret etmişim.”

“Kaç yaşındaydın?”

“Altı.” Carter boğazını temizledi. “İki yıl içinde annem öldü,” diye devam etti. “Ben de annemin vasiyetinde belirttiği gibi yatılı bir okula gönderildim. Babam buna karşı çıkmadı...” Carter cümlesini tamamlamadı, rahatsız olduğu belliydi.

“Gittiğim okulların çoğundan atıldım. Orada geçirdiğim her kahrolası dakikadan nefret ediyordum. Atılmadığım okullardan da kaçıyordum zaten. Yaşım büyüdükçe yeterince gürültü çıkarırsam, yeterince sorun çıkarırsam, Fordların beni asla geri dönmemem dileğiyle uzağa göndermektense benimle uğraşmak zorunda kalacaklarını anlamaya başladım.”

Kat elleriyle onun omuzlarında daireler çiziyordu. Önünde duran erkeğin içindeki küçük oğlan için kalbi kırılıp tamamen açılmıştı.

“Onun senin yanındayken nasıl biri olduğunu bilmiyorum Kat,” dedi Carter, “ama Austin Ford tehlikeli biri. Bencil, açgözlü...” Nefret gözlerinde parılıyordu. “Onun senin yakınlarında bir yerde olması midemin fena halde bulanmasına neden oluyor.”

“Üzgünüm.” Kat başka ne diyebilirdi ki?

Carter nerede olduklarını umursamadan kollarını onun beline doladı. “Ben de üzgünüm. Seni korkuttuğum için üzgünüm.”

“Korkutmadın.”

“Hayır, korkuttum.” Carter eliyle onun sırtını okşadı. “Ve üzgünüm. Ben sadece...”

“Biliyorum.” Kat, eğer durum tam tersi olsaydı canının ne kadar yanacağını biliyordu.

Carter dudaklarını birbirine bastırdı. “Senin herhangi bi-

riyle birlikte olduğu düşünceci benim şehri yakıp yıkmak istememe neden oluyor,” diye itiraf etti. “Bir de o mevzu bahis olunca...” Başını yavaşça iki yana salladı. “Senin onunla birlikte olduğunu düşünmek beni kahrolası öldürüyordu.” Carter’ın, Kat’in avcunun altındaki kalbi hızla atıyordu.

“Ben seninleyim,” diye fısıldadı Kat. “Söz veriyorum. Başka hiç kimseyi istemiyorum.”

Carter’ın gözleri yanıyordu. “Ben de başkasını istemiyorum. Tüm bu pisliklerden uzak, sadece ikimiz olduğumuzda mükemmel oluyor.”

Kat, onun sözcüklerinin getirdiğı pusun arasından çıkıp, bir an için dikkatli düşünmeye çalıştı. “Biliyorsun, benim Ben diye bir arkadaşım var...”

Carter kaşlarını çatdı, bir an yüzünde yaramaz bir ifade belirdi. “Ben? Bir arkadaşın ha? Endişelenmeli miyim?”

Kat, onun bu sorusunun içerdiği kasıtlı endişeyi gözlerini devirerek geçiştirdi. “Hayır. O diğer şeylerin yanında bir avukat.” Kat dudağının içini ısırıldı. “O sana yardım edebilir. Austin hakkında.”

“Nasıl yardım edebilir?”

Kat kıkırdadı. “Ben herhangi birinin kirli çamaşırlarını bulabilir. Onun işi bu.” Omuz silkti. “Bilmiyorum. Belki ona karşı kullanacağın bir şey bulabilir.”

Carter’ın dudakları seğirdi. “Anlayacağı dilden konuşmaktan bahsediyorsun.”

“Denemeye değer, öyle değil mi?”

Carter onun önerisini düşündü. “Austin’in çok tehlikeli bazı pisliklerle iş yaptığını biliyorum. Adam her zaman onun arkasını temizlemek zorunda kalır.”

Kat gülümsedi. “Bu Ben’in uzmanlık alanı gibi görünüyor.”

Carter onu dikkatle inceledi. “Benim için bunu yapar mısın?”

“Senin hakkın olana sahip olmanı istiyorum. Bunu hak ediyorsun.”

Carter titrek bir şekilde nefesini verdi. “Sen başka bir şeysin, bunu biliyorsun, değil mi?” Carter başparmağını onun alt dudağının üzerinde gezdirdi. “Teşekkür ederim. Sana borçluyum.” Carter duraksadı. “Belki ben de senin için bir şey yapabilirim.” Tereddütle, harika bir şekilde dudağını ısırıldı. “Biz... Seni ben – ya... Yani, mesela... Lanet olsun.” Yüzünü ovuşturdu. “Bu konuda çok kötüyüm.”

Kat geri çekilmeye, ona biraz alan tanımaya çalıştı ama Carter elini onun beline koyarak onu durdurdu.

Carter gözlerini kapattı ve uzun bir nefes boyunca konuştu. “Bu hafta sonu için planın var mı? Çünkü yoksa seni bir yere götürmek istiyorum. Eğer istemezsen anlarım ama senin gerçekten benimle gelmeni istiyorum. Seninle biraz zaman geçirmek istiyorum. Demek istediğim, bilmiyorum...” Birkaç küfür ettikten sonra parmaklarının uçlarını kotunun ceplerine soktu.

Kat gergin bir şekilde ellerini kavuşturdu. “Sadece ikimiz mi?”

Carter’ın gözleri ışıldadı, mavi ve umutlu bir şekilde parlıyorlardı. “Evet.”

Kat elleriyle onun yüzünü kavrıdı. “Çok isterim.”

Carter gözlerini kırıştırdı, şaşkınlığını gizlemeye çalışmıyordu. “Gerçekten mi?”

Kat kahkaha attı. “Öyle söyledim, değil mi?”

Carter’ın göğsü kendisiyle dalga geçen bir kahkahayla sarıldı.

Boş okuma odasına doğru baktı ve onun eline uzanıp, iri

parmaklarının arasına aldı. Başını sağa doğru eğdi. “Bunun ders kurallarına aykırı olduğunu biliyorum ama seni öpmek için ölüyorum.”

Kat içgüdüsel bir şekilde dudaklarını yaladı.

“Sadece küçük bir öpücük.” Carter başparmağını onun bluzunun içine soktu ve karnının üzerinde gezdirerek, karnındaki parlak korları alevlendirdi. “Sadece küçük bir tadımlık.”

Kat boğazının derinlerinde inledi. Onu ilk öptüğünden beri söylediği kelimeleri duyuyordu. Dudakları birleştiği anda, Kat’ın bedeni gevşedi. Kuralları ve riskleri unuttu. Austin’i, annesini ve Beth’i unuttu.

Önemli olan tek şey onun yüzündeki parmakları, bedeninin kuvveti ve dilinin ağzının içinin her santimine sahip olmasıydı.

Kat onun kemeri ilmeklerini yakaladı ve kendine doğru çekti, herhangi birinin görüp görmediği umurunda bile değildi.

Kat, üçüncü çalışında telefonuna cevap verdi. “Ben, nasılsın?”

Cevap verirken Ben’in sesinden gülümsediği anlaşılabiliyordu. “Ben harikayım. Sen nasılsın?”

“İyiyim.”

“Çok iyi. Çok iyi. Tamam, şey, Beth aradı dün gece. Hâlâ konuşmadığınızı söyledi.”

Kat içini çekti. “Evet.”

Ben mırıldandı. “Kat, ben...”

“Biliyorum Ben,” diye onun sözünü kesti Kat sertçe. “Hazır olduğumda onunla konuşacağım, tamam mı?”

“Tamam.”

Kat dudaklarını birbirine bastırdı ve derin bir nefes aldı. Beth’in ya da annesinin çağrılarına dönmediği her gün daha fazla bastıran ağır hüznle mücadele etmeye çalışıyordu. “Carter’ın e-postasını aldın mı?” diye sordu konuyu hızla değiştirerek. “Detaylar yeterli miydi?”

Ben kıkırdadı. “Ah evet. Bilmen için seni aramamın nedeni de buydu. Yarın Ford hakkında her şey hazır olacak. Carter’ın gönderdikleri harikaydı. Ona teşekkür ettiğimi söyle. Bu tür şeyleri nasıl ele geçirmiş?”

“Hiçbir fikrim yok. Sormaya cüret edemedim.”

“Peki. Okuması oldukça ilgi çekiciydi. Görünüşe göre bizim Austin oynamaması gereken kişilerle oyun oynuyormuş. Federaller bunların üzerinde tüm gün boyunca saha çalışması yapar ve eğer hissedarları bunu duyarsa, yönetim kurulu üyeleri arasında eski bir tutuklunun bulunması en az endişelenmesi gereken şeylerden biri olacaktır.”

Kat’ın bundan şüphesi yoktu. Ondan Carter’a işini geri almak konusunda yardım etmesini istediğinden beri Ben bir şeytan gibi çalışıyor, yaptığı yardımların karşılığını rica edip, bulabileceği herhangi bir kirli çamaşırın izini sürüyordu. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde bu uzun sürmemişti.

“Yarın mı buluşuyorsunuz?” diye sordu Kat, Arthur Hill’in otoparkındaki arabasının içine girerken.

“Evet.” Ben kahkaha attı. “Austin Cumartesi günü bir toplantı yapılmasını merak ediyor olmalı.”

“Bana nasıl gittiğini söyler misin sonra?”

“Tabii ki.”

“Harika.” Kat başını koltuğa yasladı. “Teşekkür ederim Ben. Gerçekten. Bunun benim için ne ifade ettiğini bilemezsin.”

“Elbette ki biliyorum bunun senin için ne ifade ettiğini. Neden bunu yapmayı kabul ettiğimi sanıyorsun?”

Kat gülümsedi. “Sen benim favorimsin.”

“Biliyorum. Milyoner erkek arkadaşın süper arabalarından birini ödünç vermek istediğinde bunu hatırlamayı unutma.”

“Onun hiç süper arabası yok,” diye cevap verdi Kat kahkaha atarak.

“O zaman o tam bir sersem. Kendine iyi bak, tamam mı?”

“Bakarım. Abby’ye sevgilerimi ilet.”

Kat, bagajda bir bavul ve kalbinde çarpan kanatlarla Arthur Kill'den ayrıldı. Konuşmayı sonlandırdıktan sonra, annesinden gelen iki sesli mesajı görmezden gelerek telefonunu kapattı. Bir haftadır hiç konuşmamışlardı ve Kat onu özlemesine rağmen, her gün aldığı sonu gelmez sert eleştirileri duymamanın getirdiği rahatlık hepsinden ağır basıyordu. Suçluluk yüzeye çıkmakla tehdit ediyordu ama Kat, bu duyguyu iki kadın arasında gittikçe derinleşen uçuruma doğru itti.

Bu hafta sonu kendisi ve Carter'la ilgiliydi. Başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Karnında patlayan heyecanı hissedebiliyordu. Carter planladığı şey ve nerede kalacakları hakkında inanılmaz derecede çekingendi. Kat'e sadece bir hafta boyunca çözmeye uğraştığı kısa yön tarifleri ve şifreli ipuçları vermişti.

Neyse ki araba yolculuğu yeterince kolaydı. Kat yol bulma konusunda pek iyi değildi ama sahile, özellikle de Hamptons'a doğru gittiğini biliyordu ve bu da en basit ifadeyle Kat'in aklını karıştırmıştı. Batı Hampton Kumulları son derecede zengin bir bölgeydi: Metal müzik, dövmeler ve deri giysilerden çok Labrador köpekler, pipolar ve terliklerle özdeşleşen insanlarla dolu olurdu. Kat gülümsedi, Carter'ın bu bölgede oldukça göze batacağından emindi.

GPS'teki adres yaklaştıkça daha büyük evler görünmeye başladı. Carter varlık durumunu itiraf ettikten sonra, bu Kat'i şaşırtmamalıydı. Doğu Sahili'nde bir evi kolaylıkla satın alabilir ve hatta üzerine parası da kalırdı. Bunların hiçbirisi Kat'in umurunda değildi. Geriye kalan tüm parası beş dolar olsa da o hâlâ onu sev...

Kat'in yüzündeki gülümseme daha da büyüdü, düşüncelerinin gittiği yönden dolayı cesareti kırılmamıştı. Arabanın ses sisteminin sesini yükseltti ve şarkıya eşlik etmeye başladı.

Dalgalı gri denizin üzerindeki gökyüzü nefes kesici bir pembe-turuncuya dönmüştü ve kumullar önlerinde kilometrelerce uzanıyordu. Hava soğuk olsa da Kat penceresini açtı ve güneş gözlüklerini taktıktan sonra temiz okyanus havasının arabasının içine dolmasına izin verdi. Bu, harika bir kokuydu: Özgürlüğün ve eğlencenin kokusuydu. Babasının kokusuydu. Tanrım, sahili özlemişti. Gelmeyeli çok uzun zaman olmuştu.

Bir virajı döndükten sonra, sınırsız uzanan kumların üzerinde koyu mavi, çok güzel bir çatısı olan iki katlı, beyaz bir ev gördü. Beyaz tahta kaplı, her yanı sundurmayla çevrili ve üst katlarda balkonları olan ev çok zarifti. Kat'e çocukken büyükannesiyile güneyde gördüğü büyük aile evlerini hatırlamıştı.

Arabayı durduran Kat motoru kapattı ve yavaş yavaş kapıyı açtı. Etrafında rüzgâr esiyor, açık saçlarını yüzünün etrafında uçururken eteğine kumlar çarpıyordu. Kat önünde duran mükemmel resme baktı. Okyanusa doğru koşmaktan daha fazla istediği bir şey yoktu.

★★★

Carter hayatının pek çok döneminde, sayısız defa, bir sürü hayal kırıklığı ve hüsrana yaşamıştı. Bu iki duygu, iç karartıcı bir şekilde, doğduğu günden beri gittiği her yerde onu takip etmiş, her işinde, her kararında sanki hemen karşısında belirmişti.

Annesinin ondan “kurtulmak” istemesini öğrenmesinden ve çocukken kendisine karşı hoşgörüsüz olmasından, öz babasının dokuz yaş gibi hassas bir dönemde –küçük, koyu saçlı çocuk babasına bunu yapmaması için yalvarsa da– onu uzakta bir yatılı okula göndermesine kadar Carter işlerin kötüye gitmesine bağışıklık kazanmıştı.

Buna alışmıştı, bunu umursamıyordu. Bu onun şüphesi ve alaycı bir karaktere bürünmesine yol açsa da Carter en kötü durumlar ve insanlarla karşılaşmayı beklemeye başlamıştı. Böylece en azından asla hazırlıksız yakalanmıyordu ve kendisine yarattığı kibirli, umursamaz zırh, onu şerefsizlerin ve beceriksizlerin etrafındayken korumaya devam ediyordu.

Carter öfkeli bir herifti ve bu gerçeği yıllar önce kabullenmişti. Bundan hoşlanmıyordu ve bunun kökeninden nefret ediyordu ama... Lanet olsun - başından geçen onca şeyin ardından başka nasıl hissedebilirdi ki? Hayatı boyunca böyle kalacağını isteksizce kabullenmişti.

Yani, en azından Şeftali hayatına yeniden girene kadar.

Kat.

Bu kadın baştan beri onun için bir gizem olmuştu. Carter'ı deli etmişti –hâlâ da ediyordu– ama o hapisten çıktıktan ve ilişkileri yeni bir boyut aldıktan sonra, Carter onun kendisini gıcık etmesine, sürekli damarına basmasına rağmen sakinleştirmeyi de başardığını fark etmişti.

Hayatının en yoğun seksinin ardından, kendi yatağında, kollarında Kat'le yatarken, Carter kesinlikle alışkın olmadığı bir şey yaşamıştı: huzur.

Onun etrafındayken beyni işlevini yitiriyor ya da birlikte olduklarında Carter sıradan bir ruhsal aydınlanma yaşıyor falan da değildi. Daha çok Kat onun beynindeki yükü azaltmaya yardım ediyor gibiydi. Carter'ın içinde devamlı olarak dönüp duran hüsrân, öfke ve hayal kırıklığı, Kat'in yanındayken azalıyordu. Daha iyi nefes alabiliyor, rahatlayabiliyor ve daha çok kendisi gibi oluyordu – ve Carter bu yeni bulduğu dinginlik diliminden hiç gocunmadan zevk alıyordu.

Onun Kat'i kesinlikle bir paradokstu. Dokunuşu ve sözleriyle Carter'ın ayaklarının yere basmasını sağlarken, öpücük-

leriyle de onu havalara uçuruyordu. Bazen öfkeden şehrin altını üstüne getirmeyi istemesini, bazen kimsenin yapamadığı gibi gülümsemesini sağlayabiliyordu. Sarılıp okşayışları kadar öfkeli sözcükleri de Carter'ı büyüleyerek sersemletiyordu. Carter henüz onun alevli öfkesinin mi, cinsel tutkusunun mu kendisini daha çok tahrik ettiğine karar verememişti.

Yan yana olduklarında yoğun duygularla kaplanıyorlardı ve bu Carter için kesinlikle mükemmeldi. Kat de mükemmeldi.

Onun içindeki ateş, güç, hassasiyet ve duyarlılık, Kat'i bu kadar özel yapan şeylerdi.

Çok vahşi olabilmesine rağmen, aynı zamanda çok yumuşak ve sessiz de olabiliyordu: eriten ateş ve rahatlatıcı sıcaklık. Carter, onun kendisinin bütün enerjisini ona vermek zorunda bırakmasını seviyordu. Aralarındaki doğallığı ve sürekli, için için yanan tutkuyu çok seviyordu. Onun her dokunuşuna, her öpüşüne, verdiği her tepkiye kendisinininki kadar yoğun bir duyguyla cevap vermesini seviyordu.

Kat, onun ihtiyacı olan ve istediği her şeydi. Carter'ın bu muhteşem kadına olan duygularını sahiplenmesi gerekse de bunlardan aynı zamanda korktuğunu da fark etmişti.

Carter bir korkak olduğunu biliyordu ama kendisini açtığı bu bilinmezlik, yabancılık, kırılganlık kaşlarının üzerinde terlerin parlamasına ve kalbinde çarpıntılar olmasına neden oluyordu. O gece kendisini Kat'ın içine ittiğinde zırhı büyük bir darbe almıştı.

Kat bu zırhı üzerinden şefkatli okşamalarla çıkarmamıştı, hayır. Carter'm bir sele kapılıp gitmesine, göğsünün ve kalbinin gerçek anlamda kırılgan bir konuma gelmesine neden olan vahşi bir açlık, delirmiş dokunuşlar ve fısıldanan kelimelerle zırhını paramparça etmişti.

Artık ona sahip olduğu için Carter Kat'siz olmayı hayal bile edemiyordu ve onu kaybetme düşüncesi onu boğucu bir korkuyla dolduruyordu. Hayal kırıklığı ve hüsrân, Kat'ın yokluğunun neden olacağı kaçınılmaz acının yanında hiçbir şeydi. Yansıttığı o pislik, saldırgan, hiçbir şeyi umursamaz görüntünün altında, Carter aslında kendisini apaçık bırakmıştı. Kat, Carter'ın kaybolduğunu, çoraklaştığını sandığı pek çok noktasına girmiş ve her birini yeniden hayata döndürmüştü.

Sahil evinin ön tarafındaki pencereden onu izleyen Carter, dikkatli bir şekilde yan kapıdan çıktı, sundurmanın üzerinde ona doğru ilerledi. Kat büyülenmiş gibi görünüyordu; Carter, Kat'ın bu halinin kendisini görünce duyduğu memnuniyetten kaynaklanıyor olması için dua etti. Lanet olsun - Carter gergindi. Daha önce hiç bunun gibi bir şey yapmamıştı ve bu hafta sonunun mükemmel olmasını, yeniden bir bağlantı kurmaları için bir fırsat olmasını istiyordu. Derin bir nefes alarak, koşar adımlarla ona yaklaştı. Kat'ın yüzünün parladığını görünce Carter'ın göğsü ısındı.

Onun pilot gözlüklerine uzandı ve nazıkçe yüzünden çekti. "İşte benim kızım," diye fısıldadı. "Evet, ne düşünüyorsun?" diye sordu çenesiyle evi göstererek.

"Muhteşem," diye cevap verdi Kat. "Sahile gelmeyeli çok uzun zaman olmuştu."

"Fark ettim." Carter çenesini kaşdı, boğazını temizledi. "Senin sahilden, babandan, uzun süredir sahile gitmediğinden bahsettiğini hatırladım ve hoşuna gideceğini düşündüm."

Kat kendini onun kollarına öyle bir attı ki neredeyse Carter'ın düşmesine neden olacaktı. Kollarını sıkıca onun boynuna doladı ve aç bir şekilde Carter'ın dudaklarını öptü. Carter kollarını ona doladı, ona sıkıca sarıldı. Kat'ın her bir noktasını ciğerlerine doldururken tüm bedeni yanıyordu.

Carter sendeleyerek yana kaydı, kalçası arabaya değince durdu. Dilleri yeniden değdiğinde onun ağzının içine doğru inledi ve onun yumuşak bedenini arabaya yaslamak için hafifçe döndü.

Kat'in elleri yüzünü avuçluyor, okşuyordu. Carter lanet bir kedi gibi ona sürtünüyordu. Birlikte geçirdikleri akşamdan beri onun içinde olamamıştı ve lanet aklını kaybetmek üzereydi. Kasıkları onunkilerin üzerine geldiğinde Kat'in nefesi kesildi ve bacaklarını Carter'ın bacaklarının üstüne doladı, onun daha yakında olmasını istiyordu. Carter, onun kalçasını kavrayarak karşılık verdi. Onun bu kadar yakınında olmasını, kendisine bu şekilde karşılık vermesini özlemişti. Kat nefes nefese kalıp, ismini mırıldanana kadar onu emdi ve ısırıldı.

"Durmak zorundayız," dedi Kat nefes nefese. Ama elleleriyle onun yüzünü kavrayıp, kendi yüzüne çekiyordu - bedeni sözlerine ihanet ediyordu.

"Neden?" diye sordu Carter tek kaşını kaldırarak. "Birkaç kilometre boyunca etrafta hiç kimse yok. Seni tam burada becermek istesem" -kasıklarını onunkine bastırarak Kat'in hızla nefes almasına neden oldu- "bunu yapabilirim."

Kat'in onun yanağının üzerindeki dudakları kıvrıldı ve yanağının tam ortasına bir öpücük kondurdu. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

Carter sorgular gibi onun yüzüne baktı. Şişmiş dudakları ve rüzgârda dağılmış saçlarıyla heyecan uyandırıcı görünüyordu.

"Beni buraya davet ettiğin için demek istiyorum. Bunu seveceğimi bildiğin için."

"Sevdin mi?"

"Çok güzel."

Rahatlama hissi, hızla atan kalbini ele geçirdi. “İçeriye görmek ister misin?”

Carter onun dudaklarına küçük bir öpücük kondurup onu yeniden yere, ayaklarının üzerine bıraktı. Kat’ın bavulunu aldı ve onu sundurmanın üzerinde ön kapıya doğru yönlendirdi.

Kat koridorda tereddütlü adımlar atarken ilk kata çıkan kayın basamaklara bakıyordu. Carter sessizce onun arkasından giderken Kat sessizce ceketini çıkarıp oturma odasına yöneldi. Biraz dolandı, okyanusa ve sararmış uzun çimlerle kaplı kumlara bakan pencereye yaklaştı.

Carter kapıya dayanıp onu izledi. Onun evinde dururken, reddedilemez bir şekilde mükemmel görünüyordu. Onu şehirdeki dairesinde ilk gördüğünde de aynı şeyi düşünmüştü ama bu nedense farklıydı. Bugünkü hayatı geçmişiyile birleşiyor, tuhaf bir rahatlık hissettiriyordu.

Kat’ın bavulunu üst katta yatak odasına bırakan Carter, geri döndüğünde Kat’ın duvarlardaki derleme sanat eserlerine baktığını gördü. Kendi sanat koleksiyonundan dolayı suluboya eserleri beğendiğini biliyordu ama Kat gürleyerek yanan şöminenin üzerindeki duvara asılı, çeşitli siyah beyaz fotoğrafların önünde hareketsiz durunca Carter’ın boğazı panikle sıkıştı.

“Bu sensin,” diye mırıldandı Kat, kocaman bir kumdan kale inşa etmekte olan şortlu genç bir erkek çocuğun fotoğrafını işaret ederek.

“Evet,” diye cevap verdi Carter onun yanına giderek. “Yedi yaşındaydım.”

Kat parmaklarını fotoğrafın üzerinde gezdirdi. “Çok mutlu görünüyorsun. Fotoğrafı kim çekti?”

“Büyükannem,” diye cevap verdi Carter. “Bu onun eviyi-

di. Sana bahsettiğim ev – evi bana bıraktı.” Carter tek omzunu silkti. “Buraya çok gelirdik. Sadece ikimiz.”

“Senin için mutlu anılar mı barındırıyor?”

“Evet, çocukluğumdan kalan az sayıda mutlu anım buraya ait.” Carter yutkundu. “Seninle paylaşmak istedim.”

Kat onun omzuna hafif bir öpücük kondurdu.

Carter da onun başının üzerini öptü. “Hadi,” diye fısıldadı. “Sana bir içki vereyim. Akşam yemeği zaten pişiyor. Kabuklu deniz ürünlerini seviyorsun, değil mi?”

Kat başıyla onayladı; Carter onun dudaklarına doğru yaklaştı. “Harika, açlıktan ölüyorum.” Carter’ın kelimelelerinde göz ardı edilemez bir ima vardı ama Carter kendini hayal dünyasına teslim etmedi: Bu birkaç gün onunla çıplak vakit geçirmekle değil, gerçekler, dürüstlük, ilişkilerini pekiştirmek ve yetişkin olmakla ilgili olacaktı. Kat artık onun serseri zırhını parçaladığına göre, Carter ona altta yatan her şeyi göstermek zorunda olduğunu biliyordu. Bu, ürkütücü ve korkutucuydu ama bunu onun için yapacaktı. Yapmak zorundaydı.

Bir kere daha nazıkçe ama tutku da içeren bir şekilde öpüştüler. “Üst kata gidip hipotermi ya da onun gibi bir şey olmaman için üzerine gerçekten sıcak tutacak bir şeyler giysen iyi olur. Ben de o sırada yemeği hazırlamaya başlarım.”

Garip bir şekilde, Kat ona karşı çıkmadı ya da onu sorgulamadı. “Sağ taraftaki üçüncü kapı,” dedi Carter. “Bavulunu yatağın ucuna koydum.”

“Teşekkür ederim,” dedi Kat ve merdivenlerde gözden kayboldu.

★★★

“Başka?” Kat düşünürken dudağını çiğnedi. “Ançüez ve zeytin.” Kat hoşuna gitmediğini gösteren bir şekilde yüzü-

nü buruşturdu. “Bir de limon. Limonlu yemeklerden nefret ederim: limonlu kekler, limon sosu...” Yüzünü buruşturdu ve ürperdi.

“Sprite içiyorsun ama,” diye belirtti Carter sigarasının dumanının arasından.

“O farklı,” diye karşı çıktı Kat, tartışmaya açık olmayan bir ses tonuyla.

Carter gözlerini devirdi.

“Sen nelerden nefret edersin?” diye sordu.

“Domates,” diye cevap verdi Carter hızla, “ançüez, ananas ve kabuklu deniz ürünleri dışında herhangi bir tür balık ve peynirli makarna.”

“Peynirli makarna mı?” Kat kahkaha attı. “Senin neyin var?”

Carter kaşlarını çatı. “O lanet şeyden nefret ediyorum.”

“Tamam,” diye kabullendi Kat. “En sevdiğin yemek?”

“Şeftali.”

“Tabii, evet.”

“Ciddiyim,” dedi Carter. “Şeftali ve Oreo.” Sırıttı. “En sevdiğin film?”

“Aralarından bir tanesini seçemem.”

“Tamam, o zaman iki tane.”

“*Define Adası* ve *Forrest Gump*. Senin?”

“*Beter Böcek* ve *Ucuz Roman*,” diye cevap verdi Carter, dumanını üflerken. “En sevdiğin albüm?”

“The Beatles’tan *Rubber Soul* ve *Revolver*. İkisini hep tek albüm gibî düşünmüşümdür.” Kat cevap vermesi için eliyle ona işaret etti.

“Ben de,” diye sıırıttı Carter. “*The White Album*’ü de bir o kadar severim ama.”

Yaklaşık bir saattir bu soru sorma oyununu oynuyorlardı.

Kat sundurmanın arka tarafında, büyük bir yün battaniyeye sarınmış, sıcak bir halde koltuğa oturmuş onu izlerken, Carter de mangalda akşam yemeklerini pişiriyor ve sorduğu her soruya cevap veriyordu. Pişen kabuklu deniz ürünlerinin kokusu, Carter'ın sigarasının dumanıyla birleşip ferahlatıcı rüzgârla Kat'in etrafını sarıyordu.

Büyük, siyah bir el örgüsü kazak ve koyu renk kotunun içinde inanılmaz derecede seksi görünürken, Kat Carter'ın bu kadar sakın görünmesine inanamıyordu. Şehirdeyken üzerinde taşıdığı ağırlık, yüz metre bile uzakta olmayan dalgalar kayaya çarparken sürüklenip gidiyormuş gibi, sanki zaten oraya aitmiş de yerini bulmuş, hürleşmiş gibi görünüyordu.

“Burada huzurlu görünüyorsun.”

Carter birasını bitirdi. “Aslında oldukça huzurlu hissediyorum. Sahilde bir şey var - kendimi farklı hissetmeme neden oluyor.”

“İyi anlamda farklı mı?”

“Evet.” Gözleri yumuşak ve nazik bir ışıltıyla parlıyordu. “Burada olduğun için çok mutluyum.”

“Ben de.”

Yemek olağanüstüydü. Kat devamlı olarak yemeğin ne kadar güzel olduğunu söyleyince Carter bu kelimeleri ondan daha önce de duyduğuna dair açık saçık yorumlarda bulundu. Kat, şakacı Carter'a alışmanın zor olacağını kendisine kabul ettirmişti; düşünceli, ciddi, küfreden, sinirli Carter'a o kadar alışmıştı ki –ve onu çok seviyordu– bu sevimli ve yumuşacık Carter kulağa gülünç geliyordu. Kat, bu durumda yanılmaktan hoşlandığını fark etti. Daha fazla konuştukça, dürüstlüğü ve gülümsemesi daha kolay ortaya çıkıyor, Kat'i artık korkmadığı duyguların kollarında giderek daha derine

çekiyordu. Sadece bu duyguların onu korkutmasından endişe ediyordu.

Carter, ellerini Kat'ın kalçasından çekmeden bulaşıkları yıkadıktan sonra onu kumsala doğru yönlendirdi. Kumsal karanlıktı ama yolun iki yanında parlayan minik ışıklar vardı ve Carter'ın feneri yolu aydınlatıyordu.

Kat biraları ve taşınması için Carter'ın kendisine verdiği çantayı bir kenara koyup soğuk kumların üzerine otururken, Carter ağaç dalları, kütükler, bir kutu yanıcı sıvı, bir kibrit ve fazlasıyla istekle çukurda ateş yakmaya başladı. Kat, ateş yandığında onun yüzündeki mest olmuş ifadeyi görünce kahkaha atarak iki büklüm oldu.

“Ben. Erkek. Kadın için ateş yaktı,” diye gümbürdedi, göğsüne yumruğuyla vurup, eliyle ateşi gösterirken.

Kat ona tam bir ezik olduğunu söyleyince, Carter uzun ve atik parmaklarıyla onun kaburgalarına saldıracak cesareti buldu. Bir yandan Kat'i gıdıklarken bir yandan boynuna doğru homurdanıyordu, Kat de onu gıdıklamaya çalıştığında kahkaha attı. Yüksek bir kahkahaydı –içten gelen, dolu dolu bir kahkaha.

Harikaydı.

Carter hareket edip sırtını bir kayaya sağlamca dayadı ve Kat'i bacaklarının arasına doğru çekip battaniyeyi sıkıca etraflarına sardı. Carter çantadan iki bira, bir paket şekerleme, mısır unlu krakerler ve bir çikolata çıkardı. Kat gözlerini açıp onun elindeki pakete baktı.

“Marşmelov mu getirdin?” diye bağırdı.

Carter ifadesiz bir yüzle konuştu: “Yani, burada açık havada yanan bir ateş var Şeftali. Tabii ki marşmelov getirdim. Kumsalda şekerleme yemek zorundayız.” Kahkaha attı. “Bu bir kural.”

Kat merhamet dileyip kendisini Carter'ın üzerine bırakmadan önce ikisi de en az üçer tane yediler. "Çok doydum. Her zaman çok yemek yememe neden oluyorsun. Gerçekten şişmanlayacağım."

Carter onun kulağının yanında dilini şaklattı. "İyi saçmaladın." Ellerini onun kıyafetinin içine sokup iki yandan kavradı. "Fazla mükemmelsin. Duymama yol açtığın hissi seviyorum. Ayrıca istersen daha sonra vücut çalışmana yardım edebilirim."

"Eminim," dedi Kat ona ters bir bakış atarak ve Carter'ın homurdandığını duyunca kahkaha attı. "Önce bana büyü-kannenden ve onunla bu evde geçirdiğiniz zamanlardan biraz daha bahset." Carter ona bir bira daha uzattı. Kat artık dördüncü birasını içiyordu ve yavaşlaması gerekiyordu - eğer Carter'ın amacı onu sarhoş edip, ona sahip olmaksızın, amacına ulaşmaktan pek uzak sayılmazdı. "Bana arkadaşlarından, kız arkadaşlarından bahset... Her şeyi anlat bana."

Carter kahkaha attı. Alevlerin ay ışığında havayı yalamalarını ve dans etmelerini izlediler. Artık rüzgâr durmuştu ve gökyüzü açılmıştı; sıcaklık o kadar düşmüştü ki nefeslerinin buharını görebiliyorlardı. Ama Kat kutsanmış kabarcıklarının içinde soğuğu hissetmiyordu.

"Tamam." Carter elleriyle karnını ovuşturdu. "Şey, asıl arkadaş grubum tamirhanede benimle çalışıyorlar."

"Max'in tamirhanesinde mi? Bana Max'ten bahset. Birbirinizi ne kadar zamandır tanıyorsunuz?"

Carter gülümsedi. "Neredeyse yirmi yıldır."

"Yakın bir arkadaşın mı?"

"Evet, öyle. Seni buraya getireceğimi söylediğimde gülmekten öldü." Carter sıkıntılı, neredeyse üzgün görünüyordu.

Yirmi yıl süren bir arkadaşlık söz konusuysa hikâyelerinde kesinlikle daha fazlası vardı ama Kat üstelememeye karar verdi. Tıpkı bir soğanın kabuklarının soyulması gibi, Carter da kendisini ona yavaş yavaş gösteriyordu. Aceleye getirilecek şey değildi bunlar. Hazır olduğu zaman kendisine anlatacaktı. Kat buna güvenmek zorundaydı.

“Hiç kız arkadaşım olmadı,” diye devam etti Carter. “Kızlara hiç böyle bir etiket verebilecek kadar uzun süre birlikte olmadım. İnanması zor olabilir ama çocukken kızlara karşı tam bir pislik gibi davranırdım.” Kendisini bu şekilde küçük düşürmesi çok tatlıydı.

“Mümkün değil.”

“Mümkün.” Kat’i daha yakınına çekerken yüzündeki şakacı ifade çekildi. “Ayrıca şunu da bilmeni istiyorum.” Derin bir nefes aldı. “Sana karşı asla böyle olmayacağım. Söz veriyorum. Bundan çok daha iyisini hak ediyorsun. Ben mükemmel olmaktan çok uzağım ama söz veriyorum elimden gelenin en iyisini yapacağım.”

Kat onun göğsünün üzerinde rahatladı. “Ne kadar iyi bir insan olduğunu biliyor musun Carter?”

Carter burnunun ucunu onunkine değdirdi. “Ben iyi bir insan değilim Kat...”

“Saçmalama.” Kat onun kollarının arasında döndü, Carter buna karşı çıkamadan tekrar bastırdı. “Sen benim hayatımı kurtardın.” Parmaklarının ucuyla Carter’ın dudaklarına dokundu. “Sakın bana iyi biri olmadığını söyleme.”

★★★

Carter, ona daha sıkı sarıldı. Kat çok sıcaktı, çok yumuşaktı. “Kendimi inanılmaz hissetmemi sağlıyorsun.” Onun boyundan köprücük kemiğine kadar öptü, hassas tenini emdi.

“Tadın çok güzel. Çok güzel kokuyorsun.” Kat nefes alır gibi onun ismini söyledi. “Bana bu gece içinde olabileceğimi söyle.”

Kat bir şey söylemeden elini uzattı ve kotunun üzerinden onun aletini kavradı. Carter inledi ve kulak memesini ısırdı. Kat sertçe onu okşuyor, göğsünden istekli inlemelerin çıkmasına neden oluyordu, neredeyse altı mükemmel doku-nuşla boşalmasına neden olacaktı. Aniden Kat elini çekti ve Carter’ın bacaklarının arasında diz çökerek, aralarındaki kısa mesafede Carter’ı sert ve ağrı içinde bıraktı. Kat ayağa kalkarken Carter suratını astı. Çöpleri ve çantalarını eline alan Kat, kumların üzerinde çınlayan kahkahasıyla onun önünden eve doğru koştu.

Onu kovalamasını mı istiyordu? Oyun başlamıştı.

Ateşi kendi kendine sönmeye bırakan Carter, geride kalan çöpleri ve biraları alarak sertleşmiş halde mümkün olduğu kadar hızla onun arkasından koştu. Arka kapıya ulaştığında rüzgâr kapıyı suratına kapattı; Carter homurdanarak kapıyı açtı ve elindeki her şeyi yere bırakıp evin içinde Kat’in peşinden koştu. Yolda Kat’in teker teker üzerinden çıkardığı kıyafetleri gördükçe sırtıyordu.

Şapka, botlar, çoraplar, eşarp, kazak... sutyen.

Carter’in sert adımları onun ardından merdivende duyulunca Kat ciyakladı ama o uçarak yatak odasına giderken Carter’ın tek görebildiği kestane kızılı saçlar oldu.

Lanet olsun - kız hızlıydı.

Carter kapıyı tekmeleyerek açıp Kat’in heyecanla çılgık atmasına neden oldu ve onun kolunu yakalamayı başarıp çıplak sırtını göğsüne doğru çekti. Kat nefes almaya çalıştı ama Carter’ın dudakları aç bir şekilde omuzlarına yapıştığında hızla inlemeye başladı. Kat elleriyle uzanıp onun boynu-

nu yakaladı, onun herhangi bir yerinde olması için çekiştirip yalvarır gibiydi.

“Bunu ödeyeceksin benim Şeftalim.”

Carter onu döndürdü, parmaklarını saçlarına geçirdi, dudaklarını dudaklarına dayayarak onu nefessiz bıraktı ve üç uzun adımda onu yatak odasının duvarına dayadı. Orada durduklarında ikisi de nefessiz kalmıştı. Kat’in elleri Carter’ın her yerindeydi. Pantolonunun düğmelerini çekiştirdi ve serbest kalır kalmaz onun sıcak, mükemmel elini aletinin çevresine doladı. Carter onun dudaklarını bıraktı ve başını arkaya doğru attı. Kat’in başparmağı aletinin ıslanmış ucunun üzerinden geçerken yüksek sesle bağırdı ve sığıdığı dişlerinin arasından nefes aldı.

“Tabi önce ben sana ödetmezsem,” dedi Kat mırıldanır gibi dudaklarıyla onu emerken yavaşça dizlerinin üzerine çöktü.

Dili aletine değdiğinde Carter yutkundu. “Ahh.”

İşte benim kızım.

Carter ve Kat, Kala'nın üzerinde bir sonraki akşamüstü Westhampton'da ilerlerken rüzgâr taze ve gökyüzü maviydi. Carter onu nereye götürdüğünü yine söylememişti; onun her bir detayı öğrenmek hakkında homurdanmasını seviyordu. Ama belli ki Kat Lane sürprizlerden hoşlanmıyordu. Sanki bir şeyi ispatlamak ister gibi üç kere kıyafetini değiştirerek Carter'ı yavaşça delirtmişti. Aşırı tatlı olması olumlu bir şeydi, yoksa bu şımarıklığından dolayı onu pataklamak zorunda kalacaktı. Bunu onun yüzüne söylemiş ve Kat'ın güzel bir kahkaha atıp onu dilsiz hale getirecek kadar sert öpmesine neden olmuştu.

Carter önlerinde başka motosikletlerin olduğunu görüp onlarla aynı yöne gidene kadar neredeyse bir saat gittiler. Geniş, taş bir yola girmek için yavaşlayan Carter, dizel benzinin yoğun kokusu burnuna çarptığında ve ağır rock müzik etraflarında yankılandığında gülümsedi. Büyük tentelerin ve daha küçük stantların arasında göz alabildiğine uzanan büyük motorlu arabâ sıraları vardı. Bunların yanında da Harleyler, Triumphlar, Yamahalar, Ducatiler ve Carter'ın aklına gelebilecek tahrik edici diğer tüm iki tekerlekli motorlar duruyordu.

Motorunu muhteşem bir 69 model Corvette'in yanına

park edip motoru kapattı, sonra da kaskını gevşetip çıkardı. Kat onun arkasında kıpırdandı; Carter dönüp ona baktı. Pembe yanakları ve uykulu gözleriyle harika görünüyordu.

Başparmağıyla onun yanağını okşadı. “Yine üzerimde mi uyuyakaldın?”

Kat mırıldandı ve kaskını çıkardı. “Giderken sana öylece sarılmak çok rahatlatıcıydı. Harikaydı.”

Onun kelimeleri Carter’ın sessiz, gizli kısımlarını eritti. Kat etrafına bakındı. “Burası neresi?”

Carter motosikletin üzerinde ayağa kalktı, dikkatle bacağını attı ve gerindi. “Burası cennet.” Onu kaldırmak için elini Kat’e doğru uzattı, kasklarını Kala’nın koltuğunun arkasındaki taşıyıcının içine koydu. “Vites kafalıların kutsal kenti.”

“Bu arabalar çok güzel,” diye mırıldandı Kat, Mustang ve GT’lere bakarken.

Carter ellerini ceplerine soktu ve topuklarının üzerinden ileri geri yaylandı. “Max ve ben çocukken, onun babasıyla buraya gelirdik. Sana bunlara karşı olan sevgimin nerede büyüdüğünü göstermek istedim.”

Kat ona doğru küçük bir adım attı. “Göster bakalım.”

Yürüdüler, sohbet ettiler, arabaları ve onların etraflarındaki çılgın insanları keşfettiler. Carter eliyle en sevdiği arabaları ve motosikletleri gösterdi. Modellerini, dönme hızlarını ve beygir güçlerini, Vincent Black Knight marka bir motorun yanına geldiğinde şeker dükkânında salyaları akan bir çocuk gibi açıkladı.

“Stantlar ve tenteler ne işe yarıyor?” diye sordu Kat, çok güzel bir Ford Torino’nun yanından geçerlerken.

“Büyük olanlar oto galericilere ve uzmanlara ait: GT, Harley ve GMC. Yedek parçalar dükkânlarda satılanlardan daha ucuz oluyor. Bunu tanıtım, tamircileri işe almak gibi şeyler

için kullanıyorlar.” Carter yana doğru kendini beğenmiş bir bakış attı. “Riley’nin de burada kendi tentesi vardı, biliyor musun?”

“Gerçekten mi?”

Carter onun elini sıkarak cevap verdi. “O deli pisliğin teki ama aynı zamanda kurnaz bir iş adamı. Ayrıca bu konuda hiç böbürlenmez de. Bana yedek parçalar ile ilgili inanılmaz anlaşmalar ayarladı, diğer motosikletlerim ve başka şeyler hakkında da yardım etti.”

Carter onu diğer stantların arasında çekiştirdi. On dakika boyunca yürüdükten sonra, Kat Carter’ın bildiği belirli bir tentenin önünde durunca gülümsedi. Orada durup genç, sarışın bir kızın kalçasına dövme yaptırtmasını sessizce izledi. Kız bir Big Dog Motorcycles damgası yaptıırıyordu ve Carter bunun lanet derecede seksi olduğunu itiraf etmek zorundaydı.

“Sen de düşünür müsün?” diye sordu Carter kollarını ona dolarken. Kat öksürür gibi bir ses çıkardı ve onun çenesinin altında başını iki yana salladı. Carter kahkaha attı. “Yazık. Bence muhteşem vücudunun üzerinde dövmeyle harika görünürdün.” Bedenini onun kalçasına sürttü.

“Acıtmıyor mu?” diye sordu Kat ve Carter lanet bir deniz salyangozu gibi arkasına yapışmışken öne doğru bir iki adım attı.

“Hayır. Tabii, nerene yapıldığına göre değişiyor ama acıdan çok bir rahatsızlık duygusu.”

“Senin en çok nerendeki acıdı?”

“Üst kolumun altındaki.” Orası gerçekten acımişti. Göğsündekiler de acımişti ama Kat’in bunu bilmesine gerek yoktu - elinde iğne olan hiçbir pislik onun göğüslerinin yanına bile yaklaşamazdı.

Carter kolunu Kat'ın omzuna attı, Kat de elini onun kotonun arka cebine soktuğunda sırttı. Kalabalığın içinde onu yiyecek ve bira tentesine doğru yönlendirdi. Carter'ın metal-leri sevdiği hayatı boyunca tanıdığı Petey muazzam mangalın başında durmuş, devasa bir tavadan kepçeyle çıkardığı tavuk butlarını, biftekleri, burgerleri, kaburgaları, sosisleri, kuzu pirzolarlarını ve acı biberleri servis ediyordu. Petey her zaman dövmeleri ve kırmızı bandanayla örttüğü kel kafası olan, kocaman bir adam olmuştu.

Adam kocaman gülümsediğinde, üç altın dişi göründü. “Carter!”

Carter, Petey'nin elini sıktı. “Bay Yates.”

“Uzun zamandır seni görmedim dostum! Kill'de olduğunu duydum.”

“Maalesef. Birkaç hafta önce şartlı tahliyeyle çıktım.”

Petey gülümsedi. “Buraya Max'le mi geldin? O pisliği de uzun zamandır görmedim.” Yüzü hüznlendi. “Lizzie'yi duydum. O olay bayağı sertmiş.”

“Evet öyleydi.” Carter döndüğünde Kat'ın orada biraz garip durduğunu gördü ve onun elini tuttu, yanına çekti. “Hayır ama burada benim...”

Kahrolası ne demesi gerekiyordu? Şeftalim. Kat'im. Kadını. Öğretmenim?

Carter boğazını temizledi. “Arkadaşım Kat Lane. Kat, bu Petey. Bu bölgelerde bir efsanedir, zamanın başından beri burada.”

Kat Petey'ye gülümsedi ve elini uzattı. “Tanıştığımıza se-vindim.”

“Ben de.” Petey beğenerek Kat'i süzdü. “Tamam, senin neden onun arkadaşın olduğunu anlayabiliyorum. Nefes kesiyorsun evlat.” Carter'a baktı. “Daha önce Carter'ı hiçbir

kızla görmemiştim. Pislik herif senden çooooook hoşlanıyor olmalı.”

“Evet, evet.” Carter ona orta parmağını kaldırarak cevap verip, hem Petey’nin hem de Kat’ın kakhaha atmasına neden oldu. “Kapa çeneni ve besle bizi pislik.”

Tabaklarında yiyecekler ve ellerinde de birer fıçı birayla bir piknik bankının üzerine oturup muhabbet ettiler, yiyip içerek etraflarındaki dünyayı izlediler. Kat ona Max ve Max’in babasıyla geçirdiği zamanları, başlarını ne tür belalara soktuklarını sordu. Carter ona ilk defa Max’in babasının eski, ilk nesil Camaro arabasının arka koltuğunda zil zurna sarhoş oluşlarını ve Max’in sonraki sabah, akşamdan kalma bir halde jantlardaki kusmukları temizleyişini anlattı.

“Siz ikiniz biraz fazla belalıymışsınız sanki,” diye belirtti Kat, birasına doğru gülümseyerek. “Onu çok önemsiyorsun, öyle değil mi?”

“Max bazen hafife alınmaması gereken biri. Ama iyi niyetli. Kimsenin başına gelmesini istemeyeceğim şeyler yaşadı.” Carter derin bir nefes aldı. Kendini ona hikâyenin tamamını anlatmak için zorlarken, onun korkup kaçmaması için de dua ediyordu. “Benim üç yıllığına Kill’e gönderilmemin nedeninin üzerimde kokainle yakalanmam olduğunu biliyorsun, değil mi?”

Kat başıyla onayladı.

“Kokain benim değildi.”

“Ne?”

“On altı yaşındayken Max benim hayatımı kurtardı,” diye açıkladı dikkatle. “Sonu iyi olmayan bir araba yarışı sırasında beni gelen bir kurşunun önünden kurtardı.”

“Tanrım.”

“Ona borçluydum.” Carter geniş alana doğru baktı. “Ben

içeri girmeden önce, Max'in bir kadını vardı: Lizzie. Yıllardır birlikteydiler. Max onun üzerine bastığı toprağa bile tapıyordu.” Birasını yudumladı. “Uzun hikâyeyi kısaca anlatmak gerekirse, Max karmaşık işlerin içine girdi. Üzerimde yakalanan kokain bir tuzaktı. Kokain onun değildi; bununla hiçbir alakası yoktu. İkimizin de yoktu ama intikam almak isteyen pislik torbacının biri malı ona kakalayıp bizi polislere ispiyonladı. Suçu ve otuz altı ay cezayı ben üstlendim.”

Kat gözlerini kırptı. “Neden?”

Carter derin bir nefes verdi. “Lizzie hamileydi.”

“Ya.”

“Polislerle olan geçmişî yüzünden, eğer Max o pislikle yakalansaydı yıllarca içerde kalacaktı. Bunun olmasına izin veremezdim. Kadını hamileyken onunla, sonra da çocuğu ile birlikte olmalıydı.”

“Yani onun yerine sen içerde yattın.” Kat'in gözleri parlıyordu. “O kadar?”

Carter dişleriyle dudaklarını çiğniyordu. “O zamanlar hayatımda olup biten pek fazla bir şey yoktu. Yani önemli bir şey yoktu.”

Şimdi olduğu gibi değildi.

“Bu... Vay be Carter. Ne diyeceğimi bilmiyorum.”

“Söylenecek bir şey yok.” Carter omuz silkti. “Pek bir şey fark etmiyordu. Ben Kill'e girdikten kısa süre sonra kadın onu terk etti.”

“Bebek n'oldu peki?”

Hüzün Carter'ın kalbini sıkıştırıyordu. “Oğlan öldü.”

“Oğlan mı?”

Carter kederli bir şekilde başını salladı. “Christopher. Max'in oğlu.”

“Ah Tanrım.”

“Nişanlandılar, kadın hamile kaldı, birlikte hayatlarını planlıyorlardı ve sonra...” Carter gözlerini kapattı. “Birden öyle oldu işte. Lizzie bunu çok zor kabullenebildi. İkisi de.” Carter elini başının üzerinden geçirdi. “Sonra da Lizzie gitti. Sonsuza kadar onunla kalacağına söz verdikten sonra, tek bir kelime etmeden, bir not bile bırakmadan gitti. Hiçbir şey. Max önce Christopher’ı, sonra da Lizzie’yi kaybedişini atlatamadı. Şimdi de bunun tesellisini içkide, kadınlarda ve uyuşturucuda arıyor.” Başını iki yana salladı. “Sürekli bir düşüş halinde ve benim de ona nasıl yardım edeceğim hakkında hiçbir kahrolası fikrim bile yok. Yardıma ihtiyacı olduğunu kabul etmiyor. Üzücü olan şeyse, Lizzie’nin gittiği gün ben de bir şey kaybettim.”

“Ne?”

Bakışları birleşti. “En yakın arkadaşımı.”

Kat bankın üzerinde elini kaydırды ve Carter’ın küçük parmağını tuttu. Hiçbir şey söylememesine rağmen, dokunuşu Carter için yeterliydi.

Ondan sonraki saat boyunca Kat çenesini avcuna dayamış bir şekilde oturup onu dinledi. Carter’ı içten bir şekilde izliyor, Carter’ın ona söylediği şeyleri hiç yargılamıyor, onun sözünü hiç kesmiyor ya da herhangi bir yorumda bulunmuyordu. Ona karşı bu derece açık ve dürüst olmak, neredeyse bir terapi gibi özgülleştirici, temizleyici bir şeydi. Carter konuşmayı bıraktı ve utanç içinde sırtıttı. Hayat hikâyesini anlatarak onu sıkıntıdan öldürmüştü.

“Tanrım, üzgünüm. Sadece bana çenemi kapamamı söyle.”

“Asla.” Kat içini çekti. “Seni dinlemeyi seviyorum. Senin bana her şeyi anlatmanı istiyorum. Carter, sen... Sen tanıştığım hiç kimseye benzemiyorsun.” Kat masanın üzerinde

birleştirdiği ellerine bakıyordu. “Senden isteyeceğim bir şey var.”

“Tabii.”

“Biliyorsun ki büyükanneme senden... ve benden bahsettım.”

“Evet?” diye cevap verdi Carter, kalbinin minnettar bir şekilde attığını hissedebiliyordu. Bunu yapmış olması hoşuna gitmişti. Paylaştıkları şey sağlam ve doğruymuş gibi birlikte yaşadıkları şeyin daha gerçek olduğunu hissetmesini sağlamıştı.

“İşte...” Kat tereddüt etti ve uzağa baktı.

“N’oldu?”

Kat çenesini aşağı indirdi ve tek bir nefeste her şeyi söyledi. “Seni şikago’ya evine davet etti - şükran Günü’nü bizimle birlikte geçir diye. Yani ikimizi birlikte davet etti ve seni oraya götürmeyi, senin onunla tanışmanı gerçekten çok isterim. Ama bunu istemezsen de anlarım. Ciddiyim, ben...”

Carter onun hayran olunası sağmalamalarını yakıcı bir öpücükle kesti. Geri çekilip onun gözlerinin hâlâ kapalı ve dudaklarının ihtiyaç duyan bir şekilde açık olduğunu görünce gülümsedi. “Lafı dolandırdığın zaman çok tatlı oluyor-sun.”

“şşşş...” dedi Kat sertçe gözlerini açarken.

Carter kakhaha attı. “Yani bana şükran Günü’nü şikago’da büyükannenle geçirmeyi isteyip istemediğimi soruyorsun.”

Kat başıyla onayladı. “Arabası da hâlâ bende; oraya onunla gidebiliriz.”

Carter nefesini verdi, içi bir gerginlik hissiyle dolmaya başlamıştı. “Peki ya annen? O da orada olacak mı?”

Kat başını iki yana salladı. “Hayır. Onlar şükran Günü’nü her zaman Harrison’un ailesiyle geçirirler. Noel’de büyükanneme giderler.”

Carter anladığını göstermek için başını salladı ama temkinli davranması için onu sürekli rahatsız eden iç sesini susturamıyordu. Kat'e hakkını vermeliydi - o hiç endişeli görünmüyordu, her zamanki kadar güzeldi ve Carter'ın evet diyeceğine dair umutlu görünüyordu. Ama Carter bunu yapabileceğinden tam emin değildi.

"Hemen karar vermek zorunda değilsin," dedi Kat, onun rahatsızlığını hissettiği belliydi. "Bir düşün."

"Düşüneceğim," diye söz verdi Carter. "Davet için teşekkür ederim."

"Ne demek."

Konuşulmamış kelimelerin bulutları, onun genellikle parlak olan gözlerini gölgelendirmişti. Carter kaşlarını çatı. "Sen iyi misin?"

"Evet." Sesi kısık çıkıyordu. "Ben... harikayım. Gerçekten. Sadece bir süre için seni kendime istiyorum. Eve geri dönebilir miyiz? Olur mu?"

Carter bankın üzerinde ona doğru eğildi ve onu yeniden öptü. "Tamamen sana aitim." Onun elini tuttu. "Hadi gidelim."

Austin Ford, ofisindeki özel banyonun altın kaplamalı aynasında yansımalarına baktı ve kendine sıırıttı. İnkâr edilemezdi; yakışıklı pislüğün tekiydi. Saçları gür ve siyahtı, yaşına karşın entelektüellik gösteren gri tutamları vardı. Yüzü sertti, gözlerinin kenarlarındaki kahrkahanadan oluşan çizgiler sıcaklık katıyordu. Biçimli ve zinde vücudu, Armani takım elbisesi tarafından çok hoş bir şekilde kavranmıştı.

Genel olarak hayat oldukça güzeldi.

Evet, hâlâ kendisi tarafından bir diken olarak değerlendirilen akrabasıyla sorunları vardı ama bu da halledilecekti.

Geçmişte bazı iyilikler yaptığı arkadaşlarının katkısıyla, Wes Carter çok geçmeden yine parmaklıklar ardında olacaktı. Mesele sadece bunun ne zaman olacağıydı.

Ford'un zihninin arkasında, kestane kızılı dalgalı saçlar ve iri yeşil gözlerden oluşan bir patlama belirdi.

Kat.

Austin her zaman için kendisini çekici bir pislik olarak değerlendirmişti ve Kat'ın ilgisini beyinsiz kuzeni yüzünden kaybetmek, itiraf etmek istemeyeceği kadar çok canını yakmıştı. Carter, kendisinde olmayan neye sahip olabilirdi ki? Bu konuda hiçbir fikri yoktu. Bunun yanında suçlu sevgilisi bir kere daha parmaklıklar ardına girdiğinde ve onun gerçekten ne kadar berbat bir durumda olduğunu anladığında, Kat üzerinde ağlayacağı güçlü bir omza minnettar kalacaktı ve bu şövalye günü kurtaracaktı. Austin'in kalp atışları hızlandı, avuç içleri titredi ama bu düşüncelerini hızla kontrol altına aldı. Zaman her şeyden önce uyanık olma zamanıydı.

Boynundaki geniş, ipek kravatın düğümünü düzeltti ve derin bir nefes aldı.

Gösteri zamanı.

Uzun adımlarla banyosundan çıktı ve her zaman olduğu gibi, kaybolmuş küçük bir çocuğa benzeyen Adam'a başıyla sertçe işaret verdi.

"Kendini toparla," dedi ters bir şekilde. Masanın ucunda, onu sekreterine bağlayan telefon düğmesine bastı. "Bu sefer işi bitirmek zorundayız."

"Evet," diye cevap verdi kardeşi.

"İçeri gönder," diye komut verdi Austin ahizeye, sonra da masasına yaslanıp normalde herhangi bir adamı altına ettirebilecek, ifadesiz iş suratıyla içerideki hesap yöneticisine ve hukuk sorumlusuna baktı. Her şey mükemmeldi.

Kapı sert bir şekilde çalındıktan sonra kapının kolu döndü ve olağanüstü Gucci takım elbisesi içinde, uzun boylu, sarışın bir adam kendine güvenle içeri girdi. Austin, adamın içeri bu rahatlıkla girmesine biraz şaşırılmıştı ama bunu hemen elini hükmedici bir gülümsemeyle uzatarak kapattı.

“Bay Thomas,” dedi kısık sesle. “Hoş geldiniz.”

“Bay Ford,” diye cevap verdi Ben.

★★★

Ben, Ford’un elini tuttu ve sertçe sıkarken göz temasını hiç kesmedi. Asla korkak biri değildi, pek çok kez bu tür ofislerde bulunmuş ve Ford gibi pisliklerle düzenli olarak muhatap olmuştu. Ama o sırada yapacak olduğu şey, daha önce hiç dahil olmadığı bir şeydi ve eğer bu durumu kötü idare ederse, bu mutlak bir felaket olabilirdi. Önem verdiği insanlar bu konuyu iyi idare etmesi için kendisine güveniyordu.

Yutkundu ve devasa cam bir masanın yanına konulmuş, gülünç derecede lüks sandalyelerden birine oturdu.

“Su?” diye sordu Ford, kendisi de otururken.

Ben’in ağzı Sahra Çölü’nden bile kuruydu ama Ford’a ne kadar rahatsız olduğunu görme tatminini yaşatmaya niyeti yoktu. “Hayır,” diye cevap verdi normal bir şekilde. Bakışlarını onun ne yaptığından ayırmadan evrak çantasını açtı. “Bir ihtiyacım yok. İşim uzun sürmeyecek.”

Ford’dan gelen küçümseyici kahkahayı duymazdan geldi. “Evet, öyle olacağından eminim. Ama ne yazık ki konuşup bu toplantıyı ayarlarken, siz detaylar hakkında şüpheliydiniz. Lütfen tam olarak buraya gelme nedeninizi açıklayabilir misiniz?”

“Ben müvekkilim Bay Wesley Carter adına buradayım.” Bakışları Ford’un sandalyesine sabitlenen Ben, cam masa-

nın üzerine bir dosya koyarken Ford'un yüzündeki kibrin ve kontrolün getirdiği rengin yavaşça kaçmasını izledi. "Şüpheli olmamın nedeni, Bay Ford," diye başladı, ellerini sakın bir şekilde masanın üzerine koyarken, "sizin de tahmin edebileceğiniz gibi, durumun hassasiyeti."

Ford tamamen hareketsizdi. "Nasıl yani?"

Onun umursamazlık girişimi karşısında Ben yapmacık bir şekilde gülümsedi ve Carter'ın dosyasını açtı. "Sizin de gayet farkında olduğunuz gibi, New York'ta en büyük hissedarınız Bay W. Carter, tıpkı" –Ben gözlerinde bir parıltıyla bakışlarını kaldırdı– "büyükannenizin vasiyetinde belirttiği gibi."

Ford sandalyesinde arkasına yaslandı, sağ bacağını sol bacağının üstüne attı, saldırmaya hazırды. "Bunun fazlasıyla farkındayım Bay Thomas. Söylemek istediğiniz nedir?"

"Söylemek istediğim, müvekkilimin birkaç kere şirket dahilindeki hisselerinin, uygun bir aylık ödeme ve yönetim kurulu da dahil olmak üzere şirketin karar verme mekanizmalarında yer almak üzere kabul edilmesini talep etmesi." Ben bekledi. Karşılığında katı, affetmez bakışlarla bakan gözler ve sessizlik aldı. "Kendisine ikisi de verilmemiş."

"Bay Thomas," diye başladı Ford dikkatli bir ses tonuyla. "Müvekkiliniz son on iki yıl içinde uyuşturucu satıcılığından araba kaçırmaya kadar değişen çeşitli suçlamalar nedeniyle hapse girip çıktı. Eminim sizin de takdirle karşılayacağınız gibi, bu tür kötü davranışların tanıtımını yapmak şirketin çıkarına değil."

Ben sertçe gülümsedi. "Elbette. Yine de, diğer hissedarların haberi olmadan –ki bu konuya kısa süre içinde değineceğim– müvekkilime buna uygun bir ödeme yapmanın ya da en azından iyi niyetinizi gösterecek bir teklifte bulunmanın önemli olduğunu düşünmüyor musunuz?"

Ford koltuğunda kıpırdandı. “Ve bu tür bir iyi niyet göstergesi tam olarak ne olacak?”

“Yıllık gelirinde yüzde altmış artış, yönetim kurulu seviyesindeki kararlarda yetki ve hisselerinin tehdit ve şantaj olsun olmasın azaltılmayacağını garantisi.”

İki adamın etrafındaki hava boğucu bir hale geliyordu. Odamın arka tarafında duran takım elbiseli adamlardan biri rahatsız bir şekilde kıpırdandı. Boğaz temizlemelerin sesleri duyuluyordu.

“Sizin yerinizde olsam seçtiğim kelimelere dikkat ederim Bay Thomas,” diye uyardı Ford. “Bilirsiniz, yerin kulağı vardır.”

“Ah,” diye cevap verdi Ben kararlılıkla. “Biliyorum.” Masanın üzerine bir takım siyah beyaz fotoğraf bıraktı.

Ford, granit gibi gözlerle ona dik dik baktı. “Bu da nedir?”

“Sigorta,” diye cevap verdi Ben rahatça. “Bu taleplerin müvekkilime kötü bir geri dönüşü olmaması için.”

“Geri dönüş mü?” diye tekrarladı Austin.

“Evet.” Ben, Austin’in bir akşam yemeğinde, para aklama ve uyuşturucu kaçakçılığı sebebiyle FBI tarafından tanınan, hüküm giymiş suçlu Raphael Casari’yle gülümseyerek el sıkıştığı fotoğrafın üzerine parmağını koydu. “Anladığım kadarıyla Bay Casari sizin işinizde yer alacak karakterlerden biri değil, tabi eğer, diyelim ki başka pis işler söz konusu değilse.” Ben gülümsedi.

“Fotoğraflar hiçbir şey kanıtlamaz,” dedi Ford kayıtsızca.

Ben gülümsedi. “Doğru. Ama bunlar kanıtlayabilir.” Masaya iki dosya daha koydu.

Ford’un gözleri dosyaların üzerinde gezindi. “Neymiş bunlar?”

“Mali beyanlar.” Ben öne doğru oturdu. “Bir nedenden

ötürü, bulunması size ait diğer beyanlardan daha zor olan mali beyanlar. Bay Ford, ‘yolsuzluk” kelimesi size bir şey ifade ediyor mu?”

Ben bu ağır darbeyle Austin’in iki bin dolarlık makosen ayakkabılarının tabanının sarsıldığını biliyordu. Fotoğraflara ve dosyaya bir bakış daha atarak elini kravatının üzerine bastıran Austin, Ben’e dik dik bakıyordu. Onun gerilen ve sertleşen yüz hatlarından yayılan tehdit gerçekten korkutucuydu. Artık o, güçlü olan değildi. Köşeye sıkışmıştı ve bundan hoşlanmıyordu.

“Ne istiyorsun sen?” diye sordu sıkıdığı dişlerinin arasından.

Ben, Ford’un kızgın bakışlarına karşılık verdi. “Müvekkilim WCS İletişim’in, değeri altı yüz milyon Dolar olan yüzde altmış hissesine sahip.” Tek kaşını kaldırdı. “Eğer bu hisselerini nakde çevirirse, bu yatırımcılarınız için berbat bir darbe olur, öyle değil mi?”

“Ne istiyorsun sen?” Ford bunu bir nefeste, büyük bir öfkeyle tekrar etti.

“Sizin Bay Carter’in iyi niyet önerisini hemen yerine getirmenizi istiyorum. Bunun yerine getirileceğini gösteren, siz ve mali işler müdürünüz tarafından imzalanmış belgenin üç nüshasının, bu iş günü sonuna kadar benim ofisime ve müvekkilime faks çekilmesini istiyorum. Aynı zaman içinde fonların onun seçeceği bir hesaba aktarılmasını ve isminin yeniden kamu hissedarlarının içinde olmasını istiyorum.”

Öne doğru oturma sırası Ben’e gelmişti. Çenesini aşağı indirdi ve sertçe Ford’a baktı. “Eğer bu olmazsa Bay Ford, eminim polisler sizin Casari’yle ne tür bir iş ilişkiniz olduğunu öğrenmek isteyeceklerdir.” Fotoğraflardan birini havaya kaldırdı. “Özellikle de neredeyse otuz yıldır işlediği suçlar nedeniyle federaller tarafından arandığını düşünürsek.”

Ben'in elinden bırakılan fotoğraf zarif bir şekilde masaya düşerken hoş bir şekilde iki yana doğru sallandı. Evrak çantasını eline alan Ben, Ford hızla koltuğundan sıçrayıp ona doğru ilerlerken sandalyesinden kalktı - Austin'in nefesini çenesinin üzerinde hissedebiliyordu.

"Burada çok tehlikeli bir oyun oynuyorsun Thomas," diye homurdandı Ford. "Sen de Carter da. Ve bir şeyi bilerseniz iyi olur: Ben kaybetmem. Ben her zaman kazanırım. Her zaman."

"Peki," diye cevap verdi Ben sessizce. Burun buruna duruyorlardı. "Ama şu durumda pek de öyle görünmüyor, değil mi?" Austin'e biraz daha yaklaştı. "Ve daha kişisel bir not daha: Kat'dan uzak dur."

Bir anlık gergin sessizliğin ardından, Ben, Austin Ford'a arkasını döndü ve ofisin kapısına doğru yürüdü.

"Bu iş burada bitmedi Thomas," dedi Austin öfkeyle. "Müvekkiline bu işin bitmediğini söyle!"

"Söylerim," dedi Ben normal bir şekilde. "Ha, bu arada," dedi neşeyle kapıyı açtıktan sonra arkasına dönerek, "o fotoğraflar ve ifadeler sende kalabilir Austin. Bende kopyaları var."

Carter ve Kat eve geri döndüklerinde, bulutlar gök gürültüsü tehdidiyle kararmıştı. Koşup bağırırlarken gökten yağan yağmura gülerek küfürler ettiler. Sonunda eve vardıklarında Kat bir yıldırım ışığı yüzünden ciyaklayıp Carter'ın kakhaha atmasına neden oldu. Kat ona hareket çekti ve saçlarındaki su yüzünün üzerinden süzülürken ıslak kıyafetlerini çıkarmaya başladı.

O üzerini değiştirmek için merdivenlerden çıkıp gözden kaybolduğunda, Carter oturma odasındaki büyük şömineyi yakıp ardından gitti. Her adımı endişe doluydu, çünkü Kat festival alanından ayrıldıklarından beri kendisi gibi davranmıyordu. Carter kadınların ruh hali hakkında çok fazla bilgi sahibi olan biri değildi ancak kesinlikle yanlış giden bir şey vardı.

Geriye doğru düşünüp, onun ne zaman bu kadar sessiz, mesafeli olduğunu hatırlamaya çalıştı. Ona Max ve geçmişlerinden bahsettiği zaman mı? Onu "arkadaşı" olarak tanıştırdığı için mi üzülmüştü?

Carter, gözleri onun üzerini değiştirdiği banyonun kapısının üzerinde, kotunu ve tişörtünü çıkardı, bir havluyla başını

kuruladı ve üzerine sadık gri eşofman altını ve koyu mavi kapüşonlu bir NYPD* tişörtü geçirdi. Ah, ne ironi ama.

Kat bir süre sonra geldi ve ıslak kıyafetlerini bir çantaya koydu. “Ben mesaj attı. Toplantı iyi geçmiş. Ona Austin’in Casari’yle yaptığı anlaşmalar hakkında verdiğin şeyin bir tılsım gibi işe yaradığını söylemiş.”

“Tabii ki iyi gitmiştir. Austin bile şantaja karşı duyarsız değil.”

Kat başını iki yana salladı ve ellerini beline koydu. Yüzü bariz bir öfkeyle kızarmıştı. İnanılmaz çekici görünüyordu. “Beth’in onu bana ayarlamaya çalıştığına inanamıyorum. O senden çok daha suçlu biri ve o senin hakkında kötü kötü konuşma cesaretini buldu ve...”

“Hey.” Bu pislige lanet olsun. Carter Austin Ford hakkında düşünerek bir dakika bile harcamak istemiyordu. “Kat, bitti, tamam mı?” Elleriyle onun kollarını aşağı yukarı okşadı.

“Beni çok sinirlendiriyor.”

“Biliyorum. Beni de sinirlendiriyor. Ama o buna değmez.”

Kat ofladı ama başıyla onayladı.

“Bu yüzden dinle,” diye devam etti Carter. “Oturma odasındaki şömineyi yaktım ve gülünç derecede büyük bir DVD koleksiyonum var. Film izleyip ısınmaya ve o pislighi unutmaya ne dersin, ha?”

Kat hafifçe gülümsedi. “Kulağa güzel geliyor.”

Carter kaşlarını çatarak kollarını onun beline doladı. “Seni rahatsız eden başka bir şey var mı?”

Kat burnunu onun boynuna sokarak yüzünü gizledi. “Hayır.”

Carter ikna olmamıştı. Yine de onu daha fazla zorlama

*NYPD: New York Polis Departmanı.

isteğini durdurdu. Bundan hoşlanmıyordu ama başka bir seçeneği var mıydı? Ona kendini açacak kadar güvenmişti; onun da aynısını yapmasına izin verecek kadar sabırlı olmak zorundaydı.

Alt kata indiklerinde, Kat cam kapıların yanında durmuş heybetli bulutların denizin üzerinde yuvarlanmasını izlerken, Carter ikisine de kırmızı şarap doldurdu. Gökyüzü zifiri karanlıktı.

“Kafamı bir çatı altına sokup ısınınca yağmuru dinlemeyi seviyorum,” dedi üstlerinde gök gürültüsü duyulurken sessizce.

Carter ona kadehini verdi. “Ben de,” diye itiraf etti içkisini yudumlarken. “Büyükanнемle burada onu çokça yapardık.”

“Öyle mi? Babamla ben de yapardık.”

Kat, mutfaktan bir sürü atıştırmalık aldıktan sonra, Carter DVD oynatıcı ile uğraşırken kanepedeki yerini aldı. Carter ona ne izleyeceklerini gösterdiğinde kahkahayı bastı: *Beter Böcek*.

“Sende bunun olduğuna inanamıyorum!” diye bağırdı. Carter oturdu ve onun bacaklarını kaldırıp kucığına koydu. “Hey Carter, 1988 aradı, filmlerini geri istiyorlarmış.”

“Harika filmidir,” dedi ifadesiz bir sesle ve uzaktan kumandada oynat tuşuna bastı. “Kapa çeneni.”

Carter hızla kendini filme kaptırdı ama Kat’ın tek yaptığı onu izlemektir. Her kahkahasında onun içindeki çocuğu görebiliyordu. Carter çok rahatlamış görünüyordu. İçkisini içip bir şeyler atıştırırken, bir eliyle de sigarasını içerken, bir kere bile elini Kat’ın dizinden çekmedi, başparmağıyla daireler çizmeye devam etti.

Bu bağlantı muhteşemdi ve Kat’ın birlikte geçirdikleri günü değerlendirmesine de olanak sağlıyordu. Carter’ın

arkadaşı için hapse girdiğini öğrenmek Kat'ın sarsılmasına neden olmuştu. O sadık ve özverili biriydi - Kat'ın hayal ettiğinden çok daha iyiydi. Kendisine gösterdiği gerçeklik ve dürüstlük gördüğü en güzel şeydi ve kalbi bunu ona söylemek için yanıp tutuşuyordu. Her tarafını kaplayan duygularla, bakışlarının Carter'ın güçlü vücudu üzerinde gezinmesine izin verdi.

"Kafandan neler geçiyor öyle?" diye sordu gözleri hâlâ ekranda olan Carter.

"Hiçbir şey," diye cevap verdi Kat bir avuç cips alırken.

"Yalancı." Carter oturduğu yerde dönüp ona baktı. "Bunu sana daha önce de söyledim, bu konuda berbatsın. Sorun ne?"

Kat başını iki yana salladı ki bu sadece Carter'ın gülümsemesinin daha fazla yayılmasına neden oldu. "Seni konuşturmanın yollarını biliyorum," diye tehdit etti gözlerinde kötü bir parıltıyla.

Şarap kadehini sehpanın üzerine koydu, yırtıcı bir hayvan gibi dizlerinin üzerine kalktı, sonra da Kat'ın bacaklarını açıp aralarına bedenini yerleştirdi, üzerindeki karnıyla göğüslerinin arasına kadar açtı. Sırıtırken onun göbek deliğinin üzerine hassas bir öpücük kondurdu. Kat sağ elini onun kadife gibi başının üzerinde gezdirdi. Carter ellerini yavaşça onun yanlarına doğru kaldırdı ve sert parmaklarıyla adeta kırılabilir gibi onu tuttu. Kat gözlerini sıkıca kapattı.

"Sana söylemek istediğim çok fazla şey var," diye itiraf etti Kat, derin bir nefes verirken.

Carter onun karnının üzerinde mırıldandı. "Bana döndüğümüzden beri seni neyin rahatsız ettiğini söyleyebileceğin kadar çok mu?"

Kat onun bedeninin üzerinde yukarı çıkmasını, ilerlediği yerleri öpmesini izlerken dudaklarını yaladı.

“Kat,” diye homurdandı Carter hüsrarla. Yukarı çıkıp onun bacaklarının arasında yatmıştı, kolları başının iki yanında duruyordu, yüzü buruşmuştu. “Bugün eğlenmedin mi?”

“Tabii ki eğlendim!” diye bağırdı Kat. “Harikaydı. Çok eğlendim. Seninle birlikte olmaktan çok hoşlandım. Ben...”

Carter onun kanepeye dağılmış saçlarının uçlarıyla oynadı. “Sorun Petey’ye senin arkadaşım olduğunu söylememle mi alakalı?”

Kat kıkırdadı. “Hayır. Neden?”

“Çünkü kulağa aşırı saçma geliyordu. Kahretsin - hazırlıksız yakalandım,” diye cevap verdi ve sonra onun boynuna doğru, “Benim için bundan çok daha fazla şey ifade ettiğini bilmelisin,” diye mırıldandı.

Kat’ın kalbi hızla çarpmaya başladı. Elleriyle onun yüzünü kavradı ve dudaklarını kendisinininkilere doğru çekti. “Üstünü çıkar,” dedi kararlı bir şekilde, “seni hissetmek istiyorum.”

Carter giysisini hemen başının üstünden çıkardı, Kat de kendi üzerindeki kapüşonluyu çıkarıp çıplak kaldığında onu şaşkınlıkla izledi. Kat etrafına seksilik yayıyordu ve loş ışıklar altında teninin aldığı su mermeri rengi Carter’ın onu baştan ayağa emmek istemesine neden oluyordu.

“Doğrul,” dedi Kat hırıltılı bir sesle.

Kat onun üzerine oturup dudaklarına saldırırken, Carter ağzı açık bir şekilde onun dediğini yaptı. Onun çıplak bedenini kendisinininkinin üzerinde hissetmek harikaydı. Sertleşmiş göğüs uçlarını bedeninin üzerinde gezdirip görünmez çizgilerle ona sahip olduğunu belirtirken, dilinin ve dudaklarının her hareketi bu sahipliği beyan ediyordu. Carter ellerini onun bedenine geçirip daha yakınına çekti.

“Tanrım, Carter,” dedi Kat nefes alır gibi ve Carter’ın teninin arzusuyla karıncalanmasına neden oldu. “Sana göstermek istiyorum. Ben...”

Kat aniden ayağa kalktı, Carter'ın ellerini havayı kavrar bir halde bıraktı ve pantolonunu ayaklarının dibine indirdi. Yüzündeki ifadeyi, gözlerindeki karanlık arzuyu tanıyan Carter bir inilti çıkardı. Kat eğildi, Carter'ın kulak memesini diliyle okşadı. Carter parmaklarını onun bacaklarının arasında gezdirdi.

“Oynaşmak yok,” diye fısıldadı Kat onu iterken. “Sana ihtiyacım var – çok fena.”

Tanrı'ya şükürler olsun.

Carter aletini eşofmanından çıkardı, ellerini onun kalçasının üzerinde birleştirdi, Kat'ın ata biner gibi üzerine oturmasını sağladı ve kolayca içine girdi. Fırtına kuvvetlenerek etraflarında renklerin parlamasına neden olurken ikisinin de aynı anda nefesi kesildi. Nefesini tutan Carter onun içinde yavaşça ve derine doğru hareket ederken, Kat onun omuzlarını kavrayıp üzerinde hareket ediyordu. Carter bir eliyle onun yüzünü kavradı, dudakları birleştğinde homurdandı: Kat'ın dudaklarında şarap ve arzu tadı vardı.

Yüksek bir gök gürültüsü evi sarstı.

Kat bedenini aşağı doğru bastırdı. Onu küçük darbeler ve kalçasının yavaş hareketleriyle içine alıyor, aletinin etrafını kavırıyordu; Carter'sa avuçlarını onun belinin kıvrımlarında, kalçasının leziz çıkıntısında gezdiriyordu.

Kahretsin – Kat aşırı güzel görünüyordu. Carter'ın üzerinde kontrollü bir biçimde hareket ediyordu, açtı, hükmediciydi ve sertti. Carter'ı nefessiz bırakıyordu. Carter daha önce onu hiç bu şekilde görmemişti: Gözlerinde bir şey vardı. Kalbinin hızla atmasına ve kasıklarının sarsılmasına neden olan bir arzuydu bu ve dudakları birbirine geçtiğinde daha sıcak, daha güçlü yanmaya başladı. Onun Carter'ı becermesindeki bu coşku, her duygunun yüzeye çıkmasına ne-

den oluyordu. Kat vahşı ve utanmaz yapısını, Carter'ın daha önce hiç görmediği bir şekilde serbest bırakıyordu.

Harikaydı.

Farklıydı.

İkisi birlikteyken farklıydılar. Seks her zaman olduğu gibi saftı, ateşliydi, insanın aklını başından alıyordu ama aralarında birbirlerine karşı duydukları çaresizlik o kadar yoğundu ki Carter bunun neredeyse tadını bile alabiliyordu. Kat, adeta düşüncelerini okumuş gibi onun üzerinde daha sert hareket etmeye başladı. Tırnaklarıyla Carter'ın teninde işaretler bırakıyor, geriye doğru eğilip onu içinde daha derinlere alıp, tüm bedeninin alevler içinde kalmasına neden oluyordu.

“Çok güzel,” dedi Carter boğuk bir sesle. “Durma. Hep-sini al.”

Tutarsızca söylenmeye devam etti Carter, kollarını onun beline dolarken ona devam etmesi, daha sert olması için yalvarıyordu. Başını geriye atmış, yüksek sesle bağırarak, boynunu geriye atan Kat olağanüstü görünüyordu. Carter orgazm olmak üzereydi - bunun ağırlığını bacaklarının arasında hissediyordu. Sevişirlerken minik spazmlar yaşıyor, gerginlik karnına doğru çıkıp iniyordu.

“Hissedebiliyor musun?” dedi Kat nefes nefese. Daha hızlı hareket edip Carter'ın gözlerinin göz kapaklarının ardında geriye gitmesine neden oldu. “Bu biziz. Sen ve ben.”

Carter orgazmını geciktirmeye çalıştı ama söylediği kelimeler ve onun bedeninin kendisini sarışı her girişimini yararsız kılıyordu. Söylediği her kelime Carter'ı muhteşem şekillerde parçalıyordu. Carter onun çenesini emdi, saçlarını ellerinin arasında kavrarken aldığı zevk her damarında, her organında titreşiyordu.

Kat daha sert, daha istekli bir şekilde bedenini bir kez daha aşağı indirdi.

Lanet olsun. Carter kendisini onun bedeninin canlandırdığı hislerde, onun içinde aldığı zevkte, onun kendisine verdiklerinde kaybetti.

Islaklık, sıcaklık, kalbinde hızla atan kalbi neredeyse kalbinden dışarı çıkacaktı.

Nefeslerinin kesilmesi, inlemeler, pis kelimeler ile orgazm ortaya çıkmanın köşesinde bocalıyordu.

Sonra Kat ona seslenmeye, onu tutmaya, ona tutunmaya başladı.

Carter kasıklarını yukarı kaldırdı. “Benimle birlikte boşal.”

Kat’in dudakları onunkileri kovalıyordu, aynı boynunun etrafındaki kolları gibi aç ve ıslaktılar. “Şimdi. Şimdi. Ah.”

Tüm enerjisi kasıklarına doğru yayılmaya başladığında Carter geriye düştü ve hâlâ kendisinden almaya devam eden Kat’i nefessiz bir hayretle izledi. Kat kalkıp iniyor, ondan talepte bulunuyor ve yalvarıyor, darbelerde aşağı iniyor ve onu kavırıyordu, ta ki Carter şiddetli bir kükremeyle onun içinde patlayana kadar. Orgazm bir roket gibi bedeninde patlarken ve tüm bedenini beyaz bir ısıyla havasız bırakırken Carter başını öne eğdi, acı dolu bir inlemeyle onun ismi dudaklarının arasından çıktı.

Tüm bedeni onun altında seğirip titrerken, parlak ışıklar Carter’ı kör etti. Ona sıkıca sarılıp onu dünyaya bağlaması, kalbinin tamamen durmasını engellemesi için dua ediyordu. Kat’in bedeni onun aletini sıkıyor, onu sağıyordu. Neredeyse acı verici bir zevkle bağırarak başını geriye attı. “Aman Tanrım!”

“Wes,” diye çığlık attı Kat onun kucığında dağılıp, eğilip, kıvranırken. “Wes. Ah Tanrım. *Ah Tanrım*. Seni seviyorum!”

Çok büyük bir yıldırım ışığı ve kulakları sağır edici bir gök gürültüsüyle, oda karanlığa boğuldu.

Hâlâ birbirleriyle sarmaş dolaş bir halde, yavaş yavaş durduklarında, ağır ve zorlukla aldıkları nefesler odayı dolduruyor, onları sadece hâlâ gürleyerek yanan şöminenin ışığı aydınlatıyordu. Kat'ın kelimeleri etraflarında çınlarken Carter yavaşça gözlerini açtı.

Kat bir heykel gibi hâlâ onun kucığındaydı. Kollarını onun boynuna dolamıştı ve başı göğsünün üzerindeydi. Carter'ın zihni dakikada bin kilometre hızla çalışıyordu ve onun kalbinin kendininkiyle eş zamanlı attığından çok emindi.

Hafifçe başparmağını kaldırdı ve onun sırtının altındaki nefis gamzelere dokundu ve derin bir nefes aldı. “Şefta...”

“Şşşş,” diye onun sözünü kesti Kat kısık, gergin bir sesle. Carter onun kendisinininkinin yanında başını iki yana salladığını hissedebiliyordu. “Sus... Bir şey söyleme.” Carter ona bakabilmek için başını hareket ettirmeye çalıştı ama Kat onu hızla tuttu. “Hareket etme. Lütfen.”

Carter kafası karışmış, Kat'ın sıcaklığıyla sarmalanmış halde, onu aynı pozisyonda tutmaya devam etti. Kat sessiz ve hareketsiz kalmaya devam ettiğinde Carter rahatsızlıkla nefes verdi. Lanet olsun, neden bu kadar sessizdi? Kendisine o kelimeleri söylediği için pişman mı olmuştu? Belki de sadece

yaşadıkları harika seksten kaynaklanan, basit ve dürtüsel bir şeydi.

Belki de bunu kast etmemiştii.

Şaşılacak bir şekilde, bu düşünce üzerine Carter'ın kalbi duracak gibi oldu.

“Kat,” diye fısıldadı. “Lütfen.”

“Üzgünüm.” Kat'ın sesi titriyordu.

Carter zorla yutkundu. Onun burnunu çektiğini duydu ve ona bakmak için başını hareket ettirmeye çalıştı ama Kat şaşılacak derecede güçlüydü.

“Kat,” dedi Carter uyarır gibi.

“Yapamam.”

“Neden?”

“Çünkü ben – ben yapamam. Benim bunu yapmamam...”

Bu kelimeleri söylerken sesini duyunca Carter onun en-sesindeki bileklerini yakaladı, ellerini çekti, bedenini kendisinin yanına tutarken bir elini de yanağına koydu. Meraklı bir şekilde onun yüzünde gezdi. Carter onun ağladığını, yüzünün acı içinde olduğunu gördü ve içine hemen kocaman, kaya gibi bir rahatsızlık duygusu oturdu.

Okşayarak onun ıslak saçlarını yüzünden çekti. “Ne yapmaman gerekirdi?”

Eğer bu bir –tabiri caizse– dil sürçmesiye, o zaman Carter onun bunu söylediğini duymak istiyordu. Kulağı mazoşistlik gibi de gelse, Kat eğer bu sözleri kast etmeden söylediye, bunu bilmek zorundaydı. Gerçekten ona inanmak istiyordu ama zihnindeki çok fazla şey bundan şüphe etmesine neden oluyordu. Herhangi bir şeyden şüphelenmesinden nefret ediyordu ama buna engel olamıyordu. Kendini bu şekilde programlamıştı: kuşkulu, güvensiz. Bir an için gözlerini kapattı, içinde dolaşan belirsizlikten kurtulmak için elinden geleni yaptı.

Kat bakışlarını hâlâ bağlantıda oldukları yere dikti. “Bunu söylememeliydim.”

Carter olduğu yerde yığıldı ve onun gözyaşlarını silmesini izledi. Yenilgiyle kollarının iki yanına düşmesine izin verdi. İçindeki seks sonrası sıcaklık soğudu.

“Önemli değil,” dedi boğuk bir sesle. “Olur öyle.”

Bunun doğru olup olmadığı hakkında hiçbir fikri yoktu ama onun kendisini daha iyi hissetmesini sağlamak istiyordu.

“Ne olur?” Kat avcunu nazikçe onun göğsünün üzerine koydu, parmaklarının uçlarını siyah el yazısı dövmesinin üzerinde gezdirdi.

Carter bakışlarını şöminede titreşen alevlerin üzerinde tutarak cevap verdi: “Eminim insanlar böyle şeyleri fazlasıyla söylüyordur. Bilirsin, kendilerini ana kaptırarak.” Kat onun kollarında gerilirken tamamen sessizlikle geçen bir an oldu. Yıldırım odayı gelişigüzel aydınlattı.

Kat’ın eli onun çenesine dokunup, yüzünü kendisinininki-ne doğru çektiğinde, Carter’ın gözleri kapandı.

“Bunu anın heyecanıyla söylediğimi mi düşünüyorsun?”

Carter omuz silkti.

Kat yavaşça başını iki yana salladı ve boğazını temizledi. “Anın heyecanıyla söylemedim Wes.”

Carter’ın ismi kulağa hiçbir zaman o söylediği kadar güzel gelmemişti. Kat’ın gözlerine baktı, bir yalan belirtisi aradı ama güzel gözlerinde sadece gerçek vardı.

“Gerçekten mi?”

Kat başını iki yana sallamaya devam etti, dudaklarıyla sessizce *Hayır* dedi.

Carter’ın göğsü, adeta yeniden düşünme ve konuşma yeteneğini geri kazanmış gibi inip kalkıyordu. “N...” Boğazı bu kelimenin etrafında kapanmış gibiydi. Yutkundu ve yeni-

den denedi. “Eğer kendini o ana kaptırmadıysan,” diye mırıldandı, “neden üzgünsün?”

Kat, Carter’ın göbek deliği etrafında görünmez halkalar çiziyordu. Uzun bir süre sessiz kalıp, Carter’ın fazlasıyla rahatsız olmasına neden oldu.

“Üzgünüm çünkü bunu bu şekilde söylemek istemiyordum. Bunu duyup duymak istemediğini bilmiyordum. Duymak istememenden korkuyordum.” Kat yavaş yavaş başını kaldırdı. “İkimiz bu şekilde beraberken söylemek istemiyordum.”

“Neden?”

“Çünkü bu bir klişe. Vıcık vıcık.”

“Kat.” Carter onun bileklerini yakaladı, onu geriye çekti ve onun içinden çıktı. Onun ellerini tuttu ve kalbinin üzerine koydu. Kendini toparlarken nefes aldı. “Bunu kast ettin mi?”

Sesi kendisine çok yabancı geliyordu. Kendini kahrolası derecede küçük hissediyordu. Zayıf. Kırılgan.

Kat alnını onun alınına dayadı. Onun üzerinde titriyordu.

“Evet,” diye fısıldadı. “Kast ettim. Her şeyimle bunu kast ettim.”

★★★

Bu kelimeleri ona söylemek –her ne kadar korkutucu ve beklenmedik olsa da– Kat’in bedeninin hafiflemesine neden olmuştu. Onu her parçasıyla seviyordu, içinde ve dışında, iyi ve kötü, geçmişte ve o anda.

Aniden Carter onun yüzüne dokunup parmaklarını dudaklarında gezdirmeye başladı. “Bunu duymak istiyorum.” Başını şaşkınlıkla iki yana salladı. “Sadece şu ana kadar ne kadar olduğunu bilmiyordum. Bunu söylediğin için asla üzülme.”

“Ama...”

Carter, Kat’in ayak parmaklarının kıvrılmasına neden olan ateşli bir öpücükle onun sözünü yeniden kesti. Öpüşü arzu, şükran ve boğazından gelen uzun bir inlemeyle doluydu. Kat’in onu sevdiğini söylediğini duymak istiyordu. Kat’in kendisini sevmesini istiyordu. Kat’in bedeni rahatlatma içinde ona sokuldu.

“Sana bir şey söyleyebilir miyim?” diye sordu Carter sessizce dudakları birbirinden ayrılınca. “Tüm kahrolası hayatım boyunca bana bu kelimeleri söyleyen ilk insansın sen.”

Kat gözlerini kırptırdı.

“Ama ailen?” diye söze Kat, karşılığında ondan şaşırılmış ve alaycı bir bakış aldı. Tamam. Elbette ki değildi. “Büyükanen?” diye sordu tedbirli bir şekilde. “Arkadaşların?”

Carter’ın bakışları onun dudaklarına kaydı. “Ben büyükanнем için her zaman ‘değerli’ oldum ama bana bu sözcükleri hiç söylemedi. Arkadaşlarım...” Kıkırdadı. “Biz pek birbirine sarılan, sevgi gösteren tipler değiliz. Max benim kardeşim gibidir ama... Hayır, biz bunu söylemeyiz birbirimize.”

Kat şaşkınlık içindeydi. Önünde duran adam nasıl olur da daha önce hiç kimsenin kendisine sevildiğini söylediğini duymamış olabilirdi? Ne tür bir anne baba buna izin verirdi? Bunca yıl boyunca kimse kendisine ne kadar özel olduğunu söylemeden nasıl yaşayabilmişti?

Hiçbir şey söylemeden onu yeniden öptü.

“Tanrı aşkına üzgün olma,” diye ısrar etti Carter. “Tanrım bu sözcükleri senden duymak... Bunu nerede ya da nasıl söylediğin önemli değil. Önemli olan bunu söylemiş olman.”

Kat ona sıkıca sarıldı. Dudaklarını onun kulağına dayayıp, bir kere daha, “Seni seviyorum,” diye fısıldadı.

Carter onu kollarının arasında sıktı ve boğazına nazik bir öpücük kondurdu. “Bunu söyleyen ilk kişi olduğun için teşekkür ederim.”

Kat burnunu onun kısa saçlarına dayadı. “Ben de benim olduğun için teşekkür ederim.” Carter geriye doğru oturup, sorgular gibi onun yüzüne baktı. “Daha önce insanlara onları sevdiğimi söyledim,” diye açıkladı Kat. “Bilirsin, aileme. Ama daha önce hiç kimse hakkında böyle hissetmemiştim Carter.”

Carter’ın yüzündeki gülümseme odayı aydınlattı.

“Vay be.” Dudaklarını yaladı ve başını kanepeye bıraktı. Bakışları onun üzerindeydi. “Şu haline bir bak.”

Carter ona bakmaya devam etti, onu tutsak gibi tutuyordu. Ara sıra ağzı konuşmak için açılıyor, sonra yeniden kapanıyordu.

“Sorun değil,” diye onu yatıştırdı Kat, ellerini onun bedeninin yanında gezdiriyordu. “Bu konuda gereğinden fazla da düşünme.”

Carter’ın bedeni attığı kahrkahaıyla sarsıldı. Kat’ın alnını öptü. “Beni çok iyi tanıyorsun.”

“Tanıyorum.” Kat doğrularak oturdu. Kat bu çatışmayı görebiliyordu: ona inanmaya karşı duyduğu korku ve bunun doğru olduğunu umut etmesi arasındaki çatışma. Kalbi sıkıştı. “Bunu bana aynısını söylemen için söylemedim. Sorun değil.”

“Ama...”

“Hayır, Carter, gerçekten, bunu söylemene gerek yok. Ve bunu yapmak zorunda olduğunu düşünmeni de istemiyorum.” Kat onun yüzünü okşadı.

Carter gözlerini dikip ona baktı. “Beni neden seviyorsun Şeftali?”

Carter'ın sorduğu sorunun cevabı hakkında en ufak bir fikri olmadığını gösteren yüz ifadesi Kat'i yaraladı. Gök gürültüsü evin üzerinde patlarken, Kat başparmağını onun çenesinin üzerinde gezdirdi.

“Seni seviyorum çünkü çok özelsin.” Onun sağ yanağını öptü. “Gönlün zengin.” Burnunu öptü. “Şefkatlisin.” Üst dudağını. “Tutkulusun.” Alt dudağını. “Ve kuşkusuz, hayatımda gördüğüm en güzel adamsın.”

Carter eğilip alnını onun çenesine dayadı. “Tanrım, ben...” Başını hızla kaldırdı, gözlerinde vahşi bir bakış vardı. “Sana göstermek zorundayım nasıl – ben neden – daha fazlası var.”

Kat onu sakinleştirmeye çalışarak yüzünü ellerinin arasına aldı. “Bana ne istersen göster. Hiçbir yere gitmiyorum.”

Carter onu kucağından kaldırdı. Telefonunun ışığı karanlığın içinde yolu aydınlatırken Kat elinde kıyafetleriyle hızla alt kattaki banyoya gitti, temizlendi ve Carter onun omuzlarına bir battaniye sarmaya hazır haldeyken ona yetiştirdi. Carter'ın elinde bir fener vardı.

Carter elini ona doğru uzattı. “Benimle gel.”

Kat elini onun avucuna koydu ve Carter'ın kendisini üst kata, sonra da oradaki koridora yönlendirmesine izin verdi. Kaldıkları odadan sonraki üçüncü odanın kapısına geldiklerinde Carter durdu ve elini kapı kolunun üzerine koydu. Kolu çevrilerek açılan kapıdan, uzun zamandır kullanılmıyormuş gibi yüksek bir gıcırta sesi geldi. Kat'ın yüzüne bir soğuk hava dalgası ve küflü, bayat bir koku çarptı.

El fenerinin ve fırtına bulutlarından ara sıra görünen ayın ışığının sınırlı aydınlığında fazla bir şey görmek zordu. Küçük odanın duvarları koyu renkti, üzerlerinde de araba ve beysbol oyuncusu posterleri asılıydı. Dolabın yanındaki

mantar panonun üzeri çizimler ve bilet koçanlarıyla doluydu. Mobilyaları ve üstü açık, kullanılmayan şiltenin üzerini beyaz bir toz örtüsü kaplamıştı. Kat kendisine sabırla bakan Carter'a bakmak için döndü.

“Burası senin odandı,” diye belirtti.

Carter el fenerini duvarlarda gezdirirken bir Triumph resminin üzerinde durdu. Kolunu onun omzuna koyup onu yatağa yönlendirene kadar ikisi de sessiz kaldı. Kat yatağa oturdu; Carter dolabın yanına gitmeden önce son bir kere elini onun saçlarının arasından geçirdi. Dolabı açtığında bir şeyler mırıldandı, küfretti ve dolabın içinden farklı boyutlarda kutular çıkarmaya başladı. Sonunda oradan yaprakları plastik bir kayışla tutturulmuş bir defter çıkarana kadar kutuları yavaşça bir kenara koydu.

Ayağa kalktı ve yatağa geri döndü, derin bir nefes alarak Kat'in yanına oturdu. Defteri, bacak bacak üstüne atmış olan Kat'in kucağına koydu, ona adeta sıçrayıp kendisine saldıracakmış gibi bakıyordu. Kat elini Carter'ın sağ dizine koydu ve güven verircesine sıktı.

Carter başparmağının kenarıyla çenesini kaşıdı. “Bu bir tür... günlük,” dedi zorlukla. “Kulağa aptalca geldiğini biliyorum ama bundan sonra...” Duraksadı. “Ben sadece bir şeyleri daha iyi açıklayacağını düşünüyorum.”

“Benim okumamı mı istiyorsun?”

Carter neşesiz bir kahkaha attı. “Evet. Ben – lanet olsun Kat, bilmiyorum.”

Onun bu gerginliği rahatsızlık vericiydi. “Tamam.”

Kat gergin parmaklarla defterin üzerindeki plastik bandı çıkarırken, Carter küçük yatak odasının penceresini açtı ve bir sigara yaktı. Kat plastik bandı yatağın üzerine koydu ve ön kapağını açtı.

Gördüğü şey şaşkınlık içinde gözlerini kırptırmasına ve şokla hızla bir nefes almasına neden oldu.

Başını hızla kaldırıp özür diler gibi omuz silken Carter’a baktı. Sararmakta olan ilk sayfada, Senatör Daniel Lane’in ölümü hakkındaki makalelerden biri vardı. Babasının seçildiği günde Kat’ın annesiyle çekilmiş siyah beyaz bir fotoğrafı vardı: çok mutlu, çok yakışıklıydı. Eva da güzel görünüyordu - yüzünde, Kat’ın çok uzun zamandır görmediği bir gülümseme vardı. Kat’ın kalbi kendisine ne isterse olabileceğini söyleyen annesine duyduğu özlemle sıkıştı.

Kat hızla makaleye göz gezdirdi, ne bulacağını, okuyacağı detayları biliyordu. Kelimeler parlayan bir ışık gibi gözünün önüne geldi: “korkunç”, “çılgınca”, “beyin kanaması”, “polis iki şüpheliyi vurdu.” Kat zorlukla yutkundu ve parmak uçlarıyla babasının yüzüne dokundu.

Kat kâğıda zarar vermediğinden emin olarak, temkinli bir şekilde sayfayı çevirdi. Cenazenin, babasının adına kurulan vakfın ve Eva’nın Daniel’in anısına katıldığı organizasyonların detaylarıyla ilgili daha fazla makale vardı. Kat, annesinin her pütürlü fotoğrafında onun ne kadar yaşlandığını fark etti. İlk fotoğraftaki güzellik ve parlaklığın hepsi yok olmuştu.

Gözleri yaşlarla yandı. Bakışları makalenin üzerinde gezinirken Kat kendi isminin geçtiği her yerin ya altının çizildiğini ya da daire içine alındığını fark etti. İlk makale de dahil olmak üzere, bu tüm makaleler için geçerliydi.

Sessiz bir şekilde defterin sayfalarını incelemeye devam ederken, onun topladığı makalelere göz attı. Örümcük ağ gibi bir el yazısıyla kaplı bir sayfaya geldiğinde durdu. Yazılan ilk tarih, Kat’ın babasının ölümünden bir ay sonrasına aitti.

Yine rüyamda onu gördüm. Gözlerimi her kapattığımda orada oluyor. Aklımdan hiç çıkmıyor ve bunun nedenini bilmiyorum. O

geceden beri zihnimin içinde. Onu büyükannemin buzdolabından çıkardığı çikolatalı dondurmaya yaptığı gibi kaşıkla zihnimden çıkarabilmeyi diliyorum ama o zaman... sanırım belki de onu özlerim.

İki hafta sonra:

Bugün onun kokusunu aldım. Max'le birlikte bir meyve tezgâhının yanından geçiyorduk. Şeftaliler. Tatlı şeftaliler. Saçları şeftali gibi kokuyordu. Biraz şeftali satın aldım. Max bana manyak dedi. Sanırım haklı.

İki gün sonra:

Ben deliyim. Öyle olduğumu biliyorum. Onu gördüm. Gördüğümü biliyorum. Ama bu imkânsız.

Noel:

Babamla kavga ettik. Bana nankör dedi. Ben de ona pislik dedim. Sigaralarımı buldu. Yatağıma yattım, gözlerimi kapattım ve onu görüp, saçlarının kokusunu aldım. Kahrolası delice, öyle değil mi?

Beni sakinleştirdi. Eğer o gece ona yardım ettiysem, belki de onu bu şekilde kullanmamı sorun etmezdi. Belki umurunda olmazdı. Belki beni hatırlamıyordur bile.

Kat okumaya devam etti. Yazı parçaları küçüktü, her biri beş satırdan fazla değildi ama önemleri çok büyüktü. Okuduklarına inanamayarak ardına kadar açılan ağzını kapatan eli, gözyaşlarıyla ıslanmıştı. O sırada yatak, kollarını dizlerine dolayan Carter'ın ağırlığıyla sallandı. Yanında kendisine hiç uygun olmayan bir şekilde hareketsiz duruyordu.

Yılbaşı:

Dünyaya tutunuyorum ama dünya Gratiano,
Her adamın rolünü oynadığı bir sahne,
Ve benimki de hüüzünlü bir rol.

Şubat:

Belmont zenginlikle bırakılmış bir hanım,

*Ve güzel, dünyadan bile güzel,
Harika erdemlerle dolu.*

“Carter,” dedi Kat boğulur gibi, *Venedik Taciri*’ndeki alıntılarını okurken.

“Üzgünüm. Lanet olsun. Bunu yapmamam gerekiyordu... Sadece anlamamı istedim.”

“Ne anlamamı istiyordun?”

Kat’ın bir açıklamaya ihtiyacı vardı. Onun en derin düşüncelerini okumaya çalışmak ona çok fazla gelmişti.

Carter defteri onun elinden aldı, parmağıyla sayfaları çevirdi. Bazı kelimeleri okurken alaycı bir şekilde gülümserken, bazılarında gözlerini kapattı.

“O gece...” diye başladı sessizce. “Karşılaştığımız o gece - hayatımın en uzun, en korkunç gecesi.” Gülümsedi. “Ama o geceyi hiçbir şeye değişmezdim.” Günlüğüne adeta kutsal bir kitapmışçasına dokundu. “Bunu yazmaya on bir yaşında başladım. On altı yıl önce.” Kat’ın kulaklarına sesi çok uzaklardan geliyordu.

Carter’ın bakışları Kat’ın saçlarına kaydı. “Kat... Kokun - sanki beynim kokun tarafından ele geçirilmiş gibiydi. Başka hiçbir şey düşünemiyordum. Babamı öldürmeye hazır hale geldiğimde beni rahatlatıyordu - hatta Arthur Kill’deyken bile, o geceye dönüp seni düşünüyordum. En rahat uyuduğum geceler onlar oluyordu.”

Defteri yanına koydu ve ellerini birleştirdi. “Seni bu saçmalıklarla korkutmak istemiyorum, gerçekten istemiyorum ama senin o sözcükleri söylediğini duymak ve sana onları söyleyememek...” Başını iki yana salladı. “Bunun senin anlamana yardımcı olacağını umdum.” Kat’e baktı. “Anlıyor musun Kat? Benim için kim olduğunu anlıyor musun?”

Duyguları, cevabın Kat’ın ağzından çıkmasına engel oldu.

“Bugün seni Petey’yle tanıştıırken,” diye devam etti çarpık bir gülümsemeyle, “ona ne söyleyeceğim hakkında en ufak bir kahrolası fikrim yoktu. Bir düzine sıfatın üzerinden geçtim, bunların arasında ‘kız arkadaşım’ da vardı ama bu sadece... yeterince *büyük* görünmedi.” Yüzü bu kelimeye karşı duyduğu hoşnutsuzluğu gösterir gibi buruştu. “‘Şeftalim’ de diyemezdim çünkü o sadece bana ait.”

Evet. Kat sadece *ona* aitti.

“Kat,” diye fısıldadı Carter onu daha yakınına çekerek. Alınları birbirine dokunduğunda Carter gözlerini kapattı.

“Şehre geri döndüğümüz zaman n’olacağını bilmiyorum. Hiçbir fikrim yok. Ama senden başka kimseyi istemediğimi biliyorum. Beni istediğin sürece seninle birlikte olmak istiyorum. Bu gece gibi daha fazla gece geçirmek ve hayatımda ilk kez diğer pisliklerin hepsinin benim sahip olduğum şey için beni kıskandıklarını bilerek sokakta seninle el ele yürüyebilmek istiyorum.”

Kat eliyle onun kapüşonlu üstünü kavradı.

Carter onu kollarına aldı ve boynuna doğru, “Sen benim her şeyimsin Şeftali. Her zaman öyle oldun. *Her zaman*. Sen hayatımda başıma gelen en güzel şeysin,” diye fısıldadı. Kat’i öptü. “Sen *benim* her şeyimsin.”

Sahil evinden ayrılmak Kat için zor oldu. Orada kaldıkları iki gün içinde çok fazla şey olmuştu. Arabasının yanında dururken Carter'a tutundu, bir daha hiç ondan uzakta olmak istemiyordu ama gerçek hayatın ikisini de beklediğini biliyordu.

Arabayla şehre dönüş yolculuğu uzundu ama Carter'ın Kala'nın üzerinde Kat'in arabasının yanından rüzgâr gibi geçip deli gibi trafiğin içine girişi hariç olaysız geçti. Kat, onun kendisinin farkına vardığından bile emin değildi ama Tanrı biliyor ya o kahrolası makinenin üzerinde seksin vücut bulmuş hali gibi görünüyordu.

Carter'a eve sağ salım gittiğini haber veren bir mesaj attıktan sonra, Kat kendisini sıkıcı bavul açma işine hazırladı. Daha sonra Carter ona uğramak için söz verdiğinde, bütün hafta sonunu birlikte geçirmelerine rağmen, Kat'in karnında heyecanlı kelebekleri uçuşmaya başladı. Kat bavulu mermer zemin üzerinde ayaklarının yanında takırdayarak resepsiyona yaklaşırken bina görevlisi Fred gülümsedi.

"İyi akşamlar Bayan Lane. Nasılsınız?"

"Eğer bana Kat deseydin daha iyi olabilirdim," dedi Kat onu uyarır gibi gözlerinde şakacı bir ışıltıyla.

“Kusura bakma. Kat.”

“Daha sonra buraya arkadaşım Bay Carter gelecek. Onu doğruca yukarı gönderir misin?”

Fred bir kalem aldı ve söyleneni not etti. “O uzun boy-lu... dövmeli beyefendi mi?”

Kat sıırttı. “Evet, o, ama aslında görüldüğü kadar korku-tucu biri değıl.”

Fred kaşlarını kaldırdı. “Bu konuda sana güveneceğım.”

Kat kahkaha attı. “İyi akşamlar Fred.”

“İyi akşamlar Kat,” diye cevap verdi Fred, şapkasının ucu-na eliyle dokunarak. Kat resepsiyona arkasını dönüp asansör-lere doğru yürümeye başladı. Elini kaldırıp asansörü çağır-ma düğmesine basarken arkasından biri gelip dikkatini çekti. Bunun kim olduğunu fark edince içi öfkeyle kabaran Kat hızla ona döndü.

“Ne işin var senin burada?” diye parladı.

Beth’in yüzünde Kat’ın tepkisine şaşırdığını gösteren bir şey yoktu. “Seninle konuşmak için geldim.”

Kat alaycı bir kahkaha attı. “Sana söyleyecek hiçbir şeyim yok.”

Arkasını döndü, zaten ışığı yanan asansör çağırma düğ-mesine bastı ve içinden çabuk olması için dua etti.

“İyi görünüyorsun,” diye mırıldandı Beth. “Gerçekten iyi görünüyorsun.”

“Neden umurunda ki?” diye cevap verdi Kat, ifadesiz bir sesle. Arkasına dönüp kendisini savunur gibi kollarını kavuş-turdu. “Bak, geri dönmek için acele etsen iyi olur. Eminim, Adam ve Austin onlara dönüp benim küçük kirli sırlarımı anlatmanı hevesle bekliyorlardır.”

“Burada olduğumu bilmiyorlar,” diye cevap verdi Beth, endişe açılmış gözlerinden okunuyordu. “Adam’a gidip don-durma alacağımı söyledim.”

Kat'in öfkesi, kafa karışıklığına dönüştü.

“Çok üzgünüm Kat. Gerçekten.”

Kat kayıtsız kaldı. “Ee, yani?” diye sordu omuzlarını bezginlikle silkti. Beth'in bu ani vicdan saldırısı merakını uyardırmıştı ama eğer bu bir tuzaksa, o zaman Tanrı onun yardımcısı olsa iyi olacaktı.

“Ve bunu bilmeni istedim.”

“Güzel,” diye cevap verdi Kat ve asansörün düşmesine yeniden bastı. “Üzgün olduğunu söyledin. Artık vicdanın rahat olduğuna göre gidebilirsin.”

Normalde Kat'in bu kaba tutumu, Beth'in kendisini kötü hissetmesine neden olurdu ama bu hızlıca dilenmiş özür, aralarında zehirli bir gaz gibi duran sırları silemezdi.

“Ona âşık oldun, değil mi?”

Kat donakaldı, gözlerini kırpmadan ona bakıyor, yüzünün ifadesiz kalması için dua ediyordu.

“Seni tanıyorum,” dedi Beth sessizce. “Bunu görebiliyorum.” Adım adım, daha da yaklaştı. “Sana karşı iyi mi? Sana doğru dürüst davranıyor mu?”

Kat dudağının içini ısırdı. Sessiz kalıp, içinden gelen koşarak kaçma isteğiyle savaşıyordu. Beth'e güvenmenin bir hata olduğunu biliyordu.

“Mutlu görünüyorsun,” diye devam etti Beth, Kat'in sevgiyle hatırladığı bir ses tonuyla. “Aşk sana yakışıyor. Senin bu şekilde parlamanı sağlıyorsa, onun iyi bir adam olduğunu biliyorum.” Bakışları Kat'in yüzünde gezindi. “Bunun biraz geç olduğunu biliyorum ama yanıldığımda bunu itiraf edebilirim.” Umutsuzca içini çekti. “Adam bana birkaç şey açıkladı. Bana Carter ve Austin'den bahsetti - büyürlerken Austin'in nasıl olduğundan falan.”

“Evet,” diye cevap verdi Kat sertçe. “Carter da bana anlattı.”

Pişmanlık Beth'i sardı, omuzlarında bir yük gibi çökmesine, daha küçük görünmesine neden oldu. "Carter'ın kötü olmadığını ve onun yanındayken güvende olduğunu biliyorum. Senin yargına güvenmeliydim ama öyle yapmadım. Bunun için özür dilerim."

Paranoya Kat'ın içinde yayılmaya başladı. "O zaman şimdi gidip hepsini Austin'e onaylatabilirsin, değil mi?"

"Gelmemin nedeni bu değil," diye mırıldandı Beth yere doğru ve sonra çantasında bir şeyler aramaya başladı. Çantasından iki kahverengi dosya çıkardı. "Sana bunları vermek istedim."

Kat dosyaları aldı. "Ne bunlar?"

"İş."

Kat kuşkucu bir tavırla tek kaşını kaldırdı.

"Yeni yılla birlikte başlayabileceğin öğretmenlik işleri," diye ekledi Beth. "İçlerinden biri benim şu anda çalıştığım okulun. Senin mükemmel olacağını düşündüm ve..." Beth boğazını temizledi ve tavana baktı. "Bu konuda yanlış hareket ettiğimi biliyorum ve bunun için her zaman üzgün olacağım ama senin mutlu olmanı istiyorum ve Carter'm da bunu sağladığını biliyorum. Ama eğer onunla birlikteysen dikkatli olmalısın. Eğer Austin ikinizin birbirinize âşık olduğunuzu öğrenirse bunu kullanabilir..."

"Ne? Bana bu adamı ayarlamaya çalıştın. Onun nasıl bir insan olduğunu biliyorsan neden böyle bir şey yaptın?"

"O kötü bir adam değil," diye cevap verdi Beth kararlı bir şekilde. "Ama bu onun yanlış kararlar vermediği anlamına gelmiyor. Pek çok önemli insana hesap vermesi gerekiyor ve onlar da Carter'ın işin dışında bırakılmasını istiyorlar. Çok büyük baskı altında. Ben'in onun ofisini ziyaret ettiğini duydum. Austin, Carter'ı dışarıda bırakmak için deli gibi uğra-

şıyor. Adam kardeşini hiç bu kadar öfkeli, bu kadar tehlikeli ve...” Beth çantasını omzuna astı ve derin bir nefes aldı. “Sadece bu dosyalara bir bak. Sen Carter’ın öğretmenisin ve eğer birlikteyseniz, ikiniz de tehlike altındasınız. Ward’u, yönetim kurulunu, kabul ettiğin yakınlaşmama kuralını düşün. Tehlikede olan çok fazla şey var.”

“Sen benim bunu bilmediğimi...” Kat hızla ağzını kapattı. Daha şimdiden çok fazla şey söylemişti.

Beth hafifçe ama anlamış gibi gülümsedi. “Bunu düşün. Eğer konuşmak istersen ben buradayım. Kahve içebiliriz ya da...” Beth elini Kat’e doğru uzattı ama ona dokunmadan indirdi. “Üzgünüm ve seni özlüyorum.”

Paltosuna sarınmadan önce kısa bir süre tereddüt etti. Son bir pişman bakışın ardından lobide yürüdü ve çıktı.

Carter, Kat’in saçlarını öptü ve burnunu onun şakağına sürttü. Yatakta, yorganın altındalardı, ikisinin de tüm kıyafetleri üzerlerindeydi ve yarım saat önce dairesine geldiğinde kendisine boğarcasına sarıldıktan sonra Kat’i getirdiği yerde yatıyorlardı. Kat kendisini onun kollarına atmış ve Carter onu sakinleştirirken Beth’le konuşmalarını ona anlatmıştı.

“Çok korkuyorum Carter. Onun bunu bizim birlikte olduğumuza dair kanıt sahibi olmak için yaptığından şüpheleniyorum. Hemen Austin’e gidip bunu senin aleyhine kullanmasından korkuyorum. Ben’i göndermenin böyle olacağını – onun seni tehdit etmesinden ve benden uzaklaştırmasından çok korkuyorum. Ve ben bunu yapamam – seni kaybedemem, ben...”

Carter endişelerini yok etmek isteyerek onu öptü. Onun dokunuşu üzerine Kat’in korkuyla ürperdiğini hissetti. Car-

ter bundan nefret ediyordu. Eğer Şeftali'sini kendisinden alma cüretinde bulunursa, o şerefsiz Austin'i öldürecekti. Denemesi yeterdi.

"Hiçbir şey yapamaz. Ona izin vermeyeceğim." Carter'ın sesi karanlık ve tehlikeliydi. "Eğer şirketi istiyorsa, kahrolası şirket onun olsun. Paranın hiçbir anlamı yok. Benim tek istediğim sensin."

Kat umutsuzca başıyla onayladığında, Carter'ın öfkesi paniğe dönüştü. Onu kaybediyordu.

"Onların kazanmasına izin veremeyiz," dedi Carter onun çenesini tutarken. "Bu hafta sonunun ardından, bana onların kazanmasına izin vermeyeceğine dair söz vermelisin." Kat başını iki yana salladı ama Carter'ı yatıştırmadı. Carter onun çenesini tuttu. "Bunu söyle bebeğim. Bunu duymaya ihtiyacım var."

"Onların kazanmasına izin vermeyeceğim. Söz veriyorum."

Carter hayal kırıklığı ve arzuyla karışık bir şekilde inledi. Dili ağzının içinde gevşek ve kullanılamaz bir halde duruyordu. Dişlerini sıktı. Ona hislerini neden aktaramıyordu? Bedeni ona karşı hissettiği duygularla doluydu ama bunların hiçbirini ifade edemiyordu. Kat'ın boynunu öptü, sessizce kendine öfkelenip sinirlenirken onun saçlarını parmaklarına doladı.

"Eğer bu işlerden birine girersem, artık senin öğretmenin olmayacağım," diye mırıldandı Kat hüznle onun yanağına doğru.

Carter yeni bir öğretmeninin olmasını ve onlara karşı hissedeceği düşmanlığı daha sonra düşünecekti. O an zamanı değildi. "Ama yine de sana sahip olacağım, değil mi?"

Kat avcunun içini onun yanağına koydu. "Benim her şeyime sahip olacaksın."

Carter onun bacağıının arkasını yakaladı ve yukarı, kalçasının hizasına doğru kaldırdı. Kat ellerini onun tişörtünün içine soktu, dilini onun ağzına sokarken tırnaklarıyla sırtını çizdi. Carter onun korkusunun tadını alabiliyordu ve onu yatıştırmak için tüm gücüyle bedenini ona bastırdı.

“Hepsinin canı cehenneme Kat,” diye homurdandı. “Bana geri dön. Burada *benimle* ol. Şimdi,” diye isteğini söyledi. “Onları düşünme. Sadece bizi düşün.”

Konuşulacak, düşünülecek çok fazla şey vardı. İkisini koparabilecek çok fazla risk vardı. Carter gözlerini sımsıkı kapattı, korkularını mümkün olduğunca uzağa itmeye çalıştı. Birlikte oldukları sürece, her şey yolunda olacaktı.

“Unutmamı sağla. *Lütfen*,” diye yalvardı Kat. “Hepsini unutmamı sağla.”

Carter onu çevirip sırt üstü yatırdı, üzerine çıktı. “Sen iste.”

Kat ve Carter birbirlerine sarılmaya devam ederken günler haftalara döndü. Tedbirli ve dikkatli davranarak, onlardan beklendiği gibi haftada üç kere kütüphanede buluşurken, akşamları onları parçalayarak ayırmakla tehdit eden şeyleri uzakta tutmaya çalışarak birbirlerinin bedenlerini taparcasına sevdiler. Uzuvarları birbirlerine dolanmış, isimlerin zevkten deliye dönmüş fısıltılarla söylendiği bu tatlı, keyifli saatlerde, her şey süzülerek uzaklaşıyor, onların endişelenmeden ya da suçlanmadan birlikte olmanın nasıl bir şey olacağını hayal etmelerine imkân tanıyordu.

Şeftali'yi günler boyunca izleyen Carter, içinde bulundukları durumun gerginliğinin onun azmini ufak parçalara ayırdığının farkındaydı. Dışarıdan bakıldığında, aynı güzel ve derli toplu halinde görölüyordu ama yalnız kaldıklarında, Carter onun birlikte inşa ettikleri şey her an yıkılabilir miş gibi kendisine biraz daha sıkı tutunduğunu, daha sık, daha tutkulu bir şekilde tutunduğunu fark etmeye başlamıştı.

Carter saf biri değildi. Önlerindeki engelleri biliyordu. O da en az onun kadar korkuyordu. Kuzeni olabilecek en üst seviyedeki pisliklerden biriydi ve Carter onun hızlı, mutlak

bir intikam planı kurduğundan emindi. Max hâlâ kimin kendisini önemsediyini umursamadan uyuşturucuya batıyordu ve annesi de Kat onunla konuşmak istememek konusunda kararlı olmasına rağmen durmadan aramaya devam ediyordu.

İçinde bulundukları kabarcığın dışındaki pislik hiç de iyi değildi. Yine de Carter ikisi için de güçlü olmak zorunda olduğunu biliyordu. Kat'ın yüzünde o çok sevdiği gülümsemeyi görmek için her şeyi yapardı. İki haftanın sonunda hâlâ kahve sehпасının üzerinde el değmemiş bir şekilde duran, Beth'in yeni bir iş bulması için getirdiği dosyalara bakması için Kat'e ısrar etmesinin nedeni buydu - Şükran Günü'nde büyükannesinin arabasını götürmek için Şikago'ya onunla birlikte gitmeyi kabul etmesinin de.

Bu sonuncusunu kabul etmesi ve bu lanet aile olayına girmesi, aklını ne kadar kaçırmış olduğunu vurguluyordu. Ama aslında, Kat'in kendisinden bir an bile uzak kalması düşüncesi ona eziyet gibi geliyordu. Durumu idare edip lanet çenesini kapatması yetecekti.

Kat'in minik eli arabanın ortadaki konsolunun üzerinden kalkıp Carter'ın hızla inip kalkan bacağıının üzerinde durdu. Kendisini Kat'in büyükannesinin Jaguar'ından kurtarıp evine tüymeyi başaramayan Carter, deli gibi çiğnediği başparmağının yanındaki etleri yok etmekle meşguldü.

"Tatlım, rahatla," Kat ona bir bakış attıktan sonra yola bakmaya devam etti. "Her şey iyi olacak."

Carter dudak büktü. İyi mi? *İyi mi?* Kat aklını mı kaçırmıştı? Hem kendisine hem de içinde bulundukları duruma karşı duyduğu güven çok tatlıydı ama dairesinden çıktıklarından beri beyni zamanı hızla ileri doğru sarıyordu. Tanrı aşkına... Carter, Kat'in ailesinde en sevdiği üyesiyle karşılaştığında ka-

çınılmaz olarak yaşayacağı gerginlikle birlikte ne kadar saçma sapan konuşacağını düşününce midesi alt üst oluyordu. Sinirleri az sonra patlayacak...

“Seni seviyorum.”

Carter, yanında oturan nefes kesici varlığa bakmadan önce kısaca gözlerini kapattı. Eli ses çıkararak ağzından kucığına düştü.

“Büyükannem de çok sevecek seni.” Kat gülümsedi, gözleri parlıyordu. “Çok iyi biliyorum.”

Lanet olsun - bunu nasıl yapıyordu? Carter’ı sakinleştirmek için tam olarak ne söylemesi gerektiğini biliyordu ve hâlâ midesinde ağır bir şekilde arabadan atlayıp kaçma isteğini hissetmesine rağmen, onun söyledikleri Carter’ın bunlara katlanmasını çok daha kolaylaştırmıştı.

Carter onun şakağını öptü. “Teşekkürler.” Bu, Kat’in hissetmesini sağladığı şeyin karşılığında fazlasıyla yetersiz olsa da elinden sadece bu geliyordu. Arkasına yaslandı, Kat’in bacağıının üzerindeki elini sıkıca tutarak parmaklarını onunkilere geçirdi, kendini böylece güvende hissetmeye çalıştı. Derin bir nefes alarak arabanın penceresinden dışarı bakıp dünyanın hızla yanından uzaklaşmasını izledi. Önlerinde uzun bir yol vardı: dokuz saat yol, motelde geçecek bir gece ve sonra Şikago’ya kadar altı saatlik bir yol daha.

Carter saate baktı: Sadece sekiz buçuk saat kalmıştı. Harika. Sinirlenmek için yeterince uzun bir zaman. Cebindeki telefonu çalmaya başladı. Ekranda görüneni okudu. Max arıyordu...

“Selam dostum.”

“Sen ne cehennemdesin?” Max’in sert vurgulu, yüksek sesli sözcükleri ağzında yuvarlanıyordu.

Geri zekâlı herif, sabah saatin dokuzunda burnundan çekmeye başlamıştı bile. Bu pislik kontrolden çıkıyordu.

Carter içini çekti. “Ben Şikago’ya gidiyorum Max. Sen neredesin?” Arka plandan cılız bir kadın sesi geldi. “Yanında kim var?”

Onun sorusunu duymazdan gelen Max sertçe, “Ne halt etmeye gidiyorsun oraya yahu?” diye adeta hesap sordu. Ses tonu Carter’ın tüylerini diken diken etti.

“Şükran Günü için,” diye cevap verdi Carter ifadesiz bir ses tonuyla. “Kat beni davet etti. Bahsetmiştim, hatırladın mı? Sen bana Paul’un mekânında takılacağını söylemiştin.”

Max kahkaha attı ama bu kahkaha kulağa neşeli gelmiyordu. “Ha, evet. Sen ve Kat. Kahrolası mutlu çift.”

Yine başlamışlardı. Telefonda bir çarpma sesi duyuldu, bir şey yere çarptı ve sadece kimyasal madde kullanmış birinden çıkabilecek bir kıkırdama geldi. “Max. Sen iyi misin? Sorun ne?”

“Önemli değil,” dedi Max sertçe. “Belli ki yapacak daha iyi işlerin var. Her zaman olur.”

Carter öfkelenmeye başlıyordu. “Bu doğru değil. Pislik gibi davranma Max.”

Ama hat kesildi. Carter Kat’le ilişkisi hakkında Max’le pek konuşmamıştı - bunun en önemli nedenlerinden biri de Max’in Lizzie’ye karşı duyduğu karamsarlık ve öfke yüzünden Carter’ın ne kadar mutlu olduğunu görememesiydi. Carter Kat’e karşı ne kadar fazla şey hissederse, Max daha da deliye dönüyordu. Belli ki Carter’ın mutluluğunun, kendi çaresizliğine fazla gömülmüş olan Max için fazla bir önemi yoktu. Günlük olarak çektiği kokain miktarı, durumu daha da kötüleştiriyordu.

Ve Carter’ın gücü bunu durdurmaya yetmiyordu.

Ne zaman ona yardım teklif etse –maddi manevi– Max’in direnciyle karşılaşmıştı. Max’in gururunun ardına sızmak,

neredeyse inatçılığının ardına sızmak kadar zordu. Carter ve Paul, erken bir müdahalede bulunmayı konuşmuşlardı –o anda Max için olabilecek tek yer rehabilitasyon merkeziydi– ama iki adam da bunun kötü bir şekilde sonuçlanacağını biliyorlardı.

“Her şey yolunda mı?” Kat’ın yüzünde endişeli bir ifade vardı.

“Hayır.” Carter, Cam ve Paul’e hızlıca bir mesaj atıp tamerhaneye gitmelerini ve Max’in kendi kusmuğunda ya da benzer bir pislikte boğulmadığından emin olmalarını söyledi. Rahatsız olmuş bir halde radyoyla oynayıp, yaklaşık beş dakikayı kadar oyun istasyonunda geçirdi. Kat’ın kendisini daha fazla zorlamadığı için minnettardı.

“Eyalet sınırından geçtiğimizde Diane’i araman gerektiğini unutma,” dedi Kat bunun yerine.

“Evet, biliyorum,” diye cevap verdi Carter ve Jaguar XL’in deri koltuğuna sırtını yaslayıp, Green Day’in “Good Riddance (Time of Your Life)” tınlarının kemiklerini rahatlatmasına izin verdi. Şarkıya eşlik etti, Kat’ın mavi damarlarının üzerindeki görünmez telleri çalıyor gibi yaptı. Kat’ın elini dudaklarını götürdü ve onun eklemlerini öptü.

Kat mırıldandı. “Bana seni neyin endişelendirdiğini söyle.”

Carter hırçın bir şekilde omuz silkti, sanki bu onu sormaktan vazgeçirebilirmiş gibi. Gerçek şuydu ki artık Kat’tan ve sorduğu herhangi bir şeyden kaçış yoktu. Saatte yüz yirmi kilometreyle gittikleri arabanın kremsi deri koltuğunda tuzaga düşmüştü.

Harika.

“Söyle bana.”

Carter burun kemiğini sıktı. “Pek çok şey hakkında endişeleniyorum. Herhangi bir tanesi değil.”

“Tamam,” diye onu sakinleştirdi Kat. “Ama bilmem gerekiyor ki endişelenmen gereken...”

Carter’ın sabrı taştı, kelimeler ağızından hızla fişkırır gibi çıktı. “Tanrı aşkına - ben bir suçluyum şeftali. Tabii ki endişelenmem için neden var.”

Sert konuşmak istememişti ama sinir bozukluğundan öte bir durumdaydı. Öfke küpüne dönmüştü artık - midesi sık sık korku ve panik arasında değışen şekillerde kasılıyordu. Evet, lanet bir keşmekeş durumundaydı.

Kat sessiz kaldı.

Carter aniden pişman oldu. “Bak -lanet olsun- üzğünüm bebeğim-”

“Hayır, sorun değıl,” diye onun sözünü kesti Kat. “Bu senin için çok önemli. Bunu doğıru düzgün bir şekilde söylemediğim için üzğünüm, gerçekten üzğünüm.” Onun içtenliğı Carter’ın göğsünün sıkışmasına neden oldu. “Sadece söyle yeter, arabayı geri döndürürüm. Eğer bu senin için çok fazlaysa, senin kendini rahatsız hissetmeni istemiyorum.”

Onu hak etmek için ne yapmıştı ki?

“Senin arabayı geri çevirmeni istemiyorum.” Carter derin bir nefes aldı, onu daha iyi görebilmek için koltuğunda döndü. “Bu hareketini takdir etmediğim için değıl ama bu hafta sonunu seninle geçirmek istiyordum.” Carter boştaki elini başının üzerinden geçirdi. “Büyükannenin beni...” Parmaklarını göğsünün üzerinde hareket ettirirken, pek hoş olmayan kelimeler listesini düşünüyordu. “Bilirsin, seni önemsemediğimi bilmesini istiyorum.”

Bir kavşağı yaklaşırlarken Kat arabayı yavaşlattı. “Bilecek zaten. Büyükannem tanıdığım en özel insan. Karşısındakini yargılamaz.”

Avcunu Carter’ın boynuna koyup başparmağını çenesinin altında gezdirdi. “Sadece ikimiz olabiliriz. Sen ve ben.”

“Söz mü?”

“Söz.”

Carter’ın midesi kasılmaya başladığında evden yirmi dakika uzaklıktaydılar. Aynı zamanda sırtı da ter içindeydi ki arabanın dışında havanın buz gibi olduğu düşünülürse bu da oldukça saçmaydı. Kar bile yağabilirdi.

“Kendini iyi hissediyor musun?”

Carter başını arkaya yaslayıp, Kat’in araba kullanmasını izledi. “İyi olacağım,” diye mırıldandı, başını koltuğun başlığına yasladı. “Oraya varana kadar seni izleyeceğim işte.”

Kat gözleri hâlâ yoldayken gülümsedi. “Aşıya gitmek gibi, değil mi?”

Carter kaşlarını çattı. “Ne?”

Kat dikiz aynasına bakıp şerit değiştirdi. “Ben küçükken babam beni aşıya götürürdü. Eğer iğneye bakmazsam canımın daha az acıyacağını söylerdi. Nasıl olduğunu görmezsen o kadar da korkutucu olmuyor.” Kat hüzünlü bakışlarla bir daha gülümsedi. “Onun boynuna siner ve bitmesi için dua ederdim.”

“İşe yarar mıydı?”

“Her seferinde.”

Carter’ın dudaklarının kenarları kıvrıldı. New York’tan ayrıldıklarından bu yana Kat babasından oldukça fazla bahsetmişti. Carter adamın kızıyla birlikte olmasına vereceği tepkiye rağmen, duyduğu kadarıyla Daniel Lane’in tanışılacağı biri olduğunu inkâr edemezdi.

“Sence...” Carter başparmağını umutla Kat’in küçük parmağına doladı. “Sence baban benden hoşlanır mıydı?”

Trafik ışıkları kırmızı yanınca Kat arabayı durdurdu ve dönüp ona baktı. “Bence sen ve babam benim bile farkına

varmadığım kadar birbirinize benziyorsunuz. Bence o senin harika biri olduğunu düşünürdü.”

Yüce İsa... Carter bunun teninin altında, pusuda bekleyen karanlığı silecek kadar doğru olmasını diliyordu. “Öyle mi düşünüyorsun gerçekten?”

“Evet,” diye cevap verdi Kat, sesinde şüpheyi dair bir iz yoktu. “Öyle düşünüyorum. Beni öper misin?”

Carter hareket ettiğinde dudakları birbirine değdi. Gözlerini açık tutup Kat’ın gözlerinin kapanmasını izledi. Dilinin ucunu onun alt dudağına dokundurdu ve Kat arabayı kullanmaya devam etmek için geri çekildiğinde içini çekti.

“Ben aş olduğunu hatırlamıyorum,” diye itiraf etti Carter sessizce.

Kat ona baktı. “Hatırlamıyor musun?”

Carter, hatırlamaya çalışarak başını iki yana salladı.

Kat omuzlarını büzdü, sesinin neşeli ve umursamaz çıkmasını sağlamaya çalışıyordu ama Carter onun kendisi için üzüldüğünü biliyordu. Onun bu anlayışlı tavrı, Carter’ın teninin ısırgan otu değmiş gibi karıncalanmasına, dişlerinin gıcırdamasına neden oluyordu.

“Belki de bu iyi bir şeydir,” dedi Kat. “Aş olmak berbat bir şey.”

Bunu hatırlamayı istemek çok saçma bir şey gibi görünüyordu. Carter sahip olduğu anıları düşününce zorla bir nefes verdi. *Acı. Gözyaşları. Yalnızlık. Nefret. Lanet olsun,* diye düşündü içindeki sinir yükselmeye başladığında. Geçmişini değiştirmenin bir yolu yoktu; ileriye doğru bakmalıydı ve Kat’ın yanında olması doğru yolda atılmış dev bir adımdı. Carter onun bacağına sıktı, parmakları onun kotunun iç dikeyleri üzerinde gezindi.

“Carter?” Kat yutkundu.

Carter gülümsedi. “Evet?”

“Geldik.”

Carter hızla başını çevirdiğinde, uzun bir taş yolun ucunda, etrafı bahçelerle kaplı, muazzam kırmızı tuğla evi gördü. Aniden canı çaresizce bir sigara istedi. Deli gibi üzerini arayıp kotunun cebinde sigara paketini buldu ve rahatlayarak yutkundu. Tanrıya şükür.

Beklenmedik bir anda, aklına korkunç bir düşünce geldi: Lanet olsun, ya Kat’ın büyük annesi sigara içenlerden nefret ediyorsa?

“Carter?”

Kat’ın sesi sanki kilometrelerce uzaktan geliyordu. Dönüp ona baktığında Carter çok garip bir şekilde suyun altında süzülüyor, nefes alamıyormuş gibi hissetti.

Kat emniyet kemerini çözdü. “Sen iyi misin? Biraz solgun görünüyorsun.”

Carter göğsünün ortasını ovuşturdu, içinden ciğerindeki hava yollarının açılmasını diliyordu. Bir yardımcı dokunmadı. Soğuk bir ter dalgası bedenini kaplayıp, sırtında buzdan pençeler olduğunu hissediyordu. Nefes alamıyordu. Tanrı aşkına. Akciğerleri sıkıştıyordu.

Burada ne yapıyordu? Bu berbat işe dahil olmayı neden kabul etmişti? Carter bunu yapmazdı. Ailelerle tanışmazdı. Kat’ın büyükannesinin onu kabul edeceği düşüncesi gerçekten gülünçtü. Onu asla kabul etmeyecekti çünkü Carter yeterince iyi değildi. Hiçbir zaman yeterince iyi olmayacaktı.

Geri zekâlı.

“Hey,” dedi Kat, onun ellerini yüzünden çekip kendi kucağına koyarken.

“Kat, ben – ben...” Kesik bir nefes aldı. “Yapamam.”

“Carter, bir sorun yok. Ben buradayım ve sen iyisin.” Kat

ellerini Carter'ın boynuna koydu ve başparmaklarının içle-riyle nabız noktalarını ovdu. "Söyle bana," diye mırıldandı onun sağ elinin parmak uçlarını öperken. "Benim için ne ifa-de ettiğini bildiğini söyle."

Carter'ın ciğerleri titriyordu. "Biliyorum. Biliyorum. Ama ben..."

Kat alnını onunkine yasladı, başını yukarda, Carter'ı ayak-ta tutuyordu. "Hayır, ama falan yok. Tek düşünmen gereken bu."

Gördün mü, diye fısıldıyordu ses tonu. *Kolaymış.*

Üç derin nefesin ardından Carter'ın kalp atışları yavaşla-dı. Onun teninin üzerinde daireler çizen parmaklarına odak-lanarak biraz daha dik oturmayı başardı. Kendini toplamak zorundaydı. Kat'ın büyükannesinin gördüğü ilk şeyin korku olmasına izin veremezdi. Asla.

Öne doğru eğilip Kat'ın dudaklarını yakaladı. "Üzgü-nüm."

"Üzülme. Şimdi iyi misin?"

Carter bakışlarını arabanın zeminine indirdi. "Beni bırak-ma sadece, tamam mı?"

"Bırakmayacağım," dedi tutkuyla, Carter'ın duyduğu ih-tiyacı bir anda gidererek. "Hadi."

Carter onu durduramadan, Kat arabadan çıktı ve hey-e-canla etrafında dolandı.

"Hadi hayırlısı." Carter arabanın kapısını açtı ve dışarı çıktı.

Carter kapıyı kapattı, hava soğuk gelince ellerini ceplerine soktu. Aklına aniden gelen, kendi annesinin evine dair anılar, Carter'ı kapıya bıraktıklarında kemiklerine kadar hissettiği kötü bir şey olacağına dair hisler, annesinin kapıyı açtığında yüzünde belirmiş olan pişmanlık ve rahatsızlık ifadesiyse ha-

vadan bile soğuktu. Tanrım – korku dolu, yalnız, ödü patlamış bir çocuktuk o zamanlar sadece. Evin ön kapısı açıldığında ve iri, siyah beyaz bir köpek, dili dışarda, kuyruk sallayarak dışarı çıktığında bu düşünceler hemen unutuldu.

★★★

“Reggie!” diye ciyakladı Kat ve köpeğin yanına eğildi. Köpek inledi ve mutlulukla havladı.

Kat, arka ayaklarını deli gibi uzatıp, tekmeler atmaya başlayana kadar köpeğin karnını okşadı. “Ben de seni özledim,” diye cıvıladı.

“Kat!”

Kat bakışlarını kaldırdığında, üzerinde çok büyük bir parka ve eldivenlerle kapıya doğru koşturan büyükannesini gördü – kadın her zaman olduğu gibi harika görünüyordu. Yardımcısı Trevor da yüzünde sıcak bir gülümsemeyle onun ardından geliyordu.

“Nana,” dedi Kat kısık bir sesle, kendisini hemen huzur dolu hissederek. Ayağa kalktı ve büyükannesinin kendisini sıkıca kucaklamasına izin verdi.

“Meleğim.” Yaşlı kadın Kat’ın saçlarına doğru gülümsedi. “Seni görmek harika.”

“Seni de.”

Kat onun yanağını öptükten sonra geri çekildi. Kendini savunur gibi ağırlığını bir o ayağına bir diğerine veren ve omuzlarını gevşetmeye çalışan Carter’a baktı. Elini acıtacak kadar sıkı tutuyordu ama onun kendisini korunuyor ve rahat hissetmesi için bunların hepsine razıydı.

“Büyükanne,” dedi Kat çenesiyle onu işaret ederken, “bu Carter. O benim... Wes'im.”

Carter ona bakmak için başını o kadar hızlı çevirdi ki ne-

redeyse kafası yerinden kopuyordu. Gözleri şaşkınlıkla kocaman açılmıştı ama dudaklarının kenarlarının gülümser gibi kıvrılması, Kat'e seçtiği kelimelerin doğru olduğunu söylüyordu.

“Seninle tanıştığıma sevindim Carter,” dedi Kat’ın büyükannesi elini uzatarak ve yüzünün binlerce farklı şekilde kırışmasına neden olan mutlu bir gülümsemeyle.

Carter boğazını temizledi. “Ben de en sonunda sizinle tanıştığıma sevindim,” dedi onun elini sıkarken.

Büyükannesi kollarını şevkle Carter’ın beline doladı, yanğını ona yasladı ve sıkıca sarıldı.

“Şey, merhaba,” diye mırıldandı Carter, yaşlı kadının yün beresinin üzerinden Kat’e bakarken. Kat gülümsedi.

“Benim Kat’imin kalbini çalan adamla tanıştığım için çok heyecanlıyım,” diye fısıldadı büyükanne, sonra da geriye doğru bir adım attı ve parmaklarıyla yaşaran gözlerinin altını sildi. “Ah Tanrım.” Teninin üzerindeki gözyaşlarına bakarken kıkırdadı. “Aptal yaşlı kadın.”

“Hiç de öyle değil,” dedi Carter yarım bir gülümsemeyle.

Büyükannesi onun yüzünü iki eliyle kavradı ve elleriyle hafifçe yanaklarına vurdu. “Ve canım, sen aynı onun tarif ettiği kadar muhteşemsin.” Carter’ın yakışıklı yüzündeki dili tutulmuş ifadeye bakıp kahkaha attı ve sonra onun koluna girdi. “İçeri girelim. Burası fena soğuk. Kat, arabanın anahtarını Trevor’a ver. O bavullarınızı getirir.”

Carter, Kat’i de yanına doğru çekti - onun elini adeta hayatı buna bağılmış gibi sıkıca tutuyordu. Kat de onu teskin etmek için avcunu onun kolunun üzerinde aşağı yukarı hareket ettirdi. Tanrım, Carter arabanın içindeyken gerçekten çok korkmuştu. Bu sıkıntı onun etrafında neredeyse gözle görülür bir haldeydi, kötü ve acımasızdı. Kat bunun

nereden geldiğini biliyordu; Carter bunu kurşun bir ağırlık gibi üzerinde taşıyordu.

Kat dudağının içini ısırdı. Onun ailesine karşı beslediği nefret dişlerini sıkmasına neden oluyordu. Büyürken ona berbat davranmışlar, onu sevmemişler, önemsememişler ve beslememişlerdi ve şimdi ne kadar harika bir adam olduğunu göremiyor, değersiz olduğunu düşünüyordu. Bu acı verici derecede trajikti.

“Yolculuk iyi miydi? Araba sorun oldu mu?” diye sordu Kat’ın büyükannesi. İçeri girdiklerinde kapıyı kapattı ve besresini çıkardı.

“Evet.” Kat, onun bu temasa olan ihtiyacını bildiği için Carter’a bir adım daha yaklaştı. “Bir kere bile arabayı kullanmamdan şikâyet etmedi.” Kat, Carter’ın parmağıyla omzu üzerindeki bir saç tutamıyla oynarken gözlerini devirdiğini görünce gülümsedi. “Hatta onu bir Jaguar hayranı bile yapabilirsin.”

Büyükannenin gözleri ışıldadı. “Arabaları seviyor musun?”

Carter ensesini kaşıdı. “Evet, ben, şey, amatörce uğraşıyorum.”

“Carter motosikletleri de seviyor,” diye araya girdi Kat, Carter’ın kendisine attığı kızgın bakışı görmezden gelerek.

Büyükannesi nefesini tuttu. “Steve McQueen misin, neyin sen böyle? Ah, kalbim gümbürdüyor!”

Kat, Carter’ın omzuna yaslanıp kıkırdadı ve onun kahkahalara boğulduğunu duyunca gözlerini kapattı.

“Ben öyle demezdim,” diye mırıldandı. “Ama onları seviyorum.”

“Tamam, daha sonra sana garajdaki Triumph’ı göstereyim.” Büyükanne göz kırptı. “Siz çocukların sıcak bir içeceğe ihtiyacı var.”

Carter, yanlarından hızla geçip mutfığa doğru giden kadının ardından bakakaldı.

“Onun bir Triumph’ı mı var?” Mavi gözleri parlıyordu.

Kat kahkaha attı. “Ve antika bir Aston’u. Hadi gel Steve,” diye sataştı Kat. “Harika sıcak çikolata yapar.”

Yaşlı kadının devasa ahşap masasının etrafına oturduklarında, Kat büyükannesinin sıcaklığının, sevginin ve kabul edilmenin içine sızmasına, geçen birkaç ay içinde açılan utanç ve belirsizlik boşluklarını doldurmasına izin verdi. Boştaki eliyle devamlı olarak Kat’e dokunan Carter, enchilada* ve Oreolu peynirli keklerinden oluşan yemekten önce, yemek sırasında ve sonrasında, Kat’in büyükannesi’nun anlattığı Kat ve çocukluğundaki yaramazlıkları hakkında anlattığı hikâyeleri dinledi. Kat’in attan düşmesinin, ağaçlara tırmanmasının ve pencerelerden beysbol topları atmasının detaylarını içeren hikâyeler Carter’ın mest olmasına neden oldu.

Onun bu kadar rahatladığını görmek, onun kahkahalarını duymak ve yavaşça korkulacak bir şey olmadığını fark etmesini izlemek, Kat’in hayal bile edeceğinden fazlasıydı. Büyükannesiyle geçirecekleri hafta sonundan tek istediği, Carter’ın kendi hayatına uyduğunu görmesiydi. Onun geçmişini ve yaptığı hataları önemsemeyen insanlar olduğunu görmesini istiyordu. Carter’ın herkesin bunları kendisine karşı kullanmayacağını anlaması önemliydi. Bu hatalar onu tanımlayan şeyler değildi.

Büyükannesi Carter’a hobilerini sorduğunda onları dinleyen Kat, Carter müziğe, hızlı ve metal olan şeylere karşı sevgisinden bahsettiğinde utangaç bir hale gelince gülümse-di. Carter Kala’yı ve bir başka motosiklet daha alma isteğinden bahsettiğinde, büyükanne de ona Kat’in babasıyla sade-

*Enchilada: Meksika mutfığına özgü, böreğe benzeyen, acılı bir yemek.

ce motorun sesini duyup yüzlerinde rüzgârı hissetmek için saatlerce sahilde motosikletle yaptıkları gezilerden bahsetti.

“Pek değişmemiş,” diye düşüncesini söyledi Carter, Kat’e gülümseyip onun yüzünün kızarmasına neden olarak.

Büyükannesi bir harikaydı. Şakalar yapıyor, kahkahalar atıyor ve Carter’a onu rahatsız edebilecek sorular sormuyordu. Onu dikkatini tamamen vererek dinliyordu. Omuzlarındaki gerginlik yavaş yavaş azalan Carter, daha kolay gülümsemeye başladı. Hatta artık Kat’in elini bile daha gevşek tutuyordu.

Ancak yine de hâlâ çözmesi gereken bir sorun vardı ve Kat bunun onun dikkatini fazlasıyla dağıttığını biliyordu.

Kat belki de onun bininci kere kıvrandığını görünce anlayışla gülümsedi. “Biliyorsun, sigara içebilirsin.”

Carter özür diler gibi büyükanneye baktı. “Ben iyiyim.”

“Trevor da arka balkonda sigara içiyor canım,” dedi kadın konuyu kapatır gibi ve masanın üzerine bir kâse Doritos ile ekşi kremalı sos koydu. “Lütfen kendini rahat hisset. Tatil-desin.”

Carter’ın bakışları izin ister gibi Kat’e kaydı. “Sorun değil,” diye ona güvence verdi Kat. Onun bu çekingenliğini fazlasıyla tatlı buluyordu.

“Tamam,” diye kabullendi Carter. Uzun parmaklarıyla masanın üzerinde tempo tutarken tereddüt etti. “Max’i da aramam gerek. Şey, geç kalmam.”

Sandalyesinden kalktı ve uzun adımlarla arka kapıya doğru yürüdü. İstekli bir şekilde yeri tırmalayan Reggie, Kat’in büyükannesinin sandalyesinin altından kalktı ve Carter’ı takip etti. Carter ona tek kaşını kaldırıp sorgular bir bakış atınca Reggie oturdu ve heyecanla kuyruğunu salladı.

“Seni takip edecek,” diye açıkladı ev sahibi. “Senden hoşlandı.”

“Tamam,” diye mırıldandı Carter kuşkululu gözleri hâlâ köpeğin üzerindeydi, sonra kapıyı açtı ve ikisi de dışarı, soğuk Şikago gecesinin içine çıktılar.

“Harika biri.” Büyükanne kırmızı şarabını yudumladı. “Sana bayılıyor canım.”

“Asıl ben ona bayılıyorum,” diye itiraf etti Kat. Parmağını kadehinin kenarında gezdirdi. “Ah, büyükanne... Buraya gelirken çok gergindi. Senin üzerinde iyi bir izlenim bırakmayı gerçekten çok fazla istiyordu. Keşke bu kadar endişelenmek zorunda olmadığını bilseydi. Kendisini hiç net bir şekilde görmüyor.”

“Zamanla görecektir.” Kat’ın büyükannesi kendi kendisine gülümsedi. “Bana onu çok hatırlatıyor...” Başını iki yana salladı.

Kat çenesini avcuna yasladı. “Kimi?”

“Babanı. Aynı babanın annen onu eve ilk getirdiğindeki hali - o da gergindi ve bir sigara için kıvranıyordu.”

“Babam sigara mı içiyordu?” Kat şarap kadehine doğru öksürdü.

“Annen sana hamile kaldığında bıraktı.”

Kat gülümseyerek masaya doğru baktı. “Bunu hiç bilmiyordum.”

“Sana baban hakkında anlatabileceğim çok şey var.”

“Lütfen,” diye onu cesaretlendirdi Kat.

“Büyükbaban hiçbir zaman annenin eş seçimini onaylamadı.” Kat’ın büyükannesi geçmişî hatırlayarak gülümsedi. “Hiç kimse onun Eva’sı için yeterince iyi değildi.”

Kat alaycı şekilde derin bir nefes verdi. “Evet, bu aileden gelen bir şey olmalı.”

Bu sefer büyükanne kıkırdadı. “Evet, annen dedene çok benziyor.”

Kat bir an için düşünüp, annesinin Carter'ı seçtiği, Arthur Kill'i seçtiği için kendisini tamamen nankör hissetmesine neden olan tüm hareketlerini aklından geçirdi.

“Sana karşı korumacı davranıyor çünkü seni seviyor me-
leğim,” diye mırıldandı Kat'in büyükannesi, Kat'in aklını
okurcasına. “Seni kaybetmekten çok korkuyor.”

“Beni kaybetti zaten.”

“Öyle deme Kat,” dedi Kat'in büyükannesi azarlar gibi ve
hemen Kat'in pişman olmasına neden oldu. Kadehindeki şa-
rabı döndürdü. “Neyse... Demek yeni bir iş için görüşmen
olacak,” diye belirtti Kat'in büyükannesi, sorunsuz bir şekil-
de konuyu değiştirerek.

“Brooklyn'deki bir çocuk ıslaheviyle,” diye onayladı Kat.
“Yeni yılda başlayacak.”

Bu iş, Beth'in verdiği dosyada gördüğü ilk işti ve Kat bunu
itiraf etmekten nefret etse bile iş kulağa mükemmel geliyor-
du. Başvurusunu hemen kabul etmişlerdi. Kill'i bırakmak
zorunda kalmaktan nefret eden kısımları haricinde, Kat bu
konuda heyecanlıydı.

“Ve istediğin bu mu?” diye sordu Kat'in büyükannesi.

“Ben Carter'ı istiyorum.”

Tüm bu olanların romantikliğiyle yaşlı kadının gözleri
parladı. “Sen mutlu olduğun sürece hiçbir şey önemli değil.
Konu sen olunca benim için sadece bu önemli. Annen de
sonunda anlayacak.” Büyükannesinin sesi o kadar güven ve-
riciydi ki Kat neredeyse buna inanacaktı.

Annesinin can acıtan sözlerine ve aralarındaki gerginliğin
sürmesine rağmen, Kat annesinin de o masada oturması, bir
kadeh şarap içmesi, anlayışlı ve mutlu olması için her şeyini
verebilirdi. Aradan haftalar geçmişti ve ikisi de hâlâ kalın ka-
falılık ediyordu. Kat için öfkenin yerini hüznün ve kabullen-
me almıştı: Araları asla eskisi gibi olmayacaktı.

Cipsini bitkinlikle ekşi krema sosuna batırdı. Dikkatini başka bir yöne çekmeye ihtiyacı vardı.

“Bana büyükbabamın neden babamdan hoşlanmadığından biraz bahsetsene.”

Büyükanne kıkırdadı. “Danny’nin de aynı senin Carter’inkiler gibi birkaç kirli çamaşırı vardı.” Kat’i dikkatle süzdü. “Annenle tanışmadan önce pek de gurur duymadığı birkaç şey yapmıştı; büyükbabanın aklı da her zaman bu konuya takılı kaldı. Üst katta bakabileceğin bir şeyler var. Sanırım o şekilde açıklamak daha kolay olacak.”

“Kötü bir şey değil, değil mi?”

“Hayır. Kötü bir şey değil.” Kat’in büyükannesi tereddüt etti. “Bunun gerekli olmadığını düşünen annenin aksine, ben onların neler atlattıkları hakkında daha fazla şey öğrenmenin zamanı geldiğine inanıyorum.” Elini Kat’in elinin üzerine koydu. “Yok, gerçekten korkutucu bir şey değil – rahat ol. Elimdekileri görünce sana anlamlı gelecek.” Arka kapıya doğru baktı. “Sadece Carter ve baban pek çok yönden birbirlerine benziyorlar.”

Kat daha fazla şey soramadan arka kapı açıldı ve koyu renk saçlarının üzerinde karlarla Carter ve ardından gelen, üşümüş haldeki Reggie içeri girdiler.

“Yüce İsa, dışarısı aşırı soğuk yahu,” diye mırıldandı Carter. Başını ovuşturup, yere sular sıçrattı. “Hasiktir - parmaklarımı hissedemiyorum!” Carter, kimin önünde ne söylediğini fark ettiği açıkça belli bir şekilde aniden durdu. “Lanet olsun.” Gözlerini kırıştırdı. “Ah, kahretsin – yani, affedersiniz.”

Kat’in büyükannesi yüksek sesle homurdandı ve kıkırdamalarını bastırmak için elleriyle ağzını kapattı. “Hiç sorun değil,” demeyi başardı parmaklarının arasından. “Çok daha

kötülerini duydum. Neredeyse kırk yıl boyunca Kat'ın büyükbabasıyla evliydim.”

Kıkırdamalarına engel olmaya çalışan Kat'ın omuzları sarıslıyordu. Carter nefesini verdi ve yeniden yerine oturup, birasından büyük bir yudum aldı.

“Sen endişelenme yeter.” Kat'ın büyükannesi onun bacağına hafifçe vururken, kıs kıs gülüyordu. “Sadece kendin ol. Bu halinle de mükemmelsin.”

★★★

“Bunun sorun olmayacağına emin misin?” Carter, Kat'ın hafta sonu için hazırladığı bavulu odalarına, büyükannesinin çatısı altında, büyükannesi alt kattayken paylaştıkları odaya götürüşünü izlerken.

“Biliyor musun,” dedi Kat odanın diğer tarafından düz bir ses tonuyla, “hüküm giymiş bir suçluya göre, ilişkimiz hakkındaki fikirlerin fazla iffetli.”

Carter gözlerini devirdi. Kat banyoya girerken, kazağını çıkardı. İffetli mi? Tabii, işte bu yüzden sadece onun çıplak sırtını gördüğü için sertleşmeye başlamıştı.

“İffet miffet değil derdim,” diye yakındı. “Yani... Burası büyükannemin evi.” Devasa yatağın ucuna oturdu, botlarını ve çoraplarını çıkardı.

Yüzünü ovuşturup yorgunluğunu üstünden atmaya çalışırken Kat banyodan çıkıp tuhaf bir ifadeyle kapı koluna yaslandı.

“*Büyükannem* dedin,” diye fısıldadı Kat, üzerine giydiği Harley Davidson tişörtünün eteğiyle oynarken. Kendi tişörtü. Tişörtün ucu krem rengi bacaklarının üst kısmını ortaya çıkarırken, V yakası göğüslerinin arasına kadar iniyordu.

“Dilim sürçtü,” diye cevap verdi Carter yüzünde hafif bir

utanma belirtisiyle - ama bakışlarıyla onu yiyip bitirmeyi de ihmal etmedi.

Kat ona doğru yürüdü. Kendi dizleriyle onunkileri araladı ve Carter'ın ellerini kalçalarına koyarken kendi ellerini onun omzuna yerleştirdi. Sonra da eğildi ve burnunu onun burnunun kenarına sürttü. "Olsun, hoşuma gitti."

Dudakları nazik ve sıcak bir şekilde birleştğinde Carter bir mırıltı çıkardı.

"Daha iyi hissediyor musun kendini?" Kat iki dizini yatağın üzerinde onun bacaklarının yanına koydu.

Carter onun boynuna doğru gülümsedi. "Evet." Biraz geri çekilip, Kat'ın saçlarının uç kısımlarının kıvrılmasına odaklandı. "İyiym." Çenesiyle kapıyı gösterdi. "Harika biriymiş." Şaşkınlık içinde başını iki yana salladı. "O çok - yani... Kadın bana Oreo'lu peynirli kek yapmış! Ne kadar harika bir jest!" Kat'ın çenesini öptü.

Carter ellerini onun bedeninin yan tarafında aşağı doğru indirdi ve Kat'ın bacaklarının arkasını gıdıkladı. "Çok uzun zamandır ilk defa," diye mırıldandı, "bir şeyler eksik gibi hissetmiyorum." Dudaklarını, Kat'ın dudaklarının yan tarafına bastırdı. "Buraya aitmişim gibi hissediyorum."

"Aitsin zaten," diye onu yatıştırdı Kat. "Sen benim yanıma aitsin."

Onun kelimeleri Carter'ın bedenini yumuşak ve uysal bir hale getirdi. Kat'i daha yakına çekti ve onu öptü. Ama kapı hafifçe çalındığında, affedilemez bir şey yapıyormuş gibi geriye doğru sıçradı. Kat onun üzerinden kalktı, burnunun ucunu öptü ve gidip kapıyı açtı.

"Rahatsız ettiğim için üzgünüm canım," dedi Kat'ın büyükannesi kapının diğer tarafından. "Ama uyumadan önce size bunu vermek istedim: baban hakkındaki şeyler."

Carter, Kat'in arkasını görebilmek için başını uzattı ama sadece onun Kat'in eline büyük, kahverengi, buruşmuş bir zarf tutuşturduğunu görebildi.

"Teşekkürler," dedi Kat ve büyükannesinin yanağını öptü.

"İyi geceler meleşim," diye mırıldandı. "İyi geceler Carter," diye seslendi, ses tonundan gülümsediği anlaşılır şekilde.

"İyi geceler," diye seslendi Carter. Kat'in büyükannesi ona kendi büyükannesini o kadar çok anımsatıyordu ki inanamıyordu. Onun tatlı, çiçeksi kokusu bile geçmişi özlemesine neden oluyordu; büyük yeşil gözleri de Şeftali'sine her baktığında gördükleriyle aynıydı.

Carter kazağını çıkardı, kotunu indirdi. Kat kapıyı kapatıp zarfı elindeki eklemelerin üzerine vurdu.

"O ne?" Carter örtüyü kaldırdı ve yatağın içine girdi.

"Hiç..." Kat zarfı kaldırdı. "Babam hakkında bir şeyler sa-dece. Büyükannem bakmamı istedi."

"Ne tür şeyler?"

"Bilmiyorum." Kat zarfı iki eliyle birden tutuyordu.

Carter öne doğru eğildi ve kısık sesle, "Sen, ee, beraber bakmak ister misin?" dedi.

Kat'in yüzü yoğun bir sevgi ve minnettarlıkla aydınlandı.

Carter yorganı kenara çekti ve eliyle şilteye vurdu. "Gel buraya."

Kat yatağa doğru gitti ve onun yanına uzandı. Carter kolunu onun omzuna attı, saçlarını öptü ve zarfı açmasını izledi. Carter onun kolunu okşarken, Kat zarftan bir sürü gazete kupürü çıkarıp, dikkatle kucığına koydu, sonra da yatağın üstüne yaydı. Babasının ölümü, cenazesi, daha sonra gerçekleşen anma törenleri ve yâd etme günlerinin detaylarını gösteren birkaçına bakarken durdu.

Carter, onun cinayet gecesi çekilmiş bir fotoğrafını görünce Kat'i yanına çekti. Gözleri kocaman açılmıştı, çok korkmuş olduğu belliydi, minik bedenini yutan bir polis bataniyesine sarınmıştı.

"Çok ufaktın," diye fısıldadı Carter, onun fotoğraftaki siyah beyaz yüzünün üzerinde parmağını gezdirirken. Kat'in öne düşmüş bir parça saçını kulağının arkasına attı. "Ama çok güçlüydün."

Birkaç dakika boyunca gazete kupürlerine bakmalarından sonra, aniden Kat'in nefesi kesilen Kat küfrü bastı.

"Ne?" diye sordu Carter gülümseyerek. Onun küfretmesi çok çekiciydi. Bunu ona da bulaştırmış olması hoşuna gidiyordu.

"Şuna bak." Kat ona gazete parçasını uzatıp, şehvetli bakışlarını görmezden geldi.

Makaledeki fotoğrafta Kat'in annesi ve babası vardı, insanları etkilemek için giyinmişlerdi ve Carter'in gördüğü her siyasi çiftte benziyorlardı. Ancak, makalenin başlığı Carter'in dikkatini çekti: Senatör Lane Kusurlu Davranışından Ötürü Hapis Yattı.

Vay be.

Bakışlarını önce Kat'in yüzüne kaydırıktan sonra gazete kupürüne çevirdi ve okumaya başladı. Kusurlu davranışlarının arasında duvar yazıları, aşırı alkollü olmak ve taşkın hareketler göstermek, uyarıcı kimyasal bulundurmak vardı - en etkileyicisiyse araba hırsızlığıydı. Bu suçları işlediğinde senatörün yaşından dolayı aldığı cezalar hafifletilmişti ve makalede senatörün geçmişinin sadece ismini lekelemek için gündeme getirildiği açıkça belirtilmişti ama yine de Carter bu duruma sevinmeli mi yoksa şaşırmalı mı emin değildi.

Her iki şekilde de merakı uyanmıştı.

“Annemin bu kahrolası şeyi bana söylemediğine inanamıyorum,” dedi öfkeyle Kat yanında. “Olan her şeyin ardından.” Kat kendisini yastıkların üzerine bıraktı. “Benim işim, senin hakkında söylediği her şeyin ardından.”

Carter gazete kupürlerini aldı ve onları dikkatle yandaki sehpanın üzerine koydu.

“Nasıl bu kadar ikiyüzlü olabilir?” diye sordu Kat sıkıştığı dişlerinin arasından. “Kendisi de tam olarak aynı seçimleri yapmışken, benim yaptığım seçimler hakkında nasıl bu kadar kötü şeyler söyleyebilir?”

“Tam olarak aynı değiller,” diye karşılık verdi Carter.

Kat tek kaşını kaldırdı.

Carter kıpırdandı. “Bak, onun sana bunu söylemediği gerçeğini savunmuyorum. Bu adil değil ama baban da bir iki araba çalıp birkaç duvar boyamış.” Omuz silkti. “Benimle karşılaştırıldığında, bir bebek kadar temiz.”

Kat’ın bakışları karanlıklaştı. “Konu bu değil Carter. Hem bunları sakladı benden hem de seninle birlikte olmak istediğim için ve korkularımı yenip beni güçlendirebilecek bir işte çalışmak istediğim için kendimi berbat hissetmeme neden oldu. Beni, seni ve yaptığım seçimleri küçümsemekten başka bir şey yapmadı ve aslında tüm bu süreç boyunca babamın bir sabıka kaydı olduğunu biliyordu.”

Carter, onu yatıştırmak için yüzünü ellerinin arasına aldı.

“Bu kimin en kötü şeyi yaptığı ya da kimin içerde daha uzun kaldığı hakkında bir yarışma değil,” diye devam etti Kat, iğrenmiş gibi çıkarttığı sesiyle. “Burunları havada, önyargılı pisliklerin gözünde, babam ve sen aynısınız.” Başını iki yana salladı. “Annem de bunu biliyordu. Bu yüzden hiçbir şey söylemedi.” Kat ona daha çok sokulup bedenini onunkine yasladı.

Carter işaret parmağını onun burnunun üzerinden geçirip ahududu gibi bir tadı olduğunu bildiği üst dudağının üzerinde gezdirdi. “Babana kızgın mısın?”

“Hayır,” diye fısıldadı Kat, parmağıyla onun göğüs ucunun etrafında daire çizerken. “Nasıl kızgın olabilirim? Çocukken bazı kötü seçimler yapmışsa n’olmuş yani? O hâlâ hayatımda tanıdığım en iyi adamlardan biri.” Kat duraksadı. “Senin gibi.”

Carter bakışlarını onun üzerinden çekti. Söyledikleri onu mahvetmişti. Bunu inkâr etmenin bir anlamı yoktu. Yüce İsa, üzerine yatmış bir halde fazlasıyla güzeldi, tutkusu ve ateşi ikisinin içinde bulunduğu odayı ısıtıyordu.

Aniden, adeta bir ip iç organlarının etrafına sıkıca sarılmış, sertçe çekiyormuş gibi Carter’ın göğsü sıkıştı. Carter, midesinden boğazına kadar içinde yükselen basıncı rahatlatmaya çalışarak hareket etti. Aniden, sanki bilinmez bir güç organlarını şişirip birbirine doğru itmiş gibi organlarının çok büyük olduğunu hissetti, bu his onu ele geçiriyordu. Bu nefesini hızla kesti ve omuriliğindeki tüm sinirleri alevlendirdi. Tüm derisi ürperdi ve ayak parmakları bu lanet her neyse yalvarır gibi büküldüler.

“Sorun ne?” diye sordu Kat, onun korkusunu fark ederek.

Carter ellerinin alt kısmıyla gözlerini ovuşturdu. “Sanırım sadece hazımsızlık.”

Kat onun göbek deliğinin altına yumuşak bir öpücük kondurdu. “Daha iyi mi?”

Carter onun kollarının üst kısmını yakaladı, onu bedeninin üzerine, daha yakına çekti. “Hayır. Çok uzaktasın.” Carter onu öptü, onun üzerinde olmasına, altında olmasına, onu çevrelemesine, onu içine çekmesine ihtiyacı vardı.

Carter onu sertçe öptü, onun dudaklarından, sıcaklığın-

dan, zavallı bir şekilde gri olan hayatına getirdiği renklerden aldığı yaşam akımını içine çekti. Kat öpüşüne karşılık verdi, dudaklarının nazik hareketlerinden endişesi anlaşıyordu. Kat geri çekildi, bakışları bir şey arar gibi onun yüzünde geziniyordu.

Carter yutkundu. “Ben iyiyim.”

Carter sesini sakın tutmaya, yüzünde harika bir şekilde hevesli olduğunu göstermeye çalışıyordu ama içinde kahrolası bir festival gerçekleşiyordu ve Tanrı aşkına Carter’ını bunu nasıl sonlandıracağına dair hiçbir fikri yoktu ve hatta bunu yapmak istediğinden bile emin değildi.

Kat evin dış kapısının sertçe tıklatılmasına uyandı. Carter sesli bir şekilde içini çekerek kımıldandı, kolunu koruyucu bir şekilde Kat'ın beline dolamıştı. Gece boyunca Kat'i bırakmamıştı – yalnızca birbirlerine sarılıp yatmış olmalarına rağmen, sertleşen aleti Carter'ın çok daha fazla şey yapmak istediğini gösteriyordu. Burada farklı bir şey vardı. Carter farklıydı. Gözlerinde bir şey ortaya çıkmıştı. Geri alınamaz ve baş edilmesi çok zor –

Yüzünün yarısı yastıkla kaplı olan Kat saate baktığında onu biraz geçtiğini gördü - bu nasıl olmuştu? Tanrı aşkına, uykuya daldığını bile hatırlamıyordu.

“Kim çıkarıyor bu gürültüyü?” diye homurdandı Carter Kat'ın ensesine doğru, nefes sabah sertliğini bir yandan onun kalçasına yaslarken. “Çenelerini kapatmaları ve uykuma devam etmeme izin vermeleri gerekiyor.” Esnedi. “Harika rüyalar görüyordum.”

Kat kahkaha attı, dönüp ona baktığında onun tapılası uykulu gözlerine bakıp avcunu apış arasına bastırdı. “Ne kadar güzel olduklarını hissedebiliyorum.”

Carter içini çekti ve onun elini takip eder gibi kasıklarını yukarı kaldırdı. “Bunu sevmiyormuş numarası yapma.”

Kapının çalınması aniden durduğunda ve sesler yükselip anlaşılmaz sözcükler odada yankılandığında Kat kaşlarını çat-tı.

Carter'm kaşlarının arasında endişeli bir ifade belirdi. Kollarının üzerinde kalktı. "Neler oluyor?"

Kat başını iki yana salladı, içine doğan olacak kötü şeyleri bilme hissinden nefret ediyordu. "Hiçbir fikrim yok."

Carter hemen kontrolü ele aldı, korumacı ve dikkatliydi. "Ben bir gidip bakayım."

"Hayır," dedi Kat, Carter üzerindeki örtüleri iterken onun omzuna dokunarak. "Ben giderim."

"Şeftali..." diye mırıldandı Carter, gözlerinde rahatsız olduğunu gösteren bir pırıltıyla.

"Sorun yok. Ben..."

"KATHERINE!"

Ses yatak odalarının kapısını yumruklarken etraflarında oluşturdıkları kabarcık kıyamet kopmuşçasına paramparça oldu. Kat'in teni soğuk bir dehşetle karıncalanırken korku ve katıksız öfkeden kaynaklanan yaşlar gözlerine doldu.

"Annem."

"Ne?" dedi Carter öksürür gibi, gözleri kocaman açılmış bir halde yatağın kenarında ayağa kalkarken. "Senin – senin annen mi?"

Kat yavaşça başıyla onayladı, battaniyeleri avucunun içinde kavramış halde.

"Katherine, çık dışarı! İçeride onunla birlikte olduğunu biliyorum!"

Kat gözlerini kapattı, odadan uçarak çıkıp annesini tokat-lama korkusuyla Carter'a bakamıyordu.

"Eva, sakın ol." Kat'in büyükannesinin sesi ahşabın altın-dan sürünür gibi geliyordu.

“Hayır, sakın olmayacağım. Onu nasıl bu eve getirebilirsin? Bunun bizim çatımızın altında olmasına nasıl izin verebilirsin?”

“Çünkü bu *benim* çatım Eva ve ben senin annenim. Sana hesap vermem.”

Bir anlık bir sessizlik oldu; Kat’ın büyükannesinin bu kelimeleri söylerken çıkan asit gibi ses tonu havada vızıldıyordu.

“Gitmem gerek,” diye mırıldandı Carter yatağın kendi tarafından kalkarken.

Kat, kalbinin midesine indiğini hissetti. “HAYIR!” diye bağırdı, yatağın üzerinde ona doğru giderken, çarşafın üzerinde kalktı. “Hayır, hiçbir yere gitmen gerekmiyor. Lütfen. Gitme.”

Carter onun gözlerine bakmaktan kaçınıyordu, onun ilerisine bir yere baktı, sıkıldığı çenesi kasılıp gevşiyordu. “Burada olamam.”

“Evet, olabilirsin,” diye ısrar etti Kat, onun kolunu tutarak. “Senin de burada olmaya benim kadar hakkın var.”

“Kat...”

“Eğer gidersen, o zaman ben de seninle geliyorum.”

Carter cevap veremeden yatak odasının kapısı hızla açıldı, açılmasının hızıyla sertçe arkasındaki duvara çarptı. Kat arkasını döndü ve annesinin gözlerini dikmiş, sertçe ikisine baktığını gördü: Kat, Carter’ın tişörtünü giyiyordu ve Carter da bedenindeki dövmele ve siyah şort iç çamaşırı dışında çıplaktı.

“Çık dışarı,” diye gürledi Kat.

“Hiçbir yere gitmiyorum.” Eva’nın bakışları Kat’ın bedeninin çıplak olan kısmına kaydı.

“Eva,” diye azarladı Kat’ın büyükannesi. “Bu kadar yeter.”

“Üzerine bir şeyler giy ve alt kata gel,” diye ısrar etti annesini duymazdan gelen Eva, sıktığı dudaklarının arasından. Carter’a ölümcül bakışlar attığında Kat korumacı bir şekilde onun önüne geçti. “Yalnız gel.”

“Hiçbir yere gelmiyorum-”

“Hemen, küçükhanım,” diye onun sözünü kesti Eva. Bir derviş gibi etrafında döndü ve hızla odadan çıkıp yüksek ayak sesleriyle merdivenden inmeye başladı.

“Ne istiyor büyükanne?” diye sordu Kat - Carter’ın kollarını etrafında hissetmeye çaresizce ihtiyacı vardı ama o hareket etmedi.

Onun hareketsizliği ve sessizliği korkutucuydu.

“Bilmiyorum,” diye cevap verdi Kat’ın büyükannesi, başını umutsuz bir şekilde iki yana sallarken. “İkiniz için de çok üzgünüm. Beni arayıp sizinle konuşup konuşmadığımı sordu. Ona birlikte burada olduğunuzu söyledim - buraya gelmek gibi bir planı olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu... Çok üzgünüm.”

“Özür dileme,” diye üsteledi Kat. “Sorun sen değilsin; o.”

Omzunun üzerinden Carter’a bakıp onun yüzünü gördüğünde, Kat’ın midesi şiddetli bir şekilde kasıldı: Öfkeliydi, siperlerini kaldırmıştı ve kendisini etrafındaki herkese kapatmıştı.

Kat’e bile.

“Sizi biraz yalnız bırakayım.” Kat’ın büyükannesi odadan çıkıp kapıyı ardından kapattı.

Kat burnunu çekti ve Carter’dan yayılan tehlikeli derecede sakın dalgaları görmezden gelip bavuluna doğru yürüdü. Konuşmaya başladığında kelimeler ağzından hızla çıkıp birbiri ardına sıralandı.

“Gideceğiz. Buradan çıkacağız. Burada onunla olmak is-

temiyorum. Büyükkannem bize yeniden arabasını ödünç verebilir - ben gidip çantamı alayım; sen de kendininkini al, sonra-

“Hayır,” diye onun sözünü kesti Carter.

Kat odanın ortasında durdu, kalakalmıştı.

“Alt kata in de ne diyeceğine bir bak.” Sesi gergin ve direkti ama gözleri odada geziniyor, çıkacak bir yol arıyordu.

“Ama birlikte gidebiliriz,” diye ısrar etti Kat.

Carter kazağını almak için eğildi. “Hayır. Onunla konuşman gerek Kat.”

Kat’ın kalbi acıyla sıkıştı. Kendini kaybetmemek için kollarını kavuşturdu. “Neden? Neden onunla konuşmamı istiyorsun?”

“Çünkü konuşmanın zamanı geldi.”

Kat onun oturup çoraplarını giymesini izledi. “Sen... gidemezsin,” diye fısıldadı. Sesi çatlıyordu. “Sana burada ihtiyacım var.”

“Kat.”

“Lütfen Carter. Onu dinleme. Söylediği şeyler - doğru değil. Değil. Lütfen.”

Carter’ın kapıdan çıkıp gidişi sanki zihninde giderek daha canlı hale geliyormuş gibi nefes alış verişleri hızlandı. Parçalara ayrılacağından korktuğundan yerinden hareket edemiyordu - nefes nefese, “Lütfen. Eğer kalacağına söz verirsen gidip onunla konuşacağım,” dedi.

Çok uzun gibi gelen bir süre boyunca sessizce birbirlerine baktılar. İkisi de konuşmak istemiyor gibiydi.

Etraflarını saran atmosfer elektrik yüklüydü ama bu sefer her zaman olduğundan farklı bir şekilde rahatsız ediciydi.

“Şeftali, yapamam...”

“Yapabilirsin.”

“Ben senin için iyi değil.”

“Lanet olsun, bunu söylemeye cüret etme!” Hüznün yerini öfke aldı. “*Sen* yeterince iyisin. Tanrım, bunu biliyor olmalısın!”

Carter cevap vermedi ve yere bakmaya devam etti. Kat’ın kalbi acı verici bir şekilde parçalara ayrılıyordu. Tanrı aşkına, en başa geri dönmüşlerdi.

Kat ona doğru tereddütlü bir adım attı. “Kalacağına söz ver. Bana gitmeyeceğine dair söz ver.”

Carter gözlerini sımsıkı kapatmış, alt dudağını ısırıyordu ama Kat’ın umurunda değildi. Bu kelimeleri duymaya ihtiyacı vardı. O anda, en önemli şey buydu. Başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

“Carter.”

“Tamam,” diye cevap verdi cansız bir sesle. “Söz veriyorum.”

“Gitmeyeceğine söz ver. Söyle.”

Carter başını kaldırdı ve ona baktı. Ama Kat’ın kalbinin derinliklerinde bir şey, onun kendisinin içini görebildiğini ve bunun canını acıttığını söylüyordu. Çok canını yakıyordu.

“Söz veririm gitmeyeceğim.”

Çok dağılmış, çok kırılmış durumdaydı ve Kat onu düzeltmek için bir şey yapamamaktan nefret ediyordu. “Tamam,” diye fısıldadı Kat. “Tamam.”

Sessizce odanın diğer köşesine gidip kot pantolon ve spor ayakkabılarını aldı. Carter’ın tişörtünü sağ kalçasının üzerinde bağladı ve saçlarını gevşekçe atkuyruğu yaptı.

“Hemen döneceğim.” Kat kapının aralığında, elinde buruşuk, kahverengi zarfı tutarak durdu. “Ve sonra buradan gideceğiz.”

“Kat ben...” Kat onun devam etmesi için bekledi ama

sonra sağ elinin eklemlerini kıtırdattı ve başını iki yana salladı. “Boş ver.”

Midesinde kurşun gibi bir ağırlık ve parçalara ayrılmış kalbiyle Kat yatak odasının kapısını açtı. “Hemen döneceğim.”

Oturma odasına kararlı ve başı dik bir şekilde giren Kat, sahile bakan büyük pencerenin yanında Harrison’la annesi arasındaki hayli hararetli konuşmada neler söylendiğini anlayamıyordu. Gece boyunca yağan kar, bahçeyi beyaz bir battaniye gibi örtmüştü.

Büyükannesinin orada olmamasına Kat memnun oldu – kadıncağыз birazdan olacakları görmeyi ya da duymayı hak etmiyordu. Annesinin büyükannesinin evine, hem de Şükran Günü’nde, o şekilde gelmesi, Kat’i dişlerini gıcırdatacak kadar sinirlendirmişti. Çocuk gibi davranan kimdi gerçekten?

Eva onu gördüğünde Kat sırtı dik, kollarını kavuşturmuş bir şekilde duruyordu. “Sizin Harrison’un ailesinin evinde olduğunuzu sanıyordum? Burada ne işiniz var?”

Eva ona sert bir şekilde baktı. “Benimle bu şekilde konuşma Katherine.”

“Sen de bana ne yapacağımı söyleme,” diye terslendi Kat. “Büyükannemin evine böyle gelip bir de kapıma dayanıyorsun – ne cüretle?”

Eva’nın dudaklarının kenarları hafif bir pişmanlıkla kıvrıldı. “Annem iyi. Beni asıl endişelendiren, sinirlendiren sensin.”

“Neden?”

“Neden mi? Çünkü kızım benimle konuşmuyor, telefonlarıma cevap vermiyor, bir hapishanede çalışmakla kalmayıp aynı zamanda etrafta o – o şeyle-”

“Dikkatli ol,” diye uyardı Kat, Eva elini kapıya doğru salladığında.

Eva’nın yüzünün rengi soldu ve gözlerinde incindiğini gösteren bir ışık parladı. “Buna bir son vermek için buraya geldim.”

Kat alay eder gibi kahkaha attı. “Ne kadar gülünç olduğunun farkında mısın?”

“Gülünç olan şey senin tüm kariyerini, itibarını ve belki de hayatını o işe yaramaz suçlu için-”

Kat annesine doğru uçarcasına ilerledi ve onun sadece birkaç santim önünde durdu. “Onun hakkında böyle konuşma!”

Yüzünün dibindeki Kat’in her yerinden süzülen vahşilik Eva’nın durmasına neden oldu.

“Sakin ol,” dedi Harrison onun yanından. Kat’in omzuna doğru bir elini kaldırdı ama sonra indirdi. “İkiniz de, lütfen sakın olun.”

Eva yutkundü. “Buna inanmıyor olabilirsin ama bunu seni sevdiğim için yapıyorum Katherine. O hapishane senin için iyi değil. O adam da senin için iyi değil.”

“Onu tanıyorsun bile,” dedi Kat tersçe. “Ona hiçbir zaman şans vermedin.”

Eva buna inanamıyor gibi görünüyordu. “Peki sen benim arkamdan işler çevirirken bunu nasıl yapmam gerekiyordu? Bunu annemle Beth’ten öğrenmek zorunda kaldım!”

“Ve sana söylemememin nedeni de büyük bir sır öyle mi!”

“Çünkü yanlış olduğunu biliyordun!” diye ona karşı çıktı Eva. “Tanrı aşkına, başın o kadar çok belaya girebilir ki!”

“Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?”

Eva kafa karışıklığıyla yüzünü buruşturdu. “O zaman sen neden...?”

“Ben Arthur Kill’de çalışmaya başladığımdan beri kendimi bir hayal kırıklığıymışım gibi hissetmemi sağlamaktan başka bir şey yapmadın. O işi aldığımdan beri yaptığım hiçbir şey senin için yeterli olmuyor; sevdiğim adam bile senin gözünde bir hayal kırıklığı.”

Eva küçümseyerek bir kahkaha attı. “Ah, lütfen - onu sevmiyorsun.”

“Onu sahip olduğum her şeyimle seviyorum,” dedi Kat yalvarır gibi. “Şu son birkaç ay içinde ne yaşadığım hakkında hiçbir fikrin yok anne. Kill’de en büyük korkularıyla yüzleşmenin, son on altı senedir uykularımı kaçıran şeyle yüzleşmenin ne kadar zor olduğunu bilmiyorsun.”

Eva’nın yüzü acıyla buruştu.

“Ama Carter oradaydı, benim yanımdaydı, bana yardım ediyor ve başka kimse bunu yapmazken beni önemsiyordu.” Kat başını tavana doğru çevirdi. Annesinin ağlamaya cüret etmesine bile öfkelenmişti. “O gece buradan ayrıldığımda benimle ilgilenen Carter oldu ve bir kere bile bana senin bu kadar bağınaz davranmanı hak edecek bir şey söylemedi ya da yapmadı.”

“O bir suçlu.”

“Babam gibi mi?”

Eva, dengesini kaybetmiş gibi geriye doğru bir adım attı. Yüzünde tam olarak şok olmuş gibi bir ifade vardı ama parlayan gözleri Kat’e bunun tam isabet olduğunu söylüyordu. Kat buruşuk zarfı annesinin göğsüne doğru uzattı.

“Merak ediyorum da,” diye düşüncelerini söyledi Kat, “büyükbabamın nefreti senin sevdiğin adamdan uzaklaşmanı mı sağladı yoksa seni daha fazla onun kollarına mı itti?”

Eva gözlerini dikmiş elindeki zarfa bakıyordu.

“Bana söylemeliydin anne. Babamın geçmişini anlatmak

büyükannemin görevi değildi,” dedi Kat öfkeyle. “Beni yargılamak, Carter’ı yargılamak yerine önce bana karşı dürüst olmalıydın.” Gelmekte olan gözyaşlarına hâkim oldu. “Nasıl yalan söyleyebildin? Benim kendimi bu kadar yalnız hissetmemeye nasıl izin verebildin?”

“Ben asla bunu istemedim,” diye cevap verdi Eva. “Ben sadece... Sadece senin hayatının planlı olmasını istedim Katherineine. Sen benim her – sana söylemedim çünkü senin için en iyisini istiyorum.”

“Benim için en iyi olan Carter. Kötü seçimler yapmış olabilir ama o iyi bir adam ve ben onu seviyorum.”

Eva gözlerini kapattı. “Bunlar önemli değil. Ben kızımı da kaybedemem. Kaybetmeyeceğim. Çok fazla şeyi riske atıyorsun!”

“Carter tehlikeli değil!” diye patladı Kat. “Tanrım... Anne, o beni koruyor. Dokuz yaşından beri koruyor!”

Eva’nın yüzündeki ifade kafa karışıklığına dönüştü. “Ne demek istiyorsun?”

“Sana söyleseydim de bana inanmazdın. Benim yaptığım ya da söylediğim tek bir şeye bile güvenmiyorsun.”

“Bu doğru değil,” diye karşı çıktı Eva. “Ben sadece-”

“Ne anne?” Kat bitkin bir şekilde ofladı. “Endişeleniyor musun? Korkuyor musun? Ben de aynı şekildeyim.”

Eva ona biraz daha yaklaştı. “Dinle beni Katherineine. Benimle eve gel, konuşalım. Seninle bu şekilde kavga edip duramam. Sadece bütün bunlardan önce olduğumuz hale geri dönmek istiyorum.” Ellerini kavuşturdu. “Görmüyor musun? Bunların hepsi o lanet iş yüzünden, onun yüzünden oluyor.”

Kat ağzından çıkmak üzere olan zehir gibi sözlerle engel olmak için dilini ısırıldı. “Carter’la birlikte olmam gerek.” Topuklarının üzerinde döndü ve kapıya doğru ilerledi.

“Katherine bekle!”

Kat durdu, bir nefes aldı ve yavaşça döndü.

“Konuş benimle,” diye ısrar etti annesi, tüm yüz hatlarından acı okunabiliyordu. “Ben... Ben sadece durumu düzeltmeye çalışıyorum. Aramızın iyi olmasını istiyorum.” Hayal kırıklığı ve incinmişliği omuzlarının şeklinden anlaşılıyordu. “Böyle olmamızdan nefret ediyorum. Ben... Kızımı geri istiyorum. Lütfen. Seni seviyorum.”

Kat annesinin yanına gitme ve onun kollarında rahatlama dürtüsüyle mücadele etti. Tanrı aşkına, çok yorulmuştu artık. Daha önce hiç bu şekilde kavga etmemişler, birbirlerinden bu kadar uzak ve ayrı olmamışlardı. Kat’ın babası öldükten ve Eva kendi içine kapandıktan sonra bile, yine de aralarında yakınlık ve umut olan anlar yaşanmıştı. Kat’ın bir yanı onları şu anda ayırmakta olan saçmalığın bir çözümü olmasını istiyordu ama aynı zamanda bunun olmayacağını da biliyordu. Çok fazla şey söylenmişti. Aralarındaki bu uçurumu kapatabilecek kadar büyük bir köprü yoktu.

“Sen Carter’ın benim hayatımda olacağını kabullenene kadar bunu yapamam anne.”

Kat annesinin cevabını beklemeden, hızla üst kata çıktı. Carter’a geri dönmeye, ona her şeyin yolunda olacağını söylemeye ihtiyacı vardı. Onun etrafında olmasına, burnunda onun kokusunu duymaya, ellerinin altında tenini hissetmeye ihtiyacı vardı. Dudaklarının üzerinde onun dudaklarına, kulağında onun sesine ihtiyacı vardı.

Aniden ona ulaşmasını sağlayacak koridor bir kilometre uzunluğunda görünmeye başladı. Kalbinde yerleşmeye başlayan ağrıyı gidermek için göğsünü ovuşturdu, yatak odasının kapısını açtı, nefesini tutup, kapı aralığında durdu.

Boştu.

Kat onun ismini seslendi.

“Katherine lütfen,” diye seslenmeye devam etti ardından gelen annesi.

Ama Kat cevap vermedi. Hızla yatak odasındaki banyoya girdi.

Boştu.

Kalbi göğüs kafesinin üzerinde hızla çarparken, yatak odasına geri dönüp ona seslendi.

Çantası yoktu.

Hâlâ, “özür” ve “sevgi” gibi kelimeler mırıldanan annesini iterek yanından geçti, kendini merdivenlere doğru attı ve arka kapıya doğru koşmaya başladı.

Sigara. Carter sigara içiyordu. Söz vermişti.

“Carter?” Kat arka kapıyı savurarak açtı, geniş bahçelerin üzerindeki kalın kar tabakasından başka bir şey yoktu.

Boştu.

“Kat?”

Kat etrafında hızla döndü, dönüp büyükannesinin yumuşak, endişeli yüzüne bakarken neredeyse düşüyordu. “Büyükanne, o nerede?”

Yaşlı kadın şaşkınlık içinde başını iki yana salladı. “Bilmiyorum tatlım. Ben onun senin odanda olduğunu sanıyordum.”

“Hayır, orada değil.” Kat nefessiz kaldı. “Bana söz verdi büyükanne.”

Kat cep telefonunu hızla cebinden çıkardı ve mutfaktan geçip fırtına gibi ön kapıya doğru ilerledi.

“Lütfen aç,” diye inledi telesekreter mesajı devreye girmeden önce.

Ön kapıyı açıp, karşısında sadece soğuk hareketsizliği görünce, paniği destansı boyutlara ulaştı. Dondurucu havada

nefesleri ağzından büyük, gri tüyler gibi çıkıyordu ve bakışlarıyla çaresizce Carter'ın uzun, geniş bedenini beyazlığın üzerinde görmeye çalışıyordu.

Yine de korkmuş, öfkeli gözyaşları dökülen gözleriyle Kat'ın görebildiği tek şey, evin yolunun üzerinden evden uzaklaşan bir çift büyük ayak izi oldu.

Kendisinden uzaklaşan izler.

★★★

Kat, yeniden ara tuşuna bir kere daha bastığında telefonunun ekranının ışığı tüm odayı aydınlattı.

Telesekreter.

Yorgun, nemli gözlerinden ağırlaşmış kirpiklerini kırttı.

On iki saattir Carter'dan hiç haber alamamıştı. Ne bir yazılı mesaj, ne de telefon.

Başı zonkluyordu, kalbi parçalanıyordu ve bedeni endişeden bitkin düşmüştü. Bedeninin her bir parçası ağrıyordu. Hissettiği boşluk, çelişkili bir şekilde bunaltıcıydı.

Yine döktüğü pek çok gözyaşının, attığı pek çok adımın ardından, bunun hiçbir parçası için Carter'ı suçlamadığını biliyordu. Nasıl suçlayabilirdi? Dışarı çıkmanın bir yolunu, bir kaçış yolu bulduğu için onu nasıl suçlayabilirdi? Bunun farkına varabilmesi için altı saat, histerikçe onu tekrar tekrar araması ve çok fazla yazılı mesaj göndermesi gerekmişti. Ama bunun farkına varmıştı.

Carter anlaşılmaz, duygusuz ve umarsız biri gibi görünebilirdi ama Kat onun bunların hiç biri olmadığını biliyordu. O umutsuzca açık ve kırılğandı.

Tersine, onu açıkça rahatsız olduğu bir duruma soktuğu için suçlu olan kendisiydi. İçgüdülerinin sesini dinleyip Carter'ın gözlerindeki endişeyi görmeliydi. Ona yeterli olduğunu göstermek istemişti. Kendisinin yardımcı olabileceğini,

ona destek olmak için yeterince güçlü olduğunu kanıtlamak istemişti.

Çok bencilce davranmıştı.

Evet, söz vermiş, demişti büyükannesi, Kat başını onun kucağına koyduğunda. Evet, Kat sözü içtenlikle verdiği konusunda ona güvenmişti ama gerçek şuydu ki yanılmıştı. Bunu söylemişti, çünkü Kat ona *söylettirmişti*. Carter ihtiyacı olduğunu bildiği için bunu ona vermişti. Eğer bunu yapmasaydı Kat annesiyle konuşmayacaktı ve Kat bunu yaptığına pek çok yönden memnundu.

Pek bir işe yaramamıştı tabii.

Ne de olsa, Roma da bir günde kurulmamıştı: Her şey sabır istiyordu. Carter gittikten sonra yaptıkları konuşmalar rahatsız edici derecede yapmacık ve kısa olmuştu ama yine de konuşmuşlardı. Kat bunu gün kadar açık bir şekilde annesinin yüzünde görmüştü: Annesi Carter'ı gitmeye zorlayan şeyin, kendisinin oradaki varlığı olduğunu biliyordu. Ve bunu ister itiraf etsin ister etmesin, bir parçası bu konuda kendisini sorumlu hissediyordu.

Kat dönüp sırt üstü uzandı, telefonunu sıkıca karnına bastırmıştı. Pencereden dışarı baktığında hâlâ kar yağdığını görebiliyordu. Carter'ın nerede olduğu ve iyi olup olmadığı hakkında düşünmeden duramıyordu. Havaalanını aramıştı ama uçuş rezervasyonları değiştirilmemişti. Eve dönmek için başka bir uçağa binip binmediği hakkında hiçbir fikri yoktu ama Kat'ın içinden bir ses onun bunu yapmadığını söylüyordu. Çantasını topladıktan sonra büyükannesinin evinden ayrılmaya ve bir sonraki akşamüstü daha önceden ayarladıkları uçağa binmeye karar verdi.

Büyükannesi ona Şükran Günü'nü ailesi ile birlikte geçirmesi gerektiğini söyleyip, kalması için ısrar etmişti elbet-

te ama gerçeği söylemek gerekirse, olan her şeyin ardından, annesiyle aynı evde olmak Kat'e doğru gelmiyordu. Carter'a kendisine dönmek isterse nerede olacağını yazan bir mesaj attı ve evden ayrıldı.

Ailesi olsun olmasın, düşünmek için huzura, sessizliğe ve zamana ihtiyacı vardı.

Tıpkı Carter'ın da ihtiyaç duyduğu gibi.

Tanrım, Kat'in annesinin söylediği şeyleri duyunca kim bilir neler hissetmişti. Eva'nın kelimeleri, bir önceki gün ve gece Kat'le büyükannesinin yardımıyla ona sağladıkları özgüvenin her bir parçasını yıkıp geçmiş olmalıydı. Kat gözlerini kapattı. Tanrım, ona onu sevdiğini söylemek istiyordu.

Artık kendisiyle bir şey yapmak istemese bile, Kat'in onun bunu duymasına ihtiyacı vardı.

Kendisine birkaç gözyaşı daha dökme izni verdi. Bunlar Carter ve yaşadığı kuşkusuz acı için dökülen yaşlardı. Sevdiği adama bunu yaptığı için annesine duyduğu öfkenin gözyaşları; Kat'in büyükannesi ve istemeden kendisini içinde bulduğu korkunç durum için ve babası için dökülen yaşlar.

Yüce Tanrı, onu çok özlemişti. Orada olmadığı için çok üzgündü. Her şey için çok üzgündü. Çok üzgün ve çok yorgundu. Kendisini içinde bulduğu bu berbat durum hakkında biraz daha düşünmeden, keyifli, sessiz uyku ona galip geldi.

★★★

Bir ses vardı. Kat'in bilincinin bir köşesinde, karanlık ve ışık, gerçeklik ve rüyalar arasında bir yerdeydi ama kesinlikle bir ses vardı. Uykudan oluşan sersemliğin içinde Kat, kolunu savurarak, çalar saatinin düşmesine basacaktı...

Tak tak tak.

Gözlerini birbirine yapıştıran uykuyu gidermek için göz-

lerini kırpıştıran Kat doğrulup oturdu. Kafası karışmıştı, etrafındakileri yavaş yavaş fark ediyordu.

Kat'ın büyükannesinin en sevdiği suit. Drake Oteli, Şikago.

Şarjı bitmiş telefonunu hâlâ elinde sıkıca tutuyordu. Kıyafetleri uykuda terlemesinden dolayı ılık ve ıslaktı. Kat yatağın kenarına doğru hareket etti, komodinin üstündeki lambayı açarak odayı zarif bir ışığa boğdu. Hayal kırıklığıyla kaşlarını çatarak yeniden kulak kesildi, beyninin kendisine gelip uyanmasını ve böylece düzgün bir şekilde odaklanabilmeyi diliyordu.

Hiçbir şey yoktu.

Sessizlik.

Tabii ki sadece sessizlik vardı. Neden başka bir şey bekliyordu ki?

Belki de bu bir rüya...

Tak tak tak.

Kat yatağın kenarından kalktı ve odada yürüyerek suitin geniş oturma odasına giderken yoldaki ışıkları açtı. Bu da kimdi? Oda servisinden sipariş verdiğini hatırlamıyordu. Sate bakmadığı için kendine küfrederek ayaklarını kapıya doğru sürükledi, bu arada hem yüzünü ovuşturuyor hem de kuş yuvasına dönmüş saçlarını yatırmaya çalışıyordu.

Tak tak tak.

"Bir saniye," diye seslendi Kat uykulu bir sesle. "Geliyorum."

Kapı deliğinden bakmadı. Sonunda kapıyı açtığında Kat ayaklarına bakarak kapıdaki çok sayıda kilide söyleniyordu.

"Üzgünüm," diye özür diledi esnemesini bastırırken. "Uyuyordum. Sorun ney-"

Kat'ın kelimeleri, karşısında beklemediği, uzun boylu kişiyi gördüğünde boğazında kaldı. Adam aslında ayakta bile

durmuyordu. Çenesinden ve yorgun yüzünün yanlarından sular damlarken, ağırlığını vermiş kapıya yaslanıyordu.

Onun o güzel, mükemmel yüzü...

“Carter,” diye ciyakladı Kat - sersem gibiydi, ayaklarının üzerinde duramıyordu ve hâlâ rüya gördüğüne inanıyordu. “Sen nerede – ne...”

Kat’ın bakışları inanmayarak onun bedeninin üzerinde gezindi: Su içindeki kıyafetleri güçlü bedeninden sarkıyordu, ellerindeki eklemler soğuktan bembeyaz olmuştu. Dudakları laciverti andıran bir ton almıştı ve artık ona uyanmış, kocaman gözlerle bakarken, Kat onun hâlâ titrediğini fark etti.

“Tanrım, donmuşsun sen,” diye bağırdı, kendini toparlayarak. “İçeri gel de-”

“Hayır,” dedi rahatsız edici bir sesle, başını iki yana sallayıp, dudaklarına damlayan suları yalarken. “Yapamam.”

Kat’ın kalbi tekledi. “Neden?”

Carter bakışlarını yerde tutuyordu. Baştan aşağı titriyordu ve çok derinden gelen acılı bir ses çıkardı.

“Carter hastalanacaksın,” diye onu ikna etmeye çalıştı Kat. “Lütfen.”

“Hayır!” dedi Carter yüksek, uyumakta olan bir otel için fazla yüksek bir sesle. “Benim...” Çenesini indirdi. “Benim önce bir şey söylemem gerek.”

Kat’ın dizleri bükülmeye başladı. İşte buydu: en çok korktuğu şey. Tamamen gidiyordu. Kalbi birkaç atış boyunca tekledi ve iç organları, onun söyleyeceği kelimelerin yıkıcı etkisine hazırlanmak için kasıldı.

Kat boğazını temizledi ve nefesini verdi. “Lütfen önce benim bir şey söylememe izin ver.”

Carter’ın gözleri ayaklarının gösterişli kraliyet mavisi halıya dikili olsa da Kat onun sessizliğini bunu onayladığı anla-

mında algıladı. Gözlerini kapatıp, bunu yapabilmek için dua ederek, ona söylemek istediği her şeyi düşünmeye başladı.

“Çok üzgünüm Carter,” diye başladı. “Her şey için çok üzgünüm. Seni buraya getirmemeliydim. Çok bencilce bir davranıştı. Benim annem – söylediği her şey saçmalıktı, Carter. İnan bana. Söylediklerine inanan tek kişi o. Sözleri için ondan nefret ediyorum. Sana söylediğim her şeyden şüphelenmene neden olduğu için ondan nefret ediyorum. Ve seni suçlamıyorum. Gittiğin için seni suçlamıyorum çünkü ben de olsam aynısını yapardım ve seni bu kadar korktuğun şeylerden koruyamadığım için üzgünüm. Tanrım, sadece çok üzgünüm.”

Kat alnını kapıya dayadı. Bunun onunla son konuşması olmasından korkuyordu. Ama söyleyebileceği her şeyi de söylemişti.

Carter, “Ben de üzgünüm,” dediğinde Kat başını kaldırdı. Carter hâlâ ayaklarına bakıyordu.

“Senin üzgün olacağın hiçbir şey-”

“Lanet olası lafımı bitirmeme izin ver,” dedi Carter sertçe, gözlerini sıkıca yumarak. “Bunu sen benim sözümü kesmeden ya da benimle tartışmadan söylemem gerek, tamam mı?”

“Tamam,” diye kabul etti Kat hemen.

“Üzgün olacağım çok fazla şey var,” dedi Carter sıkı-
ğı dişlerinin arasından, yumruğunu duvara bastırıyordu. “Ben... Bu... Sen - sen benim her şeyimsin ve senin için yeterince iyi olduğumu düşünecek kadar aptal olduğum için üzgünüm.”

Kat dudaklarını birbirine bastırdı ve kelimelerin ağzından çıkmasını engellemek için elini ağzının üzerine kapattı.

“Zayıf olduğum için üzgünüm. Ben yapamadım – ben - sen beni mahvettin Kat. Bana söylediğin şeyler. Senin beni... Beni sevme şeklin. Bunlar bana bir şeyler yapıyor, bana söy-

lediğin şeyler; bunlar benim daha önce kimsenin hissetmemi sağlayamadığı şeyler hissetmemi sağlıyor. Berbat şeyler yaptığım ve saçma hatalarım için üzgünüm. Bazen varlığımı komple bir hata olarak görüyorum zaten. Yaptığım hataları asla geri alamam – gerçekten nefret ediyorum bundan ama bunu yapamam. Bu hataları yaptım ve bunlardan dolayı şu an olduğum insanım.”

Bedeni kapının kasasına doğru çöktü. Kat olduğu yerde duruyordu, ona dokunmayı, rahatlatmayı çaresizce istiyordu.

“Gittiğim için üzgünüm,” diye fısıldadı Carter. “Bunu yapmamalıydım, söz verdiğimi biliyorum ama bu çok... Kahretsin, aşırı zordu.” Carter alnını duvara dayadı. “Çok korkmuştum – Tanrım, sadece o odada kalmam ve dinlemem gerektiğini biliyordum ama onun ne – çantamı aldım ve çıktım,” diye itiraf etti. “Aynı olduğum kahrolası korkak gibi gizlice evden çıktım. Başka ne yapacağımı bilmiyordum. Duvarlar üstüme geliyordu.”

“Carter.”

“Onun o şeyleri söylediğini duyunca midem bulandı,” diye devam etti. “Midem bulandı çünkü onun haklı olduğunu biliyordum. Ve senin buna katılmadığını biliyorum ama o senin annen Kat ve seni önemsiyor. Senin benim gibi biriyle olmanı istemiyor ve bunu anlıyorum, gerçekten anlıyorum. Lanet olsun, bu beni öldürüyor ama... Anlıyorum.” Tek omzunu silkti. “Gidersem herkes için daha iyi olacağını fark ettim.” Uzun kirpikleri, elmacık kemiklerine dokunuyordu. “Lanet olsun, orada olmamam gerekiyordu.”

Carter, hareketsiz, ses çıkarmadan duruyordu.

Kat’in duyduğu kendi hızla atan kalbinin sesiydi. Teni nemli, soğuktu ve içindeki çaresiz korku yumrusu hemen sıkıştı. “O zaman... Neden buradasın?”

Carter’ın dudaklarının kenarı seğirdi. “O kapıdan çıkıp

gitmek, yaptığım en zor şeydi Kat.” Elini kalbinin üzerine bastırdı. “Oradan çıktığımda bir acı hissettim – bilmiyorum, şey gibi... Nefesim kesildi. Ve senden ne kadar uzaklaşırsam, durum daha da acılı bir hale geldi. Ben... Ben öldüğümü düşündüm.”

Kat onun tam olarak ne demek istediğini anlıyordu. Onun gittiğini fark ettiği andan beri acıdan başka bir şey hissetmiyordu.

“Yürüdüm, yürüdüm...” diye devam etti Carter. “Kendime çok kızgındım. Yürümeye devam etmem gerektiğini biliyordum ve bunu denedim. Bana inanmak zorundasın. Lanet derecede fazla uğraştım. Ama kalbim – Tanrım. Of, kalbim fena kırılmıştı.”

Bitkin bedeninin izin verdiği derecede dik duran Carter gözlerini ilk kez Kat’e kaldırdı.

Bakışları birleşti. Carter’ın gözleri yaşlanmış, yenilmiş gibi bakıyordu.

“Sana bu kadar sorun yaratmaktan nefret ediyorum,” dedi sefil bir halde. “Senin için mutlu olacak insanlara karşı kendini savunmak zorundasın. Benim sorunlarım var, ben sinirli pisliğin tekiyim ve lanet olası bir öfke sorunun var. Hâlâ sana kendim hakkımda söylemem gereken şeyler var ve nereden başlamam gerektiğini bilmiyorum çünkü benden uzaklaşmandan çok korkuyorum ve bunun senin için en iyi şey olduğunu bilirken bunu yapmamayı beklemenin beni pis bir bencil yaptığını biliyorum.”

“Ben...”

“Bekle,” diye Kat’in sözünü kesti, nefes nefese ona doğru sendeleyerek bir adım attı. O kadar yakında duruyordu ki, Kat ona bakmak için başını kaldırmak zorunda kaldı, bakışları onun sakalları çıkmış çenesinin hizasındaydı.

“Lütfen Şeftali. Ben istiyorum ki” –hüsranla nefesini ver-

di- “Ben doğru olan şeyi yapmak istiyorum. Gitmem gerektiğini biliyorum. Bir uçağa binip saatlerce karın altında bir otelin önünde beklemek yerine eve gitmem gerektiğini biliyorum. Senin daha iyisini hak ettiğini biliyorum. Bunların hepsini biliyorum Kat. Ama gerçek şu ki... Gerçek şu ki...”

Kat gözlerini kapattı, ona doğru sallanarak ilerledi. Buz gibi eli yüzünü kavradığında ve boynuna indiğinde titredi.

“Gerçek şu ki,” diye fısıldadı, dudakları onun kulağının üzerindeydi. “Gitmeye çok korkuyorum. Yapamam. Sen olmadan çaresiz durumdayım.”

Kat onun kolunun alt kısmını kavradı, başını onun pazısına yasladı ve yumuşak, acılı bir rahatlama sesi çıkardı.

Carter burnunu onun şakağında gezdirdi. “Ben seninim. Bunu bilmek zorundasın. Tanrım. Bana bunu bildiğini söyle.”

“Biliyorum,” diye inledi Kat. “Biliyorum.”

Carter bedenini Kat’ın üzerine bırakıp onun geriye doğru sendeleyerek otel odasına girmesine neden oldu. Carter yüzünü onun boynuna yaslayıp, teninin üzerinde anlaşılmasız kelimeler mırıldanırken kontrol edilemez bir şekilde titremesine rağmen ayağının kenarıyla kapıyı kapatmayı başardı.

“Kat,” dedi gıcırtılı bir sesle. “Ben – Kat... Beni gönderme. Lütfen.”

“Asla,” dedi Kat tutkuyla.

Carter’ın bedeni şiddetle titriyordu.

“Seni ısıtalım. Lütfen, sana yardım etmeme izin ver. Çok üşümüşsün.”

Carter geriye doğru gönülsüzce bir adım attığında Kat onun ceketinin fermuarını açtı ve omuzlarından çıkardı. Sessizce duran Carter’ın bakışları yerdeydi; Kat onu soymaya başlarken çenesinden süzülen sular yere damlıyordu. Kat tek bir kelime etmeden, üzeri yarı çıplak ve bedeninin her

yerindeki tüyler diken diken olmuş Carter'ın elini tuttu ve onu banyoya götürdü. Onu kapının yanında bırakıp beş başlıklı duşu sıcığa getirip açtı. Carter'ın botlarını ve çoraplarını çıkardı, kotunun düğmelerini çözdü ve kendi kıyafetlerini çıkarmadan onun i  çamaşırını çıkarmasına yardım etti.

 kisi de  ırıl ıplaklardı ama aralarında cinsel bir çekim, çekici bir atmosfer, çaresizce aranan eller ya da deli gibi   p şler yoktu.

Carter'ı elinden tutup duşa yönlendiren Kat, suyun önce ona değeceği şekilde hareket etti. Sıcak buharın altında dururlarken Kat yavaş yavaş ısı derecesini artırdı, Carter'ın bedeninin sıcaklıkla şoka girmesini istemiyordu.

Kat onu kollarının arasına aldı. "Isıtayım seni."

Carter kollarını ona doladı, yüzünü omuzlarına bıraktı. Başını onun boynunun üzerinde iki yana salladı. "Gidemezdim. Gitmem gerektiğini biliyorum ama gidemezdim."

"Biliyorum. Sorun değil."

" ok korkuyorum. Lanet olsun. Çok korkuyorum." Sesi  atladı. Kat'ı daha yakınına çekti. Bedeni Kat'inkini k ş lt yor, omurgasının geriye kıvrılmasına neden oluyordu.

"Korkma," diye ısrar etti Kat onun sırtını okşarken. "Ben buradayım."

Carter daha yakınlaşmaya çalıştı. "Ben kaybedemem – ben – Tanrım. Bunu düşünmek bile canımı acıtıyor." Sesi boğuk çıkmaya başlamıştı. "Bana yardım et," diye yalvardı. "Bana yardım et. Ben yapamam..."

"Carter," diye üsteledi Kat. "Sakin ol. Lütfen."

Kat ikisini de elinden geldiğince ayakta tutup, çevirmeye çalışırken, ikisini de duşun zeminine oturtmayı başardı, yerde hiçbir zaman birbirinden çözülmeyen ya da teması kaybetmeyen ağır uzuvlar halinde oturuyorlardı.

Kat onu daha önce hiç bu halde görmemişti. Karşılaştığı

her bir engel, zırhından geriye kalan her bir parça –ukalalık, umursamazlık, öfke, nefret– gözlerinin önünde uflanıyor, onun bedeninden çarpan her bir su damlası ile çıkıyor, titreyen teninin üzerinden akıyor ve su kanalında yok oluyordu.

Kat onu kucakladı, daha yakına çekti, kollarını onun dövmeli kollarına, bacaklarını onun beline doladı, bu arada Carter kaba yanağını onun göğsüne dayıyordu. Carter’ın omuzları sarsılıyor, onun iç çekişleri ve hıçkırıklarıyla inip kalkıyordu.

Kat, bedeni sarsılırken aynı zamanda onun inlediğini de duyabiliyordu.

Tanrı aşkına...

Carter ağlıyordu.

Kat kendini kaybetmemek için mücadele ederken ellerini onun sırtında ve boynunda gezdirip onu sakinleştirmeye çalışıyordu. “İyisin tatlım.”

“Benim... Benim... İhtiyacım var...”

Kat onun yanağını öptü. “Neye ihtiyacın olduğunu bana söyle.”

“Tanrım, o... O – ora... Orada...” Carter onun elini yakaladı ve hızla atan kalbinin üzerine götürdü. “Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim.” Dudaklarını yaladı. “Canım acıyor.”

“Kalbin mi acıyor?”

Carter’ın yüzü düştü.

Kat, sıcak suyun onun yüzünün üzerinden akmasını izledi.

“O senin. Hepsi.” Islak kirpiklerini kırptı. “Artık biliyorum. Kat ben...” Carter başını kaldırdı, burnu onunkinin yanında, kollarını ona dolamış, suyun buharı ikisinin de etrafını sararken, Kat’in gözlerinin içine baktı. “Ben... Ben... seni seviyorum,” diye fısıldadı.

31

Kat'in bakışları Carter'ın korkmuş ama beklenti içindeki yüzünün üzerinde gezinirken, söyleyecek kelime bulamadı. Lanet olsun, onun için kalbinde, zihninde ve ruhunda hissettikleri kelimelerle anlatılabilenlerin ötesindeydi. Bir şey, önemli ya da anlamlı bir şey söylemek için defalarca ağzını açtı ama onun bu itirafı dilinin tutulmasına neden olmuştu.

Beni seviyor.

“Carter,” dedi nefes verir gibi, gözlerini kapatırken. “Ben de seni seviyorum.”

Carter elini onun boynuna götürdü, parmaklarını nazikçe Kat'in deli gibi attığını bildiği şah damarının üzerinde nazikçe gezdirdi.

Carter'ın bakışları hâlâ onun köprücük kemiğinin üzerindeydi. “Benim Şeftalim.” Kat'in boynuna yumuşak, ıslak bir öpücük kondurdu. “Sen benimsin,” dedi dudakları onun çenesindeyken.

Kat başıyla onayladı, yanağını onunkine sürtüyordu. Teninin üzerinde onun tenini hissetmek, bedeninin ona yapışmasına, boyun eğişle titremesine neden oluyordu.

“Her parçam,” diye fısıldadı tutkuyla.

“Tanrım,” diye fısıldadı Carter onun kulak memesine

doğru. “Bu o kadar... Tanımlayacak kelime bulamıyorum.”

Kat onun tam olarak ne demek istediğini biliyordu. Onları kelimelerle anlatılamayacak, mantığın, hatta ikisinin bile ötesinde bir sevgiydi. Bağlantılarının, aralarındaki bağın oluşması on altı yıl sürmüştü. Birbirlerini tanımasalar da ve her gün monoton hayatlarını yaşamaya devam etseler de, yine de birbirlerinin bir parçası olmuşlardı ve bu sessiz, birbirlerini tamamlayan parça ikisi de yaşadığı sürece içlerinde olacaktı.

İkisinin de gücü bunu durdurmaya ya da reddetmeye yetmiyordu.

Kat’ın bedenini harika bir güç akımı kaplayıp, Carter’ın itirafından dolayı hâlâ sıcak olan damarlarına adrenalin pompaladı. Bu canlandırıcı bir histi, çok uzun zamandır hissetmediği bir his. Çok kısa bir an için, Carter kollarındayken ve baştan aşağı azimle doluyken, Kat gerçek anlamda durdurulamaz bir hale gelmişti.

Kat yorganı tekmeleyerek ayaklarından uzaklaştırdı. Terliyordu ve Carter’ın bedeninin kendisininkinin üzerinde olması ne kadar güzel olsa da, serinlemek için hareket etmesi gerekiyordu.

Kat, saate bakarak Carter’la birlikte son beş saattir uyudukları yataktan kalktı, tişörtünü çıkardı ve hamam gibi odanın sıcaklığı ikisini de sıcak tutmaya yetecek duruma gelene kadar termostatin derecesini düşürdü. Hızla banyoya gitti, yüzüne soğuk su çarptı, eşofman altını çıkarıp kısa bir şort giydi.

Kat’ın teni hemen soğumaya başladı. Elinde bir bardak suyla yatak odasına gittiğinde, Carter’ın hâlâ üzerinde sadece

boxer'ıyla sırt üstü yattığını gördü. Kat, onun da yorgandan kurtulduğunu görünce gülümsedi. Göğsü hipnotize edici bir şekilde inip kalkıyordu.

Carter tek gözünü açtı ve Kat onun yanına otururken, bir avucuyla terden parlayan göğsünü ovuşturdu.

Kat parmak uçlarını onun karnındaki tüylerin üzerinde gezdirdi. "Selam."

Carter uykulu, üzerinde yastık izi olan yüzünü ona çevirdi ve tembel bir şekilde gülümsedi. "Selam."

"Kalbin nasıl?"

Carter onun eline uzandı ve elini göğsünün sol kısmına yerleştirdi. "Sen söyle," dedi ona delici bir şekilde bakarken.

Kat dudaklarını ısırdı. "Hızlı atıyor."

"Sen yanımdayken hep öyle oluyor."

Kat onun bileğini tuttu ve aynısını yaparak, sol göğsünün üzerine yerleştirdi. Carter acele etmeden dirseğinin üzerinde kalktı ve eliyle onun göğsünü çocuklara özgü bir merakla izledi.

"Uçuyor." Carter'ın bakışları elinin üzerinden sakince onun boynunun kıvrımına gitti, aç bir şekilde dudaklarında gezdi ve sonunda gözlerinde durdu. Onun sessizliği Kat'ın ensesindeki tüylerin kalkıp karıncalanmasına neden olurken, etraflarındaki hava ağırlaştı ve elektrikle doldu.

"Sana bunu ben mi yapıyorum?" diye sordu Carter onun kolunun üzerindeki kalkmış tüylere dokunurken.

"Bana her baktığında."

Carter'ın parmakları, Kat'ın sutyeninin dantelinin üzerinde hafifçe dans ediyordu. Bu dokunuşun üzerine Kat'ın göğsü kalkarken, gözleri kendi iradeleriyle kırpışarak kapandı. Kuş tüyü gibi dokunuşlarla, Carter elini onun sağ göğsüne kaydırıp her bir kıvrımı okşarken, Kat'ın dokunması için yanıp tutuştuğu yerlere bilinçli olarak dokunmuyordu.

Bedenini ona daha fazla yaklaştıran Carter, onun köp-rücük kemiğinin üzerinde, yavaş sekiz şekilleri çizip onun vücudunun haritasını çiziyor ve boğazındaki damarlarının gittiğı yerlere bastırıyordu. Bunlar aslında çok basit hareketlerdi ama Kat onun her dokunuşunda içinde büyüyen inlemenin ağzından çıkmasına engel olamadı. Carter'ın yolu bilen parmağı onun boğazından erotik bir şekilde göğüslerinin arasına, sutyenin kumaşının üzerinden karnının yumuşak derisine doğru indi.

Kat, onun eli göbek deliğine ulaştığında nefesini tuttu. Carter göbek deliğinin etrafında iki kez daire çizdikten sonra parmağını deliğın içine soktu. Artık başını daha fazla havada tutamayan Kat, Carter muhteşem bir şekilde onun bedenini keşfetmeye devam ederken kendini yastığın üzerine bıraktı.

“Tenin burada yumuşacık.” Carter elini şortunun belinden içeri soktu. “Çok yumuşak.”

Kat, Carter dudaklarını o noktaya bastırduğında nefesini tuttu ve az önce parmağıyla dokunduğı yeri yaladığında mırıldandı.

“Carter,” diye inledi.

“N'oldu bebeğim?” Carter, bedenini ona yaslariken yavaşça hareket ediyordu.

Kat ellerini, onun avuçlarının altında güçlü bir şekilde kasılan geniş omuzlarına götürdü. Carter, göğsünü onun göğsüne yaslamıştı.

“Dudaklarını özledim.”

Carter başparmağıyla onun çenesini okşadı, yakan bakışları dudaklarının üzerindeydi.

“Lütfen.” Bu kelime Kat'ın ağzından ahlaksız bir fısıltı gibi kaçmıştı.

Bu çaresiz istek, Kat'ın derisinin altında kaynıyordu.

Onun yanında olduğuunda her zaman var olan kaçınılmaz zevk patlaması sadece bir dokunuş ötesindeydi.

“Bana ne istediğini söyle,” dedi Carter kısık sesle. “Bana o şekilde bakmaya devam et ve Tanrı’ya yemin ederim sana istediğin her şeyi veririm.”

“Öp beni,” diye yalvardı Kat. “Sadece öp beni.”

Kat’ın pembe, ıslak, yumuşak ağzı Carter’ı büyülyyordu. Milyonlarca kere, milyonlarca farklı şekilde öpüşmüşlerdi ama isteği bu kez ağzından o kadar büyük bir şeymiş gibi çıkmıştı ki Carter başta ona bakmaktan başka bir şey yapamadı. Onun dudaklarının, aletinin etrafındaki ilahi görüntüsü aniden gözünün önünde belirmiş, aynı zamanda ağzının kurumasına ve bedenini onunkine bastırmasına neden oldu.

Teninin üzerindeki tenin rengi kızarmıştı ve sıcaktı. Carter sakinleşmeye çalıştı ama bocaladı. Gerçek şuydu ki bedeninin kendisine ait olduğunu hissetmiyordu - adeta biri bedenini ele geçirmişti, bir şey tarafından kontrol ediliyor gibiydi.

Daha büyük bir şey... Anlaşılamayan bir şey. Gözlerini kapattı ve kendisini rahatlatan bir nefes verdi. Kimi kandırıyordu ki? Onu *Kat* ele geçirmişti. Üzerinde kontrol sahibi olan Kat’ti. On bir yaşından beri üzerinde büyük bir etkisi olmuştu. Ve eğer bunu daha önce fark etmemiş olsa bile, artık o on altı yılın her saniyesinde, dakikasında ve saatinde onu sevdiğinden kahrolası emindi. Kendini ona Bronx’taki yalnız, kalp kırıcı bir gecede, karanlık bir sokakta kaptırmıştı ve en sonunda bir daha asla kendisini gerçek olarak bulamadığını anlıyordu.

On altı yıl. Beş bin sekiz yüz kırk dört gün.

Yüce Tanrı, o olmadan bu kadar uzun süre içinde nasıl hayatta kalabilmişti?

Onu çaresizce ve o kadar gerçek anlamda seviyordu ki bu onu çok korkutuyordu. Onu farkına bile varmadan özlemiş ve büyürken, tüm o etrafını sarmalayan pisliğe kendini kap-tırırken onu hayal etmişti. Eğer onun tarafından bu kadar büyülenmiş olmasa, Carter kendi körlüğüne ve Kat hayatına yeniden girdikten sonra kendini gömdüğü bu saçma inkâra kahkahalarla gülebilirdi.

Belli belirsiz de olsa, Kat'ın bedeni altında kıvrılıyordu. Bacakları şiltenin üzerinde hareket ediyor, kasıklarını kaldı-rıp herhangi bir sürtünme için ona dokunduruyordu - muh-teşemdi. Carter ağzını açıp, onun nefesini içine çekti. Du-daklarını onunkilere bastırduğunda tüm bedeni titredi ve Kat onu kendisine çekip, hızla daha derin öpmeye başladığında inledi.

Dilleri buluştu, yeniden bir araya geldi, birbirlerinin ta-dını alıyor, bir onun bir diğerrinin ağzının içinde birbirlerine sürtünüyordu. Carter, tutkuları patlayıp, cızırdamaya başla-dığında bir eliyle onun belini kavrayıp, diğer eliyle yüzüne dokundu. Yüce Tanrı, bacaklarının arasında zonklayan ağrı işkence gibiydi. Onun kendisine ne yaptığını göstermek için kasıklarını onun karnına bastırdı. Bunu anlayabileceği için değil. Bunu kavraması mümkün değildi.

Carter, o iki kelimeyi ona söylemeden ondan uzaklaşa-bileceğini düşünerek aptallık etmişti. Tüm lanet olası hayatı boyunca hiçbir insana söylemediği o iki kelime... Onu ha-zırlıksız yakalamıştı ama onları söylediğinde hissettiği rahat-lama, herhangi bir şartlı tahliyeyle serbest kaldığını belirten kâğıttan daha özgürleştirici bir şeydi.

Dudaklarını onunkinden çekip çenesine ve boynuna kay-

dırdı. Onun muhteşem bedeninin herhangi bir yerine ulaşabilsin diye Kat geriye doğru kavis aldı. Carter onun gövdesiyle başladı: Sutyeninın askılarını kollarından indirip göğüslerini istek dolu ellerinin ve talepkâr ağzının insafına bıraktı, sonra da gözlerini kapatıp Kat'ın göğüslerini dudaklarının arasına alıp yalamaya, emmeye, onu dudaklarıyla tahrik etmeye başladı. Kat sırtını tırmalayıp ona olan ihtiyacını fısıldarken onu kendine doğru çektğinde Carter inledi.

Carter dudaklarıyla onun kasıklarını, karnındaki yumuşak tenini ve şortunun altında giderek daha çekici hale gelen çizgiyi okşadı. Onu dilinin üzerinde hissetmek istiyordu. Onu tüketmek, yüzünü oraya gömmek ve günlerce oradan çıkmamak istiyordu. Onun nefes nefese ve sıırıslık olmasını istiyordu. İstiyordu...

“Seni özledim,” dedi Kat nefes verir gibi.

Onun yüzündeki acı çeken ifade karşısında şaşırın Carter genesini onun kasığına dayadı.

“Sen yokken seni özledim.”

Carter'ın kalbi paramparça oldu. “Asıl ben seni özledim.” Carter onun yanağına yapışmış olan saç tutamını geriye çekti. Başını iki yana salladı. “Tanrım.” Onu öptü. “Senden uzaklaştığım için kahrolası bir aptalım.”

Ondan uzaklaşmak, Carter'ın canlı canlı yanmayı hayal ettiği şeye benziyordu. O acı onu sakat bırakmış, onu eritip hareket edemez bir hale getirmişti.

Çocuklar onu Kill'de ziyaret edip, Max'in Lizzie'nin gi-dişinin ardından nasıl paramparça olduğunu anlattıklarında, Carter anlamak için mücadele etmişti. Artık arkadaşının yaşadığı –hatta hâlâ yaşamakta olduğu- acının tam olarak nasıl bir şey olduğunu anlıyordu.

Carter bir daha asla o acıyı hissetmek istemiyordu. Bunu ikinci kez atlatabileceğinden emin bile değildi.

“Bunu neden yaptığını biliyorum,” diye fısıldadı Kat. “Ve eğer gitmen, beni sevdiğini anlamana yardım ettiyse,” diye devam etti kısık bir sesle, “o zaman bunu yaptığına memnunum.”

Tanrım - o haklıydı. Onun yanından gitmiş, binlerce parçaya ayrılmış ve arkasına saklanacağı hiçbir şey olmadan, çırlıçıplak kalmıştı. Gerçekçi bir bakış açısıyla, Carter içindeki hisleri eninde sonunda ortaya dökceğini inkâr edemezdi. Ve şimdi güzel bir şekilde uyguladığı serseri tavrı da adamakıllı mahvolduğu için bunun ne kadar yorucu bir şey olduğunu itiraf edebiliyordu.

“Carter.” Kat onun eline uzandı ve avcunu kalbinin üzerine koydu. “Göster bana,” diye fısıldadı. “Bana beni ne kadar sevdiğini göster.”

Carter onun yüzüne sorgulayıcı gözlerle bakarken zihninde birlikte oldukları tüm o zamanları canlandırıyor, ona nasıl dokunduğunu, öptüğünü, içinde nasıl hareket ettiğini düşünüyordu. *Göster bana.*

Sahil evinde.

Kanepenin üzerinde.

Carter’ın evinde, ilk birlikte olduklarında, yağmurdan sırlıklam bir halde, sabaha kadar.

O zaman bile onu çok fazla seviyordu.

Bunun farkında bile olmadan, baştan savma, yetersiz kelimeleri yerine bedenini kullanarak onun kendisi için ne anlam ifade ettiğini göstermişti. Bedeninin, onun için de olmasının verdiği his çok baskın olduğunda, yoğun istek bulutlarının içinde ritmini bulamadığında sadece onu içine çekmiş, onu bayıltacak gibi öpmüş ya da inleyerek ismini söylemesine neden olacak yerlerine dokunmuştu.

Bunlar, Carter’ın en sevdiği anlar olmuştu. Birleşmiş

ama hareketsiz. Çılgınlık olmadan. Sadece var olarak. Bunlar Carter'ın kendisini en huzurlu hissettiği anlar olmuştu.

Carter onun saçlarını geri itti ve onu öptü. Nazikti, dudaklarını onun dudaklarına hafifçe bastırırken dudaklarının üzerindeki dili hassas ve sevgi dolu bir şekilde fısıldıyordu.

Çok güzelsin, diyordu öpücüğü. Nefesimi kesiyorsun.

Kat'in boğazından gelen inleme, Carter'a bunu duyduğunu, hissettiğini söylüyordu. Carter elini onun ensesine koydu ve onu kaldırarak dudaklarına doğru çekti. Kat hiç direnmedi. Bu cömertliği inanılmazdı. İç çamaşırını çıkarırken Carter'ın üzerine çıktı, çenesinden aşağı inip boynunu öptü, göğüslerini yaladı. Karnı üzerinde dişlerini gezdirip hafifçe ısırdı. Ellerini kaydırıp bacaklarını araladı.

Seni hep istedim..

Carter onun kasıklarına küçük öpücükler dokundurunca Kat yumruklarını sıktı. Kat bacaklarını büktü ve topuklarını onun omuzlarına dayadı. Carter onun bacaklarının birleştiği yeri okşadı ve çıplak ten onun dudakları için hevesle beklerken bacakları daha da aralandı. Ağzıyla yarığın tepesine bir öpücük kondurdu, ıslak parlaklık orada gözüne çarptı. Kat'in gözlerinin kapanmasına ve sırtını kaldırmasına neden olacak şekilde, yavaşça daireler çizmeye başladı.

Lanet olsun. Kat, Carter'ın tadına baktığı en leziz şeydi. Parmakları hareket edip, kolaylıkla onun ıslak teninden içeri girdi. Parmağını her sokuşunda, kıvrışında ve okşayışında onunla oynuyor, daha fazlasını istiyordu. Yavaş yavaş Carter iki uzun parmağını daha onun içine soktu ve Kat bağırp kasıklarını onun yüzüne doğru kaldırınca inledi. Çok sıcaktı. Carter onu yalayıp emerken parmaklarını çıkarıp yeniden soktu.

“Daha fazla.”

Sana dünyaları veririm.

Carter mırıldandı ve yüzünü daha fazla yaklaştırdı, başını iki yana doğru sallıyor, Kat tırnaklarını sertçe başına geçirirken, onun teninin üzerinde inliyordu. Nefes nefese kalan Kat yalvarır gibi sesler çıkarmaya başladığında dilini daha hızlı hareket ettirmeye, parmaklarını daha derine sokmaya başladı.

“Tanrım... Beni boşaltacaksın.”

Evet, lanet olsun, Carter bunun için yaşıyordu. Kat onun omuzlarını kendisine doğru çekiyor, kasıklarını ona bastırırken çenesini sırlıslam ediyordu. Orgazm onu vurup bedeninin sarsılmasına neden olana kadar inleyip anlamsız kelimeler söyledi. Carter onun bacaklarını kavrayıp başını ona gömdüğünde Kat onun doymak bilmeyen ağzından kaçmak için kıvranıyordu. Carter kendisine durması için yalvarana kadar onun kendisine verdiği her şeyi tüketip bitirdi.

Seni bu şekilde sevmekten asla vazgeçmeyeceğim.

Sonunda Carter başını kaldırdı, Kat'e ve onun incecik teninin üzerindeki ısıltıya baktı. Göğsü ağır nefeslerle inip kalkıyordu. Carter onun bedeninde yukarı doğru çıkarken tenini öpücüklerle kaplıyor, kendini dünyaya bağlamak için sıcaklığına ihtiyaç duyuyordu. Nazik ve hassas olması gerektiğini biliyordu. Aralarındaki sıcak, çılgın, sert arzu sisi dağılmaya başlıyordu ama Carter bunu solumuştu bir kere. Tam o sırada, göğüsleri birbirinin üzerindeyken, Kat'in ellerinin omuzlarında ve bacakları belinin etrafında durması onu sakinleştirmek için yeterliydi.

Kat onu öptüğünde, onun dudaklarında onun tadını aldığı inledi. Ellerini yatağın üzerine, onun kaburgalarını yanına yasladı - kalın aleti ıslak ve istekli bir şekilde bedenlerinin arasında sıkışmıştı. Kat her hareket ettiğinde onun ale-

tine boydan boya srtnyor, Carter'ı delirtiyor, kasıklarını kpr kpr ediyordu. Kat boynunu ısrdığında Carter'dan boğuk bir ses çıktı.

Ben seninim; istediğin damgayı vur.

Kat bacaklarını hareket ettirdi ve topuklarını onun kalçasının üzerine koydu. İkiisi birlikte aletini kavradılar, ikisi de buna delice ihtiyaç duyuyorlardı. Carter önce kendisini bıraktı ve aletin ucunu Kat elinde onun ıslak bedenine sürtünmesini izledi. İ çekip yüzünü buruşturdu, kendinden geçiyordu. Bu şekilde birleşmeleri Carter'ın kemiklerini güçsüz kılıyordu. Kat çok ıslaktı, çok yumuşaktı. Carter kasıklarının biraz daha yakına, biraz daha sert ittirdi.

Sonra Kat'ın yüzünü kendisinininkine çekip alt dudağını ısrmaya başladı. Kat'ın eli hareket ettiğinde –inanılmaz bir an içinde– onun içine girdi. Her birleştiklerinde gerçekleşen oşku sırtını alevlendirdi ve kasıklarının ıldırmasına neden oldu.

“Benim tatlı kızım,” diye fısıldadı onun boğazına doğru ve yavaşça onun dar sıcaklığına doğru kendisini itmeye başladı. “İşte bu.” Biraz daha ileri itti. “Ah, lanet olsun.”

Carter başını kaldırdı ve yavaş yavaş, onun bedeni tarafından tamamen sarmalanana kadar aletini içeri itti. Yuvasındaydı. Kat'ın ağzından ufak bir hıçkırık kaçtı ama Carter onu dudaklarıyla yakaladı. Daha derine ve daha sert darbelerle onun içinde hareket etme isteğini çok derinlerinde hissediyordu. Dizlerinin üzerinde ne geldi, daha derine girebilmek için onun bacaklarını biraz daha ayırdı. Carter geri çekilip uzun bir homurtuyla nefesini verirken parmakları birbirlerine kenetlendi. Carter bedenlerinin birleştiği yere baktı ve onun aletin her yanında parlak ve ıslak görüntüsünün karşısında nefes nefese kaldı.

Nefesi kesilerek yeniden içine girdi. “Senin için her şeyi yapacağımı biliyor musun?” diye sordu. “Seni devamlı olarak düşündüğümü biliyor musun? Bazen deli olduğumu düşünüyorum. Beni delirtiyorsun. Sen yanımda olmadığında deliriyorum. Tanrım, Kat, bu bir azap oluyor.”

Kat onun ensesini yakaladı.

“Sana çok ihtiyacım var,” diye devam etti nefes nefese. “Bize ihtiyacım var. Bizi bu şekilde hissetmeye ihtiyacım var çünkü Tanrı şahidim olsun, kalbim sadece senin için atıyor.”

Kat onun ellerini sıktı ve boynunu öptü. Alınları birbirlerine değdiğinde, Carter kendisini onun ağırlaşmış gözlerinde kaybetti. Carter yavaş ama kesin bir halde hareket etmeye devam etti, kasıklarını onun nefesini kesen yere ulaşacak şekilde hareket ettirdi. Karnının derinlerinde hafif bir daralma başladı. Sert bir darbeye içeri girdi ve onun kalçasını muhtemelen yapması gerektiğinden daha sert bir şekilde kavradı. Kat buna karşılık çenesini yalayıp âdemelmesini yaladığında homurdandı.

Kat onu bedeninin yakınında tutuyordu, kollarını omuzlarına dolamış sıkıca sarılıyordu. Carter daha önce ona hiç bu kadar yakın olmamıştı. Kat onun her yerindeydi; Carter onun merhametine kalmış, yenilmişti ancak aynı zamanda zafer kazanmıştı. Ama her şeyin ötesinde, boşalmayı ve o coşkun mutluluğu istemesinin yanında kendisini hiçbir şeyle karşılaştırılmayacak bir şekilde, tamamen sevilmiş hissediyordu. Bu duygu Carter’ı aynı Kat gibi, sıcacık ve güvenle sarmalıyor, kendisini anlatılması zor ama muhteşem hissetmesine neden oluyordu.

Bu aşırı garip ve inanılmaz bir şeydi.

Bu sevişmekten çok daha fazla bir şeydi.

Erotik, tutkulu, çıplak, ruhunu sarmalayan bir şeydi – normalde bu Carter’ı fazlasıyla korkuturdu.

Ama artık öyle değildi - kadını kollarındayken değil. Kat'le birlikteyken, tüm lanet olası dünyayı ele geçirebilirdi.

Carter hiç bu kadar korunmasız olmamıştı - ama aynı zamanda, kendisini ilk defa bu kadar güvende hissediyordu.

Kendisini hiç birine bu kadar özgürce teslim edip karşılığında bir şey beklemediği olmamıştı.

Bedeni giderek daha yukarı kalkıyordu. "Yeterince yakına gelemiyorum," diye itiraf etti hayal kırıklığına uğramış bir homurtuyla. Giderek kendisini daha ileri itiyor, dişlerini sıkıyor, kendisine tamamen yabancı olan sesler çıkarıyordu. Daha da sıkı tutunmaya başladı. "Geliyorum. Kat..."

Carter başını hızla geriye attı ve bağırarak küftetti. Yaşadığı orgazm içinde hızla yayılırken, aleti kör edici bir güçle - gözlerinin önünde beyaz şimşeklerin çakmasına ve kulaklarının gök gürültüsü gibi uğuldamasına neden olarak- nabız gibi, sıcak ve durmaksızın sert bir şekilde bedenine akıyordu. Tüm bedeni titreşir, kıvrılır ve seğirirken onun omzuna doğru homurdandı.

Daha rahat nefes almaya başladı. Kendisini özgür hissediyordu. İyi hissediyordu. Onun için yeterince iyi olduğuna inanmaya cesaret edebilir miydi?

Carter gözlerini sımsıkı kapatıp akmak üzere olan göz yaşlarıyla mücadele etti: Kollarında olan kadın bir kez daha tüm varlığını kaplamıştı, onun paylaştığı şeyi birlikte paylaştıkları şey onu kaplıyordu. Kat'ın köprücük kemiğini öptü, kokusunu içine çekti. Carter'ın bedeni ürperiyordu. Yüzünü onun çenesinin altına gömdü, doymuş aletini onun sıcaklığından çıkardı ve onun kollarının, bacaklarının kendisini sarmalamasına izin verdi. Duyduğu tek ses Kat'ın kulaklarında yankılanan kalp atışlarıydı.

Carter'ın kalbi de buna karşılık verir gibi atıyordu.

Seni seviyorum, diye gürliyordu. *Ben seninim ama lütfen, Tanrı aşkına, beni kırma.*

“Teşekkür ederim,” diye fısıldadı. “Beni affettiğin için teşekkür ederim. Beni sevdiğin için de. Ben bunların hiçbirini hak etmiyorum Şeftali.” Ona sıkıca sarıldı. “Teşekkür ederim.”

Kat, onun alnına doğru uyukulu bir şekilde, “Sanırım böylece ödeşmiş oluyoruz,” diye mırıldandı.

Carter gözlerini kapattı. Bunun doğru olmadığını biliyordu. Kat’dan ayrı geçirdiği zaman ne kadar zor geçmiş olsa da, Carter’ın seçeneklerini değerlendirmek için fazlasıyla zamanı olmuştu ve basitçe düşünmesi imkânsız olan tek seçenek, sonsuza kadar ayrılmalarıydı.

Gitmeyecekti, gidemezdi. Bunu denemişti ve bu onu paramparça etmişti.

Böylece geriye bir seçenek kalıyordu.

Başını kaldırdı ve Kat’ın uyukulu yüzündeki saçları geri çekti. “Şeftali.”

“Hı?”

Onun kirpiklerinin altında, kızarmış yanağının üzerinden görünmez bir daire çizerken, bundan sonra söyleyeceği kelimeleri düşünüyordu. Artık bunu inkâr etmenin bir anlamı yoktu. Kat ve annesinin arasındaki düşmanlığın sebebi kendisiydi. Elbette ki Eva ona bir şans vermemişti ve kuşkusuz kızına karşı olan hislerini açıklamaya çalıştığında alay ederek onun yüzüne gülecekti ama Kat babasını çoktan kaybetmişti ve Carter onun annesini de kaybetmesini istemiyordu.

“Yarın New York’a dönmeden önce yapmamız gereken bir şey var – önemli bir şey. Ben bir şey yapmak zorundayım.”

Kat ona sokuldu. “Evet?”

Carter boğazını temizledi. “Annenle konuşmam gerek.”

Austin Ford, ofisinde kafesteki bir aslan gibi ileri geri yürüyor ve dişlerini o kadar çok gıcırdatıyordu ki Adam onun dişlerinin kırılacağına ikna olmuştu. Tabii dökülen dişlerin manzarası, ayaklarının dibinde paramparça olmuş dört bin dolar değerindeki vazoyla da uyumlu olurdu. Ben Thomas'ın hazırlıksız ziyaretinin ardından, bekledikleri faks WCS kurulundan gelmişti. Verilen mesaj oldukça açıktı: *Eşyalarınızı toplayın çocuklar Artık WCS'de bulunmanız gerekmiyor.*

Adam kendi adına buna şaşırılmamıştı ve bu pek çok yönden onun için bir rahatlama olmuştu. Çok uzun süredir, saldırgan birleşmeler ve göz korkutmayla kazanç sağlama yolunda ağabeyini takip etmişti. Geride durmuş, Austin kendi çıkarları için pazarlık yapıp insanları ve işletmeleri taciz ettiğinde küçük düşmüş ve sessizlik içinde onu izlemişti.

Evet, Austin kahrolası iyi bir üst düzey yöneticiydi ve hem kendisini hem etrafındakileri fazlasıyla zengin etmişti. Ama yıllar içinde kibirli bir hale gelmişti. Tutumları daha kaba ve küstah bir hale gelmiş ve eskiden hayal kırıklığını gösteren alaycı gülümsemesi, artık kendisini reddetme ya da karşı çıkma cüreti gösteren herkese karşı tiksinti gösteren bir hırlama halini almıştı.

Wes Carter Yine de tam olarak bunu yapmıştı.

Şükran Günü haftasında olmalarına rağmen, Austin faks makineden çıktığı andan itibaren her bir avukatı ve kendisine iyilik borcu olan her kişiyi harekete geçirmişti. Bir yasal boşluk, bir eksik, bir hüküm, çek git demenin bir yolunu bulmak istiyordu. Bunu bulması gerekiyordu. Adam, Carter'ın WCS'i elde ettiğini görmektense Austin'in ölmeyi tercih edeceğini biliyordu ama olmakta olan şey tam olarak buydu. Bunu değiştirmenin bir yolu yoktu ve bu haberi Austin'in dostlarından biri vermişti.

Vazo, ilk zayıat olmuştu.

Adam, ağabeyinin ofisteki öfkeli adımlarına devam etmesini izledi.

“Bana diyorsun ki,” diye gürlledi Austin, “bunu durdurmanın bir yolu yok, öyle mi?” İşaret parmağını masanın üzerinde duran faksın üzerine sertçe bastırıyordu.

Danışmanı olan Rick, ağırlığını diğer ayağına verip, boğazını temizledi. “Evet efendim.”

Austin’in gözleri imkânsız derecede açıldı. Adam ağabeyini hiç bu kadar derbeder görmemişti. Saçları karışmıştı, yanakları ve alnının üzerinde hafif bir ter tabakası vardı.

“Bu kahrolası şeye inanmıyorum!” diye kükredi. “Bu nasıl mümkün olabilir ki?”

“Şey, efendim...”

“Sana cevap beklemediğim sorular sorduğumda bana cevap verme Rick!” diye cevap verdi Austin öfkeyle. “Ne dediğimin farkındayım ben!”

Austin derin bir nefes verdi ve avucuyla ağzını ovuşturdu. “Bunu örtmek için gücümüz dahilinde olan her şeyi yaptığımızı düşünüyordum.” Ben Thomas’ın bıraktığı siyah beyaz fotoğrafları işaret etti. “Bana şirketimi güvende tutabilmek için her şeyin yolunda olduğu söylendi.”

Adam’ın öfkesi kabardı. Tabii bu ilk kez de olmuyordu: Austin her zaman WCS’nin kendisine ait olduğunu düşünmüştü, yönetimde olduğu süre boyunca bir kere bile Adam’ın yardımlarını ya da onun başını belaya sokmasının ardından adını temize çıkarmak için yaptıklarını kabul etmemişti. Tabii ki arada bir masasının üzerinde zorunlu artışları bildiren belgeler ve sek viski gibi jestler buluyordu ama bunların hiç biri Adam’ın ağabeyinin, Casari ile olan anlaşmaları da dahil olmak üzere, düşüncesizliklerini kurulun görmemesi

için insanlara ödeme ya da pazarlık yaptığı zamanları telafi etmiyordu. Adam, federaller tarafından yakından izleneceğini bildiği için ona Casari'nin sorun olacağını söylemişti ama ağabeyi onu dinlememişti.

Bu kadarı yeterdi.

Adam için kırılma noktası, Austin ve Carter'ın sidik yarışlarına Kat'i de dahil etmeleri olmuştu. Bu acınacak bir durumdu ve Adam buna hiçbir şekilde dahil olmak istemiyordu. Adam samimi bir şekilde neden Carter'ın pastadaki payını almasını istemediğini anlıyordu. Bu işleri basitleştirecek, Carter'ın sessiz kalmasını sağlayacaktı. Ama Austin'in başka fikirleri vardı.

Casari'yle çekilen fotoğraflar Austin'in suçuydu ve Adam'ın sabrı taşmıştı.

Lanet olsun... Tanrı aşkına, herkes hata yapardı ve Carter'm kendi hatalarını defalarca yaşamasına neden olmak adil değildi. Kat, Beth'in de kabullendiği gibi, Carter'a fena halde âşıktı. Adamın hayatını değiştirmek ve mutlu olmak için gerçek bir şansı vardı.

Adam bunun olmasına engel olamazdı. Ve bunu Austin de yapamazdı.

"Austin," diye mırıldandı Adam. Odadaki diğer beş adam kıpırdanıp, huzursuzlandılar.

"Hayır Adam," dedi Austin havlar gibi. "Bunun bir yolunu bulmamız, bir sonraki adım üzerinde çalışmamız gerek."

Adam kafa karışıklığıyla gözlerini kırıştırdı ve eşit derecede şaşkın bakan Rick'le göz göze geldi. Adam içini çekti ve ellerini önünde kavuşturup, ağabeyine doğru tedbirli bir adım attı.

"Bir sonraki adım yok," dedi sessizce. "Bu gerçek. Bu oluyor."

Austin gözlerini kıstı. “O ne demek yahu?” diye sordu inanmaz bir sesle. “Hepiniz cesaretinizi mi kaybettiniz?” Etraftaki herkese tehditkâr bakışlar attı, gözleri en son Adam’ın üzerinde durdu. “Bu iş bitmedi. Hiçbir şekilde.”

Adam gözlerini devirdi ve ellerini ceplerine soktu. “Bitti. Zaten uzun zamandır bitmişti. Devam etmenin zamanı geldi.”

Austin’in yüzündeki katıksız öfke Adam’ı bile şaşırtmıştı. İki yanında ellerini sıkıca yumruk yaptı ve çenesini öne eğdi. “Herkes dışarı!”

Adam odadaki çalışanların hızla odadan çıkıp arkalarından kapıyı sıkıca kapatmalarını izledi. Austin’in kendisine gelmeye çalıştığı otuz saniye boyunca, oda baskıcı bir sessizlik içinde kaldı. Austin öfkeliydi; Adam bunu biliyordu ama gerçeği söylemek gerekirse, bu hiç umurunda değildi.

“Senin kahrolası sorunun ne?” diye mırıldandı Austin sıkıldığı dudaklarının arasından.

“Benim hiçbir sorunum yok.”

“O zaman neden orada durmuş omuz silkiyorsun? Bunun ne anlama geldiğini anlamıyor musun?” Austin faksı kaldırdı ve salladı.

“Onun ne anlama geldiğini çok iyi biliyorum,” diye cevap verdi Adam sakince. Ağabeyine doğru bir adım daha attı. “Bu seninle benim bir daha asla para hakkında endişelenmemize gerek kalmayacak ve Carter’a kendisine ait olanı vereceğimiz bir anlaşma yapacağı demek oluyor.”

Austin’in yüzünün rengi soldu. “Affedersin?”

Adam başını iki yana salladı. “Ah, hadi ama Austin. Bırak artık. Bunun böyle olması gerekiyor! O buranın meşru sahibi; bu, yıllar önce yazılı bir şekilde belirlendi. Hisselerini geri almayı ve senin hisselerine göz dikmemeni hak ediyor!”

Austin, Adam'ın üzerine hücum etti ama Adam daha hızlıydı. Bu her zaman böyle olmamıştı ama yaşı, ona çocukken sahip olmadığı bir güç vermişti. Austin'i, sırtı duvara değene kadar itti.

“Geri çekil Austin,” diye kükredi Adam bir parmağını onun yüzüne doğru uzatarak. “Ben altı yaşında değilim ve bu şirket de senin kahrrolası G. I. Joe oyuncağın değil. Bu sefer küçük hinliklerin seni bu durumdan kurtaramayacağı gerçeğiyle yüzleş ve onurunla, ismine leke gelmeden yoluna devam et.” Adam geri çekildi ve ceketini düzeltti. “Tanrım... Toparlan, abi. Kendini kaybediyorsun.”

Austin yutkundu. Yüzü kıpkırmızıydı, gözlerinde vahşi bir ifade vardı.

Adam başını iki yana salladı. “N’oldü Austin?” diye sordu hüüzünle. “Lanet olsun, seni savundum. Senin için Beth’i en yakın arkadaşının aleyhine döndürdüm! Bunun için kendimi asla affetmeyeceğim. Tanrım... Abi, yani... Bu sen değilsin.”

“Hayır, benim bu,” diye karşılık verdi Austin. “Uyuşturucu bağımlısı bir pislik, şirketi geldiği çukura çekmeden önce ayakta tutmaya çalışan benim.”

Adam tiksintiyle ona baktı. “Sanki sen çok mükemmelsin de...” Neşesiz bir şekilde güldü. “Yaptığın şeyleri yaparken nasıl bu kadar kendini beğenmiş olabiliyorsun?”

Austin sırtını dikleştirdi ve gözlerinde tedbirli bir ısıltı belirdi.

“Evet,” diye fısıldadı Adam, fotoğraflara bakarken. “Emnim kurul başka kimlerle iş yaptığınla ilgilenenecektir. Bildiğim pislikleri kanıtlamak için fotoğraflara ihtiyacım yok.”

Austin’in yüzünde alaycı bir gülümseme belirdi. “Seni aşağılık pislik.”

“Belki öyleyimdir,” diye karşılık verdi Adam gizemli bir

şekilde. “Ama sana söylüyorum bak: Bu işin peşini bırak Austin. Başın dik uzaklaş. Carter’ı unut, Kat’i unut, hisselerini çek, bir ev satın al ve kimsenin bilmediği bir yerde, uzun bir tatile çık. N’aparsan yap ve uzaklaş, yoksa günah benden gider.”

Adam kravatını düzelterek bakışlarını yavaşça abisinin üstünden çekti.

“Hadi ya... Lanet olsun, Adam,” dedi Austin. “Bu kulağa bir tehdit gibi geliyor.”

Adam durdu ve omzunun üzerinden ağabeyine baktı. “Tehdit değil,” diye cevap verdi ofisin kapısından çıkmadan önce. “Taahhüt.”

Kat arabayı büyükannesinin evine doğru sürerken, içerideki gerginlik tüm şehrin üzerini bir battaniye gibi kaplamış olan kar kadar yoğundu. Carter ayağını arabanın zeminine vurmaya bırakmış, sinirlerini alt üst eden gerginliği biraz azaltmasını umut ederek eklemelerini kıtırdatmaya başlamıştı. Artık bitkin düşmüştü. Son kırk sekiz saat içinde yedi saatlik uykuyla ayakta duruyor olması da durumu kolaylaştırmıyordu. Gözlerini kapattı.

“Sen iyi misin?”

Carter gözlerini açmadan, alaycı bir şekilde tek kaşını kaldırdı. Bir pislik gibi, Kat’in bunu kendisinden duymaya çok ihtiyacı olduğunu bilmesine rağmen, onu rahatlatacak sözleri söyleyemedi. Sessiz bir şekilde güven ve destek istiyordu. Carter basitçe bunu ona nasıl vereceğini bilmiyordu. Elini onun bacağına üzerine koydu.

Temas iyi geliyordu.

Sesinin titremesinden, onun da Eva ile yapacakları konuşma hakkında kendisi kadar endişeli olduğunu biliyordu ve

bu konuda haklıydı. Kafasının içinde söylemek istediklerinin üzerinden defalarca geçmesine rağmen, Carter çok kırılgan ve ölümüne korku dolu bir halde, doğruca bir aslanın inine girdiğini biliyordu.

Sadece konuşmayı Kat'ın annesinin kontrol etmediğinden emin olmak zorundaydı – eğer bunun için kullanılacak doğru kelimeler bunlarsa. Soğukkanlılığını yitirmemeli ve onun istediklerini söylemesine izin vermeliydi. Bu son derece önemliydi. Carter hayal kurmuyordu; Eva'nın neden o şekilde davrandığını anlıyordu.

Olay sadece Eva'yı, Kat'i tüm kalbiyle sevdiğine, onun için her şeyi yapacağına, her şey olacağına inandırmakla ilgiliydi. Kendisinin yanında Kat güvendeydi. Son nefesine kadar onu koruyacak ve onun değerini bilecekti.

Bunun yeterli olacağını umuyordu. Yüce İsa... Gerçekten bunun yeterli olacağını umuyordu.

Eğer sadece sabıka kaydından ibaret olmadığını ve bir erkeğin hatalarının onu tanımlamadığını Kat'ın annesinin görmesini sağlayabilirse, o zaman işi kolaylaşmış olacaktı. Lanet olsun, mahvolmuş durumdaydı. Kısa bir süre, savaş başlamadan önce bir sigara içip içemeyeceğini merak etti.

“Geldik,” diye mırıldandı Kat, arabanın motorunu durdururken.

Belli ki içemeyecekti.

Carter yutkundu ve gözlerini açtı. “Şeftali.”

“Carter.”

Gergin ve sessiz bir şekilde aynı anda konuşmuşlardı. Carter yüzünde alaycı bir gülümsemeyle ona döndü.

“Devam et,” dedi.

“Hayır,” diye ısrar etti Kat başını iki yana sallayarak. “Lütfen, ne söyleyecektin?”

Ne söyleyecekti? Carter'ın onun ismi dudaklarından sadece duymak hoşuna gittiği için mi yoksa onun yanında olmasının kendisini anlatamayacağı kadar rahatlatığı için mi söylediği hakkında hiçbir fikri yoktu. Carter onun elini tuttu, dudaklarına götürdü ve avcunun içini nazik bir şekilde öptü.

İç çekti. "Annen her ne söylerse, bana ne derse ya da beni neyle suçlarsa... Her ne olursa olsun, hiçbir şey söylemeyeceğine dair bana söz vermeni istiyorum."

Kat'in gözleri açıldı. "Ne?"

"Beni duydun."

Eğer bunu yapacaksa tek başına yapmak zorundaydı. Ne tür bir anne, kızını seven erkeğin zayıf, kifayetsiz bir pislik olmasını isterdi? En son istediği şey Kat'ın onu savunmasıydı. Bu savaşa tek başına girmek konusunda kararlıydı.

"Buna söz veremem Carter."

"Lütfen, benim için bunu yapmana ihtiyacım var."

Kat'in gözlerinden ateş fışkırıyordu. "Eğer sana-"

"Hiçbir yere gitmiyorum," dedi Carter azimli bir şekilde, onun sözünü keserek. "Bak bana. Hiçbir yere gitmiyorum." Parmaklarının arkasıyla onun yüzünü okşadı. "Sana yemin ederim. Bana güveniyor musun?"

Kat başıyla onayladı. "Ama çok korkuyorum."

"Biliyorum," diye fısıldadı Carter. Onun parmak uçlarını öptü.

"Çenemi kapalı tutmaya çalışacağım," dedi Kat inançla. "Ama eğer o başlarsa, ben de başlarım."

Carter'ın en fazla umut edebileceği şey buydu.

Kat'in büyükannesinin evinin ön sundurmasında durup birinin kahrolası kapıyı açmasını beklerken, Carter boğulan bir adam gibi Kat'in eline sıkıca yapışmıştı. Tüm gücünü ondan aldığını biliyordu ama bunda bir sorun yoktu. Onun kü-

çük parmakları kendisinininkine dolandığında, onun da kendisiyle aynı şeyi yaptığını biliyordu.

Ev kapısının dilinin dönüş sesiyle birlikte Carter'ın ense-sindeki tüyler ürperdi, boğazı kurudu.

Ya büyük oyna ya da hiç oynama, değil mi?

Trevor yüzünde geniş, kibar bir gülümsemeyle kapıyı açarken, Reggie onun yanında şevkle kuyruğunu sallıyordu. “Bayan Katherine. Bay Carter. Sizi yeniden görmek ne büyük mutluluk. Lütfen içeri girin.”

Kat gülümsedi ama Carter yüzüne yapmacık bir gülümseme yapıştırmaktan fazlasını yapamadı. Yürüyebilmek için ayağını yerden özel bir çabayla kaldırmak zorunda kaldı. Bu sadece onun şansydı: Artık ihtiyacı olduğu için bir önceki gün bedenini dolduran özgüven ve kararlılık bir anda yok olmuştu. Ani bir sarsıntıyla kendisini çok ama çok aptal hissetmeye başladı.

Kat onun iki elini de ellerinin arasına aldı. Carter dudaklarını büzdü ve ona, kendisiyle durduğu, yanında olduğu, elinden gelen her şekilde onu savunacağı için minnettar bir şekilde rahatlayarak nefesini verdi.

“Şükran Günü’nüz kutlu olsun!” Kat’ın büyükannesi, Carter’a içten bir şekilde gülümsedi ve yanağını öptü. “Sizi gördüğüme sevindim.”

“Sizin de Şükran Günü’nüz kutlu olsun.” Carter geride durdu ve ona özür dileyen bir şekilde baktı. “Dün için üzgünüm.” Kat, elini onun beline bastırdı. “Ben bir aptalım ve en son yapmak istediğim şey Kat’i üzme. Demek istediğim, onun üzüleceğini biliyordum,” diye mırıldandı. “Ben sadece – istedim ki – gittiğim için üzgünüm, yani...”

Carter yerin kendisini yutup yok etmesinden başka bir şey istememesine rağmen, büyükannenin yüzü takdir eden

bir gülümsemeyle aydınlandı. Yaşlı kadın avucunu onun koluna koyup kolunu okşadı, bu da Carter'ın ikna olup ona yeniden bakmasına neden oldu. Onun bakışlarındaki sıcaklık ve dokunuşundaki hassasiyet, Carter'ı nostaljik bir umut ve sevgi ile doldurdu. Bir an için, kendisini yeniden yedi yaşında gibi hissetti.

“Özür dilediğin için teşekkürler. Ama gerçekten buna gerek yok. Sen ve Kat iyi olduğunuz sürece, ben de mutluyum.”

“Biz iyiyiz,” dedi Kat, Carter’a biraz daha yaklaşırken.

Carter kendisini kolaylıkla Kat'ın muhteşem gözlerinde kaybedebilirdi - eğer kocaman lobide yırtıcı bir hırlama gibi duyulan ani boğaz temizleme sesi duyulmasaydı bunu memnuniyetle yapacaktı. Kat aniden bakışlarını yana çevirdi ama Carter'ın bakışları önünde kalmaya, Şeftali'nin yüzünün narın kıvrımlarına bakmaya devam etti. Carter'ın bakmaya ihtiyacı yoktu: Onun kim olduğunu ve gözlerini çevirdiğinde karşısında ne beklemesi gerektiğini biliyordu.

Sessizlik camdan bir örtü kadar rahatsızdı ve bunun altındaki herkes aniden doğal olmayan bir şekilde hareketsizleşmişti. Normalde fazlasıyla enerjik ve Kat'ın hayat dolu büyükannesi bile hareketsiz kalmaya devam ediyordu.

“Bu da neyin nesi?” diye sordu Eva aşağılayarak.

Carter yavaşça gözlerini kırptı, görmek için oraya geldiği kadına doğru başını kaldırdı. Eva oturma odasının kapısında durmuş, üzerinde siyah kotu ve gri kazağıyla, nefes kesici bir şekilde güzel ve yaşlanmaz görünüyordu. Koyu renk saçları ve üzerinde kapüşonlu bir Yankees kazağı olan bir adam onun yanında duruyordu. Adam elini Eva'nın omzuna koydu ve hafifçe sıktı. Eva'nın yüzü öfkeli ve savunmacıydı ama tüm bunların etrafında umut ısıltıları vardı.

Eğer Eva umutluysa, Carter buna bir mengene gibi tutunacaktı. Bunu kendi lehine kullanabilirdi. Bu umudu anlayışa döndürebilirdi. İsteddiği tek şey buydu. Onun iyi niyetlerine ya da kendisini kabul etmesine ihtiyacı yoktu. Sadece onun anlayışına ihtiyacı vardı.

“Senin burada ne işin var?” diye sordu Eva sertçe.

Carter, Kat’in kolunu kavradı ve onun vereceği sert cevabı ağzından çıkmadan durdurdu. Kat’in öfkeli gözleri cevap arar gibi yüzünde gezindi.

“Sorun değil,” dedi Carter.

“Onları buraya ben davet ettim,” diye cevap verdi Kat’in büyükannesi, çenesini Eva’ya doğru kaldırıp kızına eylemlerini sorgulaması için meydan okuyarak.

Carter elini Kat’in elinden çekti ve öne doğru bir adım attı. O yaklaşırken Eva onu dikkatle izledi. Carter’ın Harrison olduğunu bildiği, arkasında duran adam onun yanına geçti – bu, Carter’a davranışlarına dikkat etmesini söyleyen belli belirsiz bir hareketti. Carter ona yaklaşıp iki adım ötesinde durduğunda, Eva’nın yüzünde hiçbir duygu yoktu. Ama Carter onun elini sıkmak için elini uzattığında, yüzünde hızla inanmaz bir ifade belirdi.

“Merhaba,” dedi Carter çatlak bir sesle. Rahatsız olarak boğazını temizledi, ama bakışları hâlâ Eva’nın üzerindeydi. “Ben Wes Carter.”

Odanın duvarları, hâlâ elini uzatmamış olan Eva dahil Carter’ın etrafındaki herkesten yayılan gerginlikle bükülüp geriliyor gibi görünüyordu. Ama Carter, iç organları kısından çıkıp uzaklara kaçmaya hazır olmasına rağmen, bir korkak olmadığını göstermeye azimli bir şekilde elini havada tutmaya devam etti.

“En sonunda sizinle tanıştığıma memnun oldum,” dedi sessizlik boğucu bir hale geldiğinde.

Eva'nın bakışları yoğun ve kesinlikle şaşkındı. Carter, onun kendisinin tamamen deli mi yoksa samimi bir aptal mı olduğunu düşündüğünden emin değildi. O noktada, kişisel olarak kendisi ikincisini seçerdi. Eva kızına baktı.

“Bunu sana Katherine mi yaptırdı?”

“Hayır!” diye bağırdı Kat arkadan Carter nefes bile alamadan. “Ben yapmadım. Ve senin orada durup onun bu nezaketini görmezden geldiğine inana-”

“Kat,” dedi Carter kararlı bir şekilde, onun söyleyeceği zehirli ve yardımcı olmayacak şeyleri keserek. Ona bir bakış atıp belli belirsiz başını iki yana salladı. Öfke Kat'ın bedeninin katılığından bir şey eksiltmedi ama neyse ki sustu.

Carter, bakışları ikisinin arasında gidip gelen Eva'ya döndü ve yavaş yavaş elini indirdi. “Bana bunu Kat yaptırmadı,” dedi. “Bugün buraya gelmek isteyen bendim.”

Eva tedbirli ve beklenti içinde bir halde sessiz kalmaya devam etti.

“Buraya gelip sizinle konuşmak istedim.”

“Ne hakkında?”

Kat, Carter'ın yanına geldi. Carter hâlâ Eva'yı izlerken elini uzattı, Kat'ın elini buldu ve işaret parmağını sevgiyle onun küçük parmağının etrafına doladı.

“Açıklamak için bir şansım olsun istedim.”

“Açıklamak mı?” dedi Eva küçümseyerek gülerken. “Tam olarak neyi açıklamak? Neden kızımın geleceğini tehlikeye attığını açıklamak için mi buradasın? Sen hüküm giymiş bir suçluyken neden onu sana teslim etmek konusunda sana güvenmem gerektiğini açıklamak için mi? Senin gibi birinin Katherine gibi bir kadın için ne gibi beklentiler içinde olabileceğini açıklamak için mi? Tam olarak neyi açıklamak için buradasın Wes Carter?”

Eva'nın sesi söylediği her kelimeyle biraz daha yükseliyordu. Ancak Carter, bunun ardındaki titremeyi kaçırmamıştı ve bunun onun her kelimesiyle yükselen sinirini yatıştırmasına izin verdi. Kat'ın eli titriyordu. Annesine patlamak için can atıyordu, bu isteğine sadece Carter bunu kendisinden istediği için karşı koyuyordu ve sadece bunun için bile ona karşı duyduğu sevgi artıyordu.

“Eğer istediğiniz buysa, bunların hepsini açıklayabilirim,” dedi Carter istediğinden biraz daha kesik bir ses tonuyla. Ve nedenini bilmeden, ona doğru bir adım daha attı. Carter, küstahça çenesini kaldırsa da, Eva'nın gözlerinin hafifçe açıldığını gördü.

“Ama ben buraya, siz benim hakkımda düşündüklerinizi, benim ve amaçlarım hakkında vardığınız sonuçların aksine, kızıma âşık olduğumu açıklamaya geldim. Ve siz ne söylerseniz ya da ne yaparsanız yapın, bir yere gitmiyorum.”

Carter, Eva'nın dudaklarının kenarında şok ifadesini gördüğüne yemin edebilirdi. “Öyle mi?”

“Evet,” diye cevap verdi Carter başıyla sertçe onaylayarak, azim bir kere daha damarlarında özgürce dolaşmaya başlamıştı.

Kat ona biraz daha yaklaştı; Carter onun sıcaklığından ve bu hareketinin getirdiği güvenden keyif aldı. Eva da bunu görmüştü ve bu yeniden kaşlarını çatmasına neden oldu. Gözlerini dikip kızına baktı ama Kat'ın gözleri Carter'ın üzerindeydi, onun kendisinin olduğunu teyit ediyordu.

“Ben de seni seviyorum,” dedi herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle.

“Uçağınız ne zaman canım?” diye sordu Kat’in büyükannesi, oturma odasını kaplamış olan sessizliği parçalayarak.

“Birkaç saat içinde havaalanında olmamız gerek,” diye cevap verdi Kat, Carter’ın yanında oturduğu yerden. Carter’ın kucağında kendi ellerinin arasına aldığı elinin üzerinde parmağıyla görünmez daireler çiziyordu.

Karşılarında geniş, rahat bir koltuğa oturmuş olan Eva, Carter’a adeta tek bakire kızını halkın iyiliği için kurban vermesini istemiş gibi bakıyordu. Carter ise güçlü ve sabırlı bir halde sadece ona bakıyor, onun söylemek istediğini bildiği her şeyle çılgına dönmesini bekliyordu.

Carter kısa bir an için onun kendisine kötü bakışlar atarken ne gördüğünü merak etti.

Kızına karşı hissettiği sevgiyi görüyor muydu? Onun yanında olmak için ne tür çelişkilerden geçtiğini görüyor muydu? Onu güvende tutmak için hayatını vereceğini görüyor muydu? Yoksa işlediği suçların listesini mi görüyordu? Toplumdaki başlıca bozuklukları temsil eden birini mi görüyordu? Ona da sevgili kocasını ondan çalan hayvanlara baktığı gibi mi bakıyordu?

Evet, diye düşündü kötümserce. Kendisini tam olarak böyle görüyordu.

“Söylecek çok şeyiniz olduğunu biliyorum,” diye mırıldandı. “Benim hakkımda güçlü fikirleriniz olduğunu biliyorum.” Kaşlarını kaldırdı. “Bunları bana söylemenizi isterim, böylece belki bunları değıştirebilirim.”

“Böyle bir şey olmayacak,” dedi Eva tıslar gibi.

“Bunu bilmiyorsunuz.”

“Sakin bana neyi bilip neyi bilmediğimi söylemeye cüret etme. Senin tam olarak kim ve ne olduğunu biliyorum.”

Carter Kat’ın seğiren elini sıkıca tuttu. “Bana açıklayabilir misiniz?” Öne doğru eğildi. “Herkesin kendisini savunmaya hakkı vardır.”

“Bu konuda oldukça deneyimlisin,” diye karşılık verdi Eva yapmacık bir tonla.

“Eva.”

Herkes başını, Carter’ın koltuğā daha fazla gömölmesine neden olacak bir bakışla kızına bakan ev sahibine çevirdi. Eva annesine baktıktan sonra, saygıyla bakışlarını önüne indirdi.

“Evet,” dedi Carter. “Hapis yattım.”

“Birden fazla defa,” diye karşılık verdi Eva. Şaşkınlık içinde başını iki yana salladı. “Gerçekten kızımın hapiste yatmayı yaz tatilini uzatmak gibi gören bir adamla birlikte olmasını isteyeceğime inanıyor musun?”

“Ben bunu o şekilde görmüyorum.” Carter azimliydi. “Geçmişimle gurur duymuyorum.”

“Belki öyledir,” dedi sertçe Eva. “Ama bu geçmişin gerçekliğinden bir şey götürmüyor.”

“Babamın geçmişı gibi mi?” diye araya girdi Kat ters bir sesle.

Eva bir an için kızına baktı. Gözleri yaşlarla dolmuştu.

“Sakın onu babanla karşılaştırma cüretini gösterme,” diye gürledi. “Baban... Baban...” Dudağını ısırdı, kollarını kendi bedenine doladı. “Baban gurur duymadığı şeyler yapmış olabilir,” dedi ve yeniden Carter’a baktı, “ama bunu telafi etmek için bir şey yaptı. O insanların hayran olduğu, saygı duyduğu, sevdiği biri...”

“Carter de benim hayran olduğum ve saygı duyduğum şeyler yaptı,” dedi Kat öfkeyle. “Onun nelerin üstesinden geldiği, tüm hayatı boyunca neyle mücadele ettiği hakkında hiçbir fikrin yok. Babamın öldüğü o gece, Carter’ın nasıl...”

“Kat,” diye onun sözünü kesti Carter.

Senatörün öldüğü gecede kendisinin oynadığı rolü Eva’nın bilmesini istemiyordu - en azından henüz. Bu, puan kazanmakla ilgili bir durum değildi. Odanın diğer tarafından bastırılmış bir hıçkırık sesi geldi. Carter başını Kat’ten o tarafa çevirdi ve Eva’nın mahvolmuş yüzünü, Harrison’un onun saçlarını okşadığını gördü.

“Babanın öldüğü gece hakkında hiçbir fikrim olmadığını düşünüyorsun, öyle mi?” diye tekrarladı Eva nefes nefese. “Bunu nasıl... Katherine, o gece...” Eva başını iki yana salladı, yeterli kelimeleri bulamıyordu. “Babanın vefat ettiği gece, benim hayatımın en kötü gecesiydi,” dedi Eva. Gözyaşları akıyordu. “*Hiçbir fikrim yok mu?*” diye tekrarladı, sert küçümseyici bir kahkahayla. “Hiç o telefonu aldığımdaki gibi bir korku hissetmemiştim: Benliğinin merkezini ele geçiren, seni dermansız bırakan bir korku Katherine.”

Kat çenesini göğsüne indirdi ve gözlerini kapattı. “Anne, üzgünüm. Ben bunu demek isteme-”

“Ve sadece eşimi kaybettiğim için değildi,” dedi boğulur gibi, “her ne kadar ona hayran olsam, onu sevsem de. Hayır.” Yaşlı gözleriyle Kat’e baktı, bu mahvedici anılar yüzün-

den okunuyordu. “En çok korktuğum zaman Katherine, seni kaybettiğimi düşündüğüm zamandı.”

Kat, Carter’ın elini sıkı, dudacağının içini kemiriyordu.

“Babanın kimsenin sana dokunmasına asla izin vermeyeceğini biliyordum Katherine,” diye devam etti Eva. “Bunu yapmaya çalışan herkesi yok ederdi. Ama hastanedeki doktor bana baktığında... o anlayış gösteren gözlerle bana baktığında, emin oldum ki sen de...” Eva çay fincanını kavradı. “O canavarların seni de benden aldığına emindim.”

“Almadılar,” diye mırıldandı Kat, sol gözündeki yaşı silerken. “Ben buradayım.”

“Evet, buradasın,” diye karşılık verdi Eva. “Onunla birlikte.”

“Bu farklı. Carter bir katil değil!” dedi Kat sertçe.

“Hayır, o bir uyuşturucu satıcısı. Çok rahatladım,” diye cevap verdi Eva, her kelimesinden aşığılama akıyordu. Kat cevap veremeden Eva devam etti: “Bir hapisanede, seni ellerinden kurtarmak için öldüğü türde adamlarla çalıştığını duysa baban sevinir miydi sanıyorsun? Karşınıza geçip size iyi dileklerini mi sunardı? Yok öyle bir şey.”

Carter onu durduramadan Kat oturduğu yerden fırladı: Gözleri alev saçıyordu, gözyaşları ve nazik kelimeler unutulmuştu. “O bana iyi niyet dileklerini verdi anne! O bana iyi dileklerini mezarını ziyaret ettiğimiz gün verdi.”

Harrison’un ona bunu yapmamasını söyleyen eline rağmen Eva ayağa kalktı. “Gülünç olma Katherine. Baban bunun arkasında durmazdı. Ben de durmayacağım! Sen bundan çok daha iyisin.”

“Benim hayatım hakkında bir söz hakkın yok anne. Ben yirmi beş yaşındayım!”

“Sen benim kızımsın ve senin güvende olmanı istiyorum!”

“GÜVENDEYİM ZATEN!”

“Bunu nasıl söyleyebiliyorsun?” Eva bir parmağını suçlar gibi Carter’a uzattı. “O bir suçlu. Kokain bulundurmak, araba çalmak ve tehlikeli silahlar taşımak yüzünden hapse atılmış. O güvenli değil ve o senin birlikte olmanı istediğim kişi değil!”

“Yeter!”

Oda, Harrison’un derin ve yüksek sesiyle sarsıldı. Carter, kendisi de tam olarak aynı şeyi yapmak üzere olmasına rağmen, Harrison bu şekilde bağırduğu için dili tutulmuş, ağzı açık bir şekilde ona bakakaldı. Harrison, Eva’nın koltuğunun arkasında durduğu yerden öne doğru geldi. Çok öfkeli görünüyordu. “İkinize de söylüyorum: Yeter.”

Eva içini çekti. “Harrison, bence-”

“Hayır Eva,” diye onun sözünü kesti Harrison. “Bu kadarı yeter.” Parmak uçlarıyla alnını ovuşturdu. “İkinizi tartışıp kavga ederken görmekten çok yoruldum. Bu kalbimi kırıyor.” Kat’e baktı. “Sizi daha önce hiç böyle görmemiştim - ikinizi de. Ve daha fazla sessiz kalamayacağım.”

“Katılıyorum,” diye mırıldandı Kat’in büyükannesi, odanın köşesinde oturduğu yerden. “Eva, seni seviyorum ama geri adım atman gerek.”

“Geri adım atmak?” diye tekrarladı Eva. “Torunun, dolabında hapishane tulumlarından başka bir şey olmayan bir adama ‘âşık’ oldu.”

Carter bunun üzerine neredeyse kahkaha atacaktı.

“Öyle olabilir,” diye cevap verdi Kat’in büyükannesi öfkeyle. “Ama farkında olmadığın şu ki sen bağırдың ve ayak dirediğin sürece onları daha fazla birbirlerine itiyorsun. Ve eğer dikkatli olmazsan onu gerçekten kaybedeceksin.”

Eva gözlerini kırptı. Kat, yüzünde özür dileyen bir gü-

lümsemeyle Carter'a döndü. Carter onun elini aldı ve eklemelerini öptü.

"Kat, Harrison ve benimle gel," diye emretti Kat'in büyükannesi, tartışma kabul etmeyen bir ses tonuyla. "Eva ve Carter, siz ikiniz burada kalıyorsunuz." Carter'a baktığında bakışları yumuşadı. "Eminim etrafta başkaları olmadığına konuşmanız daha kolay olacaktır."

Eva'nın yüzünün rengi soldu. "Burada onunla birlikte kalmıyorum."

"Neden?" diye cevap verdi Kat'in büyükannesi sertçe. "Sana bir şey satmaya çalışacağından mı korkuyorsun?"

Carter sırtırken Eva açılmış gözler ve sessizlikle cevap verdi.

"Burada kalın," diye emretti Kat'in büyükannesi. "Konuşun." Sonra da bakışlarını hiç Eva'dan ayırmadan, Kat ve Harrison'u odanın dışına doğru itti.

Carter, Kat'in buna karşı çıkmamasına şaşırdığını inkâr edemezdi ama sessiz kalmaya devam etti. Bakışlarını kafese tıklmış bir hayvan gibi odada volta atan Eva'dan hiç ayırmadı. Odanın diğer ucundaki geniş, maun rengi içki dolabına ve içinde viski olması için Tanrı'ya dua ettiği içki sürahisine baktı.

Bingo.

"Peki... Sizi bilmiyorum," dedi bitkin bir inlemeyle. Ayağa kalktı ve sürahiye doğru yürüdü. "Ama benim bir içkiye ihtiyacım var."

Eva onun kristal bir bardağa iki parmak içki doldurmasını izledi. Carter bardağı ona doğru uzattı.

"Hayır, teşekkür ederim," dedi Eva ısırır gibi, yeniden koltuğuna otururken. "Benim için fazla erken."

Carter viskiden bir yudum aldı ve gözlerini kapattı. Al-

kolden aldığı cesaret hiç bu kadar iyi hissettirmemişti. Eva ona bakmaktan kaçınıyor, bakışları ondan başka her yerde geziniyordu, rahatsız edici ama şaşırtıcı bir şekilde sessizdi. Carter daha fazla dayanamayana kadar on beş dakika bu şekilde geçti.

“Kat size çok benziyor, bilirsiniz.”

Eva, etkilenmediğini belirten bir şekilde tek kaşını kaldırdı.

“O,” diye devam etti Carter, “şefkatli, azimli, tutkulu. Aşırı da inatçı.”

“Eğer bu şekilde gözüme girmeye çalışıyorsan,” dedi Eva katı bir ses tonuyla, “inan bana işe yaramıyor.”

“Ah, bunu biliyorum,” diye ona katıldı Carter. “Kat gibi siz de söz konusu inandığınız bir şey olduğunda geri adım atmıyorsunuz.”

“Katherine *neye* inandığını bilmiyor.”

“Hadi be sen de. Kat beni tanıdığım en iradesi kuvvetli insan. Siz ona yeteri kadar itibar etmiyorsunuz. O inandığı şeyi eşbiçimlilikten uzak durarak söylüyor.”

“Etkileyici kelime seçimi,” dedi diye alay etti Eva.

“Teşekkürler. İyi bir öğretmenim vardı.”

Eva arkasına yaslanıp bacak bacak üzerine attı. “Evet, öyle. Anladığım kadarıyla düzgün bir eğitim almışsın ve uyuşturucu satmak, araba çalmak için düşünmeden bunu çöpe atmışsın.”

“Tam olarak öyle değildi,” diye yorum yaptı Carter içkisini yudumlarken.

“Anlamsal olarak. Olay şu ki en sonuncusu kokain bulundurmak olmak üzere bu ülkedeki insanların tatile gittiğinden daha fazla kez hapse girmişsin.”

Carter’ın dudaklarının köşeleri aşağı indi, etkilenmişti. “Araştırmanızı yapmışsınız.”

“Kızımı seviyorum. Tabii ki araştırmamı yaptım.” Eva onu süzdü. “Aynı zamanda Birleşik Devletler’deki milyonlar değerindeki bir şirketin en çok hisse sahibi olan ortağı olduğunu ama yine de bu önemsiz suçlu hayatını yaşamaya devam ettiğini de biliyorum.”

Carter boğazını temizledi, cesareti boşlukları dolduramayacak kadar kırılmıştı. “Yani, en azından Kat aç kalmayacak, değil mi?”

“Komik olmaya mı çalışıyorsun?”

Belli ki öyle değildi.

İşaret parmağını bardağın kenarına doladı ve gözlerini kapattı. “Bakın, eğer size hapse en son girişimin, kokain bulundurmanın benim bir okka et diyetim olduğunu söylesem bunu anlar mıydınız?”

Eva kaşlarını çatı. “Ne?”

“Bir okka et,” diye tekrarladı, bakışlarını ona kaldırırken. “Bunun ne anlama geldiğini biliyor musunuz?”

Şaşırان Eva, “Ödenmesi gereken bir bedel mi?” diye sordu. Duraksadı. “Bir şeyin diyetini ödemek için mi kokain anlaşmasına girdin?”

“Hayır,” diye cevap verdi Carter. “Bir şeyin diyetini ödemek için kokainle yakalandım.”

Eva rahatsız olarak alnını ovuşturdu. “Tamamen kafam karıştı.”

Carter nefesini verdi, nikotini bedeninde hissetme ihtiyacıyla cebindeki sigara paketine parmağıyla vurdu. İçini çekti, dirseklerini dizine dayadı ve Max ve Lizzie’nin hikâyesini, Max’in onu bir kurşundan kurtarmasından Lizzie’nin onu terk etmesine kadar detaylı bir şekilde anlattı.

Eva konuyu geçiştirir gibi elini salladı. “Ve bunu bana anlatıyorsun çünkü...”

İsa aşkına - kadın çetin cevizdi. “Çünkü bazen işler göründüğü gibi değildir.”

“Ve bazen de tam olarak göründüğü gibidir. Ve aptalca yapılmış bir hareket hiçbir şeyi değiştirmez.”

“Diyelim ki öyle,” diye kabullendi Carter. “Ben pisliğin teki olduğumu biliyorum ve bunu itiraf edecek ilk kişi de benim.”

“Benim ne kadar endişelendiğimi biliyor musun?” diye sordu Eva. “O... o hapisanede çalışmaya başladığından beri kaç geceyi uykusuz geçirdiğimi biliyor musun?”

“Hayal edebiliyorum.”

“Hayır edemezsin!” dedi Eva sertçe. “Hiçbir fikrin yok. Anne olmak kolay değil, özellikle de kızın her kahrolası şeyi zorlaştırmak konusunda ısrar ediyorsa.”

“Kat, Kill’deki işe sizin hayatınızı zorlaştırmak için girmedi,” diye onun tezini çürüttü Carter. “O işe korkularının, onu korkutan şeylerin ve geceleri uykusunu kaçırان şeylerin üstesinden gelmek için girdi.”

“Sen nereden biliyorsun yahu?” dedi Eva tükürür gibi.

“Yeteri kadarını biliyorum.” Carter kendine gelmek için dudaklarını büzdü. “Bakın, onun babasını biliyorum. Ona olanları biliyorum. Derslerinde suçlulara-”

“Hayvanlara.”

“-yardım etmek onun bir okka et diyeti.”

“Kime karşı?”

“Babasına.”

Eva’nın yüzü yumuşadı ve sesinin tonu kısıldı. “Ne demek istiyorsun?”

“Onun vefat ettiği gece, Kat ona kendisi de insanlara bir şeyler vereceğine dair söz vermiş. Babasına öğretmen olacağını, aynı onun bir politikacı olarak yaptığı gibi insanlara

yardım edeceğini söylemiş, söz vermiş.” Carter Şeftali’nin gittiği kapıya doğru baktı. “Sadece bu sözünü tutmak istiyor. Borcunu ödemek.”

Eva koltuğunda arkasına yaslandı ve pencereden dışarı baktı. Kar yeniden yağmaya başlamıştı. “Bunu bilmiyordum.”

“Dediğim gibi,” diye mırıldandı Carter, “her zaman her şey görüldüğü gibi değildir.” Derin bir nefes aldı. “Ben kızınıza âşığım, hanımefendi. Bunu yapıyorum çünkü her şeyi doğru yapmak istiyorum. Bunu yapıyorum çünkü o benimle birlikte olmak istiyor ve ben de onunla birlikte olmak istiyorum.”

Eva sırtını dikleştirdi. “Neredeyse birbirinizi hiç tanımıyorsunuz! Sana birkaç sırrını söyledi diye onu tanıdığını mı düşünüyorsun?”

“Onu sizin düşündüğünüzden daha iyi tanıyorum.”

“Ah, lütfen! Onu, ne kadar, dört, beş aydır mı tanıyor-sun?”

Carter’ın kalbi bir an duracak gibi oldu. “On altı yılı deneyin.”

Eva’nın gözleri titreşti, bakışları şiddetli ama yine de kafası karışmış gibiydi.

Carter doğruca onun bakışlarına karşılık verdi, jetonun düşmesini bekliyordu.

Evet, bu büyük bir talepti ama o anda kaybedeceği ne vardı ki? Eva’nın kızının yanında olacak adam olarak kendisini kabul edip etmemesinde, Kat’i kurtarmaktaki rolünün önemli bir etmen olmasını istemiyordu ama lanet kadın onu kahrolası alnına yapıştırılmış yanlış davranışlar ve hatalar listesinden başka bir şekilde görmeyi beceremeyerek bunu yapmak zorunda bırakmıştı.

Yüce Tanrı, Max için hapse girdiği gerçeğinden bile bahsetmişti. Kendisine başka çıkış yolu kalmayana kadar bundan bahsetmeyecekti. Eva'nın yaptığı hataların ötesini görebilmesi için masaya koyacağı başka bir şey kalmamıştı.

“Onu nasıl on altı yıldır tanıyorsun?” diye sordu Eva yaşıca. “Bu mümkün olmaz. Mümkün değil.”

İnançlı görünen kelimelerinin aksine, Eva'nın gözleri Carter'a parçaların yerine oturmakta olduğunu söylüyordu. Tam önünde olan şeyi görmesini engelleyen tek şey inatçılığıydı.

“Biz... Bronx'ta tanıştık,” dedi Carter sessizce. “O dokuz yaşındaydı. Ben on bir yaşındaydım.”

Eva'nın yüzünde dehşet ifadesi belirdi ama bu yerini hızla uçuşurken ayırt edilemez duygulara bıraktı. O anda kendisiyle savaşıyor, katılmış, tehlikeli bir suçlu olduğuna inandığı kişinin kızının hayatını kurtardığı gerçeğiyle mücadele ediyordu.

“Haberler,” diye kekeledi Eva. “Tüm haberlerde vardı. *Herkes* onların o akşam nerede olduğunu biliyordu. *Herkes* ne olduğunu biliyordu.”

Carter onun kendisini yalancılıkla suçlamasını görmezden gelip anlatmaya devam etti. “Bir çılgılık duydum.”

Eva gözlerini kapattı.

“Sokağın karşısındaydım ve her şeyi gördüm: elinde beysbol sopaları olan serseriler, Kat, eşiniz. Tanrım – her şey lanet olası hızla gerçekleşti. O... Eşiniz yerdeydi. Ona sopayla vurup, tekmelediler. Onlarla mücadele etmeye çalıştı ama sayıları çok fazlaydı.”

Eva boğulur gibi bir ses çıkardı ve eliyle ağzını kapattı.

“Kat birkaç adım ötede yerde yatıyordu,” diye devam etti Carter, anılarının içinde kaybolmuştu. “Pisliklerden biri ona vurdu.”

“Dur.”

“Üzerinde mavi bir elbise vardı. Kaldırıma düştüğünde pisenmişti, bir kolu yırtılmıştı. Eşiniz bağırarak ona kaçmasını söyledi. Ona defalarca yalvardı ama Kat onu dinlemiyordu. Ve o pislikler onu ellerine geçirirlerse, onu öldüreceklerini biliyordum.”

Eva en sonunda bakışlarını kaldırıp ona baktı, gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu.

Carter elini karnının üzerine koydu. “Burada, burada derinlerdeki bir şey bana ona yardım etmemi söyledi. Sadece durup ona zarar vermelerini izleyemezdim. Bu çok yanlış.”

“Sen... sen...” diye hıçkırdı Eva, tam bir cümle kuramıyordu.

“Ona doğru koştum,” dedi Carter. “Kolunu yakaladım ve koşmaya başladım. Ama yolun çoğunda onu sürüklemek zorunda kaldım; küçüktü ama direniyordu, bilirsiniz ya? Çok güçlüydü.”

Onun Kat’i soğuk, ıslak zeminde nasıl yakaladığını dinlerken Eva kollarını kendi bedenine doladı.

“Bir silah sesi duyuldu; Kat çığlık attı ve yapabileceğim tek şey onu tutmaktı, koşarak oraya geri dönmediğinden emin olmaktı. Onun babasının istediği şeyi yaptığımı fark ettim. İyi bir şey yapıyordum.” Elini saçlarının arasından geçirdi. “Kat’i kurtarmak tüm hayatım boyunca yaptığım tek iyi şeydi.”

İki kalp atışı boyunca birbirlerine baktılar ve Carter en sonunda birbirlerini anladıklarını umut etti. Ortak bir payda bulmuşlardı. İkisi de aynı nedenden ötürü var oluyorlardı ve bunu fark ettiğinde, Carter daha rahat nefes almaya başladığini fark etti.

“Onu nereye götürdün?” diye sordu Eva çatlak bir sesle.

“Birkaç blok ilerideki bir kapı aralığına. Bana karşı mücadele etmeyi bırakınca, uyuyana kadar ağladı.”

“Sonra onu bıraktın mı?”

“Hayır,” diye cevap verdi Carter. “Ona sarıldım. Saçlarını okşadım ve yardım gelene kadar onunla konuştum.”

“Ama... sen ortadan yok oldun.”

Carter alaycı bir şekilde gülümsedi. “Max ve benim yaptığımız pis bir şeylerden dolayı zaten başım polisle belaya girmişti ve beni yakalarlarsa bazı sorulara cevap vermek zorunda kalacağımı biliyordum. Bu yüzden...”

“Kaçtın.”

“Evet.”

“Nereye gittin?”

“Arkadaşımın evine. Max bana yardım etti ve olanların şokunu atlatmam için beni rahatlatı.”

Eva’nın bakışı kapıya gitti. “O biliyor mu?”

“Tabii ki. Ona söylemek zorundaydım.”

“Bunu nasıl karşıladı?”

Carter gülümsedi. “Kendince. Ama buradayım, değil mi?”

“Evet, buradasın.”

Carter nefesini verdi ve yorgun eliyle yüzünü ovuşturdu. “Bakın, biz hiçbir zaman iyi arkadaş olamayacağız. Beni hiçbir zaman onun için yeteri kadar iyi biri olarak görmeyeceksiniz, çünkü bunu ben de biliyorum. Ve bunları size göztünüzde puan kazanmak için söylemiyorum. Bunu size söylüyorum çünkü ona asla zarar vermeyeceğimi görmenizi istiyorum. O benim her şeyim. Ona istediği ya da ihtiyacı olan her şeyi vermek istiyorum. Ve sizin Kat ile ben dahil olmadan önceki halinize geri dönmenizi istiyorum. Buna neden olmaktan nefret ediyorum.”

Eva’nın yüzü aynı şeyin umuduyla ışıldadı. “Sadece seninle ilgili değildi. Bir noktada hepimizin suçu var.”

“Sizin, kızınızı sevmek ve onunla ilgilenmekten başka hiçbir şey için burada olmadığımı bilmenize ihtiyacım var.”

Eva’nın dudaklarında ürkek bir gülümseme belirdi. “Biliyor musun,” dedi özlem dolu bir sesle, “bu şekilde konuştuğunda aynı onun babası gibi konuşuyorsun. O da babamı benim için yeterince iyi olduğu konusunda ikna etmek zorunda kalmıştı.”

“Ve bunu yapabildi mi?”

“Sanırım.”

“Ben sizi ikna edebildim mi?”

Eva ayağa kalktı ve odanın içinde ilerleyerek büyük pencerenin yanına gitti. Sessizlik ve beklenti Carter’ın kalbinin lanet bir V12 motoru gibi çarpmasına neden oluyordu.

“Kızım kendi iyiliğine olmayacak kadar çok bana benziyor,” diye başladı. “O konuda haklıydın ve onun seni ne kadar çok sevdiğini görebiliyorum.” Yanakları utangaç bir şekilde pembeleşti. “Bunu görmek istemiyordum ama aslında gün gibi ortada. Yine de bunu söyledikten sonra, Kat’in seninle birlikte olarak ne kadar şeyi riske attığını görmezden gelemem.”

Carter karşı çıkmak için ağzını açtı ama Eva elini kaldırıp ona engel oldu.

“*Senin* Kat’in hayatımdaki en değerli şey olduğunu bilme- ne ihtiyacım var. Her zaman öyle oldu. Eğer ona herhangi bir şey olursa, nasıl hayatta kalırım bilmiyorum.”

Carter onun tam olarak ne demek istediğini biliyordu. Eğer Kat var olmazsa, kendisi de olmazdı.

“Ama sen onu kurtardın, değil mi?”

Carter yutkundu. “Evet hanımefendi.”

“Babası bunu yapamadığında sen onu kurtardın. Ve eğer sen orada olmasaydın, ben ikisini de kaybetmiş olacaktım.”

“Evet.”

“Peki, bu bizi nereye getiriyor?”

Carter omuz silkti. “Bilmiyorum. Ama bu bir başlangıç, değil mi?”

Eva’nın yüzünden hiçbir şey anlaşılmıyordu.

Carter kapıya doğru bir kere daha baktıktan sonra yavaşça ayağa kalktı. Ellerini cebine soktu ve başıyla Kat’in olduğu yeri işaret etti.

“Ben... Gidip iyi mi bir bakacağım.”

Eva cevap vermedi ama Carter odada yürürken bakışları onun üzerindeydi.

“Wes.”

Carter durdu, bir an gözlerini sıkıca kapattı ve sonra midesinde bir taş ve boğazı çöl gibi ona döndü. “Evet?”

“Teşekkür ederim,” diye fısıldadı Eva. “Tüm kalbimle Wes - Katherine’in hayatını kurtardığın için teşekkür ederim.”

Wes oturma odasından çıktıktan sonra, Eva annesinin ön penceresinden dışarı bakıp soğuk, temiz ve güzel kar tanelerinin yağışını izledi, düşüncelerinde kayboldu.

Bir zamanlar her şeyi olan adamın yüzünü hayal ederken gözlerini yavaşça kırptırdı. Harrison'u, sonsuza kadar Daniel Lane'e ait olacak bir parça hariç tüm kalbiyle seviyordu.

Eva gözlerini sildi, hafif bir kahkaha ve kapanan bir kapı sesini duyunca omzunun üzerinden arkasına baktı. Wes'e hakkını vermek zorundaydı. Geri adım atmamış, hiç tereddüt etmemişti. Kolay anlaşılabilir ve –birkaç küfür sayılmazsa– düzgün bir şekilde konuşmuştu. Kat'e karşı sorgulanamaz bir sevgi ve korumacı bir sadakat göstermişti. Eva, Wes'e aralarındaki sevgiyi görmek istemediğini söylerken yalan söylemiyordu. Bu onu en çok korkutan şeydi.

Kızı, Wes Carter'a sırlılık âşığıydı. Bu pek çok kişinin asla bulamadığı ve hiç kimsenin bastıramayacağı bir aşkıydı. Bu, çok uzaklara erişen, güçlü ve her şeyi yakıp tüketen bir sevgiydi. Eva bunu Carter'a baktığında ve onu savunmak için kendisine kötü bakışlar attığında Kat'in gözlerinde görebiliyordu. Danny'yi ailesine ilk tanıştırdığında babasına defalarca attığı bakışların aynısıydı.

Eva'nın, Katherine'in tutkulu, nefes kesici bir şekilde sevilmesinden daha fazla istediği bir şey yoktu. Onun aşk tarafından yanıp kül olmasını, bunu çaresizce istemesini, aşk yüzünden kırılmaktan korkmamasını ve bunun gücüyle dolmasını istiyordu. Onu kendisi kadar çok sevecek bir adam sayesinde havalarda uçmasını kendini kaybetmesini istiyordu. Katherine için bunların hepsini istiyordu ve kızı da gerçekten hepsine sahipti. Ama Wesley Carter, Eva'nın hayalini kurduğu adamdan fazlasıyla uzaktı.

Onun itirafını duyduktan sonra, bu ilişki hakkındaki endişesi kayda değer ölçüde azalmıştı. Tanrı aşkına, adam onun bebeğini kurtarmıştı – hem de daha on bir yaşındayken. Eva buna anlatılamayacak kadar minnettardı ama annelik güdülerini geri adım atmayı reddediyordu.

Mutfığa gittiğinde, annesinin ve sevgilisinin masada oturduğunu gördü. İki şişe şarap ve bir şişe Jameson viski açılmış masanın üzerinde duruyordu. Annesinin yüzündeki ifade artık daha yumuşaktı.

“Selam,” dedi Eva yumuşak bir sesle. “O nerede...?”

“Dışarıda, fazlasıyla ihtiyacı olan sigara ve içkisini içerken Wes'e eşlik ediyor.” Annesi içini çekti. “Gel. Otur.”

Harrison'a yaklaşırken, Eva'nın midesi taş gibi ağırdı. Bu sevgiydi. Suçluluktı. Utançtı. Özürdü. Eva oturdu ve gözlerini dikip onun profiline baktı. Çenesinde hafif kirli sakal vardı, elindeki viskiye bakan koyu kahverengi gözleri sıkıntılıydı. Söylenmesi gereken çok fazla şey vardı ama Katherine onun önceliğiydi. İlk önce işleri yoluna sokmak zorundaydı.

Tereddütle arka kapıya baktı.

“Ona nasıl hissettiğini söyle,” dedi Harrison, bakışları hâlâ masadaydı.

“Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum,” diye itiraf etti.

“Evet biliyorsun.”

“Birbirimizden çok uzağız.”

“Yeniden birbirinizi bulacaksınız. Dürüst ol.” Harrison üzerindeki kapüşonluyu çıkardı ve ona uzattı. “Dışarısı soğuk.”

Eva minnettar bir gülümsemeyle bunu ondan aldı. “Üzgünüm Harrison. Ve seni seviyorum. Hem de çok.”

“Biliyorum,” diye cevap verdi Harrison, ilk kez ona bakarken.

Eva öne doğru eğildi ve onun dudaklarının kenarına nazik bir öpücük kondurdu. Harrison içini çekerek, öpücüğe karşılık verdi. “Git,” diye ısrar etti hafifçe.

Kapıya doğru Eva’nın peşinden giden Reggie’nin tırnakları neşeyle zemine çarpıyordu. Eva Harrison’un verdiği kapüşonluyu üzerine geçirdi –kıyafetin kokusunu ve küçük bedeninin içinde kaybolmasını seviyordu– ve yavaşça kapıyı açtı. Gözleri hemen, sundurmanın merdivenlerinde birbirine sokulmuş oturan iki kişiyi gördü.

Wes, onun şakağına doğru yumuşak, duyulmayan kelimeler fısıldarken, kolunu kızına dolamıştı. Havada sigara dumanının ve soğğun kokusu vardı. Arkasındaki kapı ses çıkararak kapandı ve Wes’in dönmesine neden oldu.

Eva başıyla onaylar gibi çenesiyle selam verince, Wes de aynısını yaptı. Katherine omzunun üzerinden arkasına baktı, yüzündeki ifade anlaşılmazdı.

Wes, Katherine’in yanağını öptü ve gülümsedi. “Siz ikinizi biraz yalnız bırakayım,” dedi, ayağı kalktı ve Eva’nın yanından geçerek kapıya doğru yürüdü.

“Teşekkür ederim Wes,” dedi Eva.

Kapı arkasından kapandığında, Eva yutkundu ve tereddütlü bir şekilde kızına doğru bir adım attı. “Oturabilir miyim?”

“Eğer istersen.”

Cesaretini toplayan Eva, Katherine’in yanına oturdu. Birkaç dakika boyunca, iki kadın sessizce oturdular. Kızına karşı hissettiği sevgiyi kelimelerle nasıl anlatabilirdi? Hiçbir anne bunu yapamazdı. Bu engin, ölçülemez ve doğru kelimelerle tanımlanması imkânsız bir duyguydu.

“Katherine,” diye söze başladı Eva kısıp bir sesle, yanlış şeyleri söylemekten çok korkuyordu. “İkiniz de burada olduğunuz için minnettarım.”

Katherine sessiz kalmaya devam etti. Eva, dudağının hafifçe seğirmesinin dışında, onun yüz ifadesinden hiçbir şey anlayamıyordu. Danny de gergin olduğunda bu hareketi yapardı. Kızının bu şekilde hissetmesine neden olduğunu düşünmek, kalbinin parçalanmasına neden oluyordu.

“Senden özür dilemek istiyorum.” Dudaklarından derin bir nefes kaçtığında, gözlerini kapattı. “Seni çok seviyorum tatlım ve aramızdaki ilişkinin eskisi gibi olmasını istiyorum. Seninle kavga etmekten nefret ediyorum.”

“Aramız hiçbir zaman eskisi gibi olmayacak anne. Çok fazla şey oldu.”

Eva, boğazının arkasında yükselmeye başlayan panikle mücadele etti. “Şey... Denemek istemezsen bunu anlarım.”

Kızı alevler çıkan yeşil gözleriyle ona baktı. “Sorun denemek istememem değil anne. Sorun senin benim sevdiğim adamla aynı odada bulunmaya dayanamıyor olduğun gerçeği. Artık Carter ve beni birbirimizden ayrı düşünemezsin. Eğer bununla baş edemiyorsan, bizim için eskisi gibi olmamız konusunda hiçbir umut yok demek.”

Eva ellerini sıkıca birleştirdi, kaygılarını ve güvensizliğini yutmaya çalıştı. “Anlıyorum.”

“Hayır,” diye karşılık verdi Katherine. “Anlamıyorsun.”

Gözlerini kapattı ve derin bir nefes aldı. “Sadece sana beni kurtardığını söylemesi Carter ile birbirimize ne ifade ettiğimizi anladığın anlamına gelmiyor.”

“O zaman bana açıkla,” diye ısrar etti Eva. Anlamak istiyordu. Buna ihtiyacı vardı.

Katherine tereddüt etmeden cevap verdi. “Onu hiçbir zaman açıklayamayacağım kadar çok seviyorum.” Sesindeki tutku hiç titremiyordu. “O beni anlıyor, beni güvende tutuyor ve o da beni seviyor.”

“Sevdiğini biliyorum.” Bu tür bir sevgi inkâr edilemezdi.

“O dürüst, duyarlı biri ve benim hayatımda gördüğüm en cesur erkek. Ve hayatımın geri kalanında onunla birlikte olmak istiyorum.”

Eva’nın kalbi bir an panikle hızla atsa da Katherine’in söylediği kelimeler onu aslında gerçekten şaşırtmamıştı. Elbette ki sonsuza kadar onunla birlikte olmak istiyordu. Aynı Danny’nin Eva’nın diğer yarısı olduğu gibi, Wes de kızının diğer yarısıydı. Kızını, doğduğu günden beri onun için istediği tek şeyden nasıl mahrum bırakabilirdi?

“Bu kendini nasıl hissetmene neden oluyor anne? O içrideki, senin nefretle baktığın adamın bir gün benim kocam, torunlarının babası olacağı gerçeği sana ne hissettiriyor?”

Eva ellerini kollarının altına soktu, bahçeye doğru bakıp gözünün önünde torunlarının ağaçların ve çiçeklerin arasında koştuğunu canlandırdı. Harrison’un kolundaki Katherine’in saçlarında yabani çiçekler, üzerinde basit beyaz bir elbise, manolyalarla dolu yolda kuşkusuz yakası açık beyaz gömleği ve siyah takım elbisesiyle müthiş derecede yakışıklı görünecek olan Wes’e doğru yürüdüğünü gördü.

Bu çok basit, çok doğal bir görüntüydü. Ve Eva o anda bunun kaçınılmaz olduğunu anladı. “Bu benim çok korkma-

ma neden oluyor.” Bu itiraf, bir fısıltı halinde dudaklarından çıktı.

“Neden?” diye sordu Katherine. “Benim mutlu olmamı düşünmek seni neden bu kadar çok korkutuyor?”

Eva, güzel, güçlü, kararlı görünen kızına baktı. “Artık benim küçük kızım olmaman beni korkutuyor.” Kızına biraz daha yaklaştı ve sırtına muhteşem bir şekilde dökülen saçlarını omzundan arkaya attı.

“Hayatımda bazı kötü kararlar verdim; bunların içinde senin kariyerin ve erkek seçimine karşı olan tavrım da vardı ve bunun için gerçekten üzgünüm. Ama lütfen bana inan: Senin de kendi çocukların olduğunda bunun tam olarak ne anlama geldiğini anlayacaksın. Eğer herhangi biri sana zarar vermek isterse, cehenneme gidip çıplak ellerimle Şeytan’ı bile öldürürüm. Bir anne sonuçları ne olursa olsun, çocuğu ister beş, ister yirmi beş yaşında olsun çocuğunu korur.”

Kızının yüzünü ellerinin arasına aldı. “Baban öldükten sonra, senin onunla aramda olan tek bağlantı olduğunu bilmek beni ölümüne korkuttu. Seni daha da fazla korumak, seni benden alabilecek herhangi bir şeyden ya da herhangi birinden uzakta tutmak istedim.” Katherine yüzünü onun avcuna dayadığında Eva’nın gözleri yaşlarla doldu.

“Bu benim davranışlarım için bir bahane değil. Ve hiçbir zaman sana zarar vermek ya da bunaltmak istemedim. Sen benden çok daha güçlüsün ve sana bunun için yeteri kadar itibar etmedim. Üzgünüm. Senin bana yeniden güvenmen için zaman geçmesi gerektiğini biliyorum. Sadece umarım bunu yapabilirsin. Bu durumu serbest bırakmak pek çok nedenden ötürü benim için zor ama senin güvende ve mutlu olmanı istiyorum Katherine. Babanın da benim de istediğimiz tek şey buydu.”

“Biliyorum anne,” dedi Katherine çatlak bir sesle. “Öyleyim. Carter ile mutluyum.”

Eva yavaşça kızının alnını öptü. “Biliyorum tatlım. Biliyorum.” Tüm umutlarını Katherine’in ellerine bırakan Eva ayağa kalktı. “Carter’ı geri göndereceğim, böylece yalnız kalmazsın.”

“Anne?”

Eva yavaşça arkasına döndü, eli kapının kolu üzerindeydi. “Evet canım?”

“Üzgünüm – ve ben de seni seviyorum.”

İki hafta sonra, Austin Ford WCS ofisine çağrıldı. Kurul onunla konuşmak istiyordu.

Ben Thomas'ın ziyaretinin ardından, Austin günlerini ve gecelerini kendisine borçlu olan her bir pislikle temasa geçirerek harcamıştı. Ama hiçbir şey, Carter ve avukatının kendisini gönderdikleri çukurdan onu çıkarabilecek gibi görünmüyordu.

Austin, kurulun toplantı odasına soğukkanlı bir duruşla yaklaştı ve masasında durduğunda sekreteri Helen'in attığı ürkek bakışları görmezden geldi.

“Kurulun gelmesi-”

“Zaten içerideler,” dedi Helen onun gözlerine bakmaktan kaçınarak.

Austin tek kaşını kaldırdı. “Öyle mi?”

“Evet efendim.”

Tamam, bu biraz... garipti.

Nefes aldı, geniş, maun kapıyı açtı ve o anda bunu yapmamış olmayı diledi.

Hasiktir be.

Yönetim kurulu masasının başında, üzerinde dört bin Dolar değerindeki özel dikim Dior takım elbisesiyle oturan

kuzenine kuşkuyla baktı. Dik durup hayatın anlamını biliyormuş gibi gülümseyen kuzeni, Austin'in sadece birkaç ay önce gördüğü bakımsız eski hükümlüden inanılmaz derecede farklı görünüyordu. Austin onun yüzündeki yapmacık gülümsemeyi bir kancayla hemen çekip çıkarmak istedi.

"Günaydın." Carter eliyle solundaki boş sandalyeyi işaret etti. "Oturmaz mısın?"

"Ayakta kalmayı tercih ederim," diye cevap verdi Austin, masanın etrafında içlerinde oturan, Austin dahil on beş kişiyi süzerken. "Kahretsin - amma rahat ortam yahu." Austin öfkesine engel olmak için çenesini gerdi. "Sanırını 'saldırgan şirket devri' ifadesini kullanırken bunu anlatmak istiyorlar."

"Belki de," diye cevap verdi Carter. "Ama bu iş saldırgan da değil, şirket devri de değil; ben sadece zaten bana ait olanı talep ediyorum. Yönetim kurulu üyeleri oy birliğiyle büyükanne ve büyükbabamız tarafından imzalanan sözleşmenin benim bu şirketin haklı CEO'su ve WCS İletişim'in hâkim hissedarı olduğumu kabul ettiler."

"Öyle mi?" diye gürlledi Austin.

"Evet öyle," diye cevap verdi Adam. Ayağa kalktı ve Austin'e doğru bir adım attı. "Ve eğer bunu onlardan saklamamış olsaydın daha önce yaparlardı. Senin haklarından imzanla vazgeçmen gerekiyor. Ben kendi haklarımdan vazgeçtim. Yasal olarak bunu kurulun önünde yapmamız gerekiyor."

Austin gözlerini kısıp Adam'a baktı. Kahrolası sadakati neredeydi onun? "Biliyorum," dedi tıslar gibi sıkıştığı dişlerinin arasından.

"Endişelenme," diye araya girdi Carter. "Hisselerinizin yine de elinizde kalmasını garanti altına aldım. Kendinize ve ailenize iki hayat boyunca yetecek kadar yüklü bir para alacaksınız."

“Olay para değil.”

“Kesinlikle,” dedi Carter tersçe. Sesi sert bir fısıltı haline gelmişti. “Olay *hiçbir zaman* para olmadı Austin. Olay, her gün senin aklından çıkıp duran prensip ile ilgiliydi.”

Austin kuzenini ve erkek kardeşini inceledi. Yenilginin soğuk parmakları göğsünü sıkıştırıyordu. “Sözleşme nerede?”

Planın tüm o şeytani, sinsi doğası, boğucu bir sis gibi Austin’in etrafını kaplıyordu. Carter ve Adam’ın yanından bir fırtına gibi geçti, masadan bir kalem aldı ve imzasını attı. Tüm çalışmaları, tüm hayalleri, tek bir anda bir imzayla yok olmuştu. Boğazının gerisinde ağzından çıkmak üzere olan safranın tadını alabiliyordu.

“Aynı zamanda imzalamanız gereken bir basın yasağı sözleşmesi de var,” dedi avukat. “Bu sözleşmeye göre, Bay Carter’ın ya da şirketin ismine iftira atarsanız, tüm anlaşma hükümsüz kılınacak ve sizin hiçbir hakkınız kalmayacak. Aynı zamanda hızla ve ayırım göz edilmeden yasal işlemlere başlanılacak.”

“Evet, anlıyorum,” diye sertçe cevap verdi Austin. Kalemi hızla masaya fırlatıp, yönetim kurulu üyelerine ters bakışlar attı. “İyi şanslar dilerim,” dedi alaycı bir sesle ve Carter’a başparmağını kaldırarak ekledi: “Gösteriyi bu pislik yönetirken bayağı ihtiyacınız olacak.”

Sonra da Carter’a döndü ve birbirine bastırıldığı dudaklarıyla gülümsedi. “Aferin Carter, görüntüğe göre dört ayağının üzerine düştün.”

Carter başını iki yana salladı. “Hayır, ben sadece hak ettiğimi aldım - aynı senin gibi.”

“Ne haltsa,” diye cevapladı Austin sertçe, kuzeninin yanından ona sürtünerek geçerken. Dışarı çıkması ve bir şişe Jack Daniels ve bir kadın bulup bir hafta boyunca kendisini ikisinde kaybetmesi gerekiyordu.

“Ha, bir de...” dedi Carter aniden, Austin’in olduğu yerde donakalmasına neden olarak, “Kat selam söyledi.”

Çenesini hızla kapatmasının sesi tüm odada yankılanan Austin, Carter’ın yüzünde beliren kendini beğenmiş lanet gülümsemesinin sesini bile neredeyse duyabiliyordu. Öfkelerini yavaş yavaş dışarı vurmaya başlayarak çıkış kapısını iterek açtı ve WCS’ten son kez çıktı.

“Em işte.”

“Yapamam!”

“Tabii ki yapabilirsin. Em!”

Kat, Carter’ın ağzına tıktığı erişteleri yerken öksürdü ve kıkırdamaya başladı. Carter da onunla birlikte kahkaha attı. Erişteler Kat’in çenesinden kayıp çıplak göğüslerinin üzerine düştü. Carter yıldırım hızıyla hareket edip aşağı indi ve erişteleri yalayarak ağzına almaya başladı. Onun göğüs uçlarını da yalayabilirdi, çünkü çıplak Çin yemeği yemek tamamen ek kazançlarla ilgili bir şeydi.

Maceraperest dudakları önce Kat’in çenesine, sonra da dudaklarına çıkarken onun her yerini tatlı ekşi sosa buladı. Kat ciyaklayıp onu hafifçe itti, uzaklaştırmaya çalıştı. “Sen bir pisliksin.” Kıkırdadı.

“Biliyorum,” diye kabullendi Carter kaşlarını oynatarak.

Carter sırtını yastığa dayayıp onun yanına oturdu, sehpadan tavuklu Kung Pao Çin yemeği kutusunu ve yemek çubuklarını alıp ağzına tıkıştırmaya devam etti. Kızı son bir saat içinde iştahının artmasına yardım etmişti ve şimdi yeniden enerji depolaması gerekiyordu. Hâlâ çıplak olan ve sevişmelerinin kokusunu üzerinde taşıyan Kat, düz ekranda bir Noel filmi izlerken sarımsaklı karidesten küçük lokmalar alıyordu.

Carter bu basit evcil durumların içine sızmasına izin verdi. İlişkilerinin sakinliği ve etraflarında tadını çıkardıkları sessizlik onu bir kundak gibi sarmalıyordu. Hayatı boyunca kimsenin yanında bu kadar rahat ve mutlu olmamış, bu kadar çok sevildiğini hissetmemişti. Geçmişindeki her bok artık önemsiz görünüyordu ve Tanrı şahidi olsun ki eğer sonunda onunla birlikte olmak varsa, bunların hepsini yeniden yaşayabilirdi.

Ağızına doldurduğu yiyecekleri yuttu ve dudaklarını yaladı. “Tamam, bu akşam burada kalıyorsun, değil mi?”

Carter bunu pek sormuyordu –Kat’ın onunla birlikte kalıp kalmamaya karar vermesine izin veriyordu– ama garip bir şekilde o akşam onun gitmeyeceğini söylediğini duymaya ihtiyacı vardı.

Carter, Şeftali *hiç* gitmesin istiyordu.

Bu düşünce Carter’ın biraz daha dik oturmasına neden oldu. Şaşkın bir şekilde zihni bunun ne anlama geleceğini anlamaya çalışıyordu.

Ne, sonsuza kadar mı?

Yani, birlikte yaşamak gibi mi?

Carter bu düşünceden hoşlanmıştı – hem de çok. Kesinlikle çekiciliği olan bir şeydi. Onun yatağa uzattığı çıplak bacaklarına baktı. Ama bundan daha fazlası vardı. Onu sevdiği için onunla birlikte yaşamak istiyordu.

Zihni hızla çalışmaya başladı. Lanet olsun, sadece kısa bir süredir birlikteydiler. Yine de çok şey atlatmışlardı. Belki de bunu ona bırakmak yanlış bir hareketti. Onun kendisini baskı altında hissetmesini istemiyordu ve belki de henüz kendisiyle birlikte yaşamak istemiyordu. Carter temizlik konusunda takıntılıydı ve sabahları huysuz pisliğin teki oluyordu – tabi Kat bunu zaten biliyordu ama...

“...çünkü sabah kahve içmek için Beth ile buluşacağım, tabii senin için sorun yoksa?”

Carter gözlerini kırıp yavaşça oturdukları odaya döndü ve Kat’ın beklenti içinde kendisine baktığını gördü.

“Özür dilerim, ne?” diye sordu sersem bir şekilde.

Kat kakhaha attı ve elini onun yanağına koydu. “Sen iyi misin? Nerelerdeydin?”

“Hiçbir yerde.” Carter elindeki yiyecekleri bıraktı ve kucağında ellerini yumruk yaptı.

Kat bunu fark etti ve yüzü ciddileşti. “Bu konuda konuşmak ister misin?”

Gerçekten bu konuda konuşmak istiyor muydu? Bakışlarını ona çevirdi. “Şey... Ben sadece düşünüyordum.”

Kat yanında kıvrandı. Çarşafı çıplak bedenini kapatınca Carter onun gerildiğini fark etti. Çenesini sıktı ve çarşafı yavaşça geri çekti. Kat hiçbir zaman bedeni konusunda utangaç olmamıştı – Carter da onun böyle bir şeye başlamasına izin vermeyecekti. Onun çıplak göğsünün üzerine eğildi ve sevgiyle göğüslerinin arasını öptü.

“Kötü bir şey değil,” diye söz verdi ona ve sonra tereddütle bir kakhaha attı. “Şey, öyle olmadığını umduğumdan kesinlikle eminim.”

Kat sıkıca onun ellerini tuttu. “Artık her neyse,” dedi onu yatıştırır gibi, “bana söyleyebilirsin.”

Carter ellerini saçlarının arasından geçirdi. Evet... Lanet olsun, bu bir ilkti. Bir an sonra, “Tamam, ben düşünüyordum da, belki – bilirsin, eğer istersen yani. Çünkü ben istiyorum,” diye saçmaladı. “Kendini buna mecbur hissetmeni istemiyorum. Ama ben düşünüyorum da – yani, sen...”

Yandaki sehpa cep telefonu titreşti ve Carter küfretti. Max. Lanet olsun. “Konuyu unutma,” dedi ve telefonunu açtı. “Dostum, n’oldu?”

“Carter, bir iyiliğe ihtiyacım var.”

Carter’ın bakışları Kat’e kaydı. “Şu anda biraz meşgulüm abi. Bekleyemez mi?”

“Hayır, bekleyemez,” dedi Max sertçe. “Lanet olsun dostum, beni kadının için bir kere daha başından savamazsın!”

Carter öfkelenmeye başladı. Kötü kokular alıyordu. “Nedir olay? Neler oluyor?”

“Buraya geldiğinde açıklarım,” diye cevap verdi Max. “Yirmi dakika içinde dükkânda olman gerek, tamam mı?”

Carter alnını ovuşturdu. Bu iyi bir şey değildi. “Peki,” diye cevap verdi ve telefonu kapattı. Yerden iç çamaşırını ve kotunu almak için ayağa kalktı.

Kat dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı. “Dışarı mı çıkıyorsun?”

“Evet.” Kemerini takmaya başladı. “Ama uzun süre kalmam. Max’in bir şey için bana ihtiyacı var.”

Kat’in yüzü endişeliydi. “Bir şey,” diye tekrarladı sessizce. “Bir şey... Yasa dışı mı?”

“Hayır,” dedi Carter onun yanına giderken. “Hemen döneneğim.”

Kat kollarını onun beline doladı. “Lütfen... O – senin gibi... Aslında boş ver.” Kat gülümsemeye çalıştı. “Ama dikkatli ol, tamam mı?”

Carter Kat’e Kill’de en yakın arkadaşı için yattığını en sonunda itiraf ettiğinden ve Max’in uyuşturucu bağımlılığı giderek daha kötüye gitmeye başladığından beri, Kat her zaman Max’in ismi geçtiğinde ya da o aradığında endişeleniyordu. Bunu asla itiraf etmeyecekti ama Carter onun Max’in yeniden hapse girmesine neden olacağından endişelendiğini biliyordu. Gerçeği söylemek gerekirse, kendisi de aynı şeyden endişeleniyordu.

Kat ara sıra Carter'ın başka bir tamirhanede çalışması ya da artık ismi WCS hissedarlar listesinde olduğuna göre çalışmayı tamamen bırakması hakkında belli belirsiz imalarda bulunuyordu - böylece şartlı tahliyesini tehlikeye atacak herhangi bir şeyden uzak kalabilirdi. Bu endişesi Carter'ı başta sinirlendirip pek çok hararetli kavgaya yol açmıştı - ama şimdi? Carter onun korkusunun nereden geldiğini anlıyordu. Kat de aynı Carter'ın onu kaybetmekten korktuğu gibi Carter'ı kaybetmekten korkuyordu. Onu seviyordu, korumak ve güvende tutmak istiyordu.

Carter bir sağ tutamını onun kulağının arkasına sıkıştırdı. "Sahip olduğumuz şeyi asla tehlikeye atmam bebeğim." Bir öpücük kondurdu. "Oraya gittiğim zaman sana mesaj atacagım, tamam mı?" Bir daha öptü, dudaklarını onunkilerin üzerinde tuttu.

"Tamam."

★★★

Kala'yı tamirhanenin kapısına park eden Carter, Kat'e mesaj attı ve bir sigara yaktı. İçgüdüsel bir şekilde etrafı izledi, gözleri şüpheli görünen birilerini aradı. Hiç kimsenin yakında olmadığından emin olduktan sonra da tamirhanenin içine girip gözden kayboldu.

Her adımda avuçlarının içi biraz daha terliyor ve vicdanı daha yüksek sesle konuşmaya başlıyordu. *Kötü fikir*, diyordu yüksek sesle. Evet. Kesinlikle.

Max'i ofisinde, dağılmış ve uykusuz bir şekilde otururken buldu. Kıyafetleri kırıkmıştı, tıraş olmamıştı ve gözlerinin etrafında daha bile koyu renk halkalar vardı. O da sigara içiyordu. Dalı dudaklarından sarkan Max, masanın üstünde kredi kartıyla kendine bir çizgi kokain hazırladı. Carter umutsuz bir şekilde ellerini ceplerine soktu ve onun çizgiyi rulo yap-

tığı bir yirmilik banknotla burnuna çekmesini izledi. Max arkasına yaslandı, öksürdü, burun deliklerini ovuşturdu ve ayağa kalkıp Carter'a tokuşturması için yumruğunu uzattı.

“Geldiğin için teşekkür ederim adamım,” dedi imalı bir şekilde eklemleri en sonunda birbirine dokunduğunda. “Seni değerli öğretmenini düzmekten uzaklaştırabilecek miyim merak ediyordum.”

Aynı tas aynı hamam.

“Sana daha önce de söyledim,” diye cevap verdi Carter. “Biz düzüşmüyoruz.”

Max alaycı bir kahkaha attı. “Ah, evet. Siz *aşk yapıyorsunuz*. Bunun adı senin için o.”

Carter onun kelimelerindeki kışkırtıcılığı ve alaycılığı duymazdan geldi. “Benim burada ne işim var?”

“Tanıdığım bir adamdan bir tüyo aldım,” diye açıkladı Max. “Bana kulüpte saldıran pislikler var ya... Bu akşam ciddi bir işe girişiyorlarmış.”

Carter omuzlarını kaldırdı. “Yani?”

Max'in gözleri öfkeyle parlıyordu. “O iş *bana* gelmeliydi. Otuz bin nakit. Benim borçlarımı kapatmaya yeter. Paul'u aradım; bizimle orada buluşacak.”

“Nerede buluşacak?”

“Anlaşmanın yapılacağı yerde.” Max'in yüzünde kötü bir ifade belirdi. “Onlara benimle uğraşmamaları gerektiğini göstereceğiz.”

Carter'ın kanı dondu. “Peki ‘biz’ bunu nasıl yapacağız?”

Max kan donduran bir şekilde gülümsedi. “Beni bir kenara atamayacaklar. Bu lanet şeyi ben yönetiyordum. Ya onların anlaşmalarının içinde olmak istiyorum ya da biraz saygı göstermeyi öğrenmeleri gerek.”

Carter'ın yüzünün rengi soldu. “Senin o lanet aklından

ne geçiyor? Kahretsin Max - bu benim duyduğum en aptalca fikir! Teklifine hayır derlerse ne olacak peki, ha? O zaman ne yapacaksın, ne *yaptıracaksın* ki onlara?”

Max alaycı bir kahkaha attı. “Bana erdemlilik taslama Carter. Dükkânı zar zor ayakta tutuyorum. Çok fazla borcum var! Başka hiçbir şey yapamam dostum.”

“Sana söyledim,” diye cevap verdi Carter bıkkınlık ve öfkeyle. “Sana yardım etmeme izin ver. Ben sana parayı veririm.”

Max başını iki yana salladı. “Hayır.”

“Bundan daha iyi bir yol olmalı,” dedi Carter yalvarır gibi. “Bu ipucunu kimden aldın ki? Bu adamın seni ihbar etmeyeceğini nereden biliyorsun? O buluşmaya gidebilir ve intikam peşinde on beş pislikle karşılaşabiliriz. Bu aşağılık heriflere en son bulaştığında ne olduğuna bir bak.”

“Bu adamda sorun yok. Gammazlamaz,” diye onu yatıştırdı Max. “Sorun yok. Güven bana.”

Carter karşı çıkmak için ağzını açtı ama bunun pek bir işe yaramayacağını fark etti. Arkadaşına duyduğu güven hiç bu kadar az olmamıştı ve Max de kendisi kadar inatçıydı. Kokaini de ekleyince, herifin fikrini değiştirmek imkânsız hale geliyordu. Mantıklı düşünmesini sağlamak, gerçekleri ona kabul ettirmek mümkün değildi. Sonuçların canı cehennemdi; Max kararını vermişti.

Carter’ın telefonu titreşti; daha ekrana bakmadan kimden olduğunu biliyordu.

Döndüğünde beni uyandır. Güvende kal. X

Korkusu kalbini bir mengene gibi sıkıştırırken telefonunu yeniden kotunun cebine soktu. “Peki, ben neden buradayım?” diye sordu sessizce.

“Arkamı kollayacağına güvenebileceğim tek kişi sensin.”

Carter alaycı bir kahkaha attı. “Ne kadar şanslıyım... Bu iş çok karışık dostum. Başka bir yol olmadığından emin misin?”

Max, Carter’ın sorusunu duymazdan gelerek onun yanından geçti ve duvardaki Shelby GT posterinin arkasına saklanmış gizli bölmeye yaklaştı. Elini içeri uzattı ve iki tane Glock tabanca çıkardı. İlk silahı Carter’a uzattı.

Carter’ın tereddüt etmesi üzerine Max kaşlarını çatı.

“Ben şartlı tahliyeyle dışarıdayım,” dedi Carter yavaşça. “Yakalanırsam – Lanet olsun, o zaman ne yapacağımı düşünüyorsun?”

“Kahrolası şeyi kullanmak zorunda değilsin,” dedi Max sertçe. “Al şunu.”

Derin bir nefes alan Carter silahı aldı. Elinde eldiven olduğuna şükretti. Normalde tabancanın ağırlığı kendisini iyi hissetmesini sağlardı. Silahlar kendisini hep güçlü ve yenilmez hissetmesini sağlamıştı. Ama artık elindeki metal ona yabancı ve tehlikeli geliyordu.

Yutkundu.

Artık kendisini güçlü hissetmesini Kat’in sağladığını fark etti. O kendisini herhangi bir silahtan, uyuşturucudan, hırsızlıktan, anlaşılmadan daha güçlü hissetmesini sağlıyordu. Kendisine mümkün olabileceğini bile düşünmediği kadar çok güç veriyordu. Onunlayken Carter gerçekten incitilemezdi.

Avucunun içinde Glock, zihninde Kat’in yatakta sıcak ve güvenli bir şekilde dönmesini bekleyen görüntüsüyle, Carter aniden önünde yatan yolları ve önünde durduğu kavşağı anladı.

Yolun bir onu evine, Şeftali’sine, her şeyine götürüyordu. Diğer yolsa uzun, berbat yıllar boyunca yaşadığı yere geri

götürüyordu. Orası kötü anılar, umutsuzluklar ve korkularla dolu, karanlık bir yerdi. Max kokain kullanmışken ve elinde bir silah tutarken, o yol onu doğruca hiçbir beklentisi, saygısı, geleceği olmayan değersiz bir suçlu olduğu Kill'e götürüyordu. Verilen tüm sözler bozulmuş, tüm güven parçalanmış olacaktı.

Orası Carter'ın bir daha asla dönmek istemediği bir yerdi. O anda olduğu yere gelebilmek için her şeyini vererek çalışmıştı ve bunların hepsinden vazgeçemezdi. Şeftali'den vazgeçemezdi. Önemli olan tek şey oydu.

Max masanın üzerine sertçe bıraktığı büyük çantanın derinliklerinden silah olabilecek her şeyi çıkartmaya başladı.

"Yapamam," dedi Carter sessizce, Max'in başını hızla elindeki iri bıçaktan kaldırmamasına neden olarak.

"Ne?"

Carter başını iki yana salladı ve silahı çantanın yanına bıraktı. "Bunu yapamam."

Max'in yüzü şaşkın görünüyordu. "Sen neden bahsediyorsun?"

Carter eliyle silahı gösterdi. "Bu artık ben değilim dostum."

Max'in gözleri kuşkuyla parlıyordu. "Lanet olsun – n'oluyor? Sana burada ihtiyacım var."

"Yok Max," diye yakardı Carter. "Bak, sana parayı verebilirim. Bu pisliği yapmak zorunda değilsin. Silahlara ve koka-ine ihtiyacın yok. Sana söyledim–"

"Ben muhtaç falan değilim – senden lanet bir sadaka istemiyorum!" diye kükredi Max. "Neden anlamıyorsun?"

Olanlara inanamayan Carter dişlerini gıcırdattı. "Tamam. Neden bana açıklamıyorsun? Kafanın içinde ne halt dönüyorsa buyur, anlat hadi."

“Evet. *Hadi*, bu pislikleri oraya çıkaralım Carter.” Max, masanın etrafında dolandı, omuzları gerilmişti. Adımları sert, öfkeliydi ama Carter sağlam durmaya devam ediyordu. “İyi biri olmak konusunda ona söylediğin saçmalıklara inanan bir kadına sahip olduğun için tüm bunların üzerinde olduğunu düşünüyorsun.” Kollarını açarak odayı işaret etti. “Değilsin. Sen hâlâ her zaman olduğun Wesley Carter’sın. Hiçbir zaman değişmeyeceksin. Değişemezsin.”

Carter onun bunları çoğunlukla kokain yüzünden söylediğini bilmesine rağmen, en yakın arkadaşının ağzına yumruk atma isteği içinde hızla yükseliyordu.

Max, Carter’ın sessizliğinin karşısında alaycı bir şekilde sırıttı. “Büyükannenin kumbarası sayesinde mükemmel olduğunu düşünüyorsun. İçimizde herkesin senin gibi lanet bir vakıf fonu yok Carter. Bazılarımız yolumuzu bulmak için ödeme yapmak zorundayız.”

Öfke Carter’ın göğsünü oymaya başladı. “Sen ciddi misin? O paranın ne anlama geldiğini, onu kazanmak için neler yaşadığımı biliyorsun. Bir bok değil o para! Asla da olmadı! Tanrım! Şu anda neden bahsettiğin hakkında bir fikrin var mı yoksa kokain en sonunda beyin hücrelerinin hepsini öldürdü mü?”

“Saygı paradan daha önemlidir Carter.” Kara gözbebeklerinden tehlike saçan Max, Glock’u kaldırdı. “Bu, o şirketin yüzde altmışına sahip olmaktan daha güçlü. Bu senin aletini yalayan Üst Doğu yakalı bir fahişeden...”

Carter işaret parmağını hızla Max’in yüzüne dayadı. “Sakın,” dedi sertçe. “Sen onun hakkında hiçbir şey bilmiyorsun.”

Max, “Benim arkamı kollayacağımı söylemiştin. Hayatın yalan,” dedi dudak bükerek.

“Seni bencil pislik,” diye mırıldandı Carter başını yavaşça

iki yana sallarken. Derin bir nefes aldı - öfkesi yüzeye çıkmaya başlamıştı. “Artık senin kim olduğunu bile bilmiyorum.” Yutkundu. “Benim hayatımı kurtardığın geceyi hatırlıyor musun?”

“Tabii ki hatırlıyorum. Nasıl hatırlamam? Senin için bir kurşun yedim.”

“Hatırladığına sevindim.” Carter’ın göğsü sıkıştı. “Çünkü artık ödeştik Max. Ben borcumu ödedim. Senin için içeride yattım. Sana hiçbir borcum yok.”

“Carter...”

“Hayır,” dedi Carter sertçe. “Benim işim bitti. Hayatımda istediğim her şeye sahibim.” Gitmek için arkasını döndü.

Max’in gözleri inanmadığını gösterir bir şekilde kocaman açılarak onu durdurdu. “Ne için geri dönüp gidiyorsun? Bir kadın için mi?”

“Ben ona âşığım Max. Anlamıyor musun bunu? O benim için yeterli. Benim sandığımdan daha iyi biri olduğumu fark etmemi sağladı.”

“Buna inanmıyorum! O seni terk edecek adamım,” dedi sertçe. “Seninle işi bittiğinde, hepsi gibi o da gidecek. Senden istediğini alacak ve sonra tek bir kelime etmeden, umurunda bile olmadan gidecek! Göremiyor musun? O kaltak bir süre takılacak, aynı annen gibi-”

Carter hızla yumruğunu Max’in yüzüne geçirdi. Burnu yüksek bir çatırtıyla patlayan Max, kollarını sallayarak, geriye doğru sendeleyip düştü. Baş ucunda duran Carter o kadar şiddetli bir öfkeyle doluydu ki nefes bile alamıyordu.

Yüzü kanla kaplı olan Max kendisini topladı ve çıldırması gibi, Carter’ın masaya bıraktığı Glock’a uzandı ve silahı onun başına doğru kaldırdı. Gözlerinden vahşet akıyordu.

“Beni vuracak mısın Max?” diye sordu Carter, buna cüret etmesi için meydan okuyan, akkor gibi bakışlarla.

“Bana bir daha dokun ve gör,” diye gürledi Max, silahın horozunu kaldırırken. “Bana bir kurşun borcun var.” Yere kan tükürdü.

Hüzün Carter’ın karnını büküyordu. İşin bu noktaya gelmesi fazla trajikti. En yakın arkadaşı, kendisini onu yavaşça, dayanılmaz bir kalp kırıklığına çeken uyuşturucunun derinliklerinde kaybediyordu ama yardım istemeyecek kadar inatçıydı. Birbirlerine çok uzun yıllar boyunca yoldaşlık etmişlerdi ama artık tamamen başka yönlere doğru gidiyorlardı.

Carter yavaşça ofisin kapısına doğru döndü, dolu silahın verdiği his deri ceketinin içine doğru yakıyordu.

“Gidiyor musun?” diye sordu Max sesinin tonu değişmeden. “Öylece? Sen... Yapamazsın bunu. Sana burada ihtiyacım var! Carter! CARTER!”

Carter kapının koluna uzandı. “Seni seviyorum kardeşim ama artık Kat’i düşünmek zorundayım.” Başını iki yana salladı. “Sen bu pislikten daha iyisin.” Kapıyı açtı. “Bunu ne zaman fark edeceksin?”

“Carter, ben...”

Max sessiz kaldığında, Carter arkasını döndü. Max’in yüzünden bir damla yaşın aktığını görünce Carter’ın ağzı açık kaldı. Elindeki Glock titriyordu.

Nefes almakta zorlanıyordu. “Gidemezsin. Herkes beni terk eder ama sen değil. Ben... Bu... Yapma. Lanet olsun dostum.”

Kırık burnundan çıkan kanlar tişörtüne akan Max’in halini görünce Carter hemen pişman oldu. “Yardıma ihtiyacım var. Canım acıyor.” Daha önce de kavga etmişlerdi ama hiçbir zaman kan dökecek noktaya gelmemişlerdi.

“Sana yumruk attığım için üzgünüm ama-”

“Hayır.” Max derin, titrek bir nefes aldı. “Lanet olası kal-

bim acıyor.” Gözlerini kapattı. “Ben... Onun burada olması beni öldürüyor.”

Carter parçalanmış adama doğru tereddütlü bir adım attı, bir şey söylemeye korkuyordu.

“Her gün kalkıyorum ve o orada olmuyor,” diye devam etti Max. “Ve kendimi ölüyor gibi hissediyorum - en baştan.” Elindeki silah yere düştü. “Bebeğim, oğlum” -nefesi kesildi- “o neredeyse... iki yaşında olacaktı. Eğer o... ve Lizzie... ve annem gitti, babam gitti ve şimdi sende kendi kadınımlasın. Ve benim elimde ne var?” Umutsuzca etrafına bakındı. “Akşamdan kalma oluyorum ve kâbuslar görüyorum... Beni çok korkutuyorlar - uyuyamıyorum. Kokain... uyanık tutuyor beni. Bir süre için unutmama neden oluyor ve en sonunda nefes alabiliyorum.” Max saçlarını kavradı ve hıçkırdı. “Ve sonra yeniden hatırlıyorum ve onsuz boğuluyorum.” İnledi. “Tanrım, o lanet kadını *çok* özliyorum.”

Carter’ın göğsü çatlayıp açılmış gibiydi. “Biliyorum.”

Şeftali’si olmasa ölürdü. Kalbinin sahibi oydu. Eğer kendisinden uzaklaşırsa ya da kalbini geri verirse, bu kesinlikle Carter’ı yok ederdi.

“Ah Tanrım,” diye inledi Max koluna doğru. “Bana n’oldu? Unutacağımı düşünüyordum ama kendimi bulamıyorum. Lanet derece kaybolmuş durumdayım. Demek istediğim... bana bir *bak*. Bunu durdur Carter. *Lütfen* durmasını sağla.”

Carter ona uzandı ve Max ceketinin üzerinde hıçkırırken ona sıkıca sarıldı. “Sen de onun gibi beni terk etme. Bana yardım et,” diye yalvardı Max. “Sen benim elimde kalan tek seysin. Lütfen. Tanrı aşkına bana yardım et.”

“Edeceğim,” diye söz verdi Carter. “Yemin ederim edeceğim kardeşim.”

SONSÖZ

Bir yıl sonra...

Kat soğuktan titrerken kalçasıyla sahil evinin kapısını kapattı, mutfığa doğru gitti ve elindeki iki büyük alışveriş torbasını tezgâha bıraktı. Beresini ve eldivenlerini çıkardı, ceketinin fermuarını açtı ve oturma odasına doğru ilerledi, Carter'ın orada kanepeye yayılıp oturmuş, televizyon izleyip ağzında kürdan gevelediğini gördü.

Kat onu izlerken Carter gülümsedi. Mart ayında, dokuz ay önce doğum gününde sigarayı bırakmıştı ve pes etmemişti.

Televizyonda reklamlar başladığında Carter onu fark etti, bakışlarını kaldırdı ve gülümsedi. “Selam güzelim. Günün nasıl geçti?”

“Uzun ama harika,” diye cevap verdi Kat. “Çocuklar gerçekten bir şeyler yapmaya başladılar. Beni hakikaten dinlemeye başladılar. Bak.” Elindeki kedi şeklindeki gümüş bir anahtarlığı kaldırdı. “Noel için bunu bana verdiler.”

Brooklyn Islah Evi Kurumu'ndaki on iki öğrencisi, güzelce paketlenmiş bu hediyeyi kendisine verdiklerinde duygularına hâkim olmak için mücadele etmişti. “Bu hafta onları özleyeceğim.”

Çenesini kanepenin üstüne yaslayan Carter, akıl almaz derecede muhteşem görünüyordu. “Ben varım.”

Kat ona doğru eğildi ve onu öptü. “Çok şanslı değil miyim?”

“Beth aradı,” diye fısıldadı Carter onun dudaklarına doğru. “Yılbaşında yardım toplantısına gitmeyi hâlâ düşünüyor muyuz, onu öğrenmek istiyordu. Gideceğimizi söyledim. Sorun yok, değil mi?”

“Kesinlikle. Senin günün nasıl geçti? Max aradı mı?”

Carter’ın yüzünde hüznü bir ifade belirdi. “Evet, aradı.” İçini çekti. “Noel’de o yerde olması kahrolası kalbimi kırıyor ama onun orada olması gerektiğini biliyorum.”

Carter’a yaptığı kalp kırıcı itirafından sonra, on iki aydan kısa bir süre içinde Max en sonunda profesyonel yardım alması gerektiğini kabul edip rehabilitasyon merkezine yatmıştı. Kokain bağımlılığına karşı tek başına verdiği savaş, cesurca ama kısa süreli olmuştu. Sadece yetmiş üç gün boyunca temiz kalabilmiş ve Brooklyn’deki bir sokakta, Lizzie sandığı bir kadını görünce pes etmişti.

Carter ve tamirhanedeki diğer çocuklar, arkadaşlarını doğru yola sevk etmek, onu meşgul tutmak için ellerinden geleni yapmışlardı ama Max’in duygusal yaraları çok derinlerdedi. Carter’ın onu kendi banyosunun zemininde kendinden geçmiş bir halde bulmasının ardından, Max yenilgisini itiraf ettiğinde, Carter rehabilitasyon faturasıyla birlikte tamirhanenin Max’in bağımlılığının yarattığı borçlarını da ödemişti.

Kat, Carter’ın yüzünü ellerinin arasına aldı ve onu öptü. “Güçlü ol. Onun sana ihtiyacı var.”

Carter nefesini verdi. “Biliyorum.”

“Hey, bil bakalım ne oldu?” Kat gülümsedi. “Gelirken, yolda markete uğradım.”

Carter'ın gözleri parladı. "Güzel bir şey mi aldın?"

Kat sırıttı. "Oreo, süt ve on iki kutu kola."

Carter başını kanepeye yasladı ve iç çekti. "Tanrım, seni seviyorum."

Kat güldü ve aldıklarını yerleştirmek için mutfığa döndü. Evin içindeki bu koşuşturma, hem tanıdık hem de sevdiği bir şeydi. Carter'la birlikte yaşamak ilk zamanlar zorluydu ama neredeyse bir yılın ardından, en sonunda Kat'ın değerini bildiği bir rahatlık seviyesi bulmuşlardı. Kesinlikle Carter'ın temizlik takıntısı ve obsesif kompulsif bozukluğu hâlâ Kat'i delirtiyordu ama kesinlikle buna değermişti.

Hayatlarını sahildeki evle genellikle hafta içi ya da Carter'ın WCS'de olması gereken zamanlarda kaldıkları Tribeca'daki daire arasında bölmüşlerdi. Ama yine de sahil evi onlar için her zaman en özel yer olacaktı: ikisinin de değerini bildikleri bir kaçış.

Aldıklarını yerleştirmeyi bitirince, Kat iki bardağa süt doldurdu ve Oreo paketini koltuğunun altına sıkıştırdı. Bardaklardan birini Carter'a uzattı, onun yanına oturdu ve Oreo'yu aralarına koydu. Carter iki saniye içinde paketi açtı ve içindekileri yemeye başladı.

"Tamam, bak, sen isteyken düşünüyordum da," diye mırıldandı Oreo'nun kremasını yutmadan önce, "bugün birbirimize hediye vermemiz gerektiğini düşünüyorum. Bilirsin, tatilimizi kutlamak için."

Kat kuşkuyla ona baktı. "Ama Noel dört gün sonra. Bekleyemez misin?" Kat onu defalarca, iki hafta önce birlikte dekore ettikleri Noel ağacının altındaki hediyeleri sallayıp incelerken yakalamıştı. "Ayrıca büyükannem, annem ve Harrison da o zaman burada olacaklar. Hediyeleri onlarla birlikte açmak isterim."

Carter güzel Noel ağacına özlem dolu bir bakış attı. “Ama...”

Kat kahkaha attı. “Aman Tanrım, tam bir çocuksun.”

Carter sırtıttı, mavi gözleri parlıyordu. “Bu yapabiliriz anlamına mı geliyor?”

“Tamam. Olur,” diye pes etti Kat. “Ama sadece bir tane açabilirsin.”

“Tamam patron.” Carter sıçrayarak kalktı ve hızla hediyelerin yanına doğru gitti.

Carter, ağacın yanına diz çöktü ve altındaki pek çok pake-tin arasında bir şey arar gibi yaptı. Salladı, dürttü, itip kaktı ve yeteri kadar gösteriş yaptığından tatmin olunca, küçük gü-müş rengi bir kutuyu aldı ve eliyle Kat’i çağırdı. Numaradan kızgın görünen Kat yanına oturduğunda kutuyu ona verdi.

“Bu benden sana,” dedi yumuşak bir sesle onu öperken. “Mutlu Noeller Şeftali.”

“Mutlu Noeller.” Kat gülümsedi, heyecanlanmaya başlar-ken kutunun paketini açmaya başladı.

“Ah Carter,” dedi nefesi kesilen Kat, Central Park’taki Ali-ce Harikalar diyarında heykelinin birebir minyatürünü gö-rünce. “Bu mükemmel.”

“Gerçekten mi?”

“Gerçekten,” diye cevap verdi Kat, onu öpmek için eği-lirken.

“Sana bunu almak istedim, çünkü Alice bizim neler geçir-diğimizi gördü.”

Kat mırıldandı. “Sanırım gördü.”

“Ve,” diye devam etti Carter, “bu kısımda onun da burada olması gerektiğini düşündüm.”

Kat, kafası karışmış gibi görünüyordu.

Carter, elini cebine sokup küçük, mavi bir Tiffany kutusu çıkarırken, kalbinin kaburgalarının arasında parçalanacağını hissediyordu.

Kat'ın gözleri açıldı ve Carter'a baktı. "Carter, ben..."

"Al onu."

Kat kutuyu aldı ve Carter'ın dayanamayacağı kadar yavaş bir şekilde açtı - nefesi kesildi. Üç karatlık pırlanta ve titanyum yüzük, Noel ışıklarının altında inanılmaz bir şekilde parlıyordu.

Derin bir nefes alan Carter, onun titreyen elini aldı, başparmağıyla doğum günü hediyesi olarak bileğinin içine yaptırdığı C dövmesini okşadı. Bu hayatında gördüğü en seksi şeydi.

Carter Alice heykelciğini aldı. "Buna bakmanı ve ne kadar yol kat ettiğimizi hatırlamanı istiyorum. Randevu olmayan ilk buluşmamızda ve senden hayatımın en güzel öpücüğünü çaldığımda Alice oradaydı. Yağmurun altında dans ettiğimizde ve senin kulağına Otis Redding mırıldandığımda da oradaydı. İşte o akşam sana kim olduğumu söyledim ve sen bütün gece benimle sevişmeme izin verdin."

Heykelciği bıraktı. "Beni yeniden bulduğunda çok kırılmış durumdaydım. Ama sen parçalarımı bir araya getirdin ve yaptığım hataların bugünkü kimliğimi oluşturduğunu fark etmemi sağladın. Başka hiç kimse bunu yapmazken bana inandın." Kat'ın avcunu öptü. "Bir baş belası olduğumu biliyorum. Mükemmel olmaktan çok uzağım. İkimiz de öyleyiz. Yaptığın yemekler iyi olmaktan çok uzak ve sabahları kirli çamaşırlarını banyonun yerinde bırakman beni deli ediyor!" Kat şakacı bir şekilde onu ittiğinde Carter kıkırdadı.

"Ama seninle birlikte yaşamayı seviyorum Kat. Her sabah seninle uyanmayı, senin gülümsediğini görmeyi, sen kollarımdayken uykuya dalmayı seviyorum ve kendimi hiç bu

kadar güvende hissetmediğimi biliyorum. Tembelce geçirdiğimiz günlerimizi seviyorum. Seninle kahkaha atmayı ve seninle kavga etmeyi seviyorum çünkü bunun aramızı düzeltebileceğimiz anlamına geldiğini biliyorum. Seninle birlikte Kala'ya binmeyi seviyorum. Hayatımın geri kalanı boyunca her sene seninle birlikte Noel ağacı hazırlamak istiyorum.”

Boğazı daralan Carter, Kat'ın ellerini sıktı. “On bir yaşından beri, seni her gün seviyorum. Benimle evlenir misin?”

Kat gözyaşları içinde güldü. “Tabii ki seninle evlenirim.”

Carter da onunla birlikte güldü ve onu kollarının arasında çekip tutkuyla öptü.

Kat'ın dudakları ve bedeni, her zaman olduğu gibi kendisinininkilerle çok güzel, çok mükemmel bir şekilde birleşiyordu. Carter geri çekilerek kutudan yüzüğü çıkardı ve onun parmağına taktı. Yüzüğe bakarken onun her zaman orada olması gerektiğini anladı. Yüzüğe bakarken, en sonunda evinde olduğunu anladı.

Kat'ın yüzünü ellerinin arasına aldı ve onu yeniden öptü.

Kollarındaki bu kadına her şeyini borçluydu. Olmak istediği, olmaktan hoşlandığı bu adam haline onunla birlikte olmak için gelmişti. Ve aralarındaki tutku alevlenip üzerlerindeki kıyafetler çıkmaya başlarken, Carter kendisine bunun karşılığını ona her gün ödeyeceğine dair söz verdi.

Bu onun en derinden istediği yükümlülüğüydü.

Onun değerli borcu.

Onun sevgili bir okka eti.

Sophie Jackson, kuzeybatı İngiltere'deki Chorley'de çalışan bir İngilizce öğretmenidir. Hem okumaya hem de yazmaya çok meraklı bir çocukluk geçirdikten sonra, yetişkinliğinde de yaratıcı tarafının üstüne gitmeye devam etmiş ve Alacakaranlık serisini okuduktan sonra, 2008 yılında internetin bir numaralı hayran kurgu sitesine katkıda bulunmaya başlamıştır. Sophie bir dizi öykü yazıp bölüm bölüm göndermiş ve etkileyici bir takipçi kitlesine kavuşmuştur. İnternet üzerinde dört buçuk milyon kez okunan İkimize Dair Her Şey, basılan ilk kitabıdır.

Bir okka et. Bir dirhem acı. Bir dünya zevk.

Babasının on altı yıl önce öldürölüşünün kâbusları bile Kat Lane'i onu en çok korkutan insanlara, yani vahşi suçlulara bir şeyler öğretmekten alıkoyamaz. Korkularının üzerine doğrudan giden coşku dolu hapishane öğretmeni, babasının son arzusu olan muhtaç kişilere yardım etmesi isteğini yerine getirmeye kararlıdır.

Ama küstah, yaralı ve tehlikeli derecede seksi mahkûm Wesley Carter onun öfkeleriyle tutkularını tetiklediğinde, Kat bu kötü çocuğun özel öğretmeni olma tercihinin adamın belirgin zekâsından değil, ona duyduğu fiziksel çekimden kaynaklandığını itiraf etmek zorunda kalır. Shakespeare'in yorumlanması üzerinden yaptıkları sözlü tartışmalar birden çok açıdan ateşli geçer ve Kat'ın mesleki katılığı çok geçmeden eriyiverir.

Daha sonra Carter hapisten çıkar ve ikili sonunda önüne geçilemez cinsel açlıklarının gereğini yerine getirmekte özgür hale gelir. Ailesi ve arkadaşları, Kat'ın geçmişi tehlikeli ve sevimsiz bir adam yüzünden kariyerini tehlikeye attıklarını düşünüp endişelenirler. Kat ise Carter'ın saklı tuttuğu sırrı onlara sunamamaktadır. Üstelik bu sır, dünyanın onu farklı görmesini sağlayabilecek bir şeydir.

Ancak, onları ayrı düşürebilecek bu sır Kat'ın geçmişiyle de ilgilidir, onun babasını soğuk bir Bronx gecesinde katillerinin elinden kurtaramayışı hakkında Carter'ın bildikleriyle de. Aralarında karanlık, cevapsız bir soru durmaktadır: Carter onu kurtaran bir melek mi, yoksa onun dünyasını yıkan, başıboş bir ruh mu?

Kuzeybatı İngiltere'den bir okul öğretmeni olan Sophie Jackson, okumayı ve film izlemeyi çok sever ve kendisini gururla bir çizgi roman âşığı olarak tanımlar. Spor salonlarına gitmekten zevk alır ama bunun nedeni şarap ve yemekten büyük haz almasıdır – özellikle de birlikte iyi gittiklerinde.

ISBN 978-605-173-186-5

9 786051 731865

30

/epsilonyayinevi

www.epsilonyayinevi.com
online alışveriş: kitap365.com